

Aš ŠLOVINU Rojaus Trejybę – Tėvą, Amžinąjį Sūnų-Motiną-Brolį, ir Begalinę Dvasią-Motiną-Sesę – VISOS KŪRINIJO VIENTELĮ DIEVĄ TRIJUOSE ASMENYSE, suteikusių pradinį kvėpsnį ir ateities amžinybę kosmosui ir jame esančiai gyvybei. Tik Jo dėka ir mes esame gyvi ir AMŽINI į ateitį. Ar pasirinksimė meilės ir šviesos AMŽINYBĘ, kada tamsa, vakarykštė, visai siekia nustumti šviesą, šiandien?

Aš dėkoju Rojaus Trejybei už giluminį ir tvirtą vedimą iš vidaus, kad JOS šviesa pasiektų mano sielos brolius ir seses, kurie skaitys šį mokymą.

KRIKŠČIONYBĖS DUŽENOS

TURINYS

1. Krikščionybės susiskaldymas į sekas	3
2. Pirmieji Jėzaus pasekėjai iki krikščionybės atsiradimo	9
3. Evangelijų atsiradimas	10
4. Jėzaus gimimo aplinkybės Naujajame Testamente ir Urantijos Knygoje	13
5. Kiekvieno asmeninis sprendimas turi įtakos visiems	17
6. Jėzaus apsiereiskimai po prisikėlimo, kad sustiprintų jo pasekėjų ĮTIKĖJIMĄ	18
7. Gyvoji Tėvo meilė pranoksta Dievo baimę	24
8. Ar Jėzus YRA teisėjas, ar NĖRA?	27
9. Įstatymo raidė iškyla aukščiau už GYVĄJĮ TĖVĄ	29
10. Viešpaties “įsakinėjimas” diskriminuoja moteris	34
11. Jėzaus požiūris į skyrybas ir šeimą	35
12. Pauliaus paaiškinimas, kad kalba JIS, o ne VIEŠPATS	39
13. Pauliaus nurodymai, koks turi būti VYSKUPAS	40
14. Pauliaus požiūris į moteris žemina jų orumą ir jas diskriminuoja	43
15. Žmogiškosios baimės pagimdytas gąsdinantis Dievas	46
16. Lengvatikių gąsdinimai neegzistuojančiu velniu ir pragaru	49
17. Naujojo Testamento tokio klaidinančio ir gundančio Dievo nėra	58
18. Jėzaus mokymas apie malda ir jo malda – MŪSŲ TĖVE	59
19. Jėzus mylėjo visus vienodai, ir Joną taip pat ne daugiau	63
20. Dievas NIEKADA neatstumia nė vieno	64
21. Jėzus ieškojo Tėvo pats savyje dar vaikystėje	65
22. Jėzus nėra vyriausiasis kunigas ir niekada neįkūrė jokios bažnyčios	67
23. Naujojo Testamento Jėzus ir bažnyčia tapo centru, užtemdžiusių Tėvą	70
24. Gyvoji Rojaus Trejybės religija jau įkurta, ir įkurta Lietuvoje	73
25. Jėzaus mirtis už kitų nuodėmes neįmanoma	76
26. Šventosios Dvasios painiojimas su Tiesos Dvasia	80
27. Marijos ir Juozapo ŠEIMA, Gabrielio apsiereiskimai Elžbietai ir Marijai	82
28. Dabartiniai biblininkai falsifikatoriai	90
29. Jėzaus gyvenimas Marijos ir Juozapo šeimoje	91
30. Paskutinioji vakarienė ir Atminimo vakarienė	101
31. Jėzaus suėmimas	111
32. Jono šmeižtas	120
33. Tuščios kapavietės suradimas	121
34. Jėzaus prisikėlimas	126
35. Mūsų prisikėlimas	131
36. “Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?”	139
37. Naujojo Testamento trumpinimai ir papildymai	141
38. Antikristo pasirodymas prieš Jėzaus antrąjį atėjimą	144
39. Jėzaus antrasis atėjimas	150
40. Naujojo Testamento blausi šviesa	152
41. Pabaiga	154

1. Krikščionybės susiskaldymas į sekas

“Dvasinis žmogus gali spręsti apie viską, bet niekas negali spręsti apie jį.“ (Pirmasis korintiečiams, 2, 15)

Šitą Pauliaus mintį aš pateikiau dėl to, kad patvirtinčiau, jog tai yra teisinga mintis, ir ją aš teigiu labai dažnai ir kitiems savo sielos broliams ir sesėms. Būtent ir dabar jums rašau kaip DVASINIS (mano pastaba – norėdamas labiau pabrėžti mintį ar žodį, ir tuo labiau į tai atkreipti jūsų dėmesį, vartoju didžiąsias raides, o ne kursyvą dėl to, kad svetainės Forume nėra kursyvo) mirtingasis ir remdamasis savo DVASINIU žvilgsniu į tai, ką jums perteiksiu savo mokyme, kuris išreiškia TIESĄ IR ŠVIESĄ JŪSŲ VISŲ LABUI.

Tačiau ne visiems, KOL KAS, tiesa ir šviesa yra priimtina. Labai daug kam ji nepatinka. Nepaisant šito, tiesa ir šviesa yra mano pusėje. Mano mokymas yra skirtas jums visiems, kurie jo nori.

O rašysiu jums apie krikščionybę ir Naująjį Testamentą.

Šitą mokymą nusprendžiau parašyti dėl to, kad absoliuti dauguma mūsų planetos, URANTIJS, žmonių net nesusimąsto, kad pačios krikščionybės jau daug laiko kaip vieningos religijos nebėra. Taip, patys žodžiai – krikščionybės religija – dar vartojami labai dažnai. Tačiau pati religija jau dabar yra nebeveikianti religija, kadangi nebuvo Tėvo sumanyta, kad ji atsirastų iš viso. Ji kilo kaip pačių žmonių, visiškai nesuvokusių Jėzaus mokymo, ir net jį paneigusių, susigalvota ir negyva religija. Aišku, tuo metu tie žmonės nemanė, kad jų religija yra negyva ir netrukus visiškai suduž į atskiras aštrias ir jų pačių sieloms labai pavojingas šukes.

O kas yra NE IŠ TĖVO, tas išlikti tiesiog NEGALI, kad ir kokiomis žmogiškomis pastangomis būtų siekiama tą išsaugoti.

Kadangi dauguma dabartinių Lietuvoje gyvenančių, o ir ne tik Lietuvoje, mūsų sielos brolių ir sesių su mano tokiu teiginiu, dėl savojo neišmanymo ir dvasinio aklumo, nesutinka, ir dėl to mane labai dažnai užsipuola, aršiai šmeižia, juodina, patys nesuvokdami, kad šitaip dar daugiau jie grimzta į tamsos ir netiesos liūną, tai aš ir pamėginsiu paaiškinti dabartinę padėtį, kad nors kiek ir jie susimąstytų, ir, galbūt, net praragėtų. Dėl to pasiremsiu kai kurių iš jų laikomu Dievo žodžiu – Naujuoju Testamentu, nors jis ir nėra Dievo žodis. Tačiau jiems, kol kas, dar dvasiškai akliems, jis toks buvo įteigtas.

O kad tikrai Naujasis Testamentas nėra Dievo žodis, ir parodys šis mano jums visiems suteikiamas mokymas. Jo tikslas yra jus APŠVIESTI IR IŠVADUOTI IŠ KLYSTKELIŲ LABIRINTO, į kurį jus, absoliučią daugumą, ir atvedė būtent Naujasis Testamentas. Nebūtinai tiesiogiai, bet per jo padarytą įtaką kartų kartoms, įvarant JOMS milžinišką pasąmoninę baimę, kuri neleidžia pažvelgti daug plačiau tiek į Naująjį Testamentą, tiek į bažnyčią, kuri pati ir PAŽEIDINĖJA ŠITĄ PATĮ NAUJĄJĮ TESTAMENTĄ.

Jeigu krikščionybė DABAR būtų realiai veikianti gyva religija, tai ji krikščionis, pačius šitos TARIAMAI realios religijos išpažintojus, VIENYTŲ Į TIKRAJĄ BROLYSTĘ, KURI PASIREIKŠTŲ JŲ MEILE, kaip šito ir mokė Jėzus, kaip tą teigia ir Jono pirmasis laiškas:

“Mylimieji, mylėkime vieni kitus, nes meilė yra iš Dievo, ir kiekvienas, kuris myli, yra gimęs iš Dievo ir pažįsta Dievą. Kas nemyli, tas nepažino Dievo, nes Dievas yra meilė.“ (Jono pirmasis, 4, 7-8)

Ir tikintiesiems krikščionybė būtų tokia suprantama, kad ir jie žinotų, jog visų šitos religijos tikinčiųjų dvasinis ir meilės centras yra kokiam nors mūsų planetos VIENAME KAMPELYJE, viename centre, iš kurio ir sklįstų krikščionybės religija įvairiose valstybėse.

Kur yra krikščionybės religijos, jeigu ji realiai egzistuoja, toks DVASINIS IR MEILĖS CENTRAS? Amerikoje, Australijoje, Europoje, Afrikoje? Ir kas gi yra tas centras? Vilnius, Maskva, Londonas, Salt Lake City's, Roma, iš viso nesuprantamas dirbtinis darinys Vatikanas – VALSTYBĖ Romos MIESTO VIDUJE, Kenterberis, Niujorkas, ar dar koks nors kitas miestas? AR IŠ VISO JUOSE YRA MEILĖS JĖGA?

Kas tvirtina, kad krikščionybė dar yra GYVA RELIGIJA, tegu man atsako į šį klausimą – kur jų tariamos religijos PAGRINDINIS MEILĖS CENTRAS, kuris padeda GYVAI, BE JOKIŲ RITUALŲ, ŠVIESINTI VISĄ ŽMONIJĄ SU MEILE IR IŠ MEILĖS?

Kiekvienas, ko gero, atsakys savaip. TIK JIS NEKALBĖS APIE MEILĘ PLATINANTĮ, KAIP UŽKREČIAMĄ LIGĄ, TOKĮ CENTRĄ, NES TOKIO MEILĖS CENTRO JIS IR PATS NEJAUČIA NIEKUR. Todėl jis galės kalbėti tik apie VALDYMO centrą. O tai jau visiškai kitas dalykas. Tačiau net ir valdymo centro – vieningo centro visiems, kurie išpažįsta Naujojo Testamento teiginius, jeigu juos iš viso buvo perskaitę ir susimąstę ties jais – šiandien nėra iš viso. Todėl net ir šiuo atveju kiekvienas atsakys taip, kaip atrodys tik jam. Didžiosios Britanijos anglikonui centras bus ne Londonas, bet Kenterberis, nes ten yra anglikonų arkivyskupo, didžiausio jų religinio VADO, būstinė, nors anglikonų GALVA yra net ne jis, o Didžiosios Britanijos... karalienė, nes Didžiosios Britanijos anglikonų religija yra VALSTYBINĖ, o Kenterberio arkivyskupas yra IR POLITIKAS, ir net parlamento aukštesniųjų rūmų – Lordų rūmų – narys. Taigi lyg ir krikščionybės vienos dalies sukurta painiava, kuri niekaip nebus suprantama kitiems save laikantiems krikščionimis, susipina su pasaulietine valstybe, ir oficialiai karalienė yra tikrasis anglikonų bažnyčios vadas.

Katalikui centras bus Romos mieste esantis Vatikano kvartalas, kurį nei iš šio nei iš to žmonės sugalvojo pavadinti net VALSTYBE. Ir tokį vaikišką žaidimą žaidžia net ir DABARTINIS VISAS PASAULIS – Romos miesto kvartalą tebevadina Vatikano VALSTYBE, kurioje yra tik vienas tūkstantis gyventojų, įskaitant ir popiežiaus gvardiečius, kurie visi yra vien tik šveicarai. O kam POPIEŽIUI iš viso reikalingi materialūs kareivėliai? O gi nesubrendusių arba net jau ir suvaikėjusių suaugusiųjų išoriniam, materialiam, ir ritualiniam žaidimui, kuris tiesiai šviesiai mulkina VISO pasaulio žmones. O žmonės – NEIŠMANĖLIAI – ir kinkuoja galvomis, ką popiežius

bepasakytų kvailo ar protingo, nes TAIP pasakė būtent POPIEŽIUS. Dar daugiau, jie popiežių pripažįsta ne tik savo religiniu vadu, ir ne bet koku, O NEKLYSTANČIU VADU, ir net VALSTYBĖS GALVA – VATIKANO GALVA.

Popiežiaus “neklystamumas,” yra vien tik mitas, kuriuo žongliruoja tik katalikų bažnyčia, teigianti, kad popiežius esant tam tikroms sąlygoms, yra apsaugotas nuo klaidų. Ši dogma buvo sugalvota Vatikano pirmojo susirinkimo 1870 metais.

Popiežiaus neklystamumo pasireiškimo atvejai yra gana reti. Dauguma katalikų teologų sutaria, kad popiežiaus neklystamumas pasireiškė 1854 metais, kai popiežius Pijus IX paskelbė dogmą Marijos nekaltąjį prasiđėjimą, ir 1950 metais, kai kitas Pijus – Pijus XII – paskelbė dogmą apie Marijos paėmimą į dangų. Taip pat sutariama, kad popiežiaus neklystamumas pasireiškia kanonizuojant šventuosius. Visi tokie “neklystamumai” neverti nė cento ir neturi jokio tikrovės pagrindo. Tai tiesiog neišmanėlių ir tamsių žmonių manipuliavimai ir saviapgaulė, kuri panaudojama VALDYTI KITUS IR JAIS NAUDOTIS SAVO INTERESŲ TENKIMINUI. Tai VATIKANO MULIKINIMO POLITIKA, KURIE NETURI NIEKO BENDRO NEI SU JĖZUMI, NEI SU TĖVU. Tokie TAMSOS ŠVENTIKAI, nesvarbu kokiais vardais besivadintų, net nesuvokia, kad neklystantis yra tik DIEVAS. O popiežius yra EILINIS žmogus, kurį pasirenka savo vadu kardinolai. Ir tai tą jie daro tik dabar, o dar net ne taip seniai, viduramžiais popiežiumi yra buvę ne tik kunigai, bet ir pasauliečiai – didikai, karvedžiai, filosofai, ir net jūsus piratas.

O ir Vatikano valstybė susiformavo tik 1929 metais

Tai kas gi yra tas popiežius – valstybės POLITINĖ galva ar tikinčiųjų RELIGINIS vadovas? Kieno valdžia jis valdo Vatikaną? Ar Jėzus savo mokyme paliko nurodymą kurti Vatikaną? Ne. Tai iš kur dabar popiežius atsirado tokios prieš Jėzaus mokymą nukreiptos pseudovalstybės galva? Argi nemokė Jėzus, kad tai, kas Cezario, atiduokite Cezariui, o kas Dievo, atiduokite Dievui. Kaip gi šitą Jėzaus teiginį turi suvokti visi tikintieji? O gi tik taip – kas priklauso pasaulietinei valdžiai, atiduokite jai, o kas priklauso Dievo valdžiai, atiduokite Jam. Dar daugiau, Jėzus mokė, jeigu pasaulietinė valdžia iš žmonių reikalautų SAU didesnio dėmesio negu Dievui, tada jų tokių nurodymų nevykdykite. Dabar gi išeina, kad Vatikanas, kaip atskiros valstybės politinis darinys, yra ne kas kita, kaip DUOKLĖ “cezariui.” O juk Jėzus mokė, jog dvasinio garbinimo negalima dalintis su atsidavimu materialiams dalykams; nė vienas žmogus negali tarnauti dviems šeimininkams. Juk yra toks posakis, jog lengviau kupranugariui pralįsti per adatos skylutę negu turtuoliui patekti į karalystę. Jėzus sakė: “ O aš pareiškiu, jog šitam kupranugariui pralįsti per adatos skylutę lygiai taip lengva, kaip ir šitiems savimi patenkintiems turčiams patekti į dangaus karalystę.” Ką tai sako? O gi būtent tai, kad kupranugaris niekada nepralis per adatos skylutę, kaip ir turtuolis vien tik sau kraudamas turtus niekada nepateks į dangaus karalystę, nes jį valdo godumas ir savanaudiškumas, dėl ko jis ir neatsivers savo siela Tėvui.

Jėzus niekada nieko nė vienu žodžiu nemokė kurti VATIKANO VALSTYBĖS IR KRAUTI JOS MATERIALIUS TURTUS, STEIGTI VATIKANO AMBASADAS-NUNCIATŪRAS, ir užsiiminėti politine veikla, kokia šiandien, ir jau ne vieną šimtmetį, vis labiau ir labiau užsiiminėja katalikų popiežiai.

Ir jeigu krikščionybė būtų realiai veikusi kaip GYVOJI ĮTIKĖJIMO religija, tai Vatikanas ir nebūtų atsiradęs niekada. Nebūtų buvusio ir ne tik Vatikano valstybės, bet ir nė vieno popiežiaus, kurie jau VALDO katalikus daug šimtmečių, kai Vatikano valstybės nebuvo iš viso.

POPIEŽIUS VALDO, PAŽEIDINĖDAMAS NET IR NAUJĄJĮ TESTAMENTĄ, NES JAME NĖRA JOKIOS IR UŽUOMINOS APIE KOKĮ NORS POPIEŽIAUS “SOSTĄ” AR PILNĄ MATERIALIŲ TURTŲ VATIKANO VALSTYBĘ. Naujasis Testamentas iš viso nekalba apie kokius nors TIKINČIUOSIUS KATALIKUS.

Šiandien popiežius išdrįsta save iškelti net aukščiau Dievo, save tituluodamas ne tik Jėzaus VIETININKU žemėje, bet ir ŠVENTUOJU Tėvu. Dievą jam užtenka vadinti TĖVU, tuo tarpu sau reikia dar ir garbingesnio apibūdinimo: ŠVENTASIS TĖVAS ir Šventasis sostas.

Koks paradoksas, Jėzaus vietininką žemėje, popiežių, paskiria ne Jėzus, bet renka žemiškieji kardinolai, kurie patys NĖRA Jėzaus vietininkai žemėje.

Tam, kad suvoktumėte KATALIKŲ KARDINOLŲ INTRIGAS PER POPIEŽIAUS RINKIMUS – KONKLAVAS – perskaitykite vokiečių Cristos Kramer von Reisswitz knygą – POPIEŽIŲ KŪRĖJAI, kardinolai ir konklava – lietuvių kalba. Ji leis jums pradėti suvokti, kiek buvo ir yra užteršta Vatikano mašina, kurios pagrindinis tikslas – VALDYTI ŽMOGAUS PROTUS, PRIMETANT SAVO RITUALUS IR DOGMAS, KURIŲ LAIKYTIS KATALIKAMS PRIVALU, NESVARBU JIEMS TAI PATINKA AR NEPATINKA, PRIEŠTARAUJA TAI DIEVO VALIAI AR NEPRIEŠTARAUJA, MORALU TAI AR AMORALU, BET JEIGU PASAKYTA POPIEŽIAUS, TAI VISIEMS KATALIKAMS PRIVALOMA BE JOKIŲ IŠLYGŲ.

Ir niekas NESUSIMĄSTO, kad kardinolai, patys neturėdami jokių įgaliojimų iš Jėzaus, renka būtent Jėzaus “vietininką” pasaulyje, o tada tas “vietininkas” tiek pats save vadina, tiek ir kitiems – net ir valstybių prezidentams ar karaliams – leidžia save vadinti ŠVENTUOJU TĖVU, net ŠVENTENYBE, nors šitas žmogus yra lygiai toks pat, ne ŠVENTESNIS, kaip ir benamis visų skriaudžiamas ir renkantis maisto atliekas iš šiukšlių konteinerio. LYGIAI TOKS PAT, NES TĖVUI NĖRA NĖ VIENO IŠSKIRTINIO. Tačiau net ir katalikų laikomas Dievo žodžiu Naujasis Testamentas neleidžia vadinti tėvu nieko kito, tik tikrąjį TĖVĄ:

“Ir nė vieno iš savųjų nevadinkite tėvu, nes turite vienintelį Tėvą danguje.” (Mato, 23, 9)

Tai KODĖL popiežius, kardinolai, vyskupai, kunigai pažeidžia jų pačių pagrindinį dokumentą – NAUJĄJĮ TESTAMENTĄ – KAI PATYS KITUS MOKO LAIKYTIS NAUJOJO TESTAMENTO MOKYMŲ, NES JIE YRA DIEVO ŽODIS? Ar jiems patiems jis NEGALIOJA? Taip, jis NEGALIOJA, kai jie šito NENORI, kai jiems tai NENAUDINGA, JUK RETAS YRA SKAITĖS VISĄ Naująjį Testamentą, kas ten ką pastebės, jeigu jie tvarkysis SAVAIP. Juk toks trumpas sakinelis, tikrai niekas neprisimins jo. Tačiau jis apverčia VISĄ DABARTINĘS BAŽNYČIOS VALDANČIOSIOS HIERARCHIJOS TARPUSAVIO BENDRAVIMĄ IR JOS BENDRAVIMĄ SU EILINIAIS TIKINČIAISIAIS AUKŠTYN KOJOMIS. Jie moko kitus to, ko patys nesilaiko. Dar liūdniau yra tai, kad jie patys ir negyvena tuo, ko moko kitus. O liūdniausia yra tai, kad jie patys laisvai aiškindami ir klaidindami kitus, vis tik

remiasi šituo Raštu, kuris iš esmės yra pats KLAIDINGAS IR NEGYVAS. Tai ar gali tokia bažnyčia išsilaikyti? Jokių būdu. Ji yra pasmerkta.

Pateiksiu iš mano minėtos knygos keletą faktų, kad nors truputį galėtumėte suvokti, kas gi yra popiežius.

Vatikano valstybė nėra sena. Nors popiežiaus valdžia dabar ir atrodo įtakinga, bet buvo laikas, kai prieš ją žmonės maištaudavo. Popiežiai gyveno ne tik Romoje, bet ir vidurio Italijos mieste Perudžijoje, Viterbo miestelyje, kuris yra 90 kilometrų nuo Romos į šiaurę, Prancūzijos Avinjono mieste, iš kurio popiežius Grigalius XI savo rezidenciją į Vatikaną perkėlė 1378 metais, nors tuo metu tai nebuvo Vatikanas-valstybė, o tik popiežiaus rezidencija. Popiežiais buvo renkami ne tik kunigai, bet ir pasauliečiai – kunigaikščiai, diplomatai, karvedžiai, poetai, filosofai, mecenatai. Buvo metas, kada vienu metu būdavo tiek popiežius, tiek antipopiežius, nes vieną rinkdavo viena gruputė, o kitą – kita. Tarp jų vyko kova dėl įtakos ir valdžios. Todėl kai kurie popiežiai vadinami “neteisėtais,” nors jų valdymas trukdavo ne vienerius metus, tokių, kaip: Benediktas XIII (1394-1423), Aleksandras V (1409-1410), Jonas XXIII (1410-1415). Buvo net tokių dviejų popiežių – “teisėto” ir “neteisėto” susitikimas, kurio metu atsistatydinti nesutiko nė vienas iš jų: nei italų remiamas Vatikane gyvenantis Grigalius XII, nei prancūzų palaikomas Avinjone gyvenantis Benediktas XIII. Kai kuriuos popiežius buvo mėginama atstatydinti, buvo popiežių, kurie patys atsistatydino. Buvo laikas, kai popiežių drabužius puošė deimantai, buvo net dėvimi tokie apsiaustai, su šermuonėlių kailių apvadais, cappa magna, kurių ilgis siekdavo aštuonis metrus, ir visą šitą “taką” nešdavo kardinolai. Dar visai neseniai nešiodavo ir pačius popiežius, sėdinčius savo “ŠVENTAJAME” SOSTE ant neštuvų. Tik Jonas Paulius II tokį popiežiaus nešiojimą uždraudė. Štai tokie buvo ir yra Jėzaus “vietininkai.”

Popiežiaus atsiradimas, ir jo egzistavimas iki šiol, jau savaime parodo, kad Vatikano šulai net nesuvokia ne tik Jėzaus mokymo, bet ir iš viso negyvena GYVOJO Tėvo gyvąja valia. O tai reiškia ne ką nors kitą, kaip apgaudinėjimą lengvatikių tikinčiųjų. Ir tokios apgavystės nusėda, dar esant vaikui, į jo sąmonę, ir pereina, per kartų kartas, vis gilyn ir platyn į sąmonę, jog žmonės iš viso nustoja nors kiek giliau susimąstyti – iš kur gi visa tai atsirado mūsų aplinkoje, kai net žmonių sukurtas Naujasis Testamentas, nors ir vadinamas Dievo žodžiu, jokių nurodymų kurti popiežiaus “šventąjį” sostą ir net valstybę – Vatikaną – nedavė?

Tai savanaudžių žmonių savanaudiškų veiksmų pasekmės, kurios ir dabartinės žmonių kartos veda į vis didesnę sąmonės užterštumą, o taip pat ir į fizines ligas. Taip taip, į fizines ligas, nes Vatikano propaguojamas negyvas išorinis ritualizmas ir dogmatizmas trukdo žmogaus sielai atsiverti gyvam Tėvui, kuris yra kiekviename iš mūsų, o tuo pačiu silpnina gyvą bendravimą su Tėvu, kuris vienintelis palaiko fizinį kūną sveiką tik GYVO IR NUOŠIRDAUS BENDRAVIMO SU JUO DĖKA – BE JOKIŲ RITUALŲ IR DOGMŲ, TIK NUOŠIRDŽIU ATSIVĖRIMU TĖVUI SAVAIS ŽODŽIAIS. Tai ir yra tikroji dvasinė KOMUNIJĄ-MALDA TĖVUI, KOKIOS VATIKANO ŠULAI NEMOKĖ NIEKADA. IR NEMOKO DABAR. JIE PATYS ŠITO NEMOKA.

Tai jeigu būtų buvusi gyva krikščionybė, tada nebūtų buvusio jokio popiežiaus, NĖ VIENO; tada nebūtų ir jokio Vatikano, nes nei popiežiaus, nei Vatikano valdžios, savo

atžvilgiu, nepripažįsta nei liuteronai, nei evangelikai, nei baptistai, nei mormonai, nei stačiatikiai, nei daugybė kitų dabar veikiančių sektų, kurios turi SAVO VALDŽIĄ, ir kaip jos tvirtina, taip pat atstovaujančios Jėzui, ir kurios ir atsirado iš kažkada buvusios krikščionybės VIENINGOS religijos.

Kadangi visos šitos SEKTOS, o dabar veikia būtent tik jos, bet ne krikščionybės kokia nors viena ir jas apjungianti religija, pripažįsta, dėl savo neišmanymo, kad Biblija yra Dievo žodis, tai tada jos turėtų ir vienodai JAM PAKLUSTI, kaip šito ir moko pati BIBLIJA. Tačiau dabar kiekviena iš šitų SEKTŲ turi savo religines šventes, savo religinius ritualus, net ir savo vadinamuosius šventuosius, ir jiems meldžiasi. Ir tik katalikų sekta turi net savo pseudovalstybę – Vatikaną.

Jeigu būtų dabar gyva krikščionių religija, tada šitie tikintieji melstųsi vienodai ir galėtų dalyvauti vieni kitų pamaldose. Tačiau jų ritualai, kurie visi yra negyvi, tiek skiriasi vienu nuo kitų, kad jie nelabai supranta, kas vyksta kitų sektų pamaldose, ir net NENORI SUPRASTI, dėl to ir nesilanko jose. O jeigu jie patys, asmeniškai kiekvienas, ir jų religiniai vadovai, išpažintų vieningą krikščionybės religiją, o ne sektantišką ir ritualinę savo tikėjimo pakraipą, tai jie JAUSTŲSI VISI SIELOS BROLIAI IR SESĖS, ir MYLĖTŲ vieni kitus, VIENYTŲSI VIENI SU KITAIS, o ne atsiskirtų sienomis vieni nuo kitų.

Dabar Šiaurės Airijoje Belfasto mieste yra pastatyta per visą miestą realiai dalijanti jį į dvi dalis daugiau kaip trijų metrų aukščio siena, kuri “saugo” katalikus ir protestantus nuo jų krikščioniškos “meilės” pasireiškimo dar visai neseniai tiesiogine prasme žudant vieni kitus, o dabar mėtant akmenis į priešingą sienos pusę, nes vienoje sienos pusėje gyvena katalikai, o kitoje - protestantai. Viename mieste, padalintame MATERIALIA SIENA. Ir tas vyksta ŠIANDIEN.

Jeigu krikščionybė būtų gyva kaip religija, tai sektų nebūtų iš viso, ir nebūtų jų vadų, kurie ir TRUKDO bendrauti eiliniams tikintiesiems.

Rusijos stačiatikiai dar ir tarpusavyje iki šiol yra susiskaldę, nes jie negali vieni kitų pripažinti savo širdyje, kad tie, kurie po 1917 metų bolševikų maišto, paėmę į savo rankas valdžią, išvijo iš savo šalies net ir ritualinį negyvą tikėjimą. Ir užsienyje atsidūrusi Rusijos stačiatikių valdžia pripažino tik Konstantinopolio, bet ne Maskvos ir visos Rusijos patriarcho valdžią. Tie patys krikščionybės nebeegzistuojančios vieningos religijos stačiatikių sektos nariai net tarpusavyje suskilo dar į dvi sekas – pavaldžias Maskvai ir Konstantinoliui. Ir taip tęsėsi iki praėjusių metų vasaros, kada vis tik Maskva pajungė SAVO valdžiai užsienio stačiatikius. Tačiau net ir čia nepasidavė Ukrainos stačiatikiai, ir jie nesutiko tapti pavaldūs Maskvai.

Jungtinių Amerikos Valstijų, Australijos, Lietuvos, Baltarusijos, Latvijos, Estijos, Vokietijos, ir kitų valstybių stačiatikiai sutiko būti paklusnūs tik Maskvai, o Ukrainos pravoslavai pasakė labai ryžtingai NE, “mes turime savo, Kijevo, patriarchą.”

O juk Rusijoje, kaip ir Lietuvoje, dar tebėra ir tokia stačiatikių sekta, kaip sentikiai.

Ar gali realiai egzistuoti krikščionybė, kada jos kaip suvienytos religijos nebėra jau seniai? Aišku, kad ne, nes kiekviena iš tokių daugybės sektų net ir nemano vienytis su kitomis sektomis, nes yra per daug skirtingas jų išorinių ritualų atlikimas, per daug tolimi jų požiūriai į religinį gyvenimą, ir net į pačių dvasininkų šeimyninį gyvenimą.

Todėl net ir krikščionybės sektos nebesusivienys niekada, nes nė viena nesutiks įsilieti į kitą sektą, kad išnyktų pati.

2. Pirmieji Jėzaus pasekėjai iki krikščionybės atsiradimo

Kada Jėzaus pasekėjai dalyvaudavo pamaldose, jie meldavosi ŽYDŲ SINAGOGOSE. Ir jie laikėsi visų žydų papročių. Vienintelis skirtumas buvo tik pasikrikštijimas jau suaugusiojo žmogaus.

Žydai, pagal savo tradicijas, krikštydavo ir apipjaustydavo gimusius berniukus aštuntą dieną po gimimo. Tuo tarpu savo misiją vykdant Jonui Krikštytojui, rengusiam kelią Jėzui, patekimą į dangiškąją karalystę simbolizavo suaugusiojo pasikrikštijimas. Tai ir buvo vienintelis skiriamasis ženklas tarp senojo žydų tikėjimo ir patekusio į dangiškąją karalystę. Visos maldos, visi ritualai buvo tie patys, nes net ir save laikantys Jėzaus pasekėjais dalyvaudavo bendrose pamaldose sinagogose su visais kitais tikinčiaisiais. Net ir Jėzaus pasekėjų niekas nevadino tuo metu krikščionimis. Pirmą kartą jie buvo pavadinti krikščionimis Antioko mieste praėjus jau daug laiko po Jėzaus sugrįžimo į savo Sūnaus Kūrėjo dvasinį rangą, jau kaip pasiekusį Vietinės Visatos Šeimininko Sūnaus Kūrėjo statusą. Ir juos šitaip pavadino kiti, o ne save patys Jėzaus pasekėjai.

Jėzus savo apaštalus, KETVERIUS METUS drauge su jais gyvenęs, mokė, kad Tėvui reikia sielos atvėrimo, o ne išorinių matomų ritualų.

Tačiau Jono Krikštytojo apaštalai buvo Jono Krikštytojo mokomi krikštyti vandeniu, nes tokios buvo jo sampratos, kaip gi jis galėtų atskirti įėjusį į dangaus karalystę, nes jo mokymas buvo labai paprastas: “Atgailaukite ir krikštykitės, nes dangaus karalystė yra šalia.” Ir šito jis mokė savo mokinius. Suaugusiojo pasikrikštijimas nebuvo įprastas dalykas žydui. Tik pagonis, priėmęs žydų tikėjimą, būdavo krikštijamas jau suaugęs. Todėl visi dabartiniai žmonės mano, kad pakrikštydami savo mažus vaikus, jie laikosi SAVO TĖVŲ TRADICIJŲ. Nieko panašaus, tai žydų – judaizmo – religijos ritualas. Ir katalikai šitaip elgdamiesi tik patvirtina, kad jie yra pasiėmę daugybę ritualų iš žydų RITUALINĖS religijos, o ne iš Jėzaus GYVŲ mokymų.

Jėzus savo apaštalams jau buvo seniai išaiškinęs, kad krikštas iš viso nėra reikalingas nei žydams, nei pagonims. Reikalingas tik sielos atsivėrimas Tėvui savo viduje.

Tačiau atsisakyti krikšto apaštalai taip ir nesugebėjo po Jėzaus nukryžiovimo ir jo pakilimo pas Tėvą.

Ritualai labai gajūs, kada jie keliauja per kartų kartas.

Ypač tada, kada nebelieka šalia DVASINIO MOKYTOJO, KURIS JUOS SULAIKYTŲ NUO VERGAVIMO NEGYVIEMS RITUALAMS.

Kada Jėzus buvo šalia apaštalų, jis ir užkirto kelią daugybės ritualui plitimui, bet kai iš Urantijos jis išvyko, tada jie ėmė vis labiau ir labiau pasiduoti aplinkai ir jos reikalavimams.

Dvasinėje sferoje KOMPROMISŲ BŪTI NEGALI, NES VIENI KOMPROMISAI GIMDO KITUS, O ŠIE DAR KITUS, IR PRADINIO MOKYMO NEBELIEKA IŠ VISO.

Taip atsitiko ir su Jėzaus mokymais, kada apaštalai pradėjo mokyti to, kas atrodė tinkama JIEMS, o ne to, ko juos mokė Jėzus.

Būtent dėl to, kad jus išvaduočiau iš RITUALŲ TAMSOS IR DOGMŲ VERGIJOS ir rašau šį mokymą jūsų GYVAI SIELAI.

Jėzaus pirmųjų pasekėjų niekas nevadino krikščionimis. O Jėzus savo apaštalams draudė užrašinėti ką nors iš jo gyvenimo, kol jis bus su jais. Tą jis darė sąmoningai, kad nebūtų tokie užrašymai SUDIEVINAMI, kad netaptų jie pakaitalu sielos atsivėrimui Tėvui be jokių išorinių stabų.

Anksčiau egzistavusios vieningos krikščionybės evangelijos buvo parašytos tada, kada Jėzus jau buvo pakilęs pas Tėvą, ir jau praėjus net daug dešimtmečių po jo pakilimo. Jos iš esmės neturi nieko bendro nei su Jėzaus mokymais, nei su jo gyvenimu, nei su Dievo žodžiu.

Jos buvo užrašomos net ne pačių evangelijų autorių, bet jų mokinių, nes tuo metu buvo įprasta, kad dvasiniai mokytojai turėtų savo mokinių, o šie užrašytų jų prisiminimus, pasakojimus, ir užrašę suteiktų autorystę savo dvasiniam mokytojui. Pirmasis Jėzaus gyvenimo epizodus ir mokymus ėmė užrašinėti apaštalas Andriejus, apaštalo Petro brolis. Būtent Andriejus buvo pats išvalgiausias ir labiausiai subalansuoto charakterio iš visų apaštalų. Dėl to Jėzus jį buvo paskyręs savo apaštalų vadovu. O jam apaštalai davė pravarde, kuri atitiko sampratą „Šefas.“ Ir po Jėzaus prisikėlimo, kai tik Jėzus pakilo pas Tėvą, Andriejus pirmasis ėmėsi užrašų. Ir jo evangelija ilgą laiką buvo vienintelė. Tačiau vėliau ją buvo imta perrašinėti, redaguoti, papildyti, ir galiausiai net ir tokia ji sudegė Aleksandrijos bibliotekos gaisro metu.

3. Evangelijų atsiradimas

Tam, kad galėtumėte susidaryti išsamesnį vaizdą apie dabar esamų evangelijų atsiradimą, aš jums pateikiu iš Epochinio apreiškimo – Urantijos Knygos – 121 Dokumento 8 skyrių. Jo pabaigoje yra Pastaba, kurioje viena iš dvylikos Tarpinių Būtybių, kurios ir gavo mandatą parengti Jėzaus gyvenimo ir mokymų mūsų planetoje, Urantijoje, atpasakojimą, paaiškina, kaip gi buvo rengiamas šis aprašymas, kuris sudaro Urantijos Knygos IV dalį, kurios apimtis yra – nei daug nei mažai – beveik 800 puslapių, kai visos knygos teksto apimtis yra 2097 puslapių, joje vien tik turinio dar papildomai yra 60 puslapių. Urantijos Knyga – tai dvasinių būtybių apreiškimas žmonijai, kokio ji niekada iki šiol dar nebuvo sulaukusi, kad padėtų žmonėms išbristi iš tamsos, kuri vis labiau ir labiau pasiglemžia dabartinius žmones, kad jie visiškai nebeatskiria, kas yra Dievo žodis, ir kas jam prieštarauja.

Taigi jūsų dėmesiui Urantijos Knygos 121 Dokumento 8 skyrius, paaiškinantis, kaip gi atsirado evangelijos.

“8. ANKSTESNIEJI PARAŠYTI DOKUMENTAI

Kiek tik įmanoma, sutinkamai su mūsų mandatu, mes stengėmės panaudoti ir tam tikru laipsniu suderinti egzistuojančius įrašus, susijusius su Jėzaus gyvenimu Urantijoje. Nors mes turėjome priėjimą prie apaštalo Andriejaus prarasto dokumento ir gavome naudos iš bendradarbiavimo su milžiniška gausybe dangiškųjų būtybių, kurios Mykolo savęs padovanojimo laikotarpiu buvo žemėje (ypač su jo dabar Personalizuotuoju Derintoju), bet mūsų tikslas taip pat buvo pasinaudoti ir vadinamosiomis Mato, Morkaus, Luko, ir Jono Evangelijomis.

Šitie Naujojo Testamento dokumentai atsirado tokiomis aplinkybėmis:

1. *Evangelija pagal Morkų.* Jonas Morkus parašė ankstyviausią (išskyrus Andriejaus užrašus), trumpiausią, ir paprasčiausią Jėzaus gyvenimo atpasakojimą. Jis Mokytoją pavaizdavo kaip tarną, kaip žmogų tarp žmonių. Nors jaunuolis Morkus daug laiko praleido tose vietose, kurias jis aprašo, bet jo atpasakojimas tikrovėje yra Evangelija pagal Simoną Petrą. Jis anksti susidraugavo su Petru; vėliau su Pauliumi. Morkus šitą atpasakojimą rašė skatinamas Petro ir atkakliai raginamas Romos bažnyčios. Žinodamas, kaip nuosekliai Mokytojas nesutikdavo savo mokymų užrašyti tada, kada buvo žemėje ir materialiam kūne, Morkus, kaip ir apaštalai ir kiti pagrindiniai mokiniai, abejojo dėl to, ar juos užrašinėti. Bet Petras jautė, jog bažnyčiai Romoje reikia tokio užrašyto atpasakojimo pagalbos, ir Morkus sutiko imtis parengti jį. Jis buvo daug ką užsirašęs iki to laiko, kada 67 m. po Kr. gim. Petras mirė, ir sutinkamai su tomis gairėmis, kurioms buvo pritars Petras, ir Romos bažnyčiai, jis pradėjo savo atpasakojimą netrukus po Petro mirties. Baigiantis 68 m. po Kr. gim. Evangelija buvo užbaigta. Morkus rašė vien tiktai iš savo paties atminties ir iš Petro prisiminimų. Nuo to laiko atpasakojimas buvo žymiai pakeistas, daug fragmentų buvo išimta, o pabaigoje buvo pridėta tam tikra vėlesnioji medžiaga, kuri pakeitė pirminės Evangelijos paskutinįjį vieną penktadalį, kuris buvo prarastas iš pirmojo rankraščio, taip ir neperrašius naujos jo kopijos. Šitas Morkaus atpasakojimas, kartu su Andriejaus ir Mato užrašais, buvo rašytinis pagrindas visiems vėlyvesniems Evangelijos atpasakojimams, kurie stengėsi pavaizduoti Jėzaus gyvenimą ir mokymus.

2. *Mato Evangelija.* Vadinamoji Evangelija pagal Matą yra Mokytojo gyvenimo atpasakojimas, kuris buvo užrašytas žydų krikščionių dvasiniam tobulinimui. Šito atpasakojimo autorius visą laiką stengiasi parodyti, kad Jėzaus gyvenime didelė dalis to, ką jis darė, buvo tam, jog "išsipildytų tai, ką sakė pranašas." Mato Evangelija Jėzų vaizduoja kaip Dovydo sūnų, parodydama jį kaip demonstruojantį didžiulę pagarbą įstatymui ir pranašams.

Apaštalas Matas šitos Evangelijos nerašė. Ją užrašė Izidorius, vienas iš jo mokinių, kuris savo darbe pasinaudojo ne tik Mato asmeniniais prisiminimais apie šituos įvykius, bet taip pat naudojosi ir tam tikrais užrašais, kuriuose buvo Jėzaus pasisakymai, užrašyti Mato iš karto po nukryžiuavimo. Šitie Mato užrašai buvo aramėjų kalba; Izidorius rašė graikiškai. Nebuvo jokio ketinimo apgauti, priskiriant šitą kūrinį Matui. Tais laikais buvo paprotys, kad mokiniai šitokiu būdu pagerbtų savo mokytojus.

Mato pirminis atpasakojimas buvo suredaguotas ir papildytas 40 m. po Kr. gim. kaip tik prieš jam išvykstant iš Jeruzalės, kad ištrauktų į evangelinį skelbimą. Tai buvo asmeninis pasakojimas, jo paskutinioji kopija buvo sunaikinta, kada sudegė vienas vienuolynas Sirijoje 416 m. po Kr. gim.

Izidorius pabėgo iš Jeruzalės 70 m. po Kr. gim., kada Tito armijos įsiveržė į miestą, pasiimdamas į Pelą Mato užrašų kopiją. 71 metais., gyvendamas Pelloje, Izidorius parašė Evangeliją pagal Matą. Jis taip pat su savimi turėjo Morkaus pasakojimo pirmuosius keturis penktadalius.

3. *Luko Evangelija.* Lukas, daktaras, gyvenęs Antioke Pisidijoje, buvo pagonis, kurį atvertė Paulius, ir jis parašė visiškai kitokią Mokytojo gyvenimo istoriją. Jis pradėjo sekti Pauliumi ir studijuoti Jėzaus gyvenimą ir mokymus 47 m. po Kr. gim. Savo atpasakojime Lukas išsaugo didelę dalį "Viešpaties Jėzaus Kristaus maloningumo," nes šituos faktus jis

surinko iš Pauliaus ir kitų. Lukas pavaizduoja Mokytoją "mokesčių rinkėjų ir nuodėmingųjų draugu." Savo gausius užrašus į Evangeliją jis suformulavo tikrai po Pauliaus mirties. Lukas rašė 82 metais Achajyje. Jis ketino parašyti tris knygas, pasakojančias Kristaus ir krikščionybės istoriją, bet 90 m. po Kr. gim. numirė, nespėjęs užbaigti antrosios iš šitų knygų, "Apaštalų Darbų."

Kai dėl medžiagos savosios Evangelijos sudarymui, tai Lukas pirmiausia priklausė nuo tos Jėzaus gyvenimo istorijos, kurią jam buvo perteikęs Paulius. Dėl to, Luko Evangelija tam tikru požiūriu yra Evangelija pagal Paulių. Bet Lukas turėjo ir kitų informacijos šaltinių. Jis ne tik kalbėjosi su dešimtimis tiesioginių liudininkų, mačiusių Jėzaus gyvenimo daugelį epizodų, kuriuos jis aprašo, bet su savimi jis taip pat turėjo ir Morkaus Evangelijos egzempliorių, tai yra, Izidoriaus atpasakojimo pirmuosius keturis penktadalius, ir trumpą paliudijimą, kurį 78 metais po Kr. gim. Antioke užrašė tikintysis vardu Sidas. Lukas taip pat turėjo iškraipytą ir daug kartų taisytą kažkokių užrašų egzempliorių, neva užrašytų Apaštalo Andriejaus.

4. *Jono Evangelija.* Evangelija pagal Joną daug pasakoja apie Jėzaus darbą Judėjoje ir aplink Jeruzalę, ko nėra kituose atpasakojimuose. Tai yra vadinamoji Evangelija pagal Joną, Zabediejaus sūnų, ir nors Jonas jos nerašė, bet iš tiesų jis įkvėpė, kad ji būtų parašyta. Nuo jos pirmojo užrašymo ji keletą kartų buvo redaguota, kad atrodytų, jog buvo parašyta paties Jono. Kada buvo rašomas šitas atpasakojimas, tada Jonas turėjo ir kitas Evangelijas, ir jis matė, jog daug kas jose buvo praleista; dėl to, 101 metais po Kr. gim. jis padarė savo padėjęją, Nataną, Graikijos žydą iš Cezarėjos, pradėti rašymą. Jonas savąją medžiagą teikė iš atminties ir pasiremdamas trimis jau egzistavusiais atpasakojimais. Jis neturėjo jokių savųjų užrašų. Laišką, žinomą kaip "Jono pirmasis," parašė pats Jonas, kaip pridėdamą laišką prie to darbo, kurį, jam vadovaujant, atliko Natanas.

Visi šitie rašytojai Jėzų sąžiningai pavaizdavo tokį, kokį jie matė, prisiminė, arba ką apie jį buvo girdėję iš kitų, ir kiek jų sampratai apie šituos tolimus įvykius turėjo įtakos tai, kad vėliau jie priėmė Pauliaus krikščionybės teologiją. Ir šitų atpasakojimų, kad ir kokie jie buvo netobuli, užteko tam, jog būtų pakeistas Urantijos istorijos kursas beveik dviems tūkstančiams metų.

[*Pastaba:* Įgyvendindamas man paskirtą užduotį iš naujo perteikti Jėzaus iš Nazareto mokymus ir atpasakoti jo darbus, aš laisvai naudojausi visais dokumentų ir planetinės informacijos šaltiniais. Mano pagrindinis akstinas buvo parengti tokį atpasakojimą, kuris apšviestų ne tik dabar gyvenančių žmonių kartą, tačiau kuris galėtų būti naudingas ir visoms ateities kartoms. Iš tų milžiniškų informacijos atsargų, kuriomis man buvo galima pasinaudoti, aš pasirinkau tą informaciją, kuri šito tikslo įgyvendinimui buvo tinkamiausia. Kiek tikrai įmanoma, aš informaciją imdavau iš grynai žmogiškųjų šaltinių. Tikrai, kada tokie šaltiniai nepadėdavo, tada pasiremmdavau tais įrašais, kurie buvo viršžmogiški. Kada idėjas ir sampratas apie Jėzaus gyvenimą ir mokymus deramai išreiškėdavo žmogiškasis protas, tada būtinai pirmenybę suteikdavau tokiems akivaizdžiai žmogiškosios minties modeliams. Nors aš ir stengiausi žodinę išraišką derinti taip, kad ji kuo geriau atitiktų mūsų sampratą apie Mokytojo gyvenimo ir mokymų realiąją prasmę ir tikrąją reikšmę, bet, kiek tikrai įmanoma, visuose savo pasakojimuose aš laikiausi realios žmogiškosios sampratos ir minties modelio. Aš puikiai suprantu, jog tos sampratos,

kurios buvo kilusios žmogiškajame prote, bus daug priimtinesnės ir naudingesnės visiems kitiems žmogiškiesiems protams. Kada reikalingų sampratų negalėjau surasti nei žmogiškuosiuose dokumentuose, nei žmogiškuosiuose išsireiškimuose, tada pasiremdavau žemės tvarinių savosios kategorijos, tarpinių būtybių, atminties resursais. Ir kada tas antrinis informacijos šaltinis būdavo neadekvatus, tada nedvejodamas pasiremdavau viršplanetiniais informacijos šaltiniais.

Tie prisiminimai, kuriuos aš surinkau ir kuriais remdamasis parengiau šitą pasakojimą apie Jėzaus gyvenimą ir mokymus – be Apaštalo Andriejaus prisiminimų atpasakojimo – sudaro minties deimantus ir Jėzaus mokymų aukštesniojo lygio suvokimus, kurie buvo surinkti iš daugiau kaip dviejų tūkstančių žmogiškųjų būtybių, kurios žemėje gyveno, pradedant Jėzaus dienomis ir baigiant šitų apreiškimų, teisingiau naujų perteikimų, laiku. Leidimas pasiremti apreiškimu buvo panaudojamas tiksliai tada, kada žmogiškasis dokumentas ir žmogiškosios sampratos adekvataus minties modelio suteikti negalėdavo. Manoji apreiškimo užduotis man draudė remtis tiek informacijos, tiek išsireiškimų nežmogiškaisiais šaltiniais tol, kol aš negalėdavau patvirtinti, jog savo pastangomis man nepavyko surasti reikalaujamo koncepcinio išsireiškimų grynai žmogiškuosiuose šaltiniuose.

Nors aš, bendradarbiaudamas su vienuolika savo bičiulių partnerių tarpinių būtybių ir vadovaujant Melkizedekui, atsakingam už šių dokumentų sudarymą, perteikiau šitą pasakojimą remdamasis savuoju suvokimu, kaip jį efektyviai parengti, ir atsižvelgdamas į savo betarpišką išsireiškimų pasirinkimą, bet vis tik, didžioji dalis idėjų ir net kai kurie iš puikių išsireiškimų, kuriais aš šitokiu būdu pasinaudojau, buvo kilę daugelio rasių žmonių sąmonėje, kurie gyveno žemėje įsiterpiančiose kartose iki pat tų kartų, kurios tebėra gyvos ir šiuo metu, kada yra vykdoma šitoji užduotis. Daugeliu atvejų aš tarnavau greičiau surinkėju ir redaktoriumi, o ne pirminiu atpasakotoju. Aš be dvejonų pasinaudojau tomis mintimis ir sampratomis, pirmiausia žmogiškosiomis, kurios man leido sukurti patį išpūdingiausią Jėzaus gyvenimo pavaizdavimą ir kurios mane įgalino naujai pateikti jo neprilygstamus mokymus pačia nuostabiausiai naudinga ir visuotinai kilninančia frazeologija. Urantijos Suvienytųjų Tarpinių Būtybių Brolijos vardu, mūsų dėkingumą aš kuo nuoširdžiausiai reiškiu visiems įrašų ir sampratų šaltiniams, kurie buvo panaudoti toliau pateikiamame mūsų naujajame smulkiai išdėstyta Jėzaus gyvenimo žemėje atpasakojime.] “ (Urantijos Knyga, 1341-1343)

4. Jėzaus gimimo aplinkybės Naujajame Testamente ir Urantijos Knygoje

Jėzaus gyvenimo ir mokymų giluminį, nuoseklų, ir teisingą atpasakojimą rasite Urantijos Knygos epochiniame apreiškime, tuo tarpu aš pamėginsiu jums parodyti kai ką iš dabar esamų evangelijų, iš viso Naujojo Testamento, ko jūs patys nematote, ir ko kiti jums nepaaiškina nei namuose, nei bažnyčioje, nei teologiniuose straipsniuose ar knygos. Remsiuosi Naujuoju Testamentu, nes būtent jį dauguma iš jūsų laikote Dievo žodžiu, nors jame yra DAUGYBĖ PRIEŠTARAVIMŲ, kurių Dievo žodyje nebūna niekada. Kai kur palyginimui pateiksiu epizodus iš abiejų šaltinių – Naujojo Testamento ir Urantijos Knygos, o taip pat ir iš man perteikto Jėzaus Kristaus naujojo apreiškimo KALBU JUMS VĖL, kad pamatytumėte skirtumą, kaip tas pats epizodas yra išplečiamas ir pateikiamas

labai nuosekliai, ko niekaip nesugebėjo padaryti Naujojo Testamento autoriai. Tai tik liudija, kad Naujasis Testamentas yra žmogiškas kūrinys, o ne gautas iš Šventosios dvasios, kuri prieštaravimų nepateikia niekada.

Jėzus gimė Betliejuje, nors jo tėvai gyveno Nazarete. Į Betliejų jie turėjo atkelti, kad dalyvautų Romos imperijos gyventojų surašyme, mat Betliejus buvo laikomas karališkosios giminės miestu, o Juozapą, Marijos vyrą, laikė tokiu, kuris priklausė buvusio karaliaus Dovydo giminei, nors iš tikrųjų jis jai tiesiogiai biologine prasme ir nepriklausė.

Štai ką tepasako apie šias aplinkybes Luko evangelija:

“Anomis dienomis išėjo ciesoriaus Augusto įsakymas surašyti visus valstybės gyventojus. Taigi visi keliavo užsirašyti, kiekvienas į savo miestą. Taip pat ir Juozapas ėjo iš Galilėjos miesto Nazareto į Judėją, į Dovydo miestą, vadinamą Betliejumi, nes buvo kilęs iš Dovydo namų ir giminės. Jis turėjo užsirašyti kartu su savo sužadėtine Marija, kuri buvo nėščia.“ (Lk, 2,2-5)

O dabar palyginkite Urantijos Knygos apreiškimo to paties epizodo perteikimą, pajauskite skirtumą, kad suvoktumėte, jog Juozapas nepriklausė, biologine samprata, net ir Dovydo giminei.

“Juozapas nesusitaikė su ta mintimi, kad Marija turi tapti nepaprasto vaiko motina iki to laiko, kol susapnavo labai įspūdingą sapną. Šitame sapne jam apsireiškė spindintis dangiškas žinianešys ir, tarp kitų dalykų, pasakė: "Juozapai, aš apsireiškiu, įsakiu Tam, kuris dabar valdo danguje, ir man yra nurodyta tau pranešti apie tą sūnų, kurį tikrai pagimdys Marija ir kuris pasaulyje tikrai taps didinga šviesa. Jame bus gyvenimas, ir jo gyvenimas tikrai taps žmonijos šviesa. Jis tikrai iš pradžių ateis pas savuosius žmones, bet vargu ar jie priims jį; bet visiems tiems, kurie jį priims, jis apreikš, kad jie yra Dievo vaikai." Po šito patyrimo Juozapas niekada daugiau visiškai nebeabejojo Marijos pasakojimu apie Gabrielio apsilankymą ir jo pažadą, jog tas negimęs vaikas turi tapti dieviškuoju žinianešiu pasauliui.

Per visus šituos apsilankymus nieko nebuvo pasakyta apie Dovydo namus. Niekada nieko nebuvo užsiminta apie Jėzaus tapimą "žydų išvaduotoju," neužsiminta net ir apie tai, kad jis turi būti tas ilgai laukiamas Mesijas. Jėzus nebuvo toks Mesijas, kokio nekantriai laukė žydai, bet jis buvo *pasaulio išlaisvintojas*. Jo misija buvo visoms rasėms ir tautoms, o ne kuriai nors vienai grupei.

Juozapas nepriklausė karaliaus Dovydo palikuonių linijai. Dovydiškųjų protėvių daugiau turėjo Marija negu Juozapas. Tas tiesa, Juozapas iš tikrųjų vyko į Dovydo miestą, Betliejų, kad būtų užregistruotas romėnų gyventojų surašymui, bet tai buvo dėl to, kad, prieš šešias kartas, Juozapo tos kartos protėvį iš tėvo pusės, kuris buvo našlaitis, įsisūnijo kažkoks Zadokas, kuris buvo Dovydo tiesioginis palikuonis; dėl to ir Juozapą priskyrė "Dovydo namams."

Senojo Testamento didžioji dauguma vadinamųjų mesijiškų pranašysčių buvo sukurtos tam, kad būtų pritaikytos Jėzui, praėjus daug laiko po jo gyvenimo žemėje. Per amžius

amžius žydų pranašai buvo skelbę apie išlaisvintojo atėjimą, ir šituos pažadus viena po kitos einančios kartos aiškino kaip nurodančius į naują žydų valdovą, kuris užims Dovydo sostą ir, menamai stebuklingais Mozės metodais, padarys žydus Palestinoje galinga nacija, laisva nuo bet kokio svetimo viešpatavimo. Be to, daug metaforinių fragmentų, sutinkamų hebrajų raštuose, vėliau klaidingai buvo pritaikyta Jėzaus gyvenimo misijai. Daug Senojo Testamento teiginių buvo taip iškraipyti tam, jog atrodytų, kad atitinka Mokytojo žemiškojo gyvenimo kokius nors epizodus. Pats Jėzus vieną kartą viešai paneigė bet kokią ryšį su karališkaisiais Dovydo namais. Net ir teiginys, "mergina pagimdys sūnų," buvo paverstas tokiu, jog būtų skaitomas "nekalta mergina pagimdys sūnų." Taip pat tą patį galima pasakyti tiek apie Juozapo, tiek apie Marijos tą didelį skaičių genealogijų, kurios buvo sudarytos, pasibaigus Mykolo karjerai žemėje. Daug iš šitų giminystės linijų turėjo didelę dalį Mokytojo protėvių, bet iš esmės jos nėra tikros ir nereikėtų jomis pasikliauti kaip realiomis. Ankstyvieji Jėzaus pasekėjai per daug dažnai pasiduodavo tai pagundai, kad visus senovės pranašiškus pasakymus padarytų tokius, jog atrodytų, kad jie buvo įgyvendinti jų Viešpaties ir Mokytojo gyvenime.

Tiek Juozapo, tiek Marijos šeimos pagal savo laikmetį buvo gerai išsilavinusios. Juozapas ir Marija buvo daug geriau išsilavinę už to meto vidutinį ir savosios visuomeninės padėties lygį. Jis buvo mąstytojas; ji buvo strategė, puikiai mokanti prisitaikyti ir praktiška veikdama nedelsiant. Juozapas buvo juodaakis brunetas; Marija buvo rudakė beveik blondinė.

Jeigu Juozapas būtų gyvenęs, tai be jokios abejonės jis būtų tapęs tvirtai tikinčiu į savo vyriausiojo sūnaus dieviškąją misiją. Marija svyravo tarp tikėjimo ir abejojimo, ją labai smarkiai veikė ta nuomonė, kurios laikėsi jos kiti vaikai ir jos draugai ir giminės, bet jos galutinį požiūrį visada sustiprindavo prisiminimai apie Gabrielio apsireiškimą jai tuoj pat po to, kai tik buvo pradėtas vaikelis.

Marija buvo puiki audėja ir turėjo didesnių negu vidutinių sugebėjimų to laikmečio didžiajai daliai namų ūkio darbų; ji buvo gera šeimininkė ir puiki šeimos puoselėtoja.

Tiek Juozapas, tiek Marija buvo geri mokytojai, ir jie pasirūpino, kad jų vaikai gautų gerą to laikmečio išsilavinimą.

Kai Juozapas buvo jaunuolis, Marijos tėvas jį priėmė į darbą, kad prie jo namo pastatytų priestatą, ir būtent tąsyk, kada Marija atnešė Juozapui puodelį vandens, vidurdienio valgio metu, realiai ir prasidėjo šios poros, kuri turėjo lemti tapti Jėzaus tėvais, draugystė. Juozapas ir Marija susituokė, sutinkamai su žydų papročiu, Marijos namuose Nazareto apylinkėse, kada Juozapui buvo dvidešimt vieneri metai. Šitos vedybos užbaigė normalią draugystę, trukusią beveik dvejus metus. Netrukus po vedybų jie persikraustė į savo naująjį namą, kurį Nazarete buvo pastatęs Juozapas, padedamas dviejų savo brolių. Namas buvo šalia netoli esančios aukštymės papėdės, o nuo aukštymės atsivėrė nuostabios kaimiškos apylinkės. Šitame specialiai paruoštame name, šitie jauni ir laukiantys kūdikio tėvai galvojo pasveikinti pažadėtąjį vaikelį, nieko nesuvokdami, jog šitas svarbus visatos įvykis turės atsitikti tuo metu, kada jie bus išvykę iš namų į Judėjos Betliejų.

Juozapo šeimos didesnioji dalis tapo tikinčiaisiais į Jėzaus mokymus, bet labai mažai kas iš Marijos giminių tikėjo į jį tol, kol jis neišvyko iš šito pasaulio. Juozapas daugiau linko į

laukiamo Mesijo dvasinę sampratą, bet Marija ir jos šeima, ypač jos tėvas, laikėsi idėjos apie tokį Mesiją, kuris turi būti žemiškasis išvaduotojas ir politinis valdovas. Marijos protėviai žymiu mastu dalyvavo Makabėjų veikloje, kuri nuo tų laikų buvo netolimoje praeityje.

Juozapas tvirtai laikėsi Rytų, arba Babilono, žydų religijos požiūrių; Marija stipriai linko į liberalesnį ir platesnį Vakarų, arba graikiškąjį, įstatymo ir pranašų interpretavimą.

“Kovo mėnesį, 8 m. pr. Kr. (tą mėnesį, kada susituokė Juozapas ir Marija), Cezaris Augustas nurodė, jog turi būti suskaičiuoti visi Romos imperijos gyventojai, jog turi vykti gyventojų surašymas, kurį bus galima panaudoti geresniam mokesčių surinkimui. Žydai visada buvo labai prietaringai nusiteikę prieš bet kokią mėginimą "suskaičiuoti tautą," ir tai, drauge su rimtais Erodo, Judėjos karaliaus, vidaus sunkumais, buvo toji priežastis, dėl kurios gyventojų surašymas žydų karalystėje buvo atidėtas vieneriems metams. Visoje Romos imperijoje šitas gyventojų surašymas vyko 8 m. pr. Kr., išskyrus Erodo Palestinos karalystę, kur jis vyko 7 m. pr. Kr., vieneriais metais vėliau.

Marijai nebuvo būtina vykti į Betliejų užsiregistruoti – Juozapas turėjo teisę užregistruoti visą savo šeimą – bet Marija, turėdama polinkį rizikuoti ir būdama aktyvus asmuo, išsireikalavo, kad galėtų jį lydėti. Pasilikti viena ji bijojo, nes vaikelis galėjo gimti tuo metu, kada Juozapas bus išvykęs, ir, be to, kadangi Betliejus buvo netoli nuo Judaho miesto, tai Marija buvo numačiusi galimą malonų apsilankymą pas savo giminaitę Elžbietą.

Iš esmės Juozapas uždraudė Marijai lydėti jį, bet tai nedavė jokios naudos; kada buvo pakuojamas maistas trijų ar keturių dienų kelionei, tada ji paruošė dvigubą kiekį ir pasirengė kelionei. Prieš jiems iš tikrųjų išvykstant, Juozapas susitaikė su ta mintimi, jog Marija vyks kartu, ir, būdami geros nuotaikos, jie iš Nazareto išvyko dienai vos brėkstant. Juozapas ir Marija buvo neturtingi, ir kadangi jie turėjo tikrai vieną gyvulį nešuliams, tai Marija, apsunkusi nuo joje esančio kūdikio, jojo ant gyvulio su atsargų nešuliais, tuo tarpu Juozapas ėjo pėsčias, veddamas gyvulį. Namų statyba ir įrengimas Juozapą smarkiai išsunkė, kadangi jis taip pat turėjo prisidėti ir prie savo tėvų paramos, nes jo tėvas neseniai buvo tapęs nedarbingas. Ir taip šitoji žydų pora iš savo kuklių namų išvyko kelionėn į Betliejų ankstų rytą rugpjūčio 18 d., 7 m. pr. Kr.

Pirmoji jų kelionės diena juos atvedė prie Gilbojos kalno šlaitų, kur nakčiai jie apsistojo prie Jordano upės ir pasinėrė į daugybę apmąstymų, koks gi sūnus jiems gims, Juozapas laikėsi požiūrio, kad jis bus dvasinis mokytojas, o Marija puoselėjo mintį apie žydų Mesiją, hebrajų nacijos išvaduotoją.

Giedrą ir ankstyvą rugpjūčio 19-osios rytą, Juozapas ir Marija jau vėl buvo kelyje. Jie papietavo Sartabo kalno, iškilusio virš Jordano upės slėnio, papėdėje, ir patraukė tolyn, iki nakties pasiekė Jerichą, kur apsistojo užkeigoje prie kelio, miesto pakraštyje. Po vakarienės ir ilgų diskusijų apie romėnų valdžios priespaudą, apie Erodą, apie užsiregistravimą gyventojų surašymui, ir apie Jeruzalės ir Aleksandrijos kaip žydų mokymosi ir kultūros centrų santykinę įtaką, keliauninkai iš Nazareto nuėjo nakties poilsio. Ankstyvą rugpjūčio 20-osios rytmetį jie kelionę atnaujino, prieš pusiaudienį pasiekė Jeruzalę, apsilankę šventykloje, keliavo toliau į savo galutinį tikslą, Betliejuje buvo apie antros dienos pusės vidurį.

Užkeigos namai buvo perpildyti, todėl Juozapas stengėsi susirasti vietą, kur galėtų

apsistoti pas tolimus giminaičius, bet Betliejuje visi kambariai buvo tiesiog užkimšti. Kada jis buvo sugrįžęs į užiegos kiemą, jam pasakė, kad iš karavano arklidžių, ištašytų iš uolos šlaito ir esančių tiesiog po užiega, buvo išvesti gyvuliai ir kad jos buvo išvalytos tam, jog priimtų atvykstančiuosius. Palikęs asilą kieme, Juozapas ant pečių užsimetė savo krepšius su drabužiais ir maistu ir drauge su Marija nulipo akmeniniais laiptais į savo nakvynės vietą apačioje. Juos patalpino ten, kur buvo grūdų laikymo vieta prieš gardus ir ėdžias. Atskiriančios užuolaidos jau kabojo, ir jie manė, kad jiems pasisekė, jog turėjo tokią patogų kampą.

Juozapas buvo sugalvojęs iš karto eiti ir užsiregistruoti, bet Marija buvo pavargusi; ji labai kentėjo ir įkalbėjo jį pasilikti su ja, ką jis ir padarė.” (Urantijos Knyga, 1348-1351)

Ar matote, net iš mano sutrumpintų Urantijos Knygos kai kurių skyrių, koks yra skirtumas pateikiant tą patį epizodą.

Naujojo Testamento tėra tik vienas sakinyss, o Urantijos Knygos apreiškimas pateikia giluminį paaiškinimą. Ir tik tada imi suvokti, kokia gelme trykšta šis apreiškimas, ir kokia sekli yra Naujojo Testamento žmogiškoji mintis. Urantijos Knyga perteikia daug platesnį kontekstą negu čia pateikiau, kad tik jums nebūtų per ilgas tekstas.

5. Kiekvieno asmeninis sprendimas turi įtakos visiems

Tačiau šito platesnio konteksto vis tiek dar neužtenka, kad pamatytumėte, ir suvoktumėte, KAS GI VIS TIK YRA JĖZAUS GIMIMAS, KAS GI YRA JĖZUS, jeigu PRIEŠ TAI NEBŪSITE NUOSEKLIAI PERSKAITĘ PIRMŲJŲ TRIJŲ URANTIJS KNYGOS DALIŲ. O jos sudaro nei daug nei mažai – 1300 puslapių. Ir tik po jų skaitydami dar beveik 800 puslapių apimties IV dalį, skirtą jau konkrečiai Jėzaus gyvenimui ir mokymams, ir suvoksitė, kad jokios krikščionybės NETURĖJO BŪTI IŠ VISO, jeigu tik Jėzaus mokymų nebūtų iškraipęs PETRAS, o iš jo pasakojimų nebūtų apie Jėzaus mokymus sužinojęs Paulius, ir savo ruožtu dėl SAVO VISIŠKO NEIŠMANYMO nebūtų sukūręs savo ASMENINĖS JĖZŲ VISIŠKAI IŠKRAPIUSIOS RELIGIJOS VERSIJOS – KRIKŠČIONYBĖS, kuri, praėjus beveik septyniems šimtams metų sudarė geras sąlygas pasireikšti Mohamedui, kada šis sukūrė islamą.

O viso tokio Jėzaus mokymų iškraipymo ir vėliau KARINGOJO islamo atsiradimo pasekmės mes PRADEDAME jausti šiandien, po beveik pusantro tūkstančio metų, realių karų ir realaus terorizmo pasireiškimu.

Rojaus Trejybės planuose nebuvo numatyta nei krikščionybės, nei islamo atsiradimo. Tai jau žmogaus mąstymo ir veikimo klaidos, savivaliaujant, neįsiklausant nei į Jėzų, nei tuo labiau į Tėvą, ir tuo pačiu tai jau yra nukrypimai nuo jų valios, savo laisvą valią iškeliant virš jų valios. Dėl to pasekmės, kokios bebūtų skaudžios dabar, bus dar skaudesnės ateityje visiems.

Štai kokia yra reali ir SKAUDI DABARTINĖ pasekmė, kada Jėzaus mokymus iškraipė PETRAS ir PAULIUS. Štai kokias pasekmes gali atnešti VISAM PASAULIUI, VISAI ŽMONIJAI VIENO ASMENS KOMPROMISINIS IR KLAIDINGAS

APSPRENDIMAS IR TO SPRENDIMO ĮGYVENDINIMAS DVASINĖJE SFEROJE
– SUKLAIDINTI ŽMONIĄ IR NUSTUMTI JĄ Į DIEVO BAIMĘ IR TAMSĄ.

Todėl ŠIANDIEN NUO MŪSŲ, KIEKVIENO, ASMENINIO SPRENDIMO
PRIKLAUSO VISOS ŽMONIJOS ŠVIESĖJIMAS ARBA TAMSĖJIMAS. NUO
KIEKVIENO.

6. Jėzaus apsiareiškimai po prisikėlimo, kad sustiprintų jo pasekėjų ĮTIKĖJIMĄ

Apaštalai po Jėzaus nukryžiuavimo buvo išsigandę, jie slapstėsi. Ypač pasimetęs buvo TOMAS. Ir kada galų gale jį surado pasislėpusį ir įtikinėjo sugrįžti, jis vis nenorėjo patikėti, kad Jėzus prisikėlė. Štai kokia yra milžiniška sąmoninė baimė ir nesuvokimas, kad net ir ketveri metai Jėzaus mokymų ir bendro gyvenimo su juo patyrimai apaštalams išgaravo kaip rūkas. ĮTIKĖJIMO NEBUVO JŲ VIDUJE. O tada BAIMĖ išsiviešpatavo vietoje ĮTIKĖJIMO IR MEILĖS. Jėzus ir apsiareiškė po prisikėlimo TAM, kad sustiprintų tikinčiuosius, kad juos nuramintų, kad tik jie eitų ĮTIKĖJIMO GYVUOJU KELIU DRAŠIAI.

Čia jums pateikiu iš Urantijos Knygos aprašomus kelis Jėzaus apsiareiškimo epizodus, kurie pteikiami išsamiai ir nuosekliai, ko nepasakysi apie Naująjį Testamentą, nors aš apsiareiškimų aprašymą labai sutrumpinau.

“1. APSIREIŠKIMAS PETRUI

Buvo beveik pusė devynių šito sekmadienio vakarą, kada Jėzus apsiareiškė Simonui Petrui Morkaus namo kieme. Tai buvo jo aštuntasis morontinis pasirodymas. Petras visą laiką nuo tada, kai savojo Mokytojo išsižadėjo, gyveno su sunkia dvejonės ir kaltės našta. Visą šeštadienio dieną ir šitą sekmadienį jis kovojo su baimė, jog, galbūt, jis daugiau nebėra apaštalas. Jis sudrebėdavo nuo Judo dalios ir net nuo minties, kad jis, taip pat, savo Mokytoją išdavė. Visą šitą popietę jis mąstė, jog galbūt būtent jo buvimas su apaštalais ir trukdo Jėzui apsiareiškšti jiems, aišku, su sąlyga, jeigu jis iš tikrųjų yra prisikėlęs iš mirusiųjų. Ir būtent Petrui, kai jis šitaip mąstė ir kai jo sielos būsena buvo tokia, Jėzus apsiareiškė tuo metu, kada prislėgtas apaštalas vaikščiojo tarp gėlių ir krūmų.

Kada Petras pagalvojo apie tą kupiną meilės Mokytojo žvilgsnį, tada jam praeinant pro Anaso portiką, ir kada mintyse jis susimąstė apie tą puikią žinią, kurią jam buvo anksti tą rytą atnešusios tos moterys, kurios atėjo iš tuščios kapavietės, “Eikite pasakyti mano apaštalams – ir Petrui” – kada jis mąstė apie šiuos gailestingumo ženklus, tada jo įtikėjimas ėmė nustelbti abejones, ir, sugniaužęs kumščius, jis stabtelėjo tuo metu, kai garsiai ištarė: “Aš tikiu, kad iš mirusiųjų jis prisikėlė; aš tikrai eisiu ir pasakysiu savo sielos broliams.” Ir kai tik jis šitaip pasakė, tada netikėtai prieš jį apsiareiškė vyro forma, kuri prašneko jam pažįstamu balsu, sakydama: “Petrui, priešai norėjo turėti tave, bet aš nenorėjau tavęs atsisakyti. Aš žinojau, jog tai nebuvo iš širdies, kada tu atsižadėjai manęs; dėl to aš tau atleidau net ir anksčiau negu tu paprašei; bet dabar tu turi nustoti galvojęs apie save ir šios valandos vargus ir ruoštis evangelijos gerąsias naujienas nešti tiems, kurie sėdi tamsoje. Daugiau tu nebeturėtum jaudintis dėl to, ką gali gauti iš

karalystės, o vietoje šito rūpinkis tuo, ką tu gali duoti tiems, kurie gyvena siaubingame dvasiniame skurde. Pasiruošk, Simonai, naujos dienos mūšiui, kovai su dvasine tamsybe ir natūralaus žmonių proto blogomis abejonėmis.”

Petras ir morontinis Jėzus ėjo per sodą ir šnekėjosi apie praeities, dabarties, ir ateities reikalus maždaug penketą minučių. Tada Mokytojas iš jo akiračio išnyko, taręs, “Iki pasimatymo, Petrai, kada aš pamatysiu tave su tavaisiais sielos broliais.”

Akimirkai, Petrą apėmė tas suvokimas, kad jis šnekėjosi su prisikėlusiu Mokytoju, ir kad jis gali būti tikras, jog vis dar yra karalystės ambasadorius. Jis ką tik buvo girdėjęs, kaip pašlovintas Mokytojas nuoširdžiai paragino jį testuoti evangelijos skelbimą. Ir apimtas visų šitų trykstančių jausmų širdyje, jis užlėkė į viršutinį kambarį ir pas savo draugus, šaukdamas ir dusdamas iš susijaudinimo: “Aš mačiau Mokytoją; jis buvo sode. Aš kalbėjausi su juo; ir jis man atleido.”

Petro pareiškimas, kad jis matė Jėzų sode, padarė gilų poveikį jo bičiuliams apaštalams, ir jie buvo beveik pasirengę savo abejonių atsisakyti, kada atsistojo Andriejus ir perspėjo juos, kad jie nebūtų per daug paveikti jo brolio pranešimo. Nors Andriejus tiesiogiai ir neužsiminė apie tos nakties Galilėjos jūroje sapną, kuriame Petras tvirtino matęs Mokytoją, ateinantį pas juos per vandenį, bet jis pasakė užtektinai, kad išduotų visiems dalyvaujantiems, jog mintyse jis turėjo šitą epizodą. Simoną Petrą labai įskaudino jo brolio insinuacijos ir jis tuoj pat nuolankiai nutilo. Dvyniams labai pagailo Petro, ir jie abu pradėjo reikšti savo užuojautą ir sakyti, kad jie tiki juo ir vėl tvirtinti, kad jų motina taip pat Mokytoją buvo mačiusi.

2. PIRMASIS APSIREIŠKIMAS APAŠTALAMS

Tą vakarą šiek tiek po devynių, išėjus Kleopui ir Jokūbui, tuo metu, kada Alfiejaus dvyniai ramino Petrą, ir tuo metu, kada Natanielius ginčijosi su Andriejumi, ir kada tie dešimt apaštalų buvo susirinkę viršutiniame kambarėje, visas duris užsklendę bijodami suėmimo, tada Mokytojas, morontinės formos pavidalu, netikėtai apsireiškė tarp jų, sakydamas: “Ramybė tebūnie jums. Kodėl gi jūs tokie išsigandę, kada aš apsireiškiu, tarsi jūs būtumėte pamatę dvasią? Argi apie šiuos dalykus aš jums nepasakojau, kada buvau su jumis materialiam kūne? Argi aš jums nesakiau, jog vyriausieji šventikai ir valdovai atiduos mane, kad būčiau nužudytas, jog vienas iš jūsų pačių mane išduos, ir jog trečiąją dieną aš iš tikrųjų prisikelsiu? Tai iš kur gi visos jūsų abejonės ir visi šitie ginčai dėl tų moterų, dėl Kleopo ir Jokūbo, ir net dėl Petro pranešimų? Kiek gi dar jūs abejosite mano žodžiais ir atsisakysite tikėti mano pažadais? Ir dabar, kada jūs tikrai mane matote, ar patikėsite? Net ir dabar vieno iš jūsų nėra. Kada jūs susirinksite drauge dar kartą ir po to, kada jūs visi tikrai žinosite, kad Žmogaus Sūnus prisikėlė iš kapo, tada iš karto eikite į Galilėją. Tikėkite į Dievą; tikėkite vienas kitą; ir šitaip jūs tikrai įžengsite į dangaus karalystės naująją tarnystę. Aš tikrai pabūsiu su jumis Jeruzalėje tol, kol jūs būsite pasirengę išvykti į Galilėją. Savo ramybę aš palieku su jumis.”

Kada morontinis Jėzus jiems baigė kalbėti, tada iš jų akiračio akimirksniu išnyko. Ir jie visi parpuolė ant kelių, girdami Dievą ir garbindami savo išnykusį Mokytoją. Tai buvo devintasis Mokytojo morontinis apsireiškimas.

3. SU MORONTINIAIS TVARINIAIS

Visa kita diena, pirmadienis, buvo praleista su morontiniais tvariniais, tuo metu buvusiais Urantijoje. Kaip dalyviai Mokytojo morontiniame perėjimo patyrimo, į Urantiją buvo atvykę daugiau negu vienas milijonas morontinių reguliuotojų ir padėjėjų, drauge su įvairių kategorijų pereinamaisiais mirtingaisiais iš Satanijos septynių gyvenamųjų pasaulių. Morontinis Jėzus su šitomis nuostabiomis protingomis būtybėmis gyveno keturiasdešimt dienų. Jis mokė jas, o iš jų reguliuotojų jis sužinojo apie morontinio perėjimo gyvenimą, kaip per jį keliauja Satanijos apgyvendintų pasaulių mirtingieji, kada jie pereina per sistemos morontines sferas.

Šią pirmadienį maždaug vidurnaktį Mokytojo morontinė forma buvo suderinta tam, kad pereitų į morontinio vystymosi antrąjį etapą. Kada jis kitą kartą apsireiškė savo mirtingiesiems vaikams žemėje, tada tai buvo antrosios pakopos morontinė būtybė.

Morontinėje karjeroje Mokytojui žengiant į priekį, morontinėms būtybėms ir transformuojantiems jų padėjėjams buvo, techniškai, vis sunkiau ir sunkiau padaryti taip, kad Mokytoją matytų mirtingos ir materialios akys.

Jėzus perėjo į morontijos trečiąjį etapą penktadienį, balandžio 14-ąją; į ketvirtąjį etapą, pirmadienį, 17-ąją; į penktąjį etapą, šeštadienį, 22-ąją; į šeštąjį etapą, ketvirtadienį, 27-ąją; į septintąjį etapą, antradienį, gegužės 2-ąją; į Jeruzalės pilietybę, sekmadienį, 7-ąją; ir jis buvo apkabintas Edentijos Pačių Aukštųjų sekmadienį, 14-ąją.

Šitokiu būdu Nebadono Mykolas iš tikrųjų užbaigė savo empirinį tarnavimą visatoje, kadangi jis jau anksčiau buvo iki galo patyręs, ryšium su savo ankstesniaisiais savęs padovanojimais, laiko ir erdvės kylančiųjų mirtingųjų gyvenimą, pradedant žvaigždyno būstine ir net toliau iki tarnavimo, ir tarnaujant, supervisatos būstinės tarnystėje. Ir būtent šito paties morontinio patyrimo dėka Nebadono Sūnus Kūrėjas iš tiesų užbaigė ir tinkamai įvykdė savo septintąjį ir paskutinįjį savęs padovanojimą visatoje.

4. DEŠIMTASIS APSIREIŠKIMAS (FILADELFIJOJE)

Dešimtas Jėzaus apsireiškimas, kurį galėjo pamatyti mirtingasis, įvyko šiek tiek po aštuonių, antradienį, balandžio 11-ąją, Filadelfijoje, kur jis apsireiškė Abneriui ir Lozoriui ir maždaug vienam šimtui penkiasdešimčiai jų pagalbininkų, įskaitant daugiau negu penkiasdešimt narių iš tų septyniasdešimties evangelininkų korpuso. Šitas apsireiškimas įvyko kaip tik tuo metu, kada sinagogoje prasidėjo specialus susirinkimas, kurį Abneris sušaukė tam, kad apsvarstytų Jėzaus nukryžiovimą ir labai neseną pranešimą apie prisikėlimą, kurį buvo atnešę Dovydo pasiuntiniai. Kadangi prisikėlęs Lozorius dabar buvo šitos tikinčiųjų grupės narys, tai jiems nebuvo sunku patikėti tuo pranešimu, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė.

Susirinkimą sinagogoje kaip tik pradėjo Abneris ir Lozorius, kurie sakykloje stovėjo drauge, kada visa tikinčiųjų auditorija pamatė netikėtai apsireiškusį Mokytojo pavidalą. Jis išėjo į priekį iš ten, kur buvo apsireiškęs tarp Abnerio ir Lozorius, nė vienas iš jų nebuvo jo pastebėjęs, ir sveikindamas susirinkusiuosius, tarė:

“Ramybė tebūnie jums. Jūs visi žinote, kad mes turime vienintelį Tėvą danguje, ir kad nėra jokios kitos, išskyrus vienintelę karalystės evangeliją – gerųjų naujienų apie amžinojo gyvenimo dovaną, kurią žmonės gauna įtikėjimo dėka. Kada jūs džiūgaujate dėl savosios ištikimybės evangelijai, tada melskite tiesos Tėvą, kad savo širdies naująją ir didesnę meilę toli išspinduliuotumėte savo sielos broliams. Jūs turite mylėti visus žmones

taip, kaip jus mylėjau aš; jūs turite tarnauti visiems žmonėms taip, kaip jums tarnavau aš. Supratingos užuojautos ir broliškos meilės dėka, būkite draugiški su visais savo sielos broliais, kurie yra atsidavę gerųjų naujienų skelbimui, nesvarbu, ar jie būtų žydai, ar pagonys, graikai ar romėnai, persai ar etiopai. Jonas paskelbė karalystę iš anksto; jūs paskelbėte tą evangeliją, kuri yra valdžioje; graikai jau moko gerųjų naujienų; o aš netrukus turėsiu pasiųsti Tiesos Dvasią į sielas visų tų, mano sielos broliai, kurie taip nesavanaudiškai savo gyvenimą pašventė tam, kad apšviestų savo bičiulius, kurie sėdi dvasiniame patamsyje. Jūs esate šviesos vaikai; dėl to neužkliūkite už mirtingojo įtarumo ir žmogiškojo nepakantumo nesutarimų užtvarų. Jeigu jūs esate sukilninti, įtikėjimo malonės dėka, kad mylėtumėte netikinčius, tai argi tuomet neturėtumėte lygiai taip mylėti ir tų, kurie yra jūsų bičiuliai tikintieji toli išsiplėtusioje įtikėjimo šeimynoje? Prisiminkite, taip, kaip jūs mylite vienas kitą, visi žmonės žinos, kad jūs esate mano mokiniai. "Eikite, tuomet, po visą pasaulį skelbdami šią Dievo tėvystės ir žmonių brolystės evangeliją visoms nacijoms ir rasėms, ir visą laiką būkite išmintingi rinkdamiesi savo metodus, kaip pateikti tą gerąją naujieną žmonijos skirtingoms rasėms ir gentims. Veltui jūs gavote šią karalystės evangeliją, ir jūs veltui suteikite šią gerąją naujieną visoms nacijoms. Nebijokite blogio pasipriešinimo, nes su jumis aš esu visada, net iki amžių pabaigos. Ir savąją ramybę aš palieku su jumis."

Kada jis ištare, "Savąją ramybę aš palieku su jumis," tada iš jų akiračio jis išnyko. Išskyrus vieną iš savo apsireiškimų Galilėjoje, kada jį vienu metu matė daugiau negu penki šimtai tikinčiųjų, šią grupę Filadelfijoje sudarė didžiausias skaičius mirtingųjų, kurie jį matė vienu atskiru atveju.

Anksti kitą rytą, tuo metu, kada apaštalai vis dar tebebuvo Jeruzalėje laukdami, kol emociškai atsigaus Tomas, šitie tikintieji iš Filadelfijos išėjo tolyn skelbdami, kad Jėzus iš Nazareto prisikėlė iš mirusiųjų.

Kitą dieną, trečiądienį, Jėzus be pertraukos praleido savo morontinių padėjėjų draugijoje, o popietinėmis valandomis priėmė atvykusius morontinius delegatus iš gyvenamųjų pasaulių, priklausančių Norlatiadeko žvaigždyno visų apgyvendintų sferų vietinėms sistemoms. Ir jie visi džiūgavo dėl to, kad savo Kūrėją pažino kaip visatos protingą būtybę, priklausančią jų pačių kategorijai.

5. ANTRASIS APSIREIŠKIMAS APAŠTALAMS

Keliančią liūdėsį savaitę Tomas praleido visiškai vienas klajodamas po kalvas Alyvų Kalno apylinkėse. Per šią laiką jis matėsi tik su tais, kurie buvo Simono namuose, ir su Jonu Morku. Buvo maždaug devinta valanda šeštadienį, balandžio 15-ąją, kada šie du apaštalai jį susirado ir nusivedė atgal į savo susitikimų vietą Morkaus namuose. Kitą dieną Tomas išklaušė pasakojimą apie Mokytojo įvairių apsireiškimų istorijas, bet jis atkakliai nenorėjo tuo patikėti. Jis tvirtino, jog Petro entuziazmas privertė juos galvoti, kad jie buvo matę Mokytoją. Natanielius įtikinėjo jį, bet tai nieko gero nedavė. Tai buvo emocinis užsispyrimas, kartu su jam būdingu abejojimu, ir šitokia proto būseną, drauge su ta graužatimi, kad nuo jų pabėgo, sujungė viską taip, kad sukurtų tokią izoliacijos padėtį, kurią net ir pats Tomas ne iki galo suprato. Jis buvo pasišalinęs nuo savo bičiulių, jis buvo nuėjęs savo keliu, ir dabar, net ir sugrįžęs atgal pas juos, jis nesąmoningai linko į tai, kad laikytųsi prieštaraujančio požiūrio. Jis nemokėjo nusileisti greitai; jam nepatiko

pasiduoti. Sąmoningai to nesuvokdamas, jis iš tikrųjų džiaugėsi tuo dėmesiu, kuris buvo rodomas jam; jis jautė nesąmoningą pasitenkinimą dėl to, kad jo visi bičiuliai stengėsi įtikinti ir atversti jį. Jam trūko jų visą savaitę, ir jis jautė didžiulį malonumą dėl to, kad jie rodė jam nuolatinį dėmesį.

Jie valgė vakarienę šiek tiek po šešių, Petras sėdėjo vienoje Tomo pusėje, o Natanielius kitoje, kai šis abejojantis apaštalas tarė "Aš tikrai nepatikėsiu, jeigu Mokytojo nepamatysiu savo paties akimis ir savo pirštu nepaliesiu vinių paliktos žymės." Jiems šitaip bevakarieniaujant, ir nors durys buvo tvirtai uždarytos ir užremtos, netikėtai morontinis Mokytojas apsisireiškė pasagos formos stalo viduje, ir stovėdamas tiesiai prieš Tomą, tarė:

"Ramybė tebūnie jums. Visą savaitę aš laukiau, kad galėčiau vėl apsisireikšti, kada jūs būsite visi, kad dar kartą išgirstumėte įgaliojimą eiti į visą pasaulį ir skelbti šią karalystės evangeliją. Vėl aš jums sakau: Kaip į šią pasaulį mane pasiuntė Tėvas, taip ir aš siunčiu jus. Kaip Tėvą apreiškiau aš, taip ir jūs iš tikrųjų apreikšite šią dieviškąją meilę ne vien tiktai žodžiais, bet ir savo kasdieniu gyvenimu. Aš jus išsiunčiu į pasaulį ne tam, kad mylėtumėte žmonių sielas, bet vietoje šito, kad *mylėtumėte žmones*. Jūs turite ne vien tiktai skelbti dieviškuosius džiaugsmus, bet taip pat ir rodyti šitas dieviškojo gyvenimo dvasines realybes savo kasdiniame patyrimo, nes jūs jau turite amžinąjį gyvenimą, kaip Dievo dovaną, įtikėjimo dėka. Kada jūs esate įtikėję, kada galia iš dangaus, Tiesos Dvasia, bus nusileidusi pas jus, tada savo šviesos jūs neslėpsite čia už uždarytų durų; jūs padarysite taip, kad Dievo meilė ir gailestingumas būtų žinomi visai žmonijai. Dabar iš baimės jūs bėgate nuo nepriimtino patyrimo faktų, tačiau, kada jūs tikrai būsite pakrikštyti Tiesos Dvasia, tada jūs drąsiai ir džiaugsmingai eisite pirmyn, kad pasitiktumėte naujus patyrimus skelbiant gerąsias naujienas apie amžinąjį gyvenimą Dievo karalystėje. Jūs galite šiek tiek palaukti čia ir Galilėjoje, kol atsigausite iš sukrėtimo pereidami nuo tradicionalizmo valdžios netikro saugumo į naująją tvarką, kurią sudaro faktų, tiesos, ir įtikėjimo į gyvojo patyrimo aukščiausias realybes, valdžia. Jūsų misija pasauliui remiasi tuo faktu, jog aš tarp jūsų gyvenau Dievą atskleidžiantį gyvenimą; remiasi ta tiesa, kad jūs ir visi kiti žmonės esate Dievo sūnūs; ir ją tikrai sudarys toks gyvenimas, kokį jūs gyvensite tarp žmonių – realus ir gyvas patyrimas to, kaip žmonės jūs mylite ir kaip jiems tarnaujate, net ir taip, kaip jus mylėjau ir jums tarnavau aš. Tegul įtikėjimas atskleidžia pasauliui jūsų šviesą; tegul tiesos apreiškimo dėka praregi tos akys, kurias yra apakinusį tradicija; tegul jūsų kupina meilės tarnystė veiksmingai sunaikina tuos prietarus, kuriuos sukėlė neišprusimas. Šitaip suartėję su savo bičiuliais žmonėmis supratingos užuojautos ir nesavanaudiško atsidavimo dėka, jūs atvesite juos į Tėvo meilės išgelbstintį pažinimą. Žydai išliaupsino gėrį; graikai išaukštino grožį; indusai skelbia pasišventimą; toli esantys asketai moko didžiulės pagarbos; romėnai reikalauja ištikimybės; bet aš iš savo mokinių reikalauju gyvenimo, net ir tokio gyvenimo, kada su meile jūs tarnaujate savo sielos broliams materialioje kūne."

Kada Mokytojas šitaip pakalbėjo, tada jis pažvelgė žemyn Tomui į akis ir tarė: "O tu, Tomai, kuris sakei, jog nepatikėsi, nebent galėtum mane pamatyti ir uždėti pirštą ant vinių paliktų žymių ant mano rankų, dabar tikrai mane pamatei ir girdėjai mano žodžius; ir nors tu ant mano rankų nematai jokių žymių nuo vinių, kadangi aš esu prisikėlęs tokiu pavidalu, kokį jūs tikrai turėsite, kada šią pasaulį paliksite, ką tu pasakysi savo sielos broliams? Tu pripažinsi tą tiesą, nes širdyje tu jau pradėjai tikėti net ir tada, kada tu taip

tvirtai gynei savo netikėjimą. Tavo abejonės, Tomai, visada su didžiausiu užsispyrimu pasireiškia kaip tik tada, kada jos neužilgo subliūkšta. Tomai, aš prašau tave, nebūk neįtikėjęs, bet būk tikintis – ir aš žinau, tu tikėsi, net ir iš visos širdies.”

Kada Tomas išgirdo šiuos žodžius, tada jis puolė ant kelių prieš morontinį Mokytoją ir sušuko, “Aš tikiu! Mano Viešpatie ir mano Mokytojau!” Tada Jėzus tarė Tomui: “Tu patikėjai, Tomai, nes tu iš tikrųjų mane pamatei ir išgirdai. Palaiminti yra tie, kurie per ateities amžius tikės, nors jie ir nebus pamatę savo materialaus kūno akimis arba išgirdę mirtingomis ausimis.”

Ir tada, kai Mokytojo pavidalas judėdamas pasiekė beveik stalo pradžią, jis kreipėsi į juos visus, sakydamas: “O dabar jūs visi eikite į Galilėją, kur aš tikrai netrukus jums apsiireikšiu.” Tai pasakęs, iš jų akiračio jis išnyko. Šie vienuolika apaštalų dabar buvo visiškai įtikinti, kad Jėzus iš mirusiųjų prisikėlė, ir labai anksti kitą rytą, prieš aušrą, jie išėjo į Galilėją.” (Urantijos Knyga, 2039-2044)

“3. PASKUTINYSIS APSIREIŠKIMAS JERUZALĖJE

Ankstų ketvirtadienio rytą, gegužės 18-ąją, Jėzus paskutinįjį kartą žemėje apsireiškė kaip morontinė asmenybė. Kada vienuolika apaštalų ruošėsi sėstis pusryčių Marijos Morkaus namų viršutiniame kambaryje, tada Jėzus apsireiškė jiems ir tarė:

“Ramybė tebūnie jums. Aš jūsų paprašiau palaukti čia Jeruzalėje tol, kol išvyksiu pas Tėvą, net ir tol, kol aš atsiųsiu jums Tiesos Dvasią, kuri tikrai greitai bus išlieta visiems materialiams kūnams ir kuri jus apdovanos galia iš dangaus.” Simonas Uolusis pertraukė Jėzų, paklausdamas, “Tuomet, Mokytojau, ar tu atstatysi tą karalystę, ir ar mes tikrai pamatysime Dievo šlovę pasireiškiančią žemėje?” Kada Jėzus išklauė Simono klausimą, tada jis atsakė: “Simonai, tu vis dar kabiniesi už savo senųjų idėjų apie žydų Mesiją ir materialią karalystę. Bet jūs gausite dvasinę galią, po to, kada šitoji dvasia bus nusileidusi ant jūsų, ir jūs netrukus išeisite po visą pasaulį skelbdami šitą karalystės evangeliją. Kaip Tėvas pasiuntė mane į šitą pasaulį, taip iš tiesų ir aš siunčiu jus. Ir aš linkiu, kad jūs mylėtumėte vienas kitą ir pasitikėtumėte vienas kitu. Judo su jumis daugiau nebėra dėl to, kad jo meilė atšalo, ir dėl to, kad jis atsisakė pasitikėti jumis, savo ištikimais sielos broliais. Argi jūs neskaitėte Rašte, kur yra parašyta: ‘Negerai žmogui būti vienam. Nė vienas žmogus negyvena vienas sau’? O taip pat ir tos vietos, kur yra sakoma: ‘Tas, kuris nori turėti draugų, turi ir pats elgtis draugiškai’? O argi aš jūsų nesiunčiau mokytį poromis, kad jūs nesijaustumėte vieniši ir neįpultumėte į izoliacijos nelaimę ir vargą? Jūs taip pat gerai žinote, jog kada aš buvau materialiaame kūne, tada aš neleidau sau ilgą laiką būti vienam. Nuo pat mūsų bendravimo pradžios, visada su manimi arba bent jau visiškai netoli manęs būdavo vienas arba du iš jūsų, net ir tada, kada aš bendraudavau su Tėvu. Todėl, pasitikėkite ir tikėkite vienas kitu. O viso šito tuo labiau reikia ir dėl to, kadangi šitą dieną aš rengiuosi jus palikti vienus pasaulyje. Šitoji valanda atėjo; netrukus aš vyksiu pas Tėvą.”

Kada jis šitą pasakė, tada davė jiems ženklą eiti drauge su juo, ir jis juos išsivedė ant Alyvų Kalno, kur su jais atsisveikino rengdamasis išvykti iš Urantijos. Tai buvo rimta kelionė į Alyvų Kalną. Nė vienas iš jų nepratarė nė žodžio nuo to laiko, kada jie išėjo iš

viršutinio kambario iki tos akimirkos, kada Jėzus su jais sustojo ant Alyvų Kalno. (Urantijos Knyga, 2055)

5. MOKYTOJO PAKILIMAS

Buvo beveik pusė aštuonių šitą ketvirtadienio rytą, gegužės 18-ąją, kada Jėzus atvyko ant vakarinio Alyvų Kalno šlaito su savo vienuolika tylinčių ir tam tikra prasme suglumusių apaštalų. Iš šitos vietos, užkopus apie du trečdalius kelio link kalno viršūnės, jie galėjo pažvelgti tolyn į Jeruzalę ir žemyn į Getsemanę. Dabar Jėzus pasiruošė apaštalams pasakyti savo paskutinįjį atsisveikinimo palinkėjimą prieš jam išvykstant iš Urantijos. Jam ten stovint prieš juos, be jokio paliepimo jie atsiklaupė aplink jį ratu, ir Mokytojas tarė:

“Aš liepiu jums laukti Jeruzalėje tol, kol jūs būsite apdovanoti galia iš dangaus. Netrukus su jumis aš išsiskirsiu; aš ruošiuosi pakilti pas savo Tėvą, ir greitai, labai greitai mes iš tikrųjų pasiūsimė į šitą pasaulį, kuriame aš gyvenau, Tiesos Dvasią; ir kada ji bus atvykusi, tada jūs iš tiesų pradėsite naują karalystės evangelijos skelbimą, iš pradžių Jeruzalėje, o tada iki tolimiausių pasaulio kraštų. Mylėkite žmones tokia meile, kokia meile jus mylėjau aš, ir tarnaukite savo bičiuliams mirtingiesiems net ir taip, kaip jums tarnavau aš. Savo gyvenimo dvasiniais vaisiais priverskite sielas tikėti ta tiesa, kad žmogus yra Dievo sūnus, ir kad visi žmonės yra sielos broliai. Prisiminkite viską, ko aš jus mokiau ir tą gyvenimą, kurį aš gyvenau tarp jūsų. Manoji meilė suteikia jums gaivą, manoji dvasia apsigyvens su jumis, ir manoji ramybė tikrai apims jus. Sudie.”

Kada morontinis Mokytojas šitą pasakė, tada iš jų akiračio jis išnyko. Šitas vadinamasis Jėzaus pakilimas niekuo nesiskyrė nuo jo kitų išnykimų iš mirtingojo akiračio per savo morontinę keturiasdešimties dienų karjerą Urantijoje.

Mokytojas per Jerusėmą nuvyko į Edentiją, kur Patys Aukštieji, stebint Rojaus Sūnui, išlaisvino Jėzų iš Nazareto iš morontinio statuso ir, dvasiniais pakilimo kanalais, jį sugrąžino į Rojaus sūnystės ir aukščiausiosios valdžios Salvingtone statusą.

Buvo maždaug septynios keturiasdešimt penkios šitą rytą, kada morontinis Jėzus išnyko iš savo vienuolikos apaštalų akiračio, kad pradėtų kilimą į vietą Tėvui iš dešinės, kad ten gautų oficialų patvirtinimą apie savo pilnutinę aukščiausiąją valdžią Nebadono visatai. “ (Urantijos Knyga, 2057)

7. Gyvoji Tėvo meilė pranoksta Dievo baimę

Jėzus NIEKO NEKALBĖJO APIE KRIKŠČIONYBĖS KŪRIMĄ NEI GYVENDAMAS SU APAŠTALAIS KETVERIUS METUS, NEI PO NUKRYŽIAVIMO PRISIKĖLĘS IR APSIREIŠKĘS DEVYNIOLIKA KARTŲ ĮVAIRIOSE PALESTINOS VIETOSE.

Dar daugiau, Jėzus neįkūrė jokios bažnyčios ir nėra joks vyriausiasis kunigas, kaip teigia Naujasis Testamentas. Tai tiesiog ne tik nesupratimas, KO ATĖJO Jėzus į mūsų planetą, ir KO MOKĖ JIS MUS, TAI TIESIOGINE PRASME VEDIMAS TOLYN NUO TĖVO GYVO ATRADIMO SAVYJE IR GIMIMO IŠ DVASIOS, O TUO PAČIU IR TOLYN NUO JĖZAUS EVANGELIJOS – DIEVO TĖVYSTĖS IR ŽMONIŲ BROLYSTĖS – O DABAR IR VISOS KŪRINIJO BROLYSTĖS PATYRIMO.

O tai jau reiškia prieštaravimą TĖVO VALIAI, primetant Jam SAVO VALIĄ..

Naujasis Testamentas PRIŠTARAUJA TĖVO VALIAI SAVO PRASIMANYMAIS IR STABDO ŽMONIJOS REALŲ DVASINĮ VYSTYMĄSI, KURIO NEGALIMA PAKEISTI NEI LAIKANTIS NEGYVŲ RITUALŲ, NEI IŠPAŽĮSTANT NEGYVAS DOGMAS, IR DIEVĄ NE MYLINT, BET JO BIJANT.

Būtent dėl to krikščionybė, nenumatyta Jėzaus ir Tėvo plane, iš pradžių buvusi vieninga religija, susiskaldė į sektas, ir dabar, LABAI LAIKINAI, KOL KAS DAR EGIZISTUOJA PLANETOJE, BET NEUŽILGO IR TOKIOS SEKTOS IŠNYKS, NES TĖVO VALIA YRA TOKIA, KAD BŪTŲ TIK ROJAUS TREJYBĖS GYVOJI RELIGIJA, KURIOJE NEGYVŲ RITUALŲ NĖRA, KAIP NĖRA IR DOGMŲ.

Jėzus dėl to visada ir kalbėjo apie GYVĄ MEILĘ VIENŲ KITIEMS, NET IR TOKIĄ MEILĘ, KOKIA MEILE MYLI JIS. JIS KALBĖJO APIE MEILĘ, KURIA MYLI TĖVAS KIEKVIENĄ, IR VISUS VIENODAI.

Tai yra GYVOJI DIEVO TĖVYSTĖ IR ŽMONIŲ BROLYSTĖ, IR NET VISOS KŪRINIJOS BROLYSTĖ, nes Jėzus kalbėjo ir apie savo avis KITOSE AVIDĖSE. O tai TAIP PAT ir žmonės, ir sielos, ir dvasios kituose pasauliuose, kitose planetose, ir TAIP PAT jo tokia pati meilė skleidžiama ir jiems – TĖVO MEILĖ – kurios jis ir mokė visus.

“Ir kitų avių dar turiu, kurios ne iš šios avidės; ir jas man reikia atvesti; jos klausys mano balso, ir bus viena kaimenė, vienas ganytojas.” (Jono, 10, 16)

Šiandien tokią visuotinę Rojaus Trejybės meilę skleidžia tik URANTAI, ir tai tik tie, kurie jau yra GIMĘ IŠ DVASIOS. Iki tol tokios meilės tarp žmonių neskleidė NIEKAS. Jie NEBETURI DIEVO BAIMĖS, NES JĄ PAKEITĖ Tėvo-Rojaus Trejybės GYVOJI MEILĖ, KURIĄ JIE PATIRIA, ir DĖL TO skleidžia ją ir kitiems, ir visiems VIENODAI, ir net visai kūrinijai. Urantais aš vadinu savo TUOS sielos brolius ir seses, kurie yra atradę Tėvą SAVYJE, gilumine prasme ima pažinti kūriniją, IMA SUVOKTI mūsų planetos, Urantijos, vietą kūrinijoje, mato vientisą kūrinijos sistemą, kuri yra gyva, ir veikia pagal Tėvo-Rojaus Trejybės valią iš meilės ir laisva valia, ir vis giliau ir prasmingiau jau supranta savo vietą dabar, ir ateityje, keliaujant iš Urantijos į Rojų, į savo namus pas TĖVUS – ROJAUS TREJYBĘ ROJUJE – visos kūrinijos centre. Jie nebeturi jokios DIEVO BAIMĖS, O JAUČIA, IR PATIRIA SAVYJE, GYVĄ MEILĘ TĖVUI-ROJAUS TREJYBEI, TODĖL IR JIE NEBESILAIKO JOKIŲ NEGYVŲ BAŽNYTINIŲ RITUALŲ, KAIP IR NEBEIŠPAŽĮSTA JOKIŲ NEGYVŲ DOGMŲ, NES JIE TURI GYVĄJĄ TĖVO-ROJAUS TREJYBĖS RELIGIJĄ – TĖVO-ROJAUS TREJYBĖS MEILĖS RELIGIJĄ, PATIRIAMĄ RELIGIJĄ, KURI JAU ĮKURTA LIETUVOJE, O IŠ JOS APIMS VISĄ PLANETĄ.

Apaštalai Jėzaus mokymo nesuvokė, nes jiems buvo sunku pripažinti, kad jie vienodai turėtų mylėti ir žydą, ir pagonį, kurį žydai prilygino gyvuliui. Jeigu žydas nužudydavo pagonį, tai tokią nuodėmę išpirkti pakakdavo atnešti į sinagogą pačią menkiausią auką, karvelį; o tokią auką galėdavo paaukoti net pats neturtingiausias žydas. Tokia pat auka

būdavo reikalinga ir už gyvulio nužudymą. Todėl apaštalams Jėzaus mokymas apie Tėvo meilę ir pagonims buvo per daug akinantis.

Palyginkite Jėzaus mokymą apie Tėvo meilę VISIEMS su Petro mokymu apie tai, kad Dievui brangus tas, kuris Jo BIJO, iš Naujojo Testamento, kuris, kaip KAI KURIE teigiate, yra DIEVO žodis. Jėzus niekada nemokė Dievo BIJOTI. Jis mokė Dievą MYLĖTI, ir savo artimą mylėti, ir VISUS mylėti. Tai iš kur toks gali būti Dievo žodis:

“Tada, atvėręs lūpas, Petras pasakė: ‘Iš tiesų aš dabar suprantu, jog Dievas nėra šališkas. Jam brangus kiekvienos tautos žmogus, kuris jo BIJO ir teisingai gyvena.’” (Apaštalų darbai, 10,35.)

Jonui parodytame apreiškime net ir dangaus GYVENTOJAI Dievo BIJO:

“O dvidešimt keturi vyresnieji, sėdintys savo sostuose Dievo akivaizdoje, parpuolė veidais žemėn ir ėmė šlovinti Dievą, šaukdami: ‘Dėkojame tau, Viešpatie, Visagali Dieve, kuris esi, ir kuris buvai, kad pasiėmei savo didžiąją galybę ir ėmei viešpatauti. Tautos išgirdo, tačiau atėjo tavo RŪSTYBĖS laikas, metas TEISTI mirusiuosius ir atsilyginti savo tarnams, pranašams, ir šventiesiems, ir visiems BIJANTIEMS tavojo VARDŲ, mažiems ir dideliems, ir metas SUNAIKINTI tuos, kurie niokoja žemę.’” (Apreiškimas Jonui, 11, 16-18)

Pasąmoninė baimė yra tokia milžiniška galia žmogaus SĄMONINGAME gyvenime, kad ji gali paralyžiuoti žmogaus mąstymą, net loginį ir elementarų mąstymą. Tą kaip tik ir paliudija ir Jono mintys, pateikiamos per jam parodytą apreiškimą, nes būtent jame Jonas savo sąmoninę BAIMĘ perkelia jau ir į dangaus gyventojų mąstymą. Tokia sąmoninės baimės jėga, kurios nepajėgė ištrypinti net visapusiška Jėzaus meilė ir šviesa, jo sleista visiems, ir ypač jos buvo daug prisigėrę apaštalai, drauge su juo gyvenę beveik ketverius metus ir matę jo kasdienį elgesį, ir girdėję jo nuolatinį šviesos mokymus. Tačiau ką reiškia tie ketveri metai prieš per kartų kartas kalte kaltą žydų raštą, o dabar Naujojo Testamento tebekalamą kaip kuolą per galvą tą pačią sąmoninę baimę, kad Dievo BŪTINA BIJOTI, NES NUBAUS.

Didesnio prasilenkimo su tiesa ir tikrove UŽ ŠĮ atrodytų, jog negali sugalvoti daugiau NIEKAS, kaip jau ji paskleidė savo žodžiu “iš dvasios” ir šitaip kitus prigąsdino, ir šituo dar daugiau pasėjo sąmoninę baimę, visi Naujojo Testamento autoriai, visiškai net nesusimąstę apie būsimąsias pasekmes kitoms kartoms, ir mums, nes jie ir patys buvo pilni sąmoninės baimės. Todėl ir dabartinės kartos dar tiki ją, tiesiogine prasme, SUJAUKIANČIAIS ŽMOGAUS SĄMONĘ TIKROVĖS NEATITINKANČIAIS IR TIESĄ IŠKREIPIANČIAIS TEIGINIAIS IR DAR DAUGIAU ŽMOGUI SUKELIANČIAIS SĄMONINĘ BAIMĘ, KURI GIMDO LIGAS, FIZINES IR DVASINES LIGAS.

Ir nors jau praėjo du tūkstančiai metų, bet tokių tikinčiųjų MĄSTYMO PARALYZIUS taip ir nepraėjo iki šiol, KADANGI DABAR NEGYVA IR RITUALINĖ BAŽNYČIA JI DAR LABIAU GILINA IR SUNKINA.

Tokia padėtis yra labai PAVOJINGA TIEK INDIVIDUI, TIEK VISUOMENEI, TIEK VALSTYBEI, TIEK PLANETAI. Tokia žmonių VISUMA nesuvokia NE TIK SAVO APLINKOS, KAS YRA ARTIMAS, BET NESUVOKIA NET SAVĖS, NESUVOKIA TUO PAČIU IR SAVO GYVENIMO PRASMĖS.

Kada viešpatauja pasąmoninė baimė, kuri labai dažnai prasiveržia ir į sąmonės, lygi, tai tokiame sujauktame ir baimingame protui apraminti užtenka tik atlikti bažnytinį ritualą, sukalbėti poterius, nueiti, KAŽKODĖL TIK SEKMADIENĮ, į bažnyčią ir taip sau pačiam patvirtinti, kad tu gi ESI DIEVOBAIMINGAS, O TAI, TAVO SUVOKIMU, PATINKA DIEVUI.

Naujojo Testamento naujieji vergai, kad ir kokios sektos bebūtų – katalikų, stačiatikių, protestantų, mormonų, baptistų, evangelikų, anglikonų, ar naujojo amžiaus – jie visi turi visiškai paralyžiuotą giluminį šviesos mąstymą, kurį gali atgaivinti tik jų atsigręžimas nuo abstraktaus Dievo į ASMENĮ IR VIEN TIK MYLINTI TĖVĄ, esantį ir jų, kiekvieno, viduje, ir tokio mylinčio Tėvo atradimas savo viduje, ir gyvas ir labai nuoširdus bendravimas su Tėvu – GYVOJI KOMUNIJĄ, o ne NEGYVOS KOMUNIJOS TIK RITUALO atlikimas, kada kunigas į burną ĮDEDA paplotėlį, JŲ VADINAMĄJĮ KRISTAUS KŪNĄ, ir šituo jau PAŽEIDŽIA tiek Kristaus, tiek Tėvo valią, nes nei Jėzus, nei Tėvas niekada – per visą žmonijos vieno milijono metų istoriją – nėra mokę, kad šis paplotėlis, ar net ir duona, yra Kristaus KŪNAS, o vynas – Kristaus KRAUJAS. Tai pačių evangelijų autorių prasimanymai ir niekada neturėjo nieko bendro su Kristaus žodžiais. Tokių žodžių JĖZUS niekada nėra sakęs nė vienam ne tik apaštalui, bet jokiai savo sielos broliui ar sesei per visą savo gyvenimą Urantijoje.

Apaštalas Jonas gąsdina dar labiau. Jis jam parodytame apreiškime dar griežčiau įspėja jau net per angelo asmenį:

“Ir aš pamačiau kitą angelą, lekiantį dangaus viduriu, turintį paskelbti žemės gyventojams, visoms tautoms, gentims, kalboms ir žmonėms amžinąją Evangeliją. Jis šaukė galingu balsu: ‘BIJOKITE DIEVO, ir atiduokite jam pagarbą, nes ATĖJO JO TEISMO VALANDA...’” (Apreiškimas Jonui, 14, 6-7)

8. Ar Jėzus YRA teisėjas, ar NĖRA?

Apaštalų darbuose pateiktoje Petro mintyje yra teigiama, kad pats Jėzus yra ir TEISĖJAS:

“Jis (Jėzus-mano pastaba) mums įsakė skelbti tautai ir liudyti, kad jis yra Dievo paskirtasis gyvųjų ir mirusiųjų TEISĖJAS.” (Apaštalų darbai, 10,42)

Tačiau Jonas savo evangelija Petriui PRIEŠTARAUJA, kad Jėzus yra gyvųjų ir mirusiųjų teisėjas, nes jis teigia, kad Jėzus NĖRA TEISĖJAS net tiems, kurie jo mokymų nesilaikys:

“O Jėzus garsiai šaukė: ‘Kas mane tiki, tiki ne mane, bet tą, kuris mane siuntė. Ir kas mane mato, mato tą, kuris mane siuntė. Aš atėjau į pasaulį kaip šviesa, kad visi, kurie

mane tiki, neliktų tamsybėse. Kas klausys mano žodžių, bet jų nesilaikys, to aš NETEISIU, nes atėjau NE TEISTI pasaulio, BET GELBĖTI.” (Jono, 12, 44-47)

Jonas taip pat Jėzui suteikia tokius žodžius:

“Nemanykite, kad aš jus kaltinsiu Tėvui!” (Jono, 5, 45)

Tačiau prieš tai, tame pačiame skyriuje, Jonas ką tik teigė PRIEŠINGAI, PRIEŠTARAUDAMAS jau net ir pats sau:

“Kaip Tėvas turi gyvybę pats savyje, taip davė ir Sūnui turėti gyvybę pačiam savyje. Jis taip pat suteikė jam galią TEISTI, nes jis – Žmogaus Sūnus.” (Jono, 5, 26-27)

Taigi, tarpusavyje vienas kitam čia prieštarauja ne tik Jonas ir Petras, bet net ir pats sau prieštarauja Jonas. O juk tai tas pats daugelio vadinamas šventasis Raštas, Naujasis Testamentas, parašytas iš Šventosios dvasios. Jeigu iš tiesų šitas šaltinis būtų DIEVO žodis, tai vienoje vietoje pateiktiems teiginiams neprieštarautų kitoje vietoje pateiktais teiginiais, NET IR TO PATIES AUTORIAUS pareikštais teiginiais.

Jūs turite žinoti, kaip gi atpažinti Dievo žodį. Tą padaryti lengva. Ir kelias yra VIENAS: reikia atverti savo sielą-širdį Tėvui, atrasti Jį savyje, ir tada savo gyvais sielos virpesiais pajusite skaitomą arba girdimą Dievo žodį, kuris yra VISADA NUOSEKLUS IR BE KOKIŲ NORS PRIEŠTARAVIMŲ SAVO PATIES TEIGINIAMS.

O kas dėl teisimo, tai Jėzus nė vieno niekada nei teisė, nei dabar teisia, nei kada nors ateityje teis, nes yra AUKŠTESNIS TEISĖJAS, kaip šitą rodo ir Jėzaus mokymas, suteiktas kalėjime nusikaltėliui, nuteistam mirti. Ir šitą mokymą Jėzus suteikė Korinte dar tada, kada nebuvo pasirinkęs nė vieno savo apaštalo. Priedo, net nusikaltėlį Jėzus sustiprina savo meile ir gailestingumu, jo neatstumia, bet priešingai, padrašina, kad tik jis NEBIJOTŲ DIEVO. Jūsų dėmesiui pora pastraipų iš Urantijos Knygos epochinio apreiškimo:

“Pasmerktam nusikaltėliui paskutiniąją valandą jis pasakė: ‘Mano broli, tau atėjo blogi laikai. Tu pasiklydai savame kelyje; tu susipainiojai nusikaltimų tinkluose. Iš pokalbio su tavimi aš gerai žinau, jog tu neketinai padaryti to, dėl ko tau netrukus teks užmokėti savo žemiškąją gyvybę. Bet tu tikrai įvykdei šitą blogį, ir tavo bičiuliai pripažino tave kaltu; jie nusprendė, jog tu turi mirti. Nei tu, nei aš negalime paneigti valstybės teisės į savignyją tokiu būdu, kokį ji pasirenka pati. Atrodo, kad nėra jokio žmogiškojo būdo, kaip tu galėtum išvengti bausmės už savo nusikaltimą. Tavo bičiuliai turi teisti tave, remdamiesi tuo, ką tu padarei, bet yra TOKS TEISĖJAS, Į KURĮ TU GALI KREIPTIS ATLEIDIMO, IR KURIS TAVE TEIS REMDAMASIS TAVO TIKRAISIAIS MOTYVAIS IR GERESNIAIS KETINIMAIS. TAU NEREIKIA BIJOTI DIEVO NUOSPRENDŽIO, JEIGU TAVO ATGAILA YRA TIKRA IR ĮTIKĖJIMAS YRA NUOŠIRDUS. Tas faktas, kad už tavo suklydimą žmogus skiria mirties bausmę, nesumažina tavo sielai galimybės sulaukti teisingumo ir patirti gailestingumą dangiškajame teisme.” (Urantijos Knyga, 1475-05)

Tuo tarpu susitikęs su romėnų teisėju Jėzus mokė:

"Teisdamas žmones, prisimink, jog tau pačiam taip pat kažkurią dieną paskelbs nuosprendį visatos Valdovų teismas. Teisk teisingai, net gailestingai, net ir taip, kaip ir tu kažkurią dieną šitaip iš tiesų geisi gailestingo nagrinėjimo būdamas Aukščiausiojo Teisėjo rankose. Teisk taip, kaip panašiomis aplinkybėmis būtum teisiamas ir tu, šitokiu būdu paklusdamas įstatymų dvasiai, o taip pat ir jo raidei. Ir net taip, kaip tu vykdai teisingumą, paklūstantį sąžiningumui, atsižvelgdamas į poreikius tų, kurie atvedami tavo akivaizdon, taip ir tu iš tiesų turėsi teisę tikėtis teisingumo, sušvelninto gailestingumu, kuomet kada nors stosi prieš visos žemės Teisėją." (Urantijos Knyga, 1474-07)

9. Įstatymo raidė iškyla aukščiau už GYVĄJĮ TĖVĄ

Naujojo Testamento eilutės apie Paulių Jeruzalėje.

“Kai atvykome į Jeruzalę, džiaugsmingai mus sutiko broliai. Rytojaus dieną Paulius kartu su mumis nuėjo pas Jokūbą, kur buvo susirinkę vyresnieji. Juos pasveikinęs, jis smulkiai išdėstė, ką Dievas buvo padaręs pagonijoje, pasinaudodamas jo tarnyste. Jie išklausė, šlovino Dievą ir tarė Pauliui: “Tu matai, broli, kiek tūkstančių žydų tapo tikinčiais, ir jie visi uoliai laikosi ĮSTATYMO.“ (Apaštalų darbai, 21,17-20)

Štai šitie žmonės džiaugiasi dėl to, kad jų sielos broliai uoliai laikosi ĮSTATYMO, bet ne dėl to, kad jie būtų atsivėrę savo siela Tėvui. Jiems laikytis IŠORINIO ĮSTATYMO pakanka, kad save laikytų dangiškojoje karalystėje.

Jėzus tikrovėje mokė įkurti dangaus karalystę savo ŠIRDYJE-SIELOJE, o Paulius jo mokymą tiek iškraipė, kad jam reikėjo išorinio ritualo pasikrikštyti, kaip ir laikytis, taip pat išorinio, ritualinio įstatymo. Bet argi tai dangiškosios vidinės sielos karalystės nariai? Aišku, kad ne, nes tai NEGYVI RITUALAI, KURIE JOKIU BŪDU NEŽADINA SIELOS, NORS IR GALI DŽIŪGAUTI, SAVE APGAUDINĖDAMAS, TŪKSTANČIAIS PASIKRIKŠTIJUSIŲJŲ. Tai tuščias reikalas. Ir visiškai nereikalingos buvo Pauliaus gyvenimo pastangos. Jis tuščiai iššvaistė savo gyvenimą iš pradžių pats, dar būdamas Saulius, persekiodamas Jėzaus pasekėjus, juos gaudydamas, ir pritardamas jų žudymui, o vėliau, jau kaip Paulius, Jėzaus vardu, pritraukdamas naujuosius krikščionis į savo būrį, kad tik jie atitiktų JO RITUALINĮ MĄSTYMĄ. Taip ir prasidėjo negyvo bažnyčios kūdikio gimimas, kur IŠKILĖS virš visko stovi NEGYVAS ĮSTATYMAS.

O GYVO TĖVO NĖRA.

Paulius savo laiške romiečiams rašo:

“Apipjaustymas yra naudingas, jei vykdai įstatymą. O jeigu esi įstatymo laužytojas, iš apipjaustyto virsti neapipjaustytu. Taigi, kai neapipjaustytas žmogus laikosi įstatymo reikalavimų, argi jo neapipjaustymas nebus įskaitytas apipjaustymu?! Taip kūniškai neapipjaustytas, bet vykdančias įstatymą žmogus pasmerks tave, kuris laužai įstatymą,

turėdamas jo raidę ir apipjaustymą. Ne tas tikras žydas, kuris viešai laikomas žydu, ir ne tas tikras apipjaustymas, kuris išoriškai atliktas kūne. Tiktai tas yra žydas, kuris toksai viduje, ir tiktai tuomet yra apipjaustymas, kai širdis apipjaustyta dvasioje, o ne pagal raidę. Tokiam ir gyrius ne iš žmonių, bet iš Dievo.“ (Romiečiams, 2, 25-29)

Kaip dauguma jūsų tvirtinate, jog Naujasis Testamentas yra Dievo žodis, ir jo negalima nei sutrumpinti, nei papildyti, tai pagal jį ir išeina, jog visi LIETUVIAI yra vis tiek ŽYDAI, nes jų turi būti širdis apipjaustyta dvasioje, nes jie tiki į Jėzų ir laikosi ĮSTATYMO, ko Paulius ir reikalauja. Ir pagal jį dabartiniai tokie tikintys lietuviai ir yra apipjaustyti dvasioje, “o ne pagal raidę,“ ir tai tik paliudija tikrąjį žydiškumą.

Paulius nuolat iškelia ĮSTATYMĄ, o ne TĖVĄ. Jam svarbiau TIK ĮSTATYMAS:

“O mes žinome, jog tai sako ĮSTATYMAS, jis sako tiems, kurie pavaldūs ĮSTATYMIUI, kad visos burnos užsičiauptų ir visas pasaulis pasirodytų KALTAS prieš Dievą, nes ĮSTATYMO darbais jo akivaizdoje nebus nuteisintas nė vienas žmogus. Per ĮSTATYMĄ tik pažįstame nuodėmę. (Romiečiams, 3,19-20)

“Bet dabar BE ĮSTATYMO pasireiškia Dievo teisumas, paliudytas Įstatymo ir Pranašų. (Romiečiams, 3,21) Štai šitame viename ir trumpame sakinyje Paulius prieštariauja jau ir pats sau, nes jis jau teigia, jog Dievo teisumas pasireiškia vis tik BE įstatymo, o tai reiškia Dievas yra aukščiau ĮSTATYMO. Todėl ar verta laikytis ĮSTATYMO, kada yra aukštesnis už patį įstatymą – TĖVAS.

Todėl suprantama, kad reikia laikytis GYVO TĖVO, O NE NEGYVO, ir Pauliaus nuolat peršamo, ĮSTATYMO.

Jėzus būtent ir mokė gyvo ryšio su TĖVU, O NE SU ĮSTATYMU, IR KĄ TAIP NUOSEKLIAI PAMYNĖ PAULIUS, KURDAMAS RITUALINĘ KRIKŠČIONYBĘ. SU DIEVO ĮSAKYMŲ VIEŠPATAVIMU, BET BE GYVO TĖVO, ATRASTO SAVO VIDUJE.

Paulius GYVĄ TĖVĄ pakeitė NEGYVU ĮSTATYMU, ir jį kalė kaip KUOLĄ Į GALVĄ VISIEMS.

Dėl to krikščionybė ir negalėjo GIMTI GYVU KŪDIKIUI.

DĖL PAULIAUS IŠKRAIPYMŲ GIMĖ NEGYVAS KRIKŠČIONYBĖS KŪDIKIS.

Tuo tarpu Lukas evangelijoje sako dar griežčiau, ir kvailiau. Jeigu tai būtų jo paties žodžiai, tai nestebintų, nes jis pats dar nebuvo laisvas nuo tokių minčių. Tačiau jis gi tokius žodžius taria ne pats, bet įdeda į Jėzaus lūpas:

“Iki Jono buvo Įstatymas ir pranašai; nuo jo skelbiama geroji naujiena apie Dievo karalystę, ir kiekvienas į ją veržiasi. Greičiau dangus ir žemė pražus, negu iš ĮSTATYMO iškris bent vienas brūkšnelis.“ (Luko, 16, 16-17)

Lygiai taip savo evangelijoje ir Matas įdeda Jėzui tokius žodžius, kurie niekada jo nebuvo ištarti šitokiu pavidalu:

“Nemanykite, jog aš atėjęs panaikinti Įstatymo ar Pranašų. Ne panaikinti jų atėjau, bet įvykdyti. Iš tiesų sakau jums: kol dangus ir žemė nepraeis, nė viena raidelė, nė vienas brūkšnelis neišnyks iš ĮSTATYMO, viskas išsipildys.“ (Mato, 5, 17-18)

Jėzus tam ir atėjo, kad PANAIKINTŲ ĮSTATYMŲ, NES JO EVANGELIJA – DIEVO TĖVYSTĖ, ŽMONIŲ BROLYSTĖ – būtent Įstatymą ir NAIKINA, nes šis tampa nebereikalingas kaip negyvas išorinis ritualas vien tik trukdantis žmogaus GYVAJAI KOMUNIJAI SU TĖVU. Jeigu Įstatymas nebūtų buvęs Jėzaus naikinamas, tai fariziejai nebūtų jo ir nukryžiuavę. Taip pat ir Jėzui nebūtų buvę jokio reikalo nešti didesnę šviesą, jeigu anas įstatymas būtų turėjęs ir toliau galioti.

Jėzus iš pradžių mokė: “Mylėk savo artimą kaip save patį.“ Šis mokymas yra ir Jėzaus, ir Rašto, tačiau PAKEISTO Rašto, kurio keisti juk nevalia, nes visas Raštas yra ĮSTATYMAS..

“Jėzus nedvejodamas panaudojo iš Raštų geresniąją dalį, tuo tarpu atmetė menkesniąją dalį. Savo didįjį priesaką, “Mylėk savo artimą kaip save patį,“ jis paėmė iš to Rašto, kuris sako: “Nekeršyk savosios tautos vaikams, bet iš tiesų mylėk savo artimą kaip save patį.“ Jėzus pasinaudojo šito Rašto teigiamą pusę, tuo tarpu atmetė neigiamą pusę.“ (Urantijos Knyga, 1770-01-01)

Tačiau būtent dėl to, kad NEGYVAS ĮSTATYMAS IR TOLIAU VYRAVO, TAI GYVO RYŠIO SU TĖVU UŽMEGZTA TAIP IR NEBUVO IŠ VISO, DĖL TO TOKIA NEGYVA krikščionybės religija kaip vientisa ir veikianti religija ir neišliko, ir negalėjo išlikti, nes subyrėjo į atskiras sekas – katalikų, stačiatikių, protestantų, baptistų, anglikonų, evangelikų, mormonų, naujojo amžiaus, ir t.t.. Todėl šiandien krikščionybės kaip visas sekas APJUNGANČIOS MOTININĖS religijos jau seniai GYVOS nebėra. Yra tik ritualinės sekos, kurios turi tik vieną bendrą knygą – BIBLIJĄ, KURI NĖRA PARAŠYTA NEI IŠ DVASIOS, NEI YRA DIEVO ŽODIS. Kiekviena iš šitų sektų turi savus negyvus ritualus, savus pranašus, savus “šventuosius,“ savas tradicijas, savas šventes, ir net savo KITOKIUS MALDOS NAMUS, ir tarpusavyje jos visiškai nebendrauja. Štai tik tokia tebėra, kol kas, dar išlikusi TEORINĖ krikščionybės sudužusi religija.

Gimęs NEGYVAS kūdikis ir negali tapti GYVU. Niekaip.

Štai kodėl toliau skaitydami pabandykite lyginti tai, ką sakau jums aš, ir ką jums teigia Naujojo Testamento autoriai.

O savo “dievo“ žodyje Paulius pateikia vieną kitam PRIEŠTARAUJANČIUS teiginius:

“Tai Dievo teisumas, tikėjimu į Jėzų Kristų duodamas visiems tikintiesiems.“ (Romiečiams, 3,22)

“O gal tikėjimu mes panaikiname ĮSTATYMĄ? Nieku būdu! Priešingai, mes ĮSTATYMĄ patvirtiname.“(Romiečiams,3,31).

Kas gali būti aukščiau už tikėjimą? O gi pasirodo – ĮSTATYMAS, nes tikėjimas BE įstatymo nieko vertas, nes jis ir duotas tam, kad ĮSTATYMĄ PATVIRTINTŲ.

Tada ir atsiranda tokie ĮSTATYMO reikalavimai, kurie nusveria GYVĄ BENDRAVIMĄ SU TĖVU, NES GYVAS BENDRAVIMAS SU TĖVU PRANOKSTA BET KOKIUS ĮSTATYMUS IR JŲ PATVIRTINTI NEGALI, NES JIE YRA PER MAŽI IR PER SIAURI, KAD JUOS SURAŠYTUM ANT POPIERIAUS ATSIVĖRUSIOS SIELOS KALBA.

Tai tik negyvos bažnyčios reikalavimai, kurie NIEKADA NEVEDĖ, IR NEGALI VESTI, GYVŲ ĮTIKĖJIMO IR MEILĖS VAISIŲ, NES TOKIE VAISIAI VEDAMI VIEN TIK REMIANTIS TĖVU, BET NE ĮSTATYMU.

Toliau Paulius dar “geriau“ samprotauja savo laiške romiečiams:

“Argi nežinote broliai, - aš kalbu išmanantiems ĮSTATYMĄ – jog ĮSTATYMAS galioja žmogui, kol jis gyvas. Pavyzdžiui, ištekęs moteris ĮSTATYMO susieta su vyru, kol jis gyvas. Jei vyras miršta, ji tampa laisva nuo ĮSTATYMO, susiejusio ją su vyru. Taigi ji vadinsis svetimautoja, jei, vyrui gyvam esant, priklausys kitam. Bet jei vyras miršta, ji tampa laisva nuo ĮSTATYMO ir, priklausydama kitam, nebėra svetimautoja.“
(Romiečiams, 7,1-3)

Žmonija vystosi ir vystysis toliau, nes Rojaus Trejybės toks evoliucinis planas mums visiems. Todėl senasis žydų sugalvotas Raštas, pavirtęs į Senąjį Testamentą ir pakartojami, Pauliaus lūpomis, Naujajame Testamente jo pseudoįstatymai šiai dienai ne tik atrodo necivilizuoti, bet jie tiesiog prieštarauja elementariai logikai. Ar galima sveiku protu suvokti, kad moteris iki šių laikų – dvidešimt pirmajame amžiuje – būtų laikoma daikto vietoje, kad ji yra susiejama su vyru, kol gyvas vyras. O su kuo susiejamas VYRAS? Ar jis taip pat susaistytas su moterimi iki jos mirties, ir tik po jos mirties tampa laisvas vėl? Anaipol. Jis yra laisvas nuo moters bet kada, kai jam tik kas nors pasirodys ne pagal jo nuotaiką, nes tik jis ir tegali atleisti savo žmoną nuo savęs, o ne atvirkščiai. Štai ką sako Senojo Testamento Pakartoto Įstatymo knyga (24, 1-4):

“Tarkime, vyras paima žmoną ir sueina su ja. Bet ji neranda malonės jo akyse, nes jis randa kokį nors jos nepadorumą, parašo skyrybų raštą, paduoda jai į ranką ir išsiunčia ją iš savo namų. O ji, palikusi jo namus, tampa kito vyro žmona. Tarkime, ir antrasis vyras jos nepakenčia, parašo jai skyrybų raštą ir išsiunčia iš savo namų; arba antrasis ją vedęs vyras miršta. Pirmasis vyras, kuris buvo ją išsiuntęs, negali jos vėl imti sau žmona po to, kai ji yra buvusi netinkama. Nes tai būtų pasibjaurėtina VIEŠPAČIUI, ir tu užtrauktumei kaltę kraštui, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau kaip nuosavybę.”

Štai tau ir ĮSTATYMAS. Štai tau ir “šventasis” Raštas, kurio ir raidės nei išmesti, nei papildyti negalima. Ir šiandien juo RIMTU VEIDU vadovaujasi negyva ir ritualinė bažnyčia, IR JOS TAIP PAT NEGYVOS IR BAILIOS AVELĖS.

Todėl bažnyčia ir NEGYVA. IR TOKIA JI IŠNYKS IŠ VISO, NES KAS YRA NE IŠ TĖVO, TAS IŠNYKS.

Ar jūs suvokiate absurdiškumą to, ką jūs laikote DIEVO ŽODŽIU, ir SAVO ABSURDIŠKUMĄ, LAIKYDAMI BIBLIJĄ DIEVO ŽODŽIU, GAUTU PER ŠVENTĄJĄ DVASIA?

Tuo tarpu Paulius savo pirmajame laiške korintiečiams sako jau kiek kitaip, ir, aišku, tuo pats ir IŠKREIPIA senesnį “DIEVO ŽODĮ – PATĮ ĮSTATYMĄ.” Tuo Paulius pažeidžia Senojo Testamento nuostatas. O juk tiek jis, tiek ir jūs, dauguma, laikote šį, grynai žmogišką, šaltinį Dievo žodžiu. Tad Pauliaus išmąstymo dėka atsiranda DU ĮSTATYMAI – VIENAS SENOJO TESTAMENTO IR KITAS PAULIAUS-NAUJOJO TESTAMENTO.

Mano klausimas jums, laikantiems Bibliją Dievo žodžiu - Kuris dabar yra TIKRASIS DIEVO ŽODIS – Senojo Testamento ar Pauliaus samprotavimai Naujajame Testamente? Juk prie Biblijos negalima pridėti nė žodžio, kaip ir atimti. Tai kaip čia išeina, kad prie Senojo Testamento buvo pridėtas visas Naujasis Testamentas ir dar taip iškraipęs Jėzaus tikruosius mokymus? O dabar kai kurie iš jūsų irgi sakote, kad ir prie Naujojo Testamento negalima pridėti nė žodžio, kaip ir atimti, nes tai bus jau Šėtono darbas. Taip išeina, kad BIBLIJOS NURODYMUS sulaužė ir patys Naujojo Testamento autoriai, ir tuo pačiu tarnavo Šėtonui, vartojant tų pačių autorių TERMINUS.

Aišku, dabartiniai biblininkai labai lengvai, ten, kur reikia patiems pasiteisinti, kur jiems yra paranku, kur jiems naudinga, ten jie atmeta bet kokius argumentus, sakydami, jog Jėzus sudarė NAUJĄJĄ SANDORĄ. Todėl dabar reikia vadovautis būtent ja. Tačiau kodėl gi jie taip ir nemato patys, kad į Naująją Sandorą tiek daug pridėjo iš Senosios Sandoros, net nesiteikdami pamąstyti, kad tokie teiginiai yra nukreipti net ir prieš TĖVO VALIĄ, kurios vykdymą savo gyvenimu kaip tik ir demonstravo Jėzus, mums rodydamas, kaip ir mes, KIEKVIENAS, TURĖTUME GYVENTI KASDIEN, KADA ATRANDAME TĖVĄ SAVYJE IR ĮTIKIME. Ir iš Senosios Sandoros pridedama tiek tamsos, kad ir Naujoji Sandora ima atstumti skaitančius Naująjį Testamentą, nes tai yra negyvi teiginiai, kurie niekada neprigys.

Paulius savo laiške rašo korintiečiams:

“Atsakau į jūsų laišką. Gerai daro vyras, neliesdamas moters. Tačiau ištvirtavimui išvengti kiekvienas tegul turi sau žmoną ir kiekviena tegul turi sau vyrą. Tegul vyras atlieka pareigą žmonai, o žmona vyrui. Žmona neturi valios savo kūnui, bet vyras. Panašiai ir vyras neturi valios savo kūnui, bet žmona. Nesitraukite vienas nuo kito, nebent kuriam laikui sutarę, kad atsidėtumėte maldai, paskui vėl sueikite draugėn, kad šėtonas negundytų jūsų nesusilaikymu. Žinoma, aš tai sakau leisdamas, o ne įsakydamas. Aš norėčiau, kad visi žmonės būtų tokie kaip aš. Bet kiekvienas turi iš Dievo savo dovaną, vienas šiokią, kitas anokią.” (Pirmasis korintiečiams, 7,1-7)

“Nesusituokusiems ir našlėms aš sakau: jie gerai padarys, pasilikdami tokie kaip aš. Bet jei negali susilaikyti, tegul tuokiasi. Verčiau tuoktis negu degti.” (ten pat, 8-9)

Jeigu vadovautis TOKIA Pauliaus nuostata ir rekomendacija, tai visiškai išnyktų žmonijos praradimas, nes nesusituokę taip ir turėtų likti nesusituokę, sekdami Pauliaus mokymu, ir neturėti jokių palikuonių. O juk tai, jūsų daugumos supratimu, Naujasis

Testamentas yra Dievo žodis, kurio NEGALIMA KEISTI IR BŪTINA LAIKYTI. Tad jau išeina TAIP, kad Paulius, sakydamas tą savo žodį, kaip jūs, kai kurie tvirtinate, iš Šventosios Dvasios, priešgyniauja pačiam Dievui, nes Senasis Testamentas, kurį jūs, dauguma, laikote IRGI Dievo žodžiu, sako:

“Dievas sukūrė žmogų pagal savo paveikslą, pagal savo paveikslą sukūrė jį; vyrą ir moterį; sukūrė juos. Dievas juos palaimino, tardamas: ”Būkite vaisingi ir dauginkitės, pripildykite žemę ir valdykite ją! Viešpataukite ir jūros žuvims, ir padangių paukščiams, ir visiems žemėje judantiems gyvūnams.” (Pradžios knyga, 27-28)

Žemiau pateikiamoje citatoje dar gražiau – pasirodo, anot Pauliaus, kad Viešpats SUSITUOKUSIEMS ĮSAKINĖJA. Tėvo suteiktą laisvą valią kiekvienam – susituokusiam ir nesusituokusiam suteiktą vienodai – Pauliaus visiškai užmiršta, nes Viešpats Pauliaus lūpomis ĮSAKINĖJA. Dar labiau akivaizdu, jog Naujasis Testamentas nėra Dievo žodis, nes šiame pačiame sakinyje Paulius būtent ir akcentuoja pats, jog čia įsako ne jis, bet Viešpats, tuo tarpu aukščiau pateiktoje pastraipoje Paulius kalba jau savo, ne VIEŠPATIES vardu ir sako: “Aš norėčiau, kad visi žmonės būtų tokie kaip aš. Bet kiekvienas turi iš Dievo savo dovaną, vienas šiokią, kitas anokią.” (Pirmasis korintiečiams, 7,7)

10. Viešpaties “įsakinėjimas” diskriminuoja moteris

Taigi, Pauliaus lūpomis, Viešpats susituokusiems “ĮSAKO”:

“Susituokusiems ĮSAKAU NE AŠ, BET VIEŠPATS, kad žmona nesiskirtų nuo vyro, o jei atsiskirtų, kad liktų netekėjusi arba susitaikintų su vyru; taip pat ir vyras tegul nepalieka žmonos.” (Pirmasis korintiečiams, 7, 10)

Dabar dar kartą pateiksiu jau aukščiau mano pateiktą citatą iš Senojo Testamento, tik į ją atkreipsiu jūsų dėmesį tuo požiūriu, kaip pats Paulius prieštarauja savo paties “viešpačiui.”

“Tarkime, vyras paima žmoną ir sueina su ja. Bet ji neranda malonės jo akyse, nes jis randa kokį nors jos nepadorumą, parašo skyrybų raštą, paduoda jai į ranką ir išsiunčia ją iš savo namų. O ji, palikusi jo namus, tampa kito vyro žmona. Tarkime, ir antrasis vyras jos nepakenčia, parašo jai skyrybų raštą ir išsiunčia iš savo namų; arba antrasis ją vedęs vyras miršta. Pirmasis vyras, kuris buvo ją išsiuntęs, negali jos vėl imti sau žmona po to, kai ji yra buvusi netinkama. Nes tai būtų pasibjaurėtina VIEŠPAČIUI, ir tu užtrauktumei kaltę kraštui, kurį VIEŠPATS, tavo Dievas, duoda tau kaip nuosavybę.”

Luko ir Mato lūpomis Jėzus prakalba dar griežčiau, nes ne taip, kaip Senajame Testamente, jis neleidžia kitam vyrui vesti pirmojo vyro atleistos žmonos, kai Senasis Testamentas to nedraudžia:

“Kiekvienas, kas atleidžia žmoną ir veda kitą, svetimauja. Ir kas veda vyro atleistąją, taip pat svetimauja.” (Luko, 16,18)

”Taip pat buvo pasakyta: *Kas atleidžia žmoną, tegul išduoda jai skyrybų raštą*. O aš jums sakau: kiekvienas, kuris atleidžia žmoną, – jei ne ištvirkavimo atveju – skatina ją svetimauti; ir jeigu kas atleistąją veda – svetimauja“. (Mato, 5, 31-32)

Viešpaties įsakymas, perteiktas Pauliaus, leidžia ir moteriai išsiskirti su savo vyru, o išsiskyrusiai leidžia net ir vėl sugrįžti pas savo vyrą ir susitaikyti. Tuo tarpu “kitas” “dievo” žodis – Senasis Testamentas sako, jog pirmasis vyras nebegali priimti savo buvusios žmonos, “Nes tai būtų pasibjaurėtina VIEŠPAČIUI,” ir toks vyras, priėmęs savo buvusią žmoną dar užtrauktą ir kaltę kraštui, kurį VIEŠPATS, jo Dievas, duoda jam kaip nuosavybę.

Taigi dabar jau DU VIEŠPAČIAI prabyla į žmogų vienu ir tuo pačiu klausimu – žmonos ir vyro išsiskyrimo ir susitaikymo klausimu – ir prabyla taip skirtingai, kad jau net patys sau prieštarauja. Bet tai labai patogu, nes bus galima pasiteisinti, jog tai, ko neleido vienas, tą leido kitas “viešpats.” Nieko nebūtų keisto, jeigu šitie abu rašytiniai šaltiniai jūsų, daugumos, būtų laikomi žmogaus samprotavimais, o ne DIEVO žodžiu. Tada natūralu, kad Pauliaus mintis būtų šviesesnė ir jos verta laikyti. Tačiau, kada jūs, dauguma, šituos šaltinius laikote Dievo žodžiu, tada jūsų du “viešpačiai” susikerta kaktomis kaip ožiai ant liepto, kuris kurį nugalės, o kenčiate JŪS, nes patys susipainiojate, jeigu nuoširdžiai ir GILIAI juos studijuojate, o ne kartojate tik kaip papūgos jų teiginius net nesuvokdami jų prasmės ir nematydami jų prieštaravimų.

Todėl anksčiau ar vėliau, jeigu šituos šaltinius mėginsite studijuoti giliai ir nuoširdžiai, sau iškelsite paprastą klausimą: ar verta jums ir toliau šituos šaltinius laikyti Dievo žodžiu, ar jų pačių teigiamas nuostatas net nesusimąstant praleisti pro ausis tarsi jų nebūtų iš viso? Ir nematydami Biblijos akivaizdžių tikrovės tiesos iškraipymų jūs tik patvirtinate, kad jūsų siela dar miega ir nieko negali suvokti savo išmintimi. O tai reiškia, kad šitaip jūs tik apgaudinėjate patys save ir dar įstumiate į tamsią aklavietę.

Bet jūs patys, SAVO LAISVA VALIA, PASIRENKATE IR TOLIAU likti akliems ir laikyti Senojo Testamento ir Naujojo Testamento reiškiamų tikrovės neatitinkančių teiginių ir tokių peršamų nuostatų, kurios neturi jokio ryšio su GYVUOJU DIEVU – ROJAUS TREJYBE: TĖVU, AMŽINUOJU SŪNUMI-MOTINA-BROLIU, IR BEGALINE DVASIA-MOTINA-SESE.

11. Jėzaus požiūris į skyrybas ir šeimą

Urantijos Knygos apreiškimas štai kaip perteikia Jėzaus samprotavimus apie skyrybas:

“Jėzus ketino toliau aptarti kitus įsakymus, kada Jokūbas Zabediejus nutraukė jį, paklausdamas: “Mokytojau, ko mums žmonės mokytį dėl skyrybų? Ar mes turime leisti vyrui skirtis su savo žmona, kaip buvo nurodęs Mozė?” Ir kada Jėzus išgirdo šitą klausimą, tada jis paaiškino: “Aš neatėjau tam, kad kurčiau įstatymus, bet atėjau tam, kad apšviesčiau. Aš atėjau ne tam, kad reformuočiau šito pasaulio karalystės, bet vietoje šito, kad įkurčiau dangaus karalystę. Tai nėra Tėvo valia, kad aš pasiduočiau pagundai mokytį jus valdymo, prekybos, ar visuomeninio elgesio taisyklių, kurios, nors gali būti ir geros

šiam laikui, bus visiškai netinkamos kito amžiaus visuomenei. Aš esu žemėje vien tik tai tam, kad žmogaus protą paguosčiau, jo dvasią išvaduočiau, ir jo sielą išgelbėčiau. Bet aš tikrai pasakysiu, kas susiję su šituo skyrybų klausimu, jog, nors Mozė ir palankiai žvelgė į tokius dalykus, visiškai ne taip buvo Adomo laikais ir Sode.”

Po to, kada apaštalai šiek tiek pasišnekėjo tarpusavyje, Jėzus tęsė toliau: “Visada jūs turite suvokti bet kokio mirtingojo elgesio du požiūrius – žmogiškąjį ir dieviškąjį; materialaus kūno kelius ir dvasios kelią; laiko įvertinimą ir amžinybės požiūrį.” Ir nors šie dvylika nesugebėjo suprasti visko, ko jis juos mokė, bet šitas mokymas jiems iš tikrųjų padėjo.

Ir tada Jėzus pasakė: “Bet ties mano mokymu jūs suklupsite, nes esate linkę manąją žinią aiškinti tiesiogine prasme; jums sunku suvokti mano mokymo dvasią. Vėl jūs turite prisiminti, jog esate mano žinianešiai, jūs esate įpareigoti gyventi savąjį gyvenimą taip, kaip aš dvasioje gyvenau savąjį gyvenimą. Jūs esate mano asmeniniai atstovai; bet nedarykite klaidos tikėdamiesi, jog visi žmonės visais atvejais gyvens lygiai taip, kaip gyvenate jūs. Taip pat jūs turite prisiminti, jog aš turiu avių ir ne iš šitos kaimenės, ir kad aš esu įsipareigojęs taip pat ir jiems tuo, jog turiu parodyti pavyzdį, kaip vykdyti Dievo valią gyvenant mirtingojo prigimties gyvenimą.” (Urantijos Knyga, 1576-1577)

“Šeima užėmė Jėzaus gyvenimo filosofijos patį centrą – čia ir ateityje. Jis savo mokymus apie Dievą grindė šeima, tuo pačiu jis stengėsi ištaisyti žydų polinkį per daug gerbti protėvius. Šeimyninį gyvenimą jis iškėlė kaip aukščiausią žmogiškąją pareigą, bet aiškiai pareiškė, jog šeimos santykiai neturi trukdyti religinėms pareigoms. Jis atkreipė dėmesį į tą faktą, kad šeima yra žemiškasis institutas; kad po mirties ji neišlieka. Jėzus nedvejodamas savo šeimos atsisakė, kada šeimos veiksmai prieštaravo Tėvo valiai. Jis mokė naujos ir platesnės žmogaus brolystės – Dievo sūnų. Jėzaus laikais požiūris į skyrybas Palestinoje ir visoje Romos imperijoje buvo liberalus. Jis atkakliai atsisakydavo pateikti taisykles vedybų ir skyrybų atžvilgiu, bet daugelis Jėzaus ankstyvųjų pasekėjų laikėsi griežtų pažiūrų skyrybų klausimu IR BE JOKIŲ DVEJONIŲ JAS PRISKYRĖ JAM. Visi Naujojo Testamento autoriai laikėsi šitų griežtesnių ir labiau išvystytų pažiūrų skyrybų atžvilgiu, išskyrus Joną Morkų. “ (1581-01)

“5. PAKELIUI Į BETANĘ

Pakeliui į Judėją paskui Jėzų sekė maždaug penkiasdešimties jo draugų ir priešų būrys. Vidurdienio valgio metu, trečiadienį, jis kalbėjo savo apaštalams ir šitai paskui jį einančiųjų grupei apie "Išgelbėjimo sąlygas," ir šitos pamokos pabaigoje jis papasakojo parabolę apie farizieją ir publikaną (mokesčių rinkėją). Sakė Jėzus: "Tuomet, jūs matote, kad Tėvas išgelbėjimą suteikia žmonių vaikams, ir šitas išgelbėjimas yra nemokama dovana visiems tiems, kurie turi tokį įtikėjimą, jog priimtų sūnystę dieviškojoje šeimoje. Žmogus negali padaryti nieko, kad šitą išgelbėjimą užsidirbtų. Apgaulingais darbais Dievo palankumo nusipirkti negalima, ir didžiulis meldimasis viešai neatpirks to, kad trūksta gyvojo įtikėjimo širdyje. Savo išorine tarnyste jūs galite apgauti žmones, bet Dievas žvelgia į jūsų sielą. Tą, ką aš jums sakau, gerai iliustruoja du vyrai, kurie atėjo į šventyklą pasimelsti, vienas buvo fariziejus, kitas buvo publikanas. Fariziejus atsistojo ir meldėsi sau: ‘O Dieve, ačiū tau, kad aš esu ne toks, kaip kiti žmonės, lupikautojai, nemokyti, neteisingi, paleistuvaujantys, arba net ir tokie, kaip šitas publikanas. Aš

pasninkauju dukart per savaitę; aš duodu dešimtinę nuo visko, ką gaunu.' Bet publikanas, stovėdamas toliau nuošalyje, nedrįsdamas net ir tiek, kad pakeltų akis į dangų, bet mušdamasis sau į krūtinę, sakė, 'Dieve, būk man, nuodėmingajam, gailestingas.' Aš jums sakau, jog publikanas išėjo namo su Dievo pritarnimu, o ne fariziejus, nes kiekvienas, kuris save išaukština, tas tikrai bus pažemintas, o kuris nusižemina pats, tas tikrai bus išaukštintas."

Tą naktį, Jeriche, nedraugiški fariziejai mėgino pagauti Mokytoją į spąstus stengdamiesi priversti jį aptarti vedybas ir skyrybas, kaip vieną kartą Galilėjoje tą buvo padarę jų bičiuliai, bet Jėzus sumaniai išvengė jų pastangų, nukreiptų į tai, kad jis imtų prieštarauti jų įstatymams, susijusiems su skyrybomis. Kaip tas publikanas ir fariziejus iliustravo gerą ir blogą religiją, taip ir jų skyrybų praktika pasitarnavo tam, jog žydų kodekso geresnieji vedybų įstatymai būtų pateikti kaip kontrastas šitiems Mozės skyrybų statutų gėdingai palaidiems fariziejiškiems aiškinimams. Tas fariziejus apie save sprendė pagal žemiausią normą; publikanas save vertino pagal aukščiausią idealą. Atsidavimas, tam fariziejui, buvo priemonė atsiduoti veidmainiškam neveiklumui ir netikro dvasinio saugumo užtikrinimas; atsidavimas, tam publikanui, buvo priemonė sužadinti savo sielą, kad būtų įgyvendintas poreikis atgailai, išpažinčiai, ir, įtikėjimo dėka, gailestingo atleidimo priėmimui. Fariziejus siekė teisingumo; publikanas siekė gailestingumo. Visatos dėsnių yra toks: Prašyk, ir tikrai gausi; ieškok, ir tikrai surasi.

Nors Jėzus ir neleido savęs įvelti į ginčus su fariziejais dėl skyrybų, bet jis iš tikrųjų paskelbė teigiamą mokymą apie aukščiausius idealus, susijusius su vedybomis. Jis vedybas išaukštino kaip pačius idealiausius ir aukščiausius iš visų žmogiškųjų ryšių. Lygiai taip, jis atvirai pasmerkė palaidą ir nedorą skyrybų praktiką, kurios laikėsi Jeruzalės žydai, kurie tuo metu vyrui leido išsiskirti su savo žmona dėl pačių menkiausių priežasčių, pavyzdžiui, dėl to, kad žmona yra prasta virėja, menka namų prižiūrėtoja, arba dėl tokios priežasties, kuri jokių būdu nėra geresnė, kad vyras įsimylėjo geriau atrodančią moterį.

Fariziejai buvo nuėję net tiek toli, kad mokė, jog tokio lengvo pobūdžio skyrybos yra ypatinga dieviškoji tvarka, padovanota žydų tautai, ypač fariziejams. Ir tokiu būdu, nors Jėzus atsisakė pateikti oficialių pareiškimų, susijusių su vedybomis ir skyrybomis, bet jis iš tikrųjų, kuo griežčiausiai pasmerkė šiuos gėdingus vedybinio ryšio pažeidinėjimus ir nurodė, kad jie yra neteisingi moterų ir vaikų atžvilgiu. Jis niekada nepritarė nė vienai skyrybų formai, kuri vyrui suteiktų kokį nors privalumą moters atžvilgiu; Mokytojas pritarė tikrai tokiems mokymams, kurie moterims suteikia lygybę su vyrais.

Nors Jėzus nepasiūlė naujų mandatų, reguliuojančių vedybas ir skyrybas, bet jis iš tikrųjų ragino žydus gyventi pagal savo pačių įstatymus ir aukštesnius mokymus. Jis nuolat pasiremdavo rašytiniais Raštais stengdamasis jų papročius pagerinti, kad atitiktų šitas visuomenines normas. Šitokiu būdu pritaręs vedybų aukštoms ir idealioms sampratoms, Jėzus sumaniai išvengė susirėmimo su savo klausinėtojais apie visuomeninius papročius, kuriuos išreiškė arba jų rašytiniai įstatymai arba jų labai puoselėjamos skyrybų privilegijos.

Apaštalams buvo labai sunku suprasti Mokytojo nenorą pateikti aiškią nuomonę, susijusią su mokslinėmis, visuomeninėmis, ekonominėmis, ir politinėmis problemomis. Jie iki galo nesuprato, kad jo žemiškoji misija yra išimtinai susijusi su dvasinių ir religinių tiesų atskleidimu.

Po to, kada Jėzus pakalbėjo apie vedybas ir skyrybas, vėliau tą vakarą jo apaštalai būdami su juo vieni paklausė daug papildomų klausimų, ir jo atsakymai į šiuos pasiteiravimus jų protą išvadavo iš daugelio klaidingų sampratų. Šito pasitarimo pabaigoje Jėzus tarė:

"Vedybos yra garbingas dalykas ir jų turi norėti visi žmonės. Tas faktas, jog Žmogaus Sūnus savo žemiškąją misiją vykdo vienas, jokių būdu neatspindi to, kokių laipsnių vedybos yra pageidaujamos. Tai, kad man reikia dirbti šitokiu būdu, yra Tėvo valia, bet šitas pats Tėvas nurodė, jog būtų sukurtos vyriškoji giminė ir moteriškoji giminė, ir būtent dieviškoji valia yra tokia, jog vyrai ir moterys savo aukščiausią tarnystę ir iš to kylantį džiaugsmą turėtų atrasti sukurdami šeimas tam, jog priimtų ir mokytų vaikus, kuriuos kurdami šitie tėvai tampa bendrais partneriais su dangaus ir žemės Sutvėrėjais. Ir dėl šitos priežasties vyras palieka savo tėvą, ir iš tikrųjų lieka artimas su savo žmona, ir jie abu tikrai tampa kaip vienas."

Ir šitaip Jėzus apaštalų protą išvadavo iš didelės dalies pergyvenimų, susijusių su vedybomis, ir išaiškino didelę dalį nesusipratimų, susijusių su skyrybomis; tuo pačiu metu jis daug padarė, kad išaukštintų jų visuomeninės sąjungos idealus ir padidintų jų pagarbą moterims ir vaikams ir šeimai." (1838-1839)

Šeimos darnų gyvenimą nulemia ne Rašto reikalavimai, bet TĖVO MEILĖ, KURIĄ PAJUNTA JAM ATSIVĖRUSIOS SIELOS – VYRAS IR ŽMONA IR JŲ VAIKAI.

Būtent dėl to, kad jūs pažvelgtumėte į save, į VISĄ aplinką kitokiu – ŠVIESOS IR LAISVĖS TĖVO MEILĖJE – žvilgsniu ir rašau jums šitą mokymą, nes jums šitų dalykų nepaaiškina nei bažnyčioje, nei namie, nei kur nors kitur, NES JŲ NEMATO, JŲ NEPATIRIA, DĖL TO NIEKO IR NEŽINO APIE JŲ BUVIMĄ TIKROVĖJE.

Tuo tarpu pažvelgus giliau, suvoki, kad šitoji GYVOJO ŽVILGSNIO GELMĖ SUGRIAUNA VISUS NETIKUSIUS IR NETIKRUS PAMATUS. O BE JŲ GRIŪNA IR VISA BAŽNYČIOS TIEK ŠIMTMEČIŲ PUOSELĖTA KLAIDINGA MATERIALI – NE DVASINĖ – SISTEMA. BAŽNYČIA DVASINĖS SISTEMOS NIEKADA IR NEPUOSELĖJO IR PATI NIEKADA NESUVOKĖ, IR NESUVOKIA, KAS YRA DVASINGUMAS.

BAŽNYČIA YRA MATERIALI ORGANIZACIJA, KURIOS TIKSLAS – LAIKYTI ŽMOGŲ BAIMĖJE IR TAMSOJE, KAD GALĖTŲ JĮ VALDYTI, PRISIDENGDAMA DIEVO IR JĖZAUS VARDU.

SU MEILE IR IŠ MEILĖS JI NEDARO NIEKO.

JAI REIKALINGI PINIGAI, VALDŽIA, IR POPULIARUMAS. PRIEŠINGAI NEGU JĖZUI, KURIAM BUVO REIKALINGAS TIK ĮTIKĖJIMAS Į GYVĄJĮ TĖVĄ IR ATSIDAVIMAS TĖVO VEDIMUI IŠ VIDAUS IR TĖVO VALIOS VYKDYMAS IŠ MEILĖS TĖVUI IR VISIEMS.

IR JĖZUS ŠITO MOKĖ SAVO VISUS PASEKĖJUS, KAD VISKĄ DARYTŲ SU MEILE IR IŠ MEILĖS VISIEMS VIENODAI, NIEKO NEIŠSKIRIANT, NIEKO

NEATSTUMIANT, NET IR PAGONIŲ, IR VISKĄ DARANT VISŲ LABUI, KAIP
TĄ, KAS AKIMIRKĄ, IR DARO VISŲ TĖVAS.

12. Pauliaus paaiškinimas, kad kalba JIS, o ne VIEŠPATS

Tuo tarpu net ir Paulius ir jums tiems, akliems dvasioje, kurie tikite, kad Naujasis Testamentas yra Dievo žodis, gautas iš Šventosios dvasios, pats paaiškina, jog ŠITĄ sako JIS, BET NE VIEŠPATS, kad atskirtumėte, jog NEVISUR YRA DIEVO ŽODIS, KAI RAŠO AR SAKO PAULIUS:

“Kitiems sakau AŠ, NE VIEŠPATS: jei kuris brolis turi netikinčią žmoną ir ji sutinka gyventi su juo, tegul jos nepalieka. Taip pat ir moteris, turinti netikintį vyrą, kuris sutinka su ja gyventi, tegul jo nepalieka. Mat netikintis vyras pašventinamas žmona, o netikinti žmona pašventinama tikinčiu vyru. Antraip jūsų vaikai būtų netyri, o dabar jie šventi. Bet jei netikintis nori skirtis, tegul atsiskiria. Tokiais atvejais brolis ar sesuo nėra surišti, nes Dievas yra mus pašaukęs santaikai. Iš kur žinai, žmona, galėianti išgelbėti vyrą? Arba iš kur tau žinoma, vyre, jog išgelbėsi žmoną? Todėl kaip Viešpats kuriam paskyrė, kokią Dievas kurį pašaukė, to jis ir toliau tesilaiko. Taip AŠ MOKAU VISOSE BENDRIJOSE. Jei buvo pašauktas tikėti apipjaustytas žmogus, tegu nesistengia nuslėpti apipjaustymo. Jei buvo pašauktas neapipjaustytas, tegu nedaro apipjaustymo. Juk apipjaustymas yra niekas ir neapipjaustymas niekas, TIKTAI Dievo ĮSAKYMŲ VYKDYMAS – VISKAS. Tegul kiekvienas pasilieka toksai, koks buvo pašauktas. Jei buvai pašauktas, būdamas vergas, nesisielok, bet jei ir gali tapti laisvas, verčiau pasinaudok. Viešpatyje pašauktas tikėti vergas yra Viešpaties išlaisvintasis. PANAŠIAI IR PAŠAUKTAS TIKĖTI LAISVASIS YRA KRISTAUS VERGAS. Jūs, brangiai nupirkti, nepasidarykite žmonių vergais. Kiekvienas iš jūsų, broliai, koksai buvo pašauktas, toks ir tepasilieka prieš Dievą.” (Pirmasis korintiečiams, 7, 12-24)

“Dėl nesituokiančiųjų aš neturiu Dievo įsakymo, bet duodu patarimą kaip žmogus, iš Dievo gailestingumo vertas pasitikėjimo. Taigi aš manau, jog tai yra gera, žiūrint šio meto suspaudimų: gera žmogui būti tokiam. Esi susietas su žmona? Neieškok skyrybų. Likai be žmonos? Neieškok žmonos. Jei vedi, nenusidedi, ir jei mergina išteka, nenusideda. Tačiau šitokie žmonės turės kūno vargų, o aš norėčiau jus apsaugoti nuo jų.” (Pirmasis korintiečiams, 7, 25-28)

“Aš norėčiau, kad jūs gyventumėte be rūpesčių. NESUSITUOKĖS RŪPINASI VIEŠPATEIS REIKALAIS IR TROKŠTA PATIKTI VIEŠPAČIUI. O SUSITUOKĖS RŪPINASI ŠIO PASAULIO REIKALAIS, STENGIASI PATIKTI ŽMONAI IR YRA PASIDALIJĘS. Taip pat NETEKĖJUSI MOTERIS BEI MERIGNA RŪPINASI VIEŠPATIES REIKALAIS, TROKŠDAMA BŪTI ŠVENTA KŪNU IR DVASIA. O IŠTEKĖJUSI RŪPINASI PASAULIO REIKALAIS IR STENGIASI PATIKTI VYRUI. Aš tai kalbu jūsų pačių labui, ne norėdamas užnerti jums kilpą, bet linkėdamas kilnumo ir neblaškomo atsidavimo Viešpačiui. (Pirmasis korintiečiams, 7, 32-35)

“Jei kas mano būsiant jam negarbinga, kad jo mergaitė liks peraugusi, ir jei taip reikia, tedaro kaip nori, – nenusidės, – tegu jie susituokia. Bet jei kas savo širdyje yra tvirtai

apsisprendęs, ne iš prievartos, bet būdamas savo valios šeimininkas, ir savo širdyje nutaręs išsaugoti savąją mergaitę, tas gerai padarys. Taigi, kas veda savo mergaitę, gerai daro, o kas NEVEDA savo mergaitės, GERIAU daro. (Pirmasis korintiečiams, 7, 36-38)

“Žmona surišta, kol jos vyras gyvas. Vyrui mirus, ji laisva ir gali tekėti už ko nori, kad tik Viešpatyje. Bet, mano nuomone, ji bus laimingesnė netekėdama. Manau, kad ir aš turiu Dievo Dvasią. (Pirmasis korintiečiams, 7, 39-40)

Iš visų mano pateiktų Pauliaus samprotavimų aiškiai sakoma, jog geriau nevedęs, kaip Paulius, negu vedęs, geriau netekėjusi, negu ištekJusi, nes tik šitaip, jo supratimu, galima rūpintis Viešpaties reikalais ir trokšti patikti Viešpačiui, nes susituokęs rūpinasi pasaulio reikalais ir trokšta patikti žmonai.

Tai visiškai klaidinga samprata, nes Paulius nieko nesuvokė nei apie Rojaus Trejybės evoliucinį planą, kad žmonija vystytųsi MYLINČIOSE ŠEIMOSE, kuriose augtų vaikai jau laukiami abiejų tėvų kaip būsimieji Tėvo sūnūs ir dukros, kad žmonės turi PATIRTINIŲ BŪDŲ ATLIKTI VAIKŲ AUKLĖJIMO, O NE JŲ MUŠTRAVIMO AR IGNORAVIMO, KAS NĖRA VAIKŲ AUKLĖJIMAS, užduotį, kad būtent visi drauge su meile ir rūpintųsi Tėvo reikalu gyvendami savo gyvenimą kasdienybėje.

Paulius taip pat nesuvokė nieko ir apie žmogaus fiziologiją ir psichologiją, nes nevedęs ar netekėjusi vis tiek trokšta saviraiškos ŠEIMOJE, o jeigu jos nesukuria, tada lieka nepatenkintas, ir tas nepasitenkinimas perauga pasąmonėje į įvairius kompleksus, kurie pasireiškia tarpusavio bendravime su žmonėmis, iškreipia net charakterio kai kurias savybes. Todėl senbernio ar senmergės kompleksai nėra vien tik tušti žodžiai. Senbernio kompleksus turi ir katalikų kunigai. O kadangi toks jų senbernių gyvenimas veikia ir jų pasąmonę, tai kai kuriuos, silpnesnio charakterio, kunigus paveikia tiek, kad jie nori savo energiją vis tiek išlieti, ir pradeda gyventi su moterimis slapta, o dar baisiau, kada su vyrais, ar net daro nusikaltimus, lytiškai santykiaudami su vaikais. Štai KOKĮ POVEIKĮ turi tokios Pauliaus nuostatos dabartinei katalikų sektai, neleidžiančiai jos kunigams turėti šeimų.

Ir tokias Pauliaus nuostatas laikyti dar net ir DIEVO ŽODŽIU yra tikra KVAILYSTĖ ir dvasinė TAMSA, prieštaraujanti Tėvo valiai ir kūrinių šeimos šviesai.

13. Pauliaus nurodymai, koks turi būti VYSKUPAS

Tačiau katalikų sektos dvasiškai akli vadai, kaip ir patys kunigai, kaip ir eiliniai dogmatai tikintieji, skaitydami Naująjį Testamentą, visiškai pro ausis ir akis praleidžia ir ignoruoja KITUS Paulius žodžius, kurie yra skirti TIESIOGIAI DVASININKAMS.

Ir būtent ŠITŲ PAULIAUS NURODYMŲ katalikų kunigai, kaip ir jų visi hierarchai, kaip ir pats popiežius NIEKADA negarsina per pamokslą savo parapijiečiams, popiežius – per susitikimus su kardinolais ir vyskupais. Popiežius neužsimena apie ŠĮ Pauliaus nurodymą ir TIEMS kunigams, kurie siekia jau PATYS CELIBATO PANAIKINIMO, kada jis keliaudamas po pasaulį susitinka su dešimtimis ir net šimtais tūkstančių katalikų, NES ŠIE PAULIAUS NURODYMAI GRIAUNA VISĄ DABARTINĘ KATALIKŲ

VALDYMO HIERARCHIJĄ, IR KELIA PAVOJŲ IR KARDINOLAMS, IR PAČIAM POPIEŽIUI. . Todėl juos pateiksiu aš jums savo mokyme:

Paulius savo pirmajame laiške Timotiejui labai pabrėžtinai nurodo, koks turi būti VYSKUPAS:

“Toks yra TIKRAS ŽODIS: jei kas siekia VYSKUPAUTI, trokšta gero darbo. O VYSKUPAS turi būti nepeiktinas: TIK KARTĄ VEDEŠ, blaivus, protingas, padorus, svetingas, gebas mokyti; ne girtuoklis, ne kivirčius, bet švelnus, nemėgstantis vaidytis, negodus, geras savo namų šeimininkas, TURINTIS KLUSNIUS IR TIKRAI DORUS VAIKUS. JEI KAS NESUGEBA ŠEIMININKAUTI SAVO NAMUOSE, KAIP GI JIS VADOVAUS DIEVO BAŽNYČIAI?! Vyskupas neturi būti naujatinis, kad nepradėtų didžiuotis ir nepakliūtų į velnio teismą. Be to, jam privalu turėti gerą vardą tarp svetimųjų, kad nebūtų niekinamas ir neįkliūtų į velnio žabangus.” (Pirmasis Timotiejui, 3, 1-7)

Tai kaip gi čia išeina, kad katalikų sektos vadai, turintys savo įtaką ir balsą kardinolai ir ypač išoriškai jų vienvaldis vadovas popiežius, visiškai ignoruoja jų pačių laikomo DIEVO žodžio tokį svarbų nurodymą, kuris visiškai pakeičia net ir DABARTINĘ NEGYVĄ IR RITUALINĘ VISĄ BAŽNYČIOS SANKLODĄ, NET KATEGORIŠKAI DRAUDŽIANČIĄ popiežiams, kardinolams, vyskupams, klebonams, kunigams turėti šeimas. Paulius pateikia savo TIKRAJĮ žodį apibūdinamas vyskupą – koks jis turi būti – VEDEŠ, TURINTIS VAIKŲ, NES KAIP GI JIS GALĖS VADOVAUTI DIEVO BAŽNYČIAI, JEIGU NESUGEBĖS DORAI ŠEIMININKAUTI SAVO NAMUOSE. Tai kodėl gi būtent šioje PAČIOJE SVARBIAUSIOJE VISUOMENEI VIETOJE – ŠEIMOS KŪRIME – KATALIKŲ sektos vadai PATYS pažeidžia jų pačių laikomą Dievo žodžiu Naująjį Testamentą?! O gi todėl, kad godumas materialiam turtui neleidžia laikytis šito “dievo” žodžio, nes tada visas vyskupų, kunigų šeimų sukauptas turtas, po jų mirties, taip ir neatiteks BAŽNYČIAI, nes jis liks jų šeimų nariams. O ten, kur tarnaujama mamonai, nors labai manieringai ir iškilmingai, ten dvasingumo nėra, o kur nėra dvasingumo, ten nėra ir gyvasties, kurią suteikia tik gyva Tėvo meilė, nepripažįstanti jokių ritualų ir jokio gražbyliavimo, KAD IR KOKIU FIGOS LAPELIU jis būtų dangstomas, kad kunigai turi atsidėti tik Dievui. Šeimos sukūrimas ir vaikų auklėjimas su Tėvu, atrastu savyje, kad ir vaikai, kuo anksčiau, Jį atrastų savyje, taip pat yra kunigų atsidėjimas Dievui. Ir dar didesnis, negu dabar, nes jame nebėra DABARTINĖS apgaulės, kada kunigai vis tiek ieško moterų, ir turi net ir vaikų, tačiau jų viešai nepripažįsta. O kokią traumą TOKS VEIDMAINIAVIMAS sukelia TOKIAM BE TĖVO AUGANČIAM VAIKUI! Išdanko jo visą gyvenimą TOKS ABSURDIŠKAS DRAUDIMAS KUNIGAMS KURTI ŠEIMĄ, PAŽEIDŽIANT NET PAULIAUS TIKRAJĮ ŽODĮ.

O tai taip pat tik patvirtina, kad ir pati bažnyčia Naujojo Testamento nelaiko Dievo TIKRUOJU žodžiu, nes kitaip tokios nuodėmės, net šventvagystės tikrai nebedarytų, kada yra net ir katalikų pačių energingų kunigų, kurie Lotynų Amerikoje pradėjo aktyvią kovą už celibato panaikinimą. Tačiau kaip Jonas Paulius II, taip ir Benediktas XVI jų reikalavimus ignoravo ir tebeignoruoja, o tuo pačiu ignoruoja ir PATIES APAŠTALO PAULIAUS ŠĮ NURODYMĄ. Tai kokia gi gali būti dar kalba apie tokios bažnyčios

gyvybingumą ir tolimesnį išlikimą, kada ji pati pilna nesutarimų, ir kada ji pati nesilaiko savo pripažįstamų Raštų reikalavimų, kur jai tai neparanku?

Buvo laikas, kada popiežius save įkalindavo Vatikane ir niekur nesirodydavo už jo vartų tikintiesiems. Tik per religines šventes jį galėjo išvysti ir tikintieji per atvertą langą. Jis priimdavo delegacijas, suteikdavo audiencijas ir pavieniams asmenims, bet pats niekur už Vatikano sienų nesirodydavo. Dabar popiežius yra katalikų sektos POLITIKAS, KELIAUJA PO PASAULĮ, SUSITINKA SU PREZIDENTAIS, PREMJIERAIŠ. Jam visur po kojomis paklojamas raudonas kilimas. Taip jis žaidžia materialios POLITIKOS ŽAIDIMĄ, kuris ne tik neturi nieko bendro su Jėzumi, bet net ir su Jėzaus mokymus išskraipiusiais Pauliumi ir Petru, o juk būtent Petrą katalikai lako pirmuoju popiežiumi.

Katalikų sekta, apaštalui Petru suteikusi pirmojo popiežiaus statusą, mėgina uzurpuoti jį tik savo sektai. O juk yra dar ir kitos sektos – stačiatikiai, mormonai, evangelikai, baptistai, naujojo amžiaus, ir daugybė daugybė kitų, kurios taip pat vadovaujasi Naujuoju Testamentu, išskyrus mormonus, kurie dar PAPILDOMAI turi ir Mormono Knygą ir jų pranašo Juozapo Smito apreiškimų knygą – Doktriną ir Susitarimus.

Tad, kaip gi bus su jais? Kas Petras bus jiems, jeigu katalikai sako, kad jis yra pirmasis jų popiežius? Tačiau Petras NIEKADA nekalbėjo apie jokių katalikų iš viso. Suraskite Naujajame Testamente net ir patį žodį – katalikai. JO TEN NĖRA. Tai kaip gi Petras galėjo tapti jų popiežiumi, kai tuo metu katalikų iš viso dar nebuvo atsiradusių? O ir pats Petras turėjo ŠEIMĄ, turėjo TRIS VAIKUS. Tad net ir tokiu atveju kyla logiškas klausimas: Kur dabartinių katalikų popiežių šeimos? Kur jų išauklėti Tėvo dvasioje vaikai – Tėvo sūnūs ir dukros?

Todėl katalikai dar labiau nusižengia Naujajam Testamentui, nes nesivadovauja Pauliaus TIKRU ŽODŽIU, kuris aiškina kokie turėtų būti vyskupai – vieną kartą vedę ir turėti dorai išauklėtų vaikų – o taip pat neseka ir Petru, turėjusiu šeimą ir tris vaikus, ir kurių jie laiko savo pirmuoju popiežiumi, kai dabartiniai popiežiai SAVAVALIŠKAI iki šiol neleidžia kurti šeimų kunigams.

Tai, kad Paulius prieštarauja net pats sau savo paties nuostatomis jau rodo, kad Naujasis Testamentas negali būti joks Dievo žodis. Čia jis sako, kad nesusituokusieji gali geriau rūpintis Viešpaties reikalu, nes trokšta patikti tik Viešpačiui, o ne žmonai ar vyrui, kaip yra susituokusiems, čia jis apibūdina vyskopus, kurių pats statusas reikalauja atsidėti Dievo tarnystei, o jie turi turėti šeimas ir dorai išauklėtų vaikų.

Dar kartą priminsiu jau mano aukščiau pateikto Urantijos Dokumento fragmento vieną pastraipą apie Jėzaus požiūrį į šeimą:

"Vedybos yra garbingas dalykas ir jų turi norėti visi žmonės. Tas faktas, jog Žmogaus Sūnus savo žemiškąją misiją vykdo vienas, jokių būdu neatspindi to, kokių laipsnių vedybos yra pageidaujamos. Tai, kad man reikia dirbti šitokiu būdu, yra Tėvo valia, bet šitas pats Tėvas nurodė, jog būtų sukurtos vyriškoji giminė ir moteriškoji giminė, ir būtent dieviškoji valia yra tokia, jog vyrai ir moterys savo aukščiausią tarnystę ir iš to

kylantį džiaugsmą turėtų atrasti sukurdami šeimas tam, jog priimtų ir mokytų vaikus, kuriuos kurdami šitie tėvai tampa bendrais partneriais su dangaus ir žemės Sutvėrėjais. Ir dėl šitos priežasties vyras palieka savo tėvą, ir iš tikrųjų lieka artimas su savo žmona, ir jie abu tikrai tampa kaip vienas."

14. Pauliaus požiūris į moteris žemina jų orumą ir jas diskriminuoja

Kada Paulius kalba apie moteris ir jų padėtį, tai kalba ne tik BE MEILĖS, BET IR BE JOKIOS PAGARBOS. O juk Rojaus Trejybės Visi Trys Asmenys – Tėvas, Amžinasis Sūnus-Motina-Brolis, ir Begalinė Dvasia-Motina-Sesė – myli, myli, ir vien tik myli, nes kitokio jausmo be MEILĖS JIE NIEKADA NEIŠREIŠKIA. Ir Jie MYLI VIENODAI VISUS – dvasias, sielas, ir mirtinguosius žmones – vyrus ir moteris. Kartoju, Rojaus Trejybės visi TRYS asmenys VISUS MYLI VIENODAI. Tuo tarpu Paulius nustumia moteris tiesiog kaip stumdomus baldus, kurių vieta yra užkampyje ir vien tik išskirtinei vyro gerovei. Tai argi gali būti TOKS Mylinčio Dievo žodis? Aišku, kad jokių būdu NE! Kadangi TOKIO Dievo, APIE KOKĮ KALBA PAULIUS, NĖRA, IR BŪTI NEGALI.

Ir VISI UŽSIMERKĘ IRGI NIEKO NEMATO IR NEGIRDI skaitydami Naująjį Testamentą, tas vietas, kur Paulius kalba apie moteris. Štai kelios citatos jūsų daugumos, "dievo" žodžio, dėl kurio man darosi ne tik liūdna, bet nepaprastai skaudu, kad tokiomis nesąmonėmis TIKITE JŪS, IR NET SULAUKUS JAU DVIDEŠIMT PIRMOJO AMŽIAUS, IR DAR VADINATE tai Dievo žodžiu. Toks jūsų požiūris yra tolygus visai netikinčio į Tėvą pagonio požiūriui arba dviejų tūkstančių metų senumo žydų sampratai, nors žmogus, GYVOJO TĖVO DVASIOS VEDIMO IŠ VIDAUS DĖKA, vis tik pažengė pirmyn savo elgesiu ir mąstymu moters atžvilgiu, NEPAISYDAMAS TOKIŲ PAULIAUS KLAIDINGŲ NUMOKYMŲ.

"Moteris tesimoko tyliai, su tikru nuolankumu. Aš NELEIDŽIU, kad moteris mokytų nei kad vadovautų vyrui, – ji tesilaiko TYLIAI. Juk pirmas buvo sukurtas Adomas, o paskui – Ieva. Be to, Adomas nesidavė suvedžiojamas, o moteris buvo apgauta ir nupuolė. Bet ji bus išganyta, gimdydama vaikus, – jos bus išganytos, jeigu išlaikys tikėjimą, meilę ir šventumą bei santūrumą." (Pirmasis Timotiejui, 2. 11-15)

"Jūs, moterys, būkite klusnios savo vyrams LYG KAD VIEŠPAČIUI, nes VYRAS YRA ŽMONOS GALVA, kaip Kristus yra Bažnyčios galva, – jis, kūno gelbėtojas. Ir kaip Bažnyčia klauso Kristaus, taip ir MOTERYS VISUR KUR TEKLAUSO VYRŲ." (Efeziečiams, 5, 22-24)

"Kaip visose šventųjų bendruomenėse, moterys tegul susirinkimuose TYLI; kalbėti joms NELEIDŽIAMA, jos turi būti KLUSNIOS, kaip skelbia ĮSTATYMAS. Jeigu jos nori ko nors išmokti, tepasiklausia namie savo vyrų, nes MOTERIAI NEGRAŽU KALBĖTI BENDRUOMENĖS SUSIRINKIME." (Pirmasis korintiečiams, 14, 34-35)

"Aš jus giriu, kad jūs visame kame prisimenate mane ir tvirtai laikotės nurodymų, kokius esu jums davęs. Noriu, kad žinotumėte, jog kiekvieno vyro galva yra Kristus, moters galva – vyras, o Kristaus galva – Dievas. Kiekvienas vyras, kuris meldžiasi ar pranašauja

apdengta galva, paniekina savo galvą. Ir KIEKVIENA MOTERIS, KURI MELDŽIASI IR PRANAŠAUJA NEAPGAUBTA GALVA, PANIEKINA SAVO GALVĄ, TAI TOLYGU BŪTI NUSKUSTAI!. Jei jau moteris neapsigaučia, tai tegul ir nusikerpa! O jei moteriai gėda nusikirpti ar nusiskusti plaukus, tegul apsigaučia.” (Pirmasis korintiečiams, 11, 2-6)

“VYRUI NEREIKIA GAUBTI GALVOS, NES JIS YRA DIEVO ATVAIZDAS IR ATŠVAITAS. O MOTERIS YRA VYRO ATŠVAITAS. Juk ne vyras padarytas iš moters, bet moteris iš vyro, taip pat NE VYRAS BUVO SUKURTAS MOTERIAI, BET MOTERIS VYRUI. TODĖL MOTERIS PRIVALO TURĖTI ANT GALVOS PRIKLAUSOMYBĖS ŽENKLĄ dėl angelų. “ (Pirmasis korintiečiams, 11, 7-10)

Ne ką išmintingiau kalba ir Petras savo pirmajame laiške, kai tarp šviesos minčių pažeria štai tokių nevertų net ir paprasto žmogaus, jau nekalbat apie apaštalo, sampratas:

“Juk kadaise taip ir puošdavosi šventos moterys, kurios turėjo viltį Dieve ir buvo KLUSNIOS savo vyrams. Taip Sara klausė Abraomo ir vadino jį VIEŠPAČIU.” (Petro pirmasis, 3, 5-6)

Štai kiek darbo yra visoms institucijomis, ypač Lietuvos Seimo kontrolieriui, ginančiam vienodas abiejų lyčių teises. Tačiau čia žmogui iškyla milžiniškas konfliktas tarp jo vidinio pojūčio, sielos pojūčio, kad Tėvas myli visus VIENODAI – tiek moteris, tiek vyrus – ir šitokių teiginių, kurie pateikiami daugelio pripažįstamo Rašto, kurio nuostatų pažeisti nevalia. NEGALIMA PAŽEISTI NĖ VIENOS RAŠTO NUOSTATOS, NES TAIP SAKO PATS RAŠTAS. O vadovaujantis TOKIU “šventu” Raštu negalima nė vienai moteriai užimti jokių pareigų, negalima kalbėti viešuose susirinkimuose, negalima vadovauti vyrams nė vienoje įmonėje ar institucijoje, negalima būti bet kokia politike, parlamentare, ministre, ar valstybės prezidente, negalima melstis neapsigobus galvos. Tai kaip gi čia išeina, kad tokia save laikanti katalikų valstybe kaip Lietuva ŠITAIP, IR DAR NUOLAT, nusideda – kiek moterų yra politikoje, įvairiose institucijose ir dar vadovaujančiose kitoms institucijoms, kiek jų yra ministerijose, dabar net prezidente išsirinko tie patys katalikai nusidėdami savo Raštui, kuriuo jie VADOVAUJASI. Pasirodo, kad nesivadovauja, arba jo neskaito ir visiškai nesuvokia, KĄ JIS SAKO JIEMS, arba kunigai nieko jiems neaiškina ir nemoko to, ką teigia, ir labai kategoriškai teigia, moteriai jų vadinamasis šventasis Raštas, gautas iš dvasios kaip Dievo žodis, iš kurio negalima atimti nė raidelės, nė brūkšnelio, kad nenusidėtų Viešpačiui. Jame jau VISKAS PASAKYTA. Nesupratai? SKAITYK DAR IR DAR KARTĄ, ŠIMTĄ KARTŲ, TŪKSTANTĮ KARTŲ SKAITYK, KOL SUPRASI. IR VYKDYK! NESAVAVALIAUK! IR NEMĖGINK SURASTI SAU PASITEISINIMŲ, NES JŲ BŪTI NEGALI. JEIGU PAŽEIDI ŠĮ RAŠTĄ. TADA JAU ESI ŠETONO SUGUNDYTAS IR SUKLAIDINTAS NUSIDĖTI PRIEŠ ĮSTATYMĄ, O JUK ĮSTATYMAS YRA SVARBIAUSIA, ANOT ŠITO PATIES RAŠTO. Todėl ir tikinčiųjų Naujuoju Testamentu teologijos negali būti, nes tai prieštarauja “šventajam” Raštui, kuris draudžia savavališkai aiškinti pranašus ir įstatymą – Naująjį Testamentą. Teologiją gali vystyti tik tie, kurie nelaiko Naujojo Testamento Dievo žodžiu, nes jiems tokie draudimai TADA negalioja.

Tuo tarpu Lietuvos vyriausybė pažeidžia net ir Lietuvos konstituciją, kiek tai susiję su Naujuoju Testamentu, nes ji nemato tokio moteris diskriminuojančio šaltinio, kuriuo remiasi katalikų bažnyčia, kuri pagal valstybės konstituciją yra ATSKIRTA NUO VALSTYBĖS, bet nepaisant šito atskyrimo, vyriausybė kasmet iš valstybės biudžeto skiria apie tris milijonus litų vien tik katalikams, ir dar šiek tiek skiria ir kitoms, nežinia kodėl vadinamoms TRADICINĖMS RELIGIJOMS. Tai reiškia, jog vyriausybė ne tik pažeidžia konstituciją, bet dar ir remia tokias bažnyčias, kurios vadovaujasi moteris diskriminuojančiu Naujuoju Testamentu savo nuolatinėje kasdienėje veikloje. Išėjus yra viena, arba nustoti remti tokias bažnyčias, arba pakeisti konstitucijos straipsnį, teigiantį, kad bažnyčia atskirta nuo valstybės, nes biudžete yra ne vien tik tikinčiųjų pinigai, bet ir ateistų. O jie savo įgaliojimų vyriausybei nesuteikė jų pinigais remti bažnyčias, ir net tokias bažnyčias, kurios savo veiklos pagrindu laiko Naująjį Testamentą, kuris atvirai pamina moterų orumą, jas žemina, ir diskriminuoja, palyginus su vyrais.

TAČIAU LIEKA GILUMINIS KLAUSIMAS:

KAIP IŠ VIŠO DVIDEŠIMT PIRMOJO AMŽIAUS VALSTYBĖJE GALI BŪTI TOKS VIDURAMŽIŲ TAMSOS ŠALTINIS, KURIS MOTERŲ NELAIKO LYGIOMIS SU VYRAIS, KAIP GALI AUGTI DARNIOS IR MYLINČIOS ŠEIMOS, VADOVAUJANTIS TOKIOMIS DISKRIMINACINĖMS NUOSTATOMIS, KAIP MAŽI VAIKAI GALI ŽIŪRĖTI Į SAVO MOTINAS, SESES, KAIP JIE GALI FORMUOTI SAVO PASAULĖŽIŪRĄ, KURIOJE VYRAUTŲ MEILĖ, KURIOS PAGRINDU JIE KURTŲ SAVO ŠEIMAS IR AUKLĖTŲ JOSE VAIKUS TĖVO SŪNUMIS IR DUKROMIS, KAI JĄ GRIAUNA NAUJASIS TESTAMENTAS, KAIP VALSTYBĖS MOKYKLOSE JIS YRA NAGRINĖJAMAS PER TIKĖJIMO PAMOKAS, IR TUO PAČIU JIS PAKERTA ŠAKNIS ATEITIES TIESIOMS IR ŠVIESIOMS KARTOMS IŠAUGTI ŠVIESOS LIETUVOJE BE NUSIKALSTAMUMO IR KORUPCIJOS, BE APGAULĖS IR SAVANAUDIŠKUMO, MEILĘ IR ŠVIESĄ SKLEIDŽIANČIOMS KARTOMS, DRAUGE SU TĖVU-ROJAUS TRJEBE VISOS LIETUVOS LABUI, VISO PASAULIO LABUI, IR VISOS KŪRINIJOS LABUI?

Tuo tarpu Jėzus buvo būtent moterų išlaisvintojas iš tokios nelygybės su vyrais. Jis ne šiaip mokytojomis, bet DVASINĖMS mokytojomis – EVANGELININKĖMS – paskyrė dvylikos moterų korpusą, ir jas visas iššventino į šį rangą, šituo mesdamas revoliucinį iššūkį moterų užguitumui ir jas išskeldamas iki lygiateisių su vyrais, nes tuometinėje visuomenėje moteris ne tik negalėjo pati lankyti sinagogos mokyklos, bet net ir vyro pati pirma užkalbinti viešai gatvėje neturėjo teisės. JAU NEKALBANT APIE TAI, KAD NET IR SINAGOGOSE JOS NEGALĖDAVO DALYVAUTI PAMALDOSE BŪDAMOS ŠALIA SAVO VYRŲ, NES JOMS BUVO ATSKIRA GALERIJA MALDAI.

Ir štai Jėzus, TOKIOJE VISUOMENĖJE, iššventina net moterų DVASINIŲ mokytojų korpusą iš dvylikos narių, tuo pačiu mesdamas iššūkį visuomenės tamsumui ir sustabarėjimui, ir tą daro sąmoningai, norėdamas pademonstruoti visiems, kad ir moterys gali mokyti net ir vyrus, ir ne šiaip mokyti, bet mokyti APIE DIEVĄ, kai toji pati tamsi visuomenė pripažino tik rabinų akademijos suteiktus įgaliojimus aiškinti Raštą. Štai koks

buvo milžiniškas Jėzaus žengtas žingsnis iškeliant moteris iki vyro lygio. Savaimė suprantama, kad ir toms moterims reikėjo nepaprastos drąsos ir ryžto eiti kartu su Jėzumi, nes jos visur turėjo save priešpastatyti sustabarėjusios visuomenės pažiūroms. Ir jas vedė šituo gyvuoju keliu JŲ VIDINIS ĮTIKĖJIMAS IR TĖVO DVASIA.

Ir Petras pats buvo liudininkas ir kaip šitas moterų korpusas Jėzaus buvo formuojamas, ir kaip jis buvo mokomas, kaip buvo iššventintas, ir kaip veikė praktiškai. Būtent šito moterų evangelininkų korpuso atstove su visuomene buvo paskirta Marija Magdalena, buvusi prostitutė, bet įtikėjusi į Jėzaus evangeliją, pati panoro prisijungti prie šitų moterų, skelbiančių Jėzaus evangeliją. Ir Jėzus jos neatstūmė, o priėmė net į moterų dvasinių mokytojų korpusą.

Tačiau Petru, kaip ir Pauliui, kuris apie moterų dvasininkų korpusą taip pat žinojo, kur nenaudinga jiems patiems, arba kur jie nesuvokia Tėvo šviesos, kad moterys yra VIENODAI TĖVO IR VIEŠPATIES MYLIMOS KAIP IR VYRAI, ten jie apie moteris kalba taip, tarsi jos būtų antrarūšiai Tėvo vaikai, palyginus su vyrais. Todėl ir sako joms Paulius: “Jūs, žmonos, būkite paklusnios vyrams, kaip dera Viešpatyje.” (Kolosečiams, 3,18)

Tokios nuostatos ir užantspaudavo moters nelygybę su vyru per amžius, nes juk taip sako “dievo” žodis.

Kodėl šito nemato net ir tos moterys, kurios taip aršiai kovojo, ir tebekovoja, už savo lygias teises su vyrais? Tos, kurios išvalgios, tai mato, bet NEDRĮSTA pasakyti, jog Naujasis Testamentas - tai NE DIEVO ŽODIS, ir kuriame tarp daug šviesių ir gražių minčių yra PILNA IR KLAIDINGŲ IR VISIŠKAI NEIŠMINTINGŲ SAMPROTAVIMŲ TOKIŲ VYRŲ, KURIUOS KITI NEIŠMINTINGI IR KLYSTANTYS ŽMONĖS PAVERTĖ ŠVENTAISIAIS IR DAR KIEKVIENĄ JŲ ŽODĮ PAVERTĖ NEBE JŲ PAČIŲ, BET JAU “DIEVO” ŽODŽIU.

15. Žmogiškosios baimės pagimdytas gąsdinantis Dievas

Naujasis Testamentas pateikia tokį epizodą:

“Atvykus iš Makedonijos Silui ir Timotiejui, Paulius atsidėjo vien žodžio tarnystei, liudydamas žydams, kad Jėzus yra Mesijas. Jiems nesiliaujant prieštarauti ir piktžodžiauti, jis nusipurtė drabužius ir tarė: ‘Jūsų kraujas tekrenta ant jūsų galvų! Aš nekaltas ir nuo šiol eisiu pas pagonis.’ (Apaštalų darbai, 18,5-6)

Jeigu tai yra Dievo žodis, kaip tvirtina DAUGELIS iš jūsų, tai kaip čia išeina, jog Paulius ėmė ir pareiškė iš Šventosios dvasios, kad “Jūsų kraujas tekrenta ant jūsų galvų!” Argi gali toks teiginys būti DIEVIŠKAS? Jeigu žydai nepripažino Jėzaus Mesijumi, kaip tą teigė jiems Paulius, tai Paulius užpyko ant jų dėl tokio jų priešgyniavimo. O juk žydai buvo teisūs, nes Jėzus ir nebuvo Mesijas, turėjęs išlaisvinti juos iš pagonių jungo. Jėzus buvo Žmogaus Sūnus ir Dievo Sūnus. Todėl Paulius užpyko ant žydų ir jiems paliko neegzistuojančią jų KOLEKTYVINĘ kaltę dėl to, ko jie niekada nebuvo padarę

asmeniškai – jie nenužudė Jėzaus, jie nedavė nurodymo jį nužudyti – tai kaip gi Dievas, tuomet, gali juos apkaltinti tuo, ko jie nedarė? Toks teiginys yra ne kas kita, tik kaip Pauliaus labai ribotas asmeninis supratimas, bet jokių būdų ne Dievo žodis, nes Pauliaus pateiktas teiginys yra jau labai neišmintingas žodis net ir ano laikmečio žmogui.

Paulius kalba dar ir ŠITOKIU balsu:

“Štai tikras žodis, vertas visiško pritarimo: mes todėl ir triūsime bei kovojame, kad pasitikime gyvuoju Dievu, kuris yra visų žmonių, o ypač tikinčiųjų, Gelbėtojas. Taip ĮSAKINĖK ir mokyk.” (Pirmas Timotiejui, 4, 9-11)

“Jis (Jėzus – mano pastaba) atidavė save už mus, kad išpirktų mus iš visokių nedorybių ir sau nuskaistintų tautą, uolią geriems darbams. Taip kalbėk, ragink, BARK KUO SVARIAU. Niekas TENEDRĮSTA tavęs niekinti!” (Titui, 2, 14-15)

“Taigi aš LIEPIU ir išpėju Viešpatyje, kad jūs nebesielgtumėte, kaip elgiasi pagonyš dėl savo proto menkystės. (Efeziečiams, 4, 17)

“Sveikinu jus savo, Pauliaus ranka. Jei kas nemyli Viešpaties, TEBŪNIE PRAKEIKTAS!” (Pirmasis korintiečiams, 16, 21-22)

“Taigi, žinodami, kas yra BIJOTI VIEŠPATIES, mes stengiamės įtikinti žmones.” (Antras korintiečiams, 5, 11)

“Aš stebiuosi, kad jūs nuo to, kuris pašaukė jus Kristaus malone, taip greitai persimetate prie kitos evangelijos, nors iš tikro kitos nėra, o yra tik jus klaidinantys žmonės, kurie nori iškreipti Kristaus Evangeliją. Bet nors ir mes patys ar angelas iš dangaus imtų jums skelbti kitokią evangeliją, negu esame jums paskelbę – TEBŪNIE PRAKEIKTAS! Kaip anksčiau sakėme, taip dabar sakau dar kartą: JEI KAS JUMS SKELBIA KITOKIĄ EVANGELJĄ, negu esate priėmę, – TEBŪNIE PRAKEIKTAS!” (Laiškas galatams, 1, 6-9)

“Dvidešimt keturi vyresnieji ir keturios būtybės parpuolė ir pagarbino Dievą, sėdinti soste, sakydami: ‘Amen. Aleliuja!’ O nuo sosto nuskambėjo balsas: ‘Šlovinkite mūsų Dievą, visi jo tarnai, visi, kurie BIJOTE JO: maži ir dideli!’” (Apreiškimas Jonui, 19, 4-5)

Apreiškime Jonui Jėzus Kristus sako net šitaip:

“Tiatyrų bendrijos angelui rašyk: 'Tai skelbia Dievo Sūnus, kuris turi akis tarytum ugnies liepsną ir kurio kojos panašios į skleistą. Žinau tavo darbus, tavo meilę, tikėjimą, tarnavimą, ištvermę ir kad tavo paskutiniai darbai didesni už pirmuosius. Bet turiu prieš tave, kad leidi moteriškai Jezabelei, kuri sakosi esanti pranašė, mokyti bei suvedžioti mano tarnus, kad jie ištvirtautų ir valgytų stabams skirtą mėsą. Aš jai daviau laiko atsiversti, bet ji nenori nusigręžti nuo savo ištvirtavimo. Štai aš ją NUBLOKŠIU Į LIGOS PATALĄ, O IŠTVIRKAVUSIUS SU JA – Į DIDĮ VARGĄ, jeigu jie nenusigręš

nuo jos darbų. JOS VAIKUS AŠ IŠŽUDYSIU, ir visos bendrijos sužinos, kad aš esu tas, kuris kiaurai permato širdis; aš atsilyginsiu jums kiekvienam pagal jūsų darbus. O kitiems tiatyriečiams, kurie nesilaiko ano mokslo, kurie, kaip sakosi, nėra pažinę vadinamųjų šėtono gelmių, aš sakau: neužkrausiu jums kitokios naštos, tiktai laikykitės to, ką turite, iki ateisiu. Tam, kuris nugali ir iki galo laikosi mano darbų, *aš duosiu valdyti Pagonis, jis ganys juos geležine lazda, ir jie bus sudaužyti tarsi moliniai indai*, – kaip ir aš esu gavęs valdžią iš savo Tėvo, – ir dar jam duosiu aušros žvaigždę!.” (Apreiškimas Jonui, 2, 18-28)

Ar gali būti tokios MYLINČIO Dievo nuostatos, kada iš Pauliaus lūpų liejasi “ĮSAKINĖK, BARK KUO SVARIAU, TENEDRISTA, LIEPIU, TEBŪNIE PRAKEIKTAS, BIJOTI VIEŠPATIES“? O iš Jono burnos eina tokie NET JĖZUI priskiriami žodžiai, kuriuos jam būtų galima priskirti tik praradus bet kokią sveiką protą – “NUBLOKŠIU Į LIGOS PATALĄ, JOS VAIKUS AŠ IŠŽUDYSIU.“

Aišku, kad tokie teiginiai neturi NIEKO BENDRO SU DIEVU. Ir tą aš jums sakau ATVIRAI IR KATEGORIŠKAI. IR SAKAU TĖVO-ROJAUS TREJYBĖS IR KRISTAUS VARDU.

Tai tiesiog Pauliaus ir Jono asmeninės žmogiškos emocijos, kurių nė vienas dvasingai mąstantis, o tuo labiau patiriantis Tėvą savo viduje, niekada nepalaikys Dievo žodžiu ir niekada tokiomis Pauliaus ir Jono žemomis nuostatomis nesivadovaus. Priešingai, darys viską, kad ir kiti iš tokių BAIMIŲ DĖL IŠŽUDYMO ir PRAKEIKIMŲ atsitokėtų, išsilaisvintų, ir nustotų Viešpaties BIJOTI, ir tada pradėtų suvokti, jog Dievas vien tik myli, ir VISUS VIENODAI, kad ir jie PAMILTŲ, ATSIVĖRĘ TĖVUI, ATRADE JĮ SAVYJE, IR GIMĘ IŠ DVASIOS. Jėzus irgi, kaip ir Visuotinis Tėvas, vienodai mylėjo visus, nė vieno neišskirdamas. Net Judą Iskarijotą Jėzus mylėjo lygiai taip stipriai, kaip ir visus kitus savo apaštalus, kaip ir visus žmones. Ir niekada Jėzus pats tokių jam priskirtų žodžių nevartojo, nes jie prieštarauja ne tik Tėvo meilei, bet ir Jo suteiktos laisvos valios pasireiškimui, kada gąsdinimais ir prakeikimais žmogui yra apribojamas pasirinkimas, kadangi BAIMĖ PARALYZUOJA LAISVĄ MĄSTYMĄ IR SPRENDIMO PASIRINKIMĄ LAISVA VALIA.

Jėzus savo apaštalus mokė, jog kviečiant į dangaus karalystę jie žmonių negąsdintų, neniekintų, o ramintų ir drąsintų juos:

“Vesdami žmones į karalystę, nesumažinkite arba nesunaikinkite jų savigarbos. Nors perdaug didelė savigarba gali sunaikinti deramą nusižeminimą ir baigtis pasididžiavimu, išpuikimu, ir įžūlumu, bet savigarbos praradimas labai dažnai baigiasi valios paralyžiumi. Šitoji evangelija būtent ir turi tikslą atstatyti savigarbą tiems, kurie ją yra praradę, ir ją apriboti tiems, kurie ją turi. Nedarykite tokios klaidos, jog savo mokinių gyvenime vien tiktai smerktumėte blogus poelgius; taip pat prisiminkite suteikti nuoširdų pripažinimą jų gyvenime labiausiai pagirtiniams dalykams. Neužmirškite, jog manęs tikrai niekas nesustabdys, kad atstatyčiau savigarbą tiems, kurie ją yra praradę, ir kurie iš tikrųjų trokšta ją atgauti.

Žiūrėkite, kad neužgautumėte drovių ir išsigandusių sielų savigarbos. Naivių mano sielos brolių nepadarykite savo sarkazmo objektu. Su baimės apimtais manaisiais vaikais

nebūkite ciniški. Tinginystė savigarbą griaua; dėl to, savo sielos brolius išpėkite, jog visą laiką būtų užsiėmę savo pasirinktų užduočių vykdymu, ir iš visų jėgų stenkitės užtikrinti darbą tiems, kurie nebeturi užsiėmimo.

Niekada nenaudokite tokios negarbingos taktikos, kad siektumėte vyrus ir moteris įbauginti tam, kad jie stotų į karalystę. Mylintis tėvas negąsdina savo vaikų tam, kad jie nusileistų ir paklustų jo teisingiems reikalavimams.

Kada nors karalystės vaikai suvoks, jog stiprūs emociniai jausmai nėra tapatūs dieviškosios dvasios vedimui. Jeigu žmogus jaučia stiprų ir keistą norą, ką nors padaryti ar nuvykti į kokią nors vietą, tai nebūtinai reiškia, jog tokie impulsai yra viduje gyvenančios dvasios vedimas.

Pasaulyje yra gausu išalkusių sielų, kurios badauja, kada gyvenimo duona yra šalia; žmonės miršta ieškodami to paties Dievo, kuris gyvena jų viduje. Žmonės ieško karalystės lobių ilgesingomis širdimis ir pavargusiomis kojomis, kada juos visus galima pasiekti gyvuojų įtikėjimu. Religijai įtikėjimas yra tai, kas laivui yra burės; jis yra galios padidinimas, o ne sunkesnė gyvenimo našta. Tiems, kurie įeina į karalystę, yra tikrai viena vienintelė kova, ir tai yra kovoti gerąją įtikėjimo kovą. Tikintysis kovoja tikrai viename mūšyje, ir tai yra mūšis prieš abejonę – netikėjimą.

Skelbdami karalystės evangeliją, jūs tiesiog mokote draugystės su Dievu. Ir šitoji bičiulystė vienodai patiks vyrams ir moterims dėl to, kad ir vieni, ir kiti suras tai, kas kuo tikriausiai patenkins jiems būdingus troškimus ir idealus. Sakykite mano vaikams, jog aš ne tikrai esu švelnus jų jausmams ir pakantus jų moralinėms silpnybėms, bet ir tai, jog aš taip pat esu negailestingas nuodėmėi ir nepakantus sąmoningam piktybiniam blogiui. Aš iš tiesų esu nusižeminęs ir nuolankus savojo Tėvo akivaizdoje, bet lygiai taip ir griežtai aš esu nepermaldaujamas ten, kur yra tyčinis blogio darymas ir nuodėmingas maištas prieš manojo Tėvo danguje valią.” (Urantijos Knyga, 1765-1766)

Todėl Pauliaus, ir Jono čia vartojami emocingi žodžiai tik paliudija jų tuometinę būseną ir sąmonės užterštumą, kada jie rašė. Štai kodėl atėjo metas šitą suklydimą ištaisyti ir pažvelgti daug plačiau tiek į Bibliją, tiek į savo padėtį Tėvo kūrinijoje.

16. Lengvatikių gąsdinimai neegzistuojančiu velniu ir pragaru

Kada per kartų kartas žydams buvo kalama BAIMĖ DIEVUI, KADA DIEVO BAUSMĖ IR GALIMAS PATEKIMAS Į PRAGARĄ UŽ NEPAKLUSIMĄ DIEVUI BUVO PAGRINDINIS TOS BAIMĖS ŠALTINIS, visiškai natūralu, kad ir Pauliaus, ir Jono, ir Jokūbo, ir Morkaus, ir Luko ir visų žmonių sąmonėje giliai viešpatavo neegzistuojantys velniai, neegzistuojantis pragaras, neegzistuojančios Dievo bausmės, ir tai atsispindi ir Naujajame Testamente. Tačiau tokios mintys nėra dieviškos, ir iš viso jos neturi nieko bendro su Dievu ir Tikrove, nes Tėvas teturi MEILĖS ĮSTATYMĄ, o Tėvo KŪRINIJOŠ TIKROVĖJĖ veikia priežasties-veiksno-pasekmės DĖSNIS. Dėl to ir yra taip, jog žmogus baudžia pats save savo paties neišmanymu, o ne Tėvas, kuris be MEILĖS SKLEIDIMO NETURI JOKIO KITO PASIREIŠKIMO PER VISĄ KŪRINIĄ. JIS TEGALI MYLĖTI, NES YRA MEILĖS AMŽINASIS ŠALTINIS IR CENTRAS.

O visa kita, kas žmogų skaudina ir sukelia jam kančią, yra jau pačių žmonių, nusigręžusių nuo Tėvo savo viduje, mintys, poelgiai, ir pasekmės dėl priežasties-veiksmo-pasekmės dėsnio pasireiškimo NUOLAT. Ką pasėsi, tą ir pjausi.

Todėl mano žemiau pateikiamos citatos iš Naujojo Testamento ne tik NĖRA DIEVO ŽODIS, BET JIS NET IR PRIEŠTARAUJA TĖVO VALIAI – MEILĖS PASIREIŠKIMO VALIAI. Dėl to, tokių cituojamų dalykų TĖVO kūrinijos tikrovėje NĖRA. Tai tik Jono, Pauliaus, Mato, Luko, Morkaus PRASIMANYMAI apie neegzistuojantį pragarą, apie nesantį ugnies ežerą, ir velnią.

Tačiau Šėtonas iš tikrųjų buvo reali asmenybė – Liuciferio pavaduotojas. O Liuciferis buvo Satanijos Vietinės Sistemos vadovas. Jie abu priklausė LANONANDEKŲ kategorijos dvasioms. Mūsų planeta, kaip ir dar daugiau kaip šeši šimtai planetų su žmonėmis, kaip tik priklauso Satanijos sistemai. Ir būtent Liuciferis JAI IR VADOVAVO, kada prieš du šimtus tūkstančių metų sukurstė maištą prieš Tėvą, į kurį įtraukė ir savo pavaduotoją Šėtoną bei dar 37 žmonėmis apgyvendintų planetų dvasinius vadovus, taip pat Lanonandekų kategorijos dvasias, Planetų Princus. Mūsų Planetos Princas, kurio vardas buvo Kaligastija taip pat sulaužė savo ištikimybės priesaiką ir išdavė Tėvą prisijungdamas prie Liuciferio maišto. Iki tol nuo pat savo atvykimo į mūsų planetą akimirkos Kaligastija tris šimtus tūkstančių metų ištikimai švietė ir dvasino žmoniją mūsų planetoje, Urantijoje, remdamasis savo materialiais pagalbininkais.

Nei Liuciferis, nei Šėtonas, nei Kaligastija NEBUVO SUKURTI TOKIE BLOGI, kokiais jie tapo palaipsniui jau vėliau, JOG NET PAMYNĖ VISĄ TĖVO MEILĘ IR GYVENIMĄ SAVO LAISVA VALIA. PIKTOS DVASIOS NEBUVO SUKURTOS NĖ VIENOS. NIEKADA. Tik nusigręžimas nuo Tėvo, ir visada tik LAISVA VALIA, paklaidina bet ką – ŽMOGŲ, SIELĄ, IR NET DVASIĄ. Dėl to, kad šito neatsitiktų, ir reikalingas GYVAS RYŠYS SU TĖVU.

Būtent realus Kaligastijos asmuo ir tapo, jau daug vėliau, žmonių sukurtose istorijose, pasakose neegzistuojančio velnio prototipu.

“Netyroji dvasia, išėjusi iš žmogaus, klaidžioja bevandenėse vietose, ieškodama poilsio. Neradusi ji sako sau: 'Grįšiu į savo namus, iš kur išėjau'. Sugrįžusi randa juos iššluotus ir išpuoštus. Tada eina, pasiima kitas septynias dvasias, dar piktesnes už save, ir įėjusios jos ten apsigyvena. Ir paskui tam žmogui darosi blogiau negu pirma.“ (Luko, 11, 24-26)

Šitokių dvasių niekada nebuvo per visą Urantijos istoriją, nes tokių dvasių nėra iš viso. Tai žmonių tamsumo prasimanymai, dėl neišmanymo, kas yra iš viso dvasia, ir kaip ji gali veikti. Tuo metu, Jėzaus misijos metu, buvo Tarpinių Būtybių poveikis gyvūnams ar silpnesnės valios žmonėms. Tačiau Tarpinės Būtybės NĖRA DVASIOS, NORS ŽMOGUI JOS NĖRA MATOMOS. Bet po Jėzaus misijos užbaigimo ir Tarpinių Būtybių poveikis, vadinamais demonų apsėdimas, taip pat baigėsi, nes visos Tarpinės Būtybės nustojo veikti neorganizuotai, kaip tą darė beveik keturiasdešimt tūkstančių metų. Jos visos buvo organizuotos į valdomą struktūrą. Tačiau, aišku, kad per kartų kartas jos nesuprantantiems žmonėms įvarė tiek daug baimės ir pagimdė didžiulius prasimanymus,

kada bet koki savo pačių nesuvoktą veiksmą ar matomą ir nepaaiškinamą reiškinių žmogus tuoj pat priskiria neegzistuojančioms piktoms dvasioms.

Kaligastijos ir Šetono poveikis, tiesioginis poveikis, žmonėms, kaip ir gyvūnams, baigėsi su Liuciferio maišto užbaigimu, kada Jėzus ant Hermono kalno atsilaukė prieš Šetono ir Kaligastijos gundymus. Po šito nebent pats žmogus galėjo sąmoningai ir laisva valia pasirinkti blogio kelią. Tuomet jame tikrai viešpataus blogis, bet ne dėl neegzistuojančio kažkieno, ir dar pikto, veikimo, bet dėl savo valia priimamų ir vykdomų klaidingų ir savanaudiškų asmeninių sprendimų.

Todėl visi mano žemiau pateikiami Naujojo Testamento teiginiai neturi realaus pagrindo tikrovėje ir tėra tik žmonių išgalvoti gąsdinimai dėl jų pačių susipainiojimo, neišmanymo, ir pasąmoninės milžiniškos baimės. Tai nėra Dievo žodis, nors kai kurie žodžiai yra įdėti ir į Jėzaus lūpas. Bet tai jau žmogaus darbas.

Jėzus TOKIŲ ŽODŽIŲ NĖRA IŠTARĘS NIEKADA, NES JIE BŪTŲ PRIEŠTARAVĘ IR TUOMETINEI, IR ŠIANDIENEI, IR AMŽINAJAI TIKROVEI IR TĖVO MEILĖS VEIKIMUI TIKROVĖJE.

Apreiškime Jonui sako Jėzus: “Aš žinau tavo priespaudą ir tavo neturtą – o vis dėlto tu turtingas – ir kaip tau piktžodžiauja tie, kurie sakosi esą žydai, bet nėra tokie, o tik ŠĖTONO sinagoga. Nebijok būsimųjų kentėjimų. Štai VELNIAS įmes kai kuriuos jūsiškius į kalėjimą, kad būtumėte išbandyti.” (Apreiškimas Jonui, 2, 9-10)

“Jėzus kalbėjo ĮTIKĖJUSIEMS JĮ žydams: ‘Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai; jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus.’ (Jono 8, 31-32) TOLIAU Jėzus tiems patiems, anot Jono ĮTIKĖJUSIEMS Į JĖZŲ žydams, kada jie jam pasakė, kad jie turi vieną Tėvą – Dievą – aiškino: “Jei Dievas būtų jūsų TĖVAS, jūs MYLĖTUMĖTE mane, nes aš iš Dievo išėjau ir čion atėjau. Aš gi ne savo valia esu atėjęs, bet jis yra mane siuntęs. Kodėl gi nesuprantate, ką jums sakau? Ar ne todėl, kad negalite mano žodžių klausyti? Jūsų tėvas – VELNIAS, IR JŪS PASIŠOVĖ TENKTINTI JO UŽGAIDAS. Jis nuo pradžios buvo GALVAŽUDYS ir niekuomet nesilaikė tiesos, jame nėra buvę tiesos. Skleisdamas melą, jis kalba, kas jam sava, nes jis melagis ir melo tėvas. O kadangi aš kalbu tiesą, tai jūs netikite manimi.” (Jono, 8,42-44)

Kadangi velnias ir šėtonas visur buvo tiek paplitęs, tai net Judo Iskarijoto išdavystę Jonas taip pat suteikia jam, ir dar ne bet kaip, o kaip vienu akimirksniu patekusiam į Judo Iskarijoto vidų:

“Tai pasakęs, Jėzus labai susijaudino ir tarė: ‘Iš tiesų, iš tiesų sakau jums, vienas iš jūsų išduos mane!’ (Jono, 13,21) “Tai tas, kuriam padažęs paduosiu kąsnį.” Ir, pamirkęs kąsnį dubenyje, jis padavė Judui Iskarijotui, Simono sūnui. Kai šis nurijo kąsnį, ĮĖJO Į JĮ ŠĖTONAS.” (Jono, 13, 25)

Net ir savo apaštalui Simonui-Petrui, anot Luko, PATS JĖZUS prakalbo taip, kad ir čia jis mini Šėtoną:

“Simonai, Simonai! Štai ŠĖTONAS pareikalavo persijoti jus tarsi kviečius. Bet aš meldžiuosi už tave, kad tavasis tikėjimas nesusvyruotų, o tu sutvirtėjęs stiprink brolius!”(Luko, 22, 21)

Paulius savo pirmajame laiške Timotiejui, kalbėdamas, koks turi būti vyskupas, irgi neapsieina be velnio:

“Vyskupas neturi būti naujatis, kad nepradėtų didžiuotis ir nepakliūtų į VELNIO TEISMĄ. Be to jam privalu turėti gerą vardą tarp svetimųjų, kad nebūtų niekinamas ir neįkliūtų į VELNIO ŽABANGAS.” (Pirmasis Timotiejui, 3, 6-7)

Tame pačiame laiške Paulius Timotiejų moko, tačiau KAIP MOKO?

“Šituos pamokymus aš perduodu tau, sūnau Timotiejau, pagal ankstesnes pranašystes apie tave, kad, jų stiprinamas, kovotum gerą kovą, išlaikytum tikėjimą ir gerą sąžinę. Jos atsižadėjus, kai kurių tikėjimo laivas sudužo. Iš jų yra Himenėjas ir Aleksandras, kuriuos ATIDAVIAU ŠĖTONUI, KAD JIE PASIMOKYTŲ IR NEBEPIKTŽODŽIAUTŲ.” (Pirmas Timotiejui, 1,18-20)

Ar jūs įsivaizduojate, kad taip savo gyvu žodžiu kalbėtų Dievas Tėvas? O juk jūs, daugelis, Naująjį Testamentą būtent ir laikote Dievo žodžiu, padiktuotu iš dvasios. Tai ar įsivaizduojate, kad Tėvas, MYLINTIS Tėvas, galėtų šitaip elgtis apleisdamas savo vaikus, ir net atiduodamas juos Šėtonui, kad šis juos išmokytų nebepiktžodžiauti, kai būtent šitaip pasielgė jūsų suvokimu, Dievo žodžio vienas iš autorių – Paulius. Tuo tarpu net ir Pauliaus tvirtinimu, būtent dėl Šėtono įtakos ir piktžodžiaujama. Taip jau išeina, kad Paulius, savo “dievišku” iš “dvasios” gautu žodžiu paliko savo sielos brolius, Himenėją ir Aleksandrą, mokytis nebepiktžodžiauti pas piktžodžiavimo mokytoją Šėtoną. Tai kertasi net su logika, kaip gi tie apleisti sielos broliai išmoks nebepiktžodžiauti? Tai tik liudija, kad Pauliaus žodžius ir veiksmus diktavo ne Šventoji dvasia, bet vien tik jo žmogiško ir dar nesupratingo proto ambicijos, ir niekas daugiau. Todėl ir jo tokie teiginiai neturi nieko bendro su Dievo žodžiu.

Jokūbas savo laiške irgi atiduoda duoklę NEEGZISTUOJANČIAM velniui ir dar baisiau, nors ir neturėdamas blogų motyvų, bet vien tik dėl savo DVASINIO TAMSUMO IR NEIŠMANYMO, visus nori paversti vien skurdžia, liūdinčia, raudančia, ir visiškai žmogiškąjį orumą ir džiaugsmą praradusia akla ir dogmatine minia-mase:

“Taigi būkite klusnūs Dievui; priešinkitės VELNIUI, ir jis BĖGS nuo jūsų. Artinkitės prie Dievo, ir jis artinsis prie jūsų. Nusimazgokite rankas, nusidėjėliai, nusivalykite širdis, besiblaškantieji! Pažinkite savo SKURDĄ, LIŪDĖKITE IR RAUDOKITE! Jūsų JUOKAS TEPAVIRSTA GEDULU, O DŽIAUGSMAS – LIŪDESIU. Nusižeminkite prieš Viešpatį, tai jis jus išaukštins.” (Jokūbo, 4, 7-10)

“Jūs esate girdėję, kad protėviams buvo pasakyta: *Nežudyk*, o kas nužudo, turės atsakyti teisme. O aš jums sakau: jei kas pyksta ant savo brolio, turi atsakyti teisme. Kas sako

savo broliui: 'Pusgalvi!', turės stoti prieš aukščiausiojo teismo tarybą. O kas sako: 'Beproti!' TAS SMERKTINAS Į PRAGARO UGNĮ.” (Mato, 5, 21-22)

“Jūs esate girdėję, jog buvo pasakyta: *Nesvetimauk!* O aš jums sakau: kiekvienas, kuris geidulingai žvelgia į moterį, jau svetimauja savo širdimi. Jeigu tavo dešinioji akis skatina tave nusidėti, išlupk ją ir mesk šalin. VERČIAU TAU NETEKTI VIENO NARIO, NEGU KAD VISAS KŪNAS BŪTŲ ĮMESTAS Į PRAGARĄ. Ir jeigu tavo dešinioji ranka gundo tave nusidėti, nukirsk ją ir mesk šalin. Verčiau tau netekti vieno nario, negu kad visas kūnas patektų į PRAGARĄ.“ (Mato, 5, 27-29)

“Nebijokite tų, kurie žudo kūną, bet negali užmušti sielos. Verčiau bijokite to, kuris gali pražudyti ir sielą, ir kūną PRAGARE.” (Mato, 10, 28)

“Ir aš tau sakau: tu esi Petras – [uola]; ant uolos aš pastatysiu savo Bažnyčią, ir PRAGARO vartai jos nenugalės.” (Mato, 16, 18)

”Jei tavoji ranka gundo tave nusidėti, – nusikirsk ją! Verčiau tau sužalotam įeiti į gyvenimą, negu su abiem rankom PATEKTI Į PRAGARĄ, Į NEGEŠTANČIĄ UGNĮ. Ir jei tavoji koja veda tave į nuodėmę, – nusikirsk ją, nes geriau tau luošam įžengti į gyvenimą, negu su abiem kojom BŪTI ĮMESTAM Į PRAGARĄ. O jei tave gundo nusidėti tavoji akis, – išlupk ją, nes verčiau tau vienakiui įeiti į Dievo karalystę, negu su abiem akim BŪTI ĮMESTAM Į PRAGARĄ, KUR JŲ KIRMINAS NEMIRŠTA IR UGNIS NEGEŠTA. Nes kiekvienas bus PASŪDYTAS UGNIMI.” (Morkaus, 9, 43-49)

“Ir aš regėjau dar kitą žvėrį atslenkant nuo sausumos. Jis turėjo du ragus, panašius į Avinėlio, bet kalbėjo kaip slibinas. Jis naudojasi visa pirmojo žvėries galybe jo akivaizdoje ir verčia žemę bei jos gyventojus garbinti pirmąjį žvėrį, kurio mirštama žaizda užgijo. Jis daro didžius stebuklus, net, žmonėms matant, nuleisdina ugnį iš dangaus į žemę. Jis klaidina žemės gyventojus [nuostabiais] ženklais, kuriuos jam leista daryti žvėries akyse. Jis liepia žemės gyventojams padaryti atvaizdą žvėries, kuris gavo žaizdą nuo kalavijo, tačiau išgijo. Jam leista suteikti žvėries atvaizdui dvasią, kad žvėries atvaizdas imtų kalbėti, ir įsakyti, kad visi, kurie atsisakys pagarbinti žvėries atvaizdą, būtų žudomi. Jis verčia visus, mažus ir didelius, turtuolius ir vargdienius, laisvuosius ir vergus, pasidaryti ženklą ant dešinės rankos arba ant kaktos, kad niekas negalėtų nei pirkti, nei parduoti, jei neturės to ženkle – žvėries vardo ar jo vardo skaičiaus. Čia slypi išmintis! Kas sugeba, teapskaičiuoja žvėries skaičių, nes tai žmogaus skaičius, ir jis yra šeši šimtai šešiasdešimt šeši.” (Apreiškimas Jonui, 13, 11-18)

“Ir aš pamačiau kitą angelą, lekiantį dangaus viduriu, turintį paskelbti žemės gyventojams, visoms tautoms, gentims, kalboms ir žmonėms amžinąją Evangeliją. Jis šaukė galingu balsu: ‘BIJOKITE DIEVO ir atiduokite jam pagarbą, nes atėjo jo teismo valanda; nuolankiai pašlovinkite dangaus ir žemės, jūros ir vandens šaltinių Sukūrėją!’“

“Paskui jį skrido antras angelas, kuris šaukė: ‘Krito, krito didžioji Bābelė, kuri savo paleistuvingo įniršio vynu apgirdė visas tautas!’“

“Ir vėl trečias angelas lydėjo juos, šaukdamas skardžiu balsu: ‘Kas garbina žvėrį ir jo atvaizdą ir priima ant savo kaktos ar ant rankos jo ženklą, tas TURĖS GERTI DIEVO ĮNIRŠIO VYNO, įpilto ir neatmiešto JO RŪSTYBĖS TAURĖJE, ir BUS KANKINAMAS UGNIMI IR SIERA šventųjų angelų ir Avinėlio akyse. Jų kentėjimų dūmai rūks per amžių amžius, ir jie neturės atilsio nei dieną, nei naktį – tie, kurie garbina žvėrį bei jo atvaizdą ir ima jo vardo ženklą.’” (Apreiškimas Jonui, 14, 8-11)

“Aš išvydau atvirą dangų, ir štai pasirodė baltas žirgas. Ant jo sėdėjo raitelis, vardu Ištikimasis ir Teisusis; jis teisingai teisia ir kovoja. Jo akys švietė kaip ugnies liepsna, o ant jo galvos daug diademų ir įrašytas vardas, kurio niekas nežino, tik jis pats. Jis APSIRENGĖS KRAUJU PERMIRKUSIU DRABUŽIU, ir jo vardas – DIEVO ŽODIS. Jį lydėjo dangaus kareivijos pulkai ant baltų žirgų, apsivilkę tyros baltos drobės drabužiais. Iš raitelio BURNOS ĖJO DVIAŠMENIS KALAVIJAS, KURIUO JIS IŠTIKS TAUTAS. IR JIS VALDYS JAS GELEŽINE LAZDA. JIS MINA VISAGALIO DIEVO ĮNIRŠIO IR RŪTYBĖS VYNO SPAUSTUVĄ. Ant jo drabužio ir ant strėnų užrašytas vardas: ‘Karalių karalius, ir viešpačių Viešpats.’” (Apreiškimas Jonui, 19, 11-16)

“Tuomet išvydau žvėrį ir žemės karalius bei jų kariuomenes, susirinkusias kovoti su raiteliu ir jo kariuomene. Žvėris buvo sugautas, o kartu su juo netikrasis pranašas, jo akyse daręs stebuklus ir jais klaidinęs žmones, kurie buvo priėmę žvėries ženklą ir garbino jo atvaizdą. JIEDU BUVO ĮMESTI Į UGNIES EŽERĄ SU DEGANČIA SIERA. VISUS KITUS UŽMUŠĖ RAITĖLIS KALAVIJU, EINANČIU IŠ BURNOS. IR VISI PAUKŠČIAI PRISILESĖ JŲ LAVONŲ.” (Apreiškimas Jonui, 19, 19-21)

“Paskui aš pamačiau didelį baltą sostą ir jame Sėdintįjį, nuo kurio veido pabėgo žemė ir dangus, ir nebeliko jiems vietos. Ir pamačiau numirusius, didelius ir mažus, stovinčius priešais sostą. Ir buvo atskleistos knygos, buvo atversta dar viena, būtent gyvenimo knyga. Mirusieji buvo teisiami IŠ UŽRAŠŲ KNYGOSE, PAGAL JŲ DARBUS. Jūra atidavė savo numirėlius, o mirtis ir mirusiųjų pasaulis atidavė savuosius. Ir kiekvienas buvo teisiamas pagal darbus. Pati mirtis ir MIRUSIŲJŲ PASAULIS BUVO ĮMESTI Į UGNIES EŽERĄ. Tai yra antroji mirtis – UGNIES EŽERAS. Kas tik nebuvo rastas įrašytas gyvenimo knygoje, tas BUVO ĮMESTAS Į UGNIES EŽERĄ.” (Apreiškimas Jonui, 20, 11-15)

“Paleidęs minias, Jėzus keliavo namo. Prie jo priėjo mokiniai ir prašė: ‘Išaiškink mums palyginimą apie rauges dirvoje.’ Jis atsiliepė: ‘Sėjantysis gerą sėklą yra Žmogaus Sūnus. Dirva – tai pasaulis. Gera sėkla – karalystės vaikai, o raugės – PIKTOJO VAIKAI. Jas pasėjęs priešas – VELNIAS. Pjūtis – tai PASAULIO PABAIGA, o pjovėjai – angelai. Taigi kaip surenkamos ir sudeginamos raugės, taip bus ir PASAULIO PABAIGOJE. Žmogaus Sūnus išsiųs savo angelus, tie išrankios iš jo karalystės visus papiktintuosius bei nedorėlius ir įmes juos į ŽIORUOJANČIĄ KROSNĮ. Ten bus verksmas ir dantų griežimas.’” (Mato, 13, 36-42)

Fariziejams Mato lūpomis Jėzus sakė net taip: “Gyvatės! Angių išpėros! KAIP JŪS IŠTRŪKSITE NUO PASMERKIMO Į PRAGARĄ?!” (Mato, 23, 33)

Juokinga, kai vienas kalba apie NEEGZISTUOJANTĮ TIKROVĖJE PRAGARĄ, kaip apie ugnies ežerą, o kitam užtenka ir krosnies. Kažkaip “dievo” žodis pats savyje painiojasi.

Tačiau šis juokas yra per ašaras. Atvirai pasakius, skaitant tokias NESĄMONES dabartiniais laikais, praėjus dviems tūkstančiams metų po jų parašymo, liūdna, kad tebėra didžioji dalis mano sielos brolių ir sesių, ir dar save laikančių ir mokytais, ir tikinčiais, TEBĖRA tokioje tamsoje, ir kad jie visomis šitomis pramanomis tiki, NET NESIEKDAMI SUSIMĄSTYTI KOKIOMIS NESĄMONĖMIS JIE TIKI. Dar liūdniau, kad tokias NESĄMONES nuolat TOLIAU KALA Į SMEGENIS VAIKAMS per tikybės pamokas mokykloje, NEGYVOJE IR DOGMATINĖJE bažnyčioje, TUO ŽALODAMI VAIKŲ PSICHIKĄ. O juk tai turės, anksčiau ar vėliau, duoti savo vaisių konkrečia išraiška. Ir labai kartų vaisių, nes tie buvę vaikai, net jau būdami ir suaugę, šitokiomis nesąmonėmis tiki ir BIJO JAS PASMERKTI KAIP DABARTINIŲ TAMSOS FARIZIEJŲ IŠVEDŽIOJIMUS, NEGYVUS IR NEVAISINGUS PRASIMANYMUS, KURIE VEDA TOLYN NUO TĖVO, TOLYN NUO DIEVO SU VISAIS UGNIES EŽERAIS IR VISOMIS UGNIES KROSNIMIS, BET VIS ARTYN PRIE PSICHINIŲ SUSIRGIMŲ IR VISŲ LIGŲ. O tai duos karčius vaisius ir VISAI visuomenei, nes ji praras moralę, nes savo pagrindu laikys NEGYVĄ šaltinį, kuris tiesiogine prasme moko iškreiptos tiesos ir neegzistuojančio ŽIAURAUS IR KERŠITNGO Dievo sampratos. O tai prieštarauja Dievo valiai. Tėvas moko ir veda, KIEKVIENĄ IŠ MŪSŲ, IŠ VIDAUS BE JOKIŲ TARPININKŲ, BET SU IŠORINIAIS PAGALBININKAIS. Tėvas nuolat, be perstojo lieja savo meilės gyvą vandenį atsivėrusiai Jam gyvai sielai. Todėl jokie gąsdinimai NESAMU pragaru, jokie prakeikimai gyvai sielai neegzistuoja. Neatsivėrusių Tėvui sielų žmogiškoji visuomenė yra PASMERKTA IŠNYKTI, KAIP IR JOS SUKURTA VALSTYBĖ. Tėvo kūrinija, ir visa šeima, yra GYVA IR PULSUOJA TĖVO MEILE. Viskas, kas tokiam ritmui priešinasi ir trukdo – IŠNYKS, NES TAI NE IŠ TĖVO.

POPIEŽIUS JONAS PAULIUS II buvo ne tik katalikų sektos galva, bet dar ir mąstantis galva. Jis ATMETĖ PRAGARO REALYBĘ. Aišku, tai katalikų vadui nedovanotina šventvagystė, bet ką padarysi, jame taip pat veikė Tėvo GYVOJI dvasia – Minties Derintojas – ir jame brendo, nors dar ir laikoma BAIMĖS, RITUALŲ, IR NEGYVŲ DOGMŲ NARVE, GYVA SIELA, ir akimirkomis ji imdavo viršų prieš jo gyvulinio proto BAIME – KĄ PASAKYS KARDINALAI – ir jis vis tik išdrįso PANEIGTI PRAGARO EGZISTAVIMĄ.

Štai ką parašė JAV laikraštis Los Angeles Times dar 1999 metų liepos mėnesį:

”1999 metų liepos 28 dieną Vatikane kreipdamasis į 8500 žmonių bendrą auditoriją savo kas savaitinio kreipimosi metu Jonas Paulius II atmetė fizinio, tiesiogine šio žodžio prasme, pragarą realybę kaip amžinos ugnies ir kankinimo vietą. Popiežius pasakė, kad vietoje šito, pragaras yra atsiskyrimas nuo džiaugsmingo bendravimo su Dievu, net šitame gyvenime. Remiantis popiežiaus kalbos oficialia Vatikano stenograma, Jonas Paulius II pastebėjo, kad Rašto nuorodos į pragarą ir tie įvaizdžiai, pateikiami Rašto, yra

tiktai simboliniai ir perkeltine prasme 'to visiško nusivylimo ir gyvenimo tuštumos be Dievo.' Jis pridūrė, 'Vietoje to, kad tai būtų fizinė vieta, pragaras yra būseną tų, kurie laisva valia ir aiškiai patys atsiskiria nuo Dievo, viso gyvenimo ir džiaugsmo šaltinio.' Jis pasakė, kad pragaras 'yra tokia padėtis, kuri kyla iš nuostatų ir veiksmų, kurių laikosi žmonės savo gyvenime.' Kas susiję su amžinojo prakeikimo sąvoka, popiežius pasakė, 'Prakeikimą aiškiai sudaro konkretus atsiskyrimas nuo Dievo, laisva valia pasirinktas žmogaus ir patvirtintas mirties, kuri jo pasirinkimą užantspaudoja amžiams.' Popiežius taip pat pridėjo, 'Mintis apie pragarą ir tuo labiau biblinių įvaizdžių netinkamas vartojimas neturi sukurti nerimo ir nusivylimo.' Vietoje šito, jis pastebėjo, jog tai yra laisvės, atrastos Kristuje, priminimas.

Religinių Naujienų Tarnyba pranešė, kad Vatikano patvirtintas vedamasis straipsnis, atspausdintas prieš keletą savaičių Jėzuitų žurnale *Civiltà Cattolica*, sutinka su popiežiaus paskutiniuju oficialiu pareiškimu. Vedamasis aiškiai oficialiai pareiškia, 'Pragaras egzistuoja ne kaip kokia nors vieta, bet kaip būseną, kaip tokio žmogaus, kuris kenčia Dievo netekimo skausmą, būties būdas.' Popiežius pasakė, kad amžinasis prakeikimas yra 'ne Dievo darbas, bet iš tikrųjų mūsų pačių.' Tik prieš savaitę popiežius pareiškė, kad dangus nėra 'nei kokia abstrakcija, nei kokia nors vieta debesyse, bet asmeninis sąjungos ryšys su Šventąja Trejybe.'" (Los Angeles Times, 1999 07 03)

Štai mano mieliaji, net pats katalikų sektos vadovas tiesiogine prasme sukilo prieš jo paties laikomą šventą Raštą, SUKILLO SU SAVO IŠLYGOMIS IR PATEISINIMAIS, sukilo tuo pradėdamas SAVAVALIŠKĄ RAŠTO AIŠKINIMĄ, KĄ PATS RAŠTAS DRAUDŽIA. Tačiau juk Tėvo dvasia yra gyva ir popiežiuje. Ir ji veikia jo gyvą sielą. Štai tokia tarpusavio gyva veikla davė nors ir nedidelį, bet vaisių – platesnį požiūrį už Rašto siūlomą ir kurio RAIDĖS laikėsi ankstesnieji popiežiai. Šituo savo Rašto žodžio sulaužymu, jis taip pat aiškiai parodė, kad jis nėra toks Dievo žodis, kuris būtų kilęs iš Šventosios Dvasios. Būtent dėl to po šito milžiniško pareiškimo katalikų sektos kardinolai tylėjo IR TEBETYLI kaip su pilna burna vandens. O juk jie turėtų džiūgauti ir visiems skelbti iš visų sakyklų šitą raminančią popiežiaus žinią, kad pragarą NĖRA, NEBEBIJOKITE. Ir šiandien šitoji NURAMINANTI POPIEŽIAUS JONO PAULIAUS II ŽINIA TURĖTŲ BŪTI SKLEIDŽIAMA NUOLAT MIESTŲ, MIESTELIŲ, IR BAŽNYTKAIMIŲ BAŽNYČIOSE, KAD IŠLAISVINTŲ ŽMONES IŠ PRAGARO IR PRAKEIKIMO BAIMĖS, KURI PER KARTŲ KARTAS TAIP ĮSIĖDĖ Į DIEVOBAIMINGO, BET DIEVO TAIP IR NEMYLINČIO ŽMOGAUS PASAŲMONĘ. O JI NESKLEIDŽIAMA NIEKUR. O juk tai OFICIALI VATIKANO POPIEŽIAUS IŠSAKYTA IR UŽRAŠYTA POZICIJA. Tai irgi parodo, kad net ir popiežiaus šviesesnė mintis yra stabdoma pačios bažnyčios hierarchinės struktūros, kad tik neplistų ir neišmuštų iš jos rankų valdymo svirties. Juk baimės pilną žmogų valdyti lengva. Dėl to ir patys katalikai iš esmės net nežino tokios popiežiaus Jono Pauliaus II žinios katalikams – PRAGARO NĖRA.

Ką tai rodo? Tai rodo milžinišką BAIMĘ, kad net savo vadui vis tik NEPAKLUSO jo KARDINOLŲ IR VYSKUPŲ, IR KUNIGŲ kariauna. Jie prarijo šią, jiems labai KARČIĄ, piliulę, BET, TARSİ NIEKO IR NEBUVO PASAKYTA JONO PAULIAUS II APIE PRARAGO BIBLINĮ PRASIMANYMĄ, ir toliau gąsdino, ir GĄSDINA, ŽMONES PRAGARO KANČIOMIS. Tuo labiau, kad dabar jau yra ir kitas jų sektos

vadas, kuriam pragaras egzistuoja taip, kaip parašyta Rašte, bet ne kaip aiškino su juo palyginus net “laisvamanis” Jonas Paulius II. Taigi niekas nepakito, BAIMĖ TOLIAU IR SĖJAMA IR KALAMA IR POPIEŽIAUS, IR KARDINOLŲ, IR VYSKUPŲ, IR VISOS SUTANOTOS KATALIKŲ KARIAUNOS DAR PALAIKOMOS MOTERŲ IR VYRŲ VIENUOLIŲ ARMIJOS. KALAMA JUMS IR JŪSŲ VAIKAMS, KALAMA ATEINANČIOMS KARTOMS.

Lygiai tokia pati TAMSA IR GĄSDINIMAI sklinda ir iš stačiatikių, mormonų, protestantų, babtistų, jahovininkų, naujojo amžiaus, ir visų kitų daugybės sektų į kurias ir susiskaidė daugiau nebeegzistuojanti kaip vieninga krikščionybės religija, pakeliui į savo visišką net iš dabar, KOL KAS, esamų sektų IŠNYKIMĄ, dvasinių aklų vedlių lūpų. Krikščionybės sudužusio indo sulipdyti nebeįmanoma, nes ji VISĄ LAIKĄ buvo negyva ir dogmatiška, KADANGI RĖMĖSI NEGYVU RAŠTU, KURIS NE TIK NĖRA IŠ ŠVENTOSIOS DVASIOS, BET DAR IR KILĘS IŠ TOKIŲ ŽMONIŲ PRISIMINIMŲ IR LAIŠKŲ, KURIE JĖZAUS MOKYMŲ VISIŠKAI NESUVOKĖ IR JUOS IŠKRAIPĖ, IR DĖL TO DAUG PRIDARĖ, KAD ŽMONIJA PATEKTŲ Į VARGĄ IR KARUS, KANČIAS IR BAIMES, LIGAS IR PASIMETIMĄ, SAVANAUDIŠKUMĄ IR NUSIKALTIMUS. Būtent dėl to, po tiek metų, Jonas Paulius II pajuto ir savyje GYVĄ TĖVO DVASIOS VEDIMĄ IR PAREIŠKĖ REVOLIUCINĘ KATALIKAMS ŠVIESOS IR TIESOS MINTĮ. Bet ji nebuvo palaikyta ir sustiprinta negyvų dogmatų ir fariziejų.

Jonui Pauliui II dar anksčiau buvo padovanota Urantijos Knyga. Ir panašu, kad jis jos ne tik neišsigando, kaip išsigąsta dogmatai katalikai ir tuoj pat, net neskaite, apšmeižia ją, kad ji yra nuo Šėtono, bet net ir pats ją perskaitė. Ir Tėvo dvasia atsivėrimo akimirkomis vis tik pasiekdavo ir jo sielą, ir tada jo gyvos sielos morontinis-dieviškasis protas nustelbdavo jo gyvulinio proto BAIMĘ NEPAŽEISTI RAŠTO RAIDĖS, IR LAIKYTIS VIEN TIK RITUALŲ IR DOGMŲ, IR JIS PRABILO.

Tačiau tokia Jono Pauliaus II pragaros atmetimo nuostata, kai kurių katalikų vertinimu nepanaikina to fakto, kad iš tikrųjų egzistuoja pragaras tiesiogine prasme ir šitam savo teiginiui pagrįsti tuoj pat buvo pasitelkta Pauliaus mintis:

“Dievas išlieka tiesiakalbis, o kiekvienas žmogus – melagis.” (Romiečimas, 3, 4)

Tačiau remiantis tokia Pauliaus logika nebebūtų įmanomas bendravimas tarp žmonių, nes jie tiesiog ne tik kad nebesusikalbėtų, bet prarastų vienas kito bet kokią pasitikėjimą, nes jų mintys turėtų vis tiek būti melagingos; net ir tos, kurios būtų apie Dievą, nes juk vis tiek “kiekvienas žmogus – melagis.”

Tačiau liūdniausia man dėl JĖZAUS – KĄ JIS TURI DABAR MANYTI, PATS PUIKIAI MATYDAMAS, KAIP JO MOKYMUS, DĖL SAVOJO NESUPRATIMO, IŠKRAIPĖ JO PATIES APAŠTALAI, KAD NET IR ŠIANDIEN, JAU PO DVIEJŲ TŪKSTANČIŲ METŲ, ŽMONIJA TEBEGYVENA TOJE PAČIOJE SENOSIOS SANDOROS BAIMĖJE DĖL PRAGARO IR DIEVO BAUSMĖS, IŠ KURIOS ŽMONIJA IŠVADUOTI JIS IR BUVO ATĖJĘS.

17. Naujojo Testamento tokio klaidinančio ir gundančio Dievo nėra

Lygiai taip pat yra Naujojo Testamento prasimanymai, kuriuos konkrečiai pateikia Paulius, Silvanas, ir Timotiejus jų laiške tesolonikiečiams, kai jie kalba apie tai, kad pats Dievas žmonėms siunčia ne ką kitą, o PAKLYDIMĄ, ir dar GALINGĄ PAKLYDIMĄ, ir ne šiaip sau siunčia paklydimą, bet kad jie patikėtų MELU!? Tai – NUSIŠNEKĖJIMAS. Tėvas visada, net patį labiausiai pasiklydusį, net patį didžiausią piktadarį, ir net maištaujantį prieš Jį, vis tiek myli vienodai, net ir taip, kaip Jis mylėjo JĖZŲ. Tėvas NIEKADA pasiklydusiojo neapleidžia, bet visada ramina, apšviečia, ir padeda surasti iš klystkelių meilės, šviesos, ir tiesos kelią. VISADA! Todėl jų parašyta tesolonikiečiams mintis yra jų pačių PRASIMANYMAS DĖL JŲ NEIŠMANYMO, KOKS GI YRA DIEVAS: “Ano Nedorėlio atėjimą dėl šėtono įtakos lydės įvairūs galingi darbai, ženklai, netikri stebuklai ir visokios nedoros apgaulės einantiems į pražūtį už tai, kad atsisakė mylėti tiesą, kuri būtų juos išganiusi. Todėl Dievas jiems siunčia GALINGĄ PAKLYDIMĄ, idant tikėtų MELU; taip bus nuteisti visi, kurie netikėjo tiesa, bet pamėgo neteisybę.”(Antrasis tesolonikiečiams, 9-12)

Jeigu būtų taip, kaip sako jie, kad Dievas KLAIDINA žmogų, tai Tėvas niekuo nesiskirtų nuo taip pat irgi pramanyto “velnio,” nuo kurio žabangų Naujojo Testamento autoriai nori tarsi apsaugoti klaidžiojantį žmogų. Taip pat noriu paklausti ir jūsų, kurie laikote Naująjį Testamentą Dievo žodžiu, kuo gi JŪSŲ “dievas” skiriasi nuo velnio, nes ir vienas, ir kitas veda į pagundą, nes būtent šitokią perteikia maldą Jėzaus lūpomis Lukas:

“Kartą Jėzus vienoje vietoje meldėsi. Jam baigus maldą, vienas mokinyš paprašė: “Viešpaties, išmokyk mus melstis, kaip ir Jonas mokė savuosius mokinius.” Jėzus tarė jiems: ‘Kai melsitės, sakykite:

‘Tėve, teesie šventas tavo vardas. Teateinie tavo karalystė. Kasdienės mūsų duonos duok mums kasdien ir atleisk mums mūsų kaltes, nes ir mes atleidžiame kiekvienam, kuris mums kaltas. Ir NEVESK MŪSŲ Į PAGUNDĄ.’” (Luko, 11,1-4)

Dabar paimekime Mato pateiktą šią pačią maldą. Ji turėtų visiškai sutapti su Luko pateikta, nes tai JĖZAUS maldą, kurios jis mokė apaštalus. Tuo labiau, kad ji perteikiama tiek Luko, tiek Mato, kaip jūs, kai kurie, tvirtinate iš Šventosios Dvasios, todėl tokiu atveju tapatumas turi būti akivaizdus. Tuo tarpu aš sakau, kad tiek Lukas, tiek Matas be jokios Šventosios Dvasios, o vienas, Matas, iš savo ATMINTIES, kitas, Lukas, iš kitų jau užrašytų šaltinių, perteikė šią Jėzaus maldą, kurioje ir yra skirtingų žodžių, ir net atsiranda papildoma eilutė, jau nekalbant apie tai, kad vienas ir tas pats epizodas abiejų autorių aprašomas SKIRTINGAI. Kad galėtumėte patys pamatyti skirtumą Luko evangelijos epizodo ir Mato evangelijos epizodo, tai dabar pateikiu Mato siūlomą variantą, kuriame jau nebėra jokio apaštalo prašymo Jėzui, kad šis išmokytų juos melstis, ir jau atsiranda papildomos eilutės: “ KURIS ESI DANGUJE,” “TEESIE TAVO VALIA KAIP DANGUJE, TAIP IR ŽEMĖJE,” “BET GELBĖK MUS NUO PIKTO”:

“Kai meldžiatės, nebūkite tokie, kaip veidmainiai, kurie mėgsta melstis stovėdami sinagose ir aikštėse, kad būtų žmonių matomi. Iš tiesų sakau jums: jie jau atsiėmė

užmokestį. Kai tu panorėsi melstis, eik į savo kambarėlį ir užsirakinęs melskis savo Tėvui, esančiam slaptoje, o tavo Tėvas, regintis slaptoje, tau atlygins.

“Melsdamiesi nedaugiažodžiaukite kaip pagonys; jie tariasi būsią išklaudyti dėl žodžių gausumo. Nedarykite taip, kaip jie. Jums dar neprašius, jūsų Tėvas žino, ko jums reikia. Todėl melskitės taip:

Tėve mūsų, KURIS ESI DANGUJE, teesie šventas tavo vardas, teateinie tavo karalystė, TEESIE TAVO VALIA KAIP DANGUJE, TAIP IR ŽEMĖJE. Kasdienės mūsų duonos duok mums šiandien ir atleisk mums mūsų kaltes, kaip ir mes atleidžiame savo kaltininkams. IR NEVESK MŪSŲ Į PAGUNDĄ, BET GELBĖK MUS NUO PIKTO.”
(Mato, 6, 5-13)

Tuo tarpu interneto svetainėje – www.biblija.lt – šitos maldos pabaiga pagal TĄ PATĮ Matą yra jau nebe tokia: “IR NEVESK MŪSŲ Į PAGUNDĄ,” bet: “Ir NELEISK MŪSŲ GUNDYTI, bet gelbėk mus nuo pikto.”

Kaip čia vėl išeina, kad šį “dievo” žodį iškraipo patys tie, kurie taip šaukia, kad jo iškraipyti nė viena raidele NEVALIA? Dar daugiau, kai kuriuose rankraščiuose, kaip išnašoje teigia Naujojo Testamento vertėjas Česlovas Kavaliauskas, šios maldos pabaigoje yra DAR pridėdama: “NES TAVOJI YRA KARALYSTĖ IR GALYBĖ, IR GARBĖ PER AMŽIUS.AMEN.”

O tai reiškia, kad ir patiems tikintiesiems iš tiesų nėra jau taip svarbu, iškraipo jie tą Naująjį Testamentą, ar ne, nes jie ir patys negali pasakyti, kuris variantas yra teisingas.

O kad jūs suvoktumėte, kokia iš tikrųjų buvo Jėzaus BŪTENT ŠI malda, pateiksiu tą vietą iš Urantijos Knygos KARTU SU PAČIA MALDA. IR PAPILDOMAI DAR PRIDĖSIU DALĮ TO, KO JĖZUS MOKĖ SAVO APAŠTALUS APIE MALDĄ, tada ir palyginkite MOKYMO GELMĘ tiek Jėzaus maldoje, tiek Urantijos Dokumentuose su Naujojo Testamento SEKLUMU.

ANALIZUOKITE IR MĄSTYKITE.

18. Jėzaus mokymas apie maldą ir jo malda – MŪSŲ TĖVE

“2. SAMPROTAVIMAS APIE MALDĄ

“Jonas iš tikrųjų jus mokė paprastos maldos formos: 'O Tėve, apvalyk mus nuo nuodėmės, parodyk mums savąją šlovę, atskleisk savąją meilę, ir leisk savajai dvasiai pašventinti mūsų širdis per amžių amžius, Amen!' Jis šitos maldos mokė dėl to, kad jūs turėtumėte ką nors, ko mokytumėte minias. Jis neturėjo ir minties, kad jūs turėtumėte vartoti tokį nustatytą ir formalų prašymą, kaip savo pačių sielos išraišką maldoje.

"Malda yra sielos požiūrio į dvasią visiškai asmeninė ir spontaniška išraiška; malda

turėtų būti sūnystės komunija ir bičiulystės išraiška. Malda, kada yra padiktuota dvasios, veda į tai, kad padėtų dvasiškai žengti į priekį. Ideali malda yra dvasinės komunikacijos tokia forma, kuri veda į išmintingą garbinimą. Tikroji malda yra nuoširdus požiūris atsisukant į dangų tam, kad būtų pasiekti jūsų idealai.

"Malda yra sielos kvėpavimas, ir jūs turėtumėte vesti taip, kad būtumėte atkaklūs savajame bandyme mėgindami išsiaiškinti Tėvo valią. Jeigu bet kuris iš jūsų turite artimą, ir pas jį nueinate vidurnaktį ir sakote: 'Drauge, paskolink man tris kepalus, nes manęs aplankyti atvyko keliaujantis vienas draugas, o aš neturiu nieko, kuo jį pavalgydinčiau'; ir jeigu jūsų kaimynas atsako, 'Netrukdyk manęs, nes durys dabar užstumtos, o vaikai ir aš miegame: dėl to aš negaliu keltis ir duoti tau duonos,' jūs būsite atkaklus aiškindamas, kad jūsų draugas išalkęs, ir kad jūs neturite jam pasiūlyti jokio maisto. Aš sakau jums, nors jūsų kaimynas neatsikels ir neduos jums duonos dėl to, kad jis yra jūsų draugas, vis tik dėl jūsų atkaklumo jis atsikels ir duos jums tiek kepalų, kiek jums reikia. Tuomet, jeigu dėl atkaklumo palankumą tikrai parodys net ir mirtingasis žmogus, tai kiek dėl jūsų atkaklumo dvasioje nepalyginamai daugiau gyvenimo duonos jums suteiks Tėvo danguje gerosios rankos. Vėl aš jums sakau: Prašykite, ir jums tikrai bus duota; ieškokite, ir jūs tikrai surasite; belskitės, ir jums tikrai bus atidaryta. Nes kiekvienas, kuris prašo, gauna; tas, kuris ieško, suranda; ir tam, kuris beldžiasi į išgelbėjimo duris, bus atidaryta.

"Kuris gi iš jūsų, būdamas tėvas, jeigu jūsų sūnus prašo neišmintingai, suabejotumėte duoti pagal tėviškąją išmintį, o ne tenkintumėte sūnaus klaidingą prašymą? Jeigu vaikui reikia duonos, argi jam duosite akmenį, tiesiog vien tik dėl to, kad jis neišmintingai prašo jo? Jeigu jūsų sūnui reikia žuvies, argi jūs jam duosite vandens gyvatę, tiesiog tik dėl to, kad ji atsitiktinai gali pakliūti į tinklus su žuvimis, ir vaikas kvailai prašo šios gyvatės? Tuomet, jeigu jūs, būdami mirtingieji ir ribiniai, žinote, kaip atsiliepti į maldą ir duoti gerų ir tinkamų dovanų saviesiems vaikams, tai kiek jūsų dangiškasis Tėvas tikrai daug daugiau duos dvasios ir daugybės papildomų palaimų tiems, kurie jo prašo? Žmonės turi visada melstis ir nebūti praradę drąsos.

"Leiskite man jums papasakoti istoriją apie vieną tokį teisėją, kuris gyveno nedorame mieste. Šitas teisėjas nebijojo Dievo, nejautė jis pagarbos ir žmogui. Tuo metu šitame mieste gyveno neturtinga našlė, kuri nuolat ateidavo pas šitą neteisėną teisėją, sakydama, 'Apsaugok mane nuo mano priešų.' Kažkurį laiką jis nesiklausė jos, bet netrukus pats sau tarė: 'Nors Dievo aš nebijau, ir žmogui pagarbos nejaučiu, bet vis tik, kadangi šita našlė nenustoja varginusi manęs, tai aš ją apginsiu, kad manęs ji nepribaigtų savo nuolatiniams apsilankymais.' Šitas istorijas aš jums pasakoju tam, kad padrašinčiau jus atkakliai melstis, o ne turėti slaptą vidinį jausmą, kad jūsų prašymai pakeis teisų ir teisingą Tėvą viršuje. Tačiau, jūsų atkaklumas turi būti ne tam, kad laimėtų Dievo palankumą, bet tam, kad pakeistų jūsų žemiškąjį požiūrį ir išplėstų jūsų sielos sugebėjimą dvasiniam imlumui.

"Tačiau, kada jūs meldžiatės, tada jūs pasinaudojate tokia maža dalimi įtikėjimo. Tikrasis įtikėjimas pašalins materialių sunkumų kalnus, kurie gali pasitaikyti sielos plėtimo ir dvasinio žengimo į priekį kelyje."

"3. TIKINČIOJO MALDA

“Bet apaštalai vis dar nebuvo patenkinti; jie troško, kad Jėzus jiems duotų maldos modelį, kurio jie galėtų mokytis savo naujus mokinius. Išklauses šitą samprotavimą apie maldą, Jokūbas Zabediejus tarė: "Labai gerai, Mokytojai, bet mes ne tiek sau patiems taip smarkiai trokštame maldos formos, kiek savo naujiems tikintiesiems, kurie taip dažnai maldauja mūsų, "Išmokykite mus, kaip tinkamai melstis Tėvui danguje.""
”Kada Jokūbas baigė šnekėti, tada tarė Jėzus: "Tuomet, jeigu vis dar tebetrokštate tokios maldos, aš jums pateiksiu tą, kurios mokiau savuosius brolius ir seseris Nazarete”:

Mūsų Tėve, kuris esi danguje,
Tebūnie pašventintas tavasis vardas.
Teateinie tavoji karalystė; tebūnie tavoji valia
Žemėje, kaip ji yra danguje.
Duok mums šiandien duonos rytdienai;
Atgaivink mūsų sielas gyvenimo vandeniui.
Ir kiekvienam iš mūsų atleisk mūsų skolas,
Kaip ir mes atleidome savo skolininkams.
Apsaugok mus nuo pagundų, išvaduok mus iš blogio,
Ir vis labiau mus padaryk tokiais tobulais, koks esi ir pats.

“Nėra nieko keisto, jog apaštalai troško, kad Jėzus juos išmokytų maldos modelio tikintiesiems. Jonas Krikštytojas savo pasekėjus buvo išmokęs kelių maldų; visi didieji mokytojai buvo suformulavę maldų saviesiems mokiniams. Žydų religiniai mokytojai turėjo maždaug dvidešimt penkias ar trisdešimt nustatytų maldų, kurias jie kalbėdavo sinagogose ir net gatvių sankryžose. Jėzus ypač prieštaravo tam, kad būtų meldžiamasi viešumoje. Iki šito meto šie dvylika buvo girdėję jį besimeldžiantį tikrai keletą kartų. Jie matė jį praleidžiantį ištisas naktis besimeldžiantį ar garbinantį, ir jiems buvo labai smalsu sužinoti jo prašymų būdą ar formą. Jiems iš tikrųjų labai reikėjo sužinoti, ką atsakyti minioms, kada jos prašydavo, kad išmokytų melstis, kaip Jonas buvo išmokęs savuosius mokinius.

”Jėzus šiuos dvylika mokė visada melstis slapta; atsiskyrus išeiti į tylų gamtos prieglobstį arba nueiti į savo kambarius ir užsidaryti duris prieš pradedant maldą.

”Po Jėzaus mirties ir pakilimo pas Tėvą, daugeliui tikinčiųjų tapo įprasta šitą vadinamąją Viešpaties maldą užbaigti pridėdant žodžius – "Viešpaties Jėzaus Kristaus vardu." Dar vėliau dvi eilutės buvo prarastos perrašinėjant, o šitai maldai buvo pridėtas papildomas sakiny, sakantis: "Nes tavoji karalystė ir galia ir šlovė yra per amžių amžius."

“Jėzus apaštalams davė maldos kolektyvinę formą, kokią jie naudodavo namuose Nazarete. Jis niekada nemokė formalios asmeninės maldos, jis mokė tikrai grupinių, šeimyninių, arba visuomeninių prašymų. Ir šitą daryti jis niekada nepasisiūlė pats.

”Jėzus mokė, jog veiksminga malda turi būti:

“1. Nesavanaudiška – ne vien tik sau vienam.

“2. Ja tikima – turi atitikti įtikėjimą.

“3. Nuoširdi – tyra iš širdies.

“4. Išmintinga – sutinkamai su apsišvietimu.

“5. Ja pasitikima – atsiduodama Tėvo visaišmintei valiai.

“Kada Jėzus leido ištisas naktis ant kalno besimelsdamas, iš esmės tą jis darė būtent dėl savo mokinių, ypač dėl šių dvylikos. Mokytojas dėl savęs meldėsi labai mažai, nors jis didele dalimi buvo įsitraukęs į garbinimą, kuris savo prigimtimi buvo jo protinga komunikacija su savuoju Rojaus Tėvu.

“4. DAUGIAU APIE MALDĄ

“Daug dienų po diskusijos apie maldą apaštalai Mokytoją toliau klausinėjo apie šitą visų svarbiausią ir garbinantį paprotį. Per šitas dienas Jėzaus apaštalų mokymą, apie maldą ir garbinimą, galima būtų sutraukti ir šiuolaikine frazeologija perteikti šitaip:

“Bet kokio prašymo nuoširdžiai atkaklus ir trokštantis kartojimas, kada tokia malda yra Dievo vaiko nuoširdi išraiška ir yra sukalbama su tikėjimu, nesvarbu, kad ir kokia neapgalvota ji būtų, arba tokia, į kurią neįmanoma atsakyti tiesiogiai, bet visada ji išplečia sielos sugebėjimą dvasiniam imlumui.

”Visose maldose, prisiminkite, jog sūnystė yra *dovana*. Nė vienam vaikui nereikia sūnaus ar dukros statuso *užsitarnauti*. Žemės vaikas gimsta savo tėvų valios dėka. Lygiai taip pat, Dievo vaikas patenka į malonę ir į naująją dvasios gyvenimą Tėvo danguje valios dėka. Dėl to dangaus karalystę – dieviškąją sūnystę – reikia *priimti* kaip mažam vaikui. Jūs užsitarnaujate teisumą – progresinį charakterio vystymąsi – bet sūnystę jūs gaunate malonės dėka ir per įtikėjimą.

”Malda Jėzų atvedė iki jo sielos virškomunijos su visatų visatos Aukščiausiaisiais Valdovais. Malda žemės mirtinguosius atves iki tikrojo garbinimo komunijos. Sielos dvasinis sugebėjimas imlumui nulemia kiekybę tų dangiškųjų palaiminimų, kuriuos galima asmeniškai įgyti ir sąmoningai suvokti kaip atsakymą į maldą.

”Malda ir su ja susietas garbinimas yra toks metodas, kurio dėka atsitraukiama nuo gyvenimo kasdienės rutinos, nuo materialiosios egzistencijos monotoniškos priespaudos. Tai yra kelias priartėti prie sudvasintos saviraiškos ir prie intelektualaus ir religinio pasiekimo individualybės.

”Malda yra priešnuodis prieš kenksmingą savistabą. Bent jau, tokia malda, kokios mokė Mokytojas, yra tokia geranoriška tarnystė sielai. Jėzus nuolat naudojosi geranoriška įtaka melsdamasis už bičiulius. Mokytojas paprastai meldavosi už daugelį, ne už save. Tikrai savo žemiškojo gyvenimo didžiųjų krizių metu Jėzus iš tikrųjų meldėsi už save.

”Malda yra dvasinio gyvenimo kvėpavimas žmonijos rasių materialiojoje civilizacijoje. Garbinimas yra išgelbėjimas ieškančioms malonumų mirtingųjų kartoms.

”Kaip maldą galima būtų palyginti su sielos dvasinių baterijų nauju pakrovimu, taip ir garbinimą galima būtų palyginti su bangos nustatymu sieloje tam, kad būtų galima priimti Visuotinio Tėvo begalinės dvasios programas visatoje.

”Malda yra vaiko nuoširdus ir ilgesingas žvilgsnis, nukreiptas į savo dvasinį Tėvą; ji yra toks psichologinis procesas, kai žmogiškoji valia yra pakeičiama į dieviškąją valią. Malda yra dieviškojo plano tokia dalis, kada tai, kas yra, paverčiama tuo, kuo tai turi būti.

“Viena iš priežasčių, dėl ko Petras, Jokūbas, ir Jonas, kurie taip dažnai lydėdavo Jėzų per jo ilgus naktinius budėjimus, niekada negirdėjo, kaip Jėzus meldžiasi, buvo ta, kad jų Mokytojas taip retai savo maldas sukalbėdavo garsu ištariamais žodžiais. Iš esmės Jėzaus visos maldos buvo sukalbamos dvasioje ir širdyje – tyliai.

”Iš visų apaštalų Petras ir Jokūbas arčiausiai priartėjo prie to, kad suvoktų Mokytojo mokymą apie maldą ir garbinimą.” (Urantijos Knyga, 1618-1621)

19. Jėzus mylėjo visus vienodai, ir Joną taip pat ne daugiau

Skaitant evangeliją pagal Joną į akis krenta jo paties reiškiamas požiūris į save, nes jis visada save pabrėžia kaip TĄ MOKINĮ, KURĮ JĖZUS MYLĖJO.

“Mokiniai ėmė žvalgytis vienas į kitą, spėliodami, kurį jis turįs omeny. Vienas mokinyš, KURĮ JĖZUS MYLĖJO, buvo prisiglaudęs prie Jėzaus krūtinės. Simonas Petras pamojęs jam ir pašnibždėjo: ‘Sužinok, apie kurį jis kalba.’” (Jono 13, 22-24) Tai epizodas, kada Jėzus savo apaštalamis pasako, kad vienas iš jų jį išduos.

“Prie Jėzaus kryžiaus stovėjo jo motina, jo motinos sesuo, Klopo žmona Marija ir Marija Magdalena. Pamatęs stovinčią motiną ir MYLIMĄ MOKINĮ, Jėzus tarė motinai: ‘Moterie, štai tavo sūnus!’ Paskui tarė mokiniui: ‘Štai tavo motina!’ Ir nuo tos valandos mokinyš pasiėmė ją pas save.” (Jono, 19,25-26)

“Pirmąją savaitės dieną, labai anksti, dar neišaušus, Marija Magdalena atėjo pas kapą ir pamatė, kad akmuo nuverstas nuo rūšio angos. Ji nubėgo pas Simoną Petrą ir kitą mokinį, KURĮ JĖZUS MYLĖJO, ir pranešė jiems: ‘Paėmė Viešpatį iš kapo, ir mes nežinome, kur jį padėjo.’” (Jono, 20,1-2)

Tuomet, tasai mokinyš, KURĮ JĖZUS MYLĖJO, sako Petrui: ‘Juk tai Viešpats!’” (Jono, 21, 7)

Petras atsisukęs pamatė iš paskos einantį mokinį, KURĮ JĖZUS MYLĖJO, kuris per vakarienę buvo prisiglaudęs prie Jėzaus krūtinės ir klausė: ‘Viešpatie, kas tave išduos?’” (Jono, 21, 20)

Toks apaštalo Jono požiūris į save rodo tik jo didžiulį ego, kad jis būtų išskirtas iš kitų Jėzaus apaštalų, tarsi kitų Jėzus būtų NEMYLĖJĘS, O MYLĖJĘS TIK JĮ VIENĄ.

Jėzaus meilė visada buvo VIENODA VISIEMS APAŠTALAMS. Kaip ir visiems žmonėms – tai TĖVO MEILĖ, kuria jis ir pats gyveno, ir visiems ją dalino per visą savo subrendusio suaugusiojo gyvenimą žmogiškuoju pavidalu kaip Jėzus iš Nazareto. Ir būtent tokio požiūrio jis mokė ir savo apaštalus:

“Tai mano įsakymas, kad vienas kitą mylėtumėte, kaip aš jus mylėjau.” (Jono, 15,12)

Jono požiūris, kada jis net ir savo evangelijoje pateikia šį Jėzaus įsakymą, mylėti vienas kitą, kaip mylėjo Jėzus, bet save vis tiek sureikšmina tiek, kad visur save įvardina savo

paties evangelijoje kaip tą mokinį, kurį Jėzus mylėjo, ir parodo, kad jo evangelija neturi nieko bendro su DIEVO žodžiu, kuris meilę SKLEIDŽIA VISIEMS VIENODĄ, NEIŠSKIRDAMAS NĖ VIENO, nes Tėvas myli visus, ir kiekvieną, lygiai taip tarsi tie visi, ir kiekvienas, būtų vienas vienintelis vaikas visoje kūrinyje. TĖVAS VIENODAI MYLI IR ŽMOGŽUDĮ, IR TĄ, KURĮ ŽMOGŽUDYS NUŽUDĖ – VIENODAI. Būtent todėl ir saulė irgi šviečia ir šildo ir žmogžudžius, ir jų aukas.

Tuo tarpu visas Naujasis Testamentas yra toli nuo tokio požiūrio. Tai ir liudija, kad Naujasis Testamentas yra ne Dievo žodis, o žmonių žodis, kaip jie patys suprato Dievą, ir ką, kai kurie iš jo autorių prisiminė iš Jėzaus mokymų. Būtent dėl to Naujasis Testamentas labai dažnai net prieštarauja Tėvo VALIAI:

20. Dievas NIEKADA neatstumia nė vieno

“Teisinga, kad Dievas ATMOKĖS jūsų prispaudėjams PRIESPAUDA, o jums, engiamiesiems, – atilsiu drauge su mumis, kai iš dangaus liepsnojančioje ugnyje apsireikš Viešpatis Jėzus su savo galybės angelais. Jis atmokės tiems, kurie nepripažįsta Dievo ir nepaklūsta mūsų Viešpaties Jėzaus Evangelijai. Jiems TEKS KENTĖTI AMŽINĄ PRAGAIŠTĮ, ATSTUMTIEMS NUO VIEŠPATIES VEIDO ir nuo jo šlovingos galybės tą dieną, kada jis ateis, kad pasirodytų garbingas savo šventuosiuose ir nuostabus visuose, kurie įtikėjo.“ (Antrasis tesalonikiečiams, 1, 6-10)

Šitaip niekada nebuvo, nėra, ir nebus, kad kas nors būtų ATSTUMTAS NUO TĖVO AR JĖZAUS. Tik pats žmogus gali nusigręžti nuo Tėvo ar Jėzaus savo laisva valia dėl savo tamsumo ir neišmanymo, net ir skaitydamas Naująjį Testamentą, kuris prie Tėvo neveda. Jis veda vien tik į NEGYVĄ BAŽNYTINĮ RITUALIZMĄ IR DOGMATIZMĄ ARBA Į ASMENINĮ ATsiribojimą NUO NEGYVŲ BAŽNYTINIŲ RITUALŲ, BET TUO PAČIU ATVEDA Į ASMENINIUS KLAIDŽIOJIMUS IR PASIMETIMĄ AKLAVIETĖJE. Žmogus patenka į AKLAVIETĘ, kada jis nesupranta, KAS YRA GYVASIS TĖVO VANDUO, NORS NAUJĄJĮ TESTAMENTĄ GALI SKAITYTI VISĄ GYVENIMĄ. O kad tai suprastų, jis turi ATRASTI TĖVĄ SAVYJE, IR PRADĖTI JĮ PATIRTI SAVO VIDUJE GYVĄ. TODĖL TĖVO REIKIA IEŠKOTI NE BAŽNYČIOJE, NE NAUJAJAME TESTAMNET, BET SAVYJE. O ATRADUS TĖVĄ SAVYJE, REIKIA SU JUO PALAIKYTI GYVĄ KOMUNIJĄ – INTYMŲ BENDRAVIMĄ – NUOŠIRDŲ JO GARBINIMĄ IR MALDĄ. IR TADA SIELA PRADEDA PATI JAUSTI, KAIP JI IMA GERTI GYVĄJĮ TĖVO VANDENĮ, JI IMA JĮ PATIRTI JO MEILĖS VIRPESIUOSE SAVO VISU ATSIVĖRUSIU TĖVUI VIDUMI.

O būtent ŠITO Naujasis Testamentas ir neaiškina.

Jeigu tai būtų DIEVO žodis, tai jis pirmiausia ir mokytų žmogų GYVOJO ATSIVĖRIMO Tėvui ir Jo ATRADIMO SAVYJE, kaip tą darė Jėzus.

21. Jėzus ieškojo Tėvo pats savyje dar vaikystėje

Štai kaip Jėzus savo naujajame dabartiniams žmonėms skirtame apreiškime KALBU JUMS VĖL aiškina apie savo Tėvo ieškojimus:

“10. Mano apmąstymai

Mano protas viduje irgi smarkiai imdavo priešintis, kai tik pradėdavau susimąstyti apie mūsų gyvenimo paskirtį šitoje planetoje. Kada tik ėmiau vis giliau ir giliau jausti, kad man vienam bendraujant savais žodžiais su Izraelio Dievu, Izraelio Tėvu, man viduje palengvėdavo ir aš apsiramindavau, pradėjau pats mąstyti, kad aš gi nesilaikau numatytų rabinų ir raštininkų ritualų, o vis tiek jaučiu ramybę savo viduje. Tai reiškia, kad ritualas nieko neduoda. Jis pats neatstoja gyvo ryšio su Dievu. Vien tik ritualo neužtenka, kad galėtum pajusti tą gyvą ryšį su Dievu. Kaip tik ritualas ir trukdo gyvo bendravimo metu, nes tada dėmesys nukrypsta į ritualo atlikimą, o ne į patį ryšį su Dievu visu savo vidumi. Mano asmeninis patyrimas, dar paauglystės metais, mane įtikino, kad ne ritualas turėtų būti svarbu Dievui Tėvui, o bendravimas su Juo tiesiai iš širdies. Ir apie tai aš užsimindavau savo tėvams. Tačiau dėl tokių mano kalbų jie abu labai išsigąsdavo, kad tuoj pat mane puldavo atkalbinėti nuo tokių, jiems nesuprantamų, bendravimo su Dievu formų. Ir visą laiką man pabrėždavo, kad jų raštai yra tokie seni, kad daug kartų nugyveno jų laikydamosi, kad juos labai gerai išmano rabinai ir raštininkai, o jie visada moko, kaip reikia melstis Dievui nustatytomis maldomis. To moko ir sinagogose. Dėl to mano samprotavimai juos labai suerzindavo ir man nieko kito nebelikdavo, kaip tik vėl viską laikyti savo viduje. Su niekuo negalėjau surasti bendros kalbos, vos tik pradėdavau kalbą apie tai, kad Dievas myli visus.

Negali būti tokio Dievo, kuris vienus mylėtų labiau, o kitus nuskriaustų. Tada Jis turėtų būti labai negailestingas Dievas, nes net ir geras pagonis yra vertas ir meilės, ir tokio paties požiūrio, kaip ir žydas. Tačiau tokie mano samprotavimai tik išgąsdintų mano draugus ir mokytojus sinagogos mokykloje. Dėl to aš gerai suvokiau, nuo ankstyvos jaunystės, kad nevisada ir geranoriški pokalbiai geranoriškai nuteikia net ir mano bendraamžius, jeigu jie mano žodžių negali suprasti, o nuo savųjų samprotavimų pabėgti negali. Todėl neturėjau, per visą savo gyvenimą, su kuo galėčiau atvirai pasikalbėti apie tai, kas mane patį ir jaudino ir skaudino žmogaus gyvenime.

Štai dėl ko man kildavo vis dažniau klausimų, kodėl gi kiti nemato tokių akivaizdžių dalykų, kurie man yra taip ryškiai matomi? Kodėl kiti viską priima taip, kaip yra, ir visiškai nemąsto apie gilesnes priežastis? Kodėl jie negali suvokti, kad toks gyvenimas veda į žmonių dar didesnę susvetimėjimą ir susiskaldymą ir dar didesnę kančią? Kodėl aš matau daug giliau, negu mano draugai? Net geriau suprantu daug ką, ko negali suprasti net rabinai ir raštininkai? Tokie klausimai nuolat kutendavo mano protą, bet atsakymų, kurie man pačiam būtų akivaizdūs ir aiškūs nerasdavau ir aš.

11. Mano vienatvė ir bendravimas su Tėvu

Štai tokioje aplinkoje turėjau bręsti vienas, nes neturėjau nė vieno pagalbininko, kuris man būtų galėjęs visa tai paaiškinti. Ir vėl viskas likdavo mano paties bendravimui su savimi pačiu ir su Dievu Tėvu.

Tačiau mano mintys vis labiau, akimirkomis, nušvisdavo. Aš nežinojau, kaip tai atsitinka, tik pajausdavau, kad ateina šviesi mintis paaiškinanti man nesuprantamą dalyką, dėl kurio

aš su savimi ir kalbėjausi, kurį svarstydavau savo mintyse, kurį net pasakydavau ir savo Dievui Tėvui. Ne tik Izraelio Tėvui, bet ir savo Tėvui. Sulaukdavau tokių minčių, kurios man nuolat sakydavo, kad Dievas yra vienas ir visus mylintis, kad jis yra visur ir visada ir su visais, ir vienodai, tiek su vargšais, tiek su turtingais, tiek su žydais, tiek su pagonimis, tiek su sergančiais, tiek su sveikais, tiek su vaikais, tiek su senukais, tiek su moterimis, tiek su vyrais, kad tik žmogus gali nusigręžti nuo Dievo, o Dievas nuo žmogaus nenusigręžia niekada, kad tik žmogus gali nubausti kitą žmogų, o Dievas nebaudžia niekada. Tos mintys man buvo tokios artimos ir tokios sustiprinančios, kad aš nuolat džiaugdavausi jomis ir vis laukdavau, gal ateis dar kokia mintis, kuri mane sustiprins ir palaikys tokioje sunkioje ir neteisingoje žydų aplinkoje.

Man buvo labai sunku, kad tokiomis mintimis negalėjau su niekuo pasidalinti. Niekam jos nebuvo suprantamos, nes neatitiko Rašto pateikiamų nuostatų. Dėl to visą laiką jos mane spaudė iš vidaus. Ir kankino mane, kaip padaryti, kad galėčiau jomis pasidalinti ir su kitais? Kad ir jie pajustų panašių minčių šviesą. Kaip paversti jas tokiomis prieinamomis visiems, kad jas būtų galima skelbti net iš sinagogų sakyklų, kaip pasiekti, kad tokios mintys įsiviešpatautų žmonių širdyse?

Aš nežinojau šito kelio, bet jaučiau, kad turiu kažką daryti, kad mane deginanti, o tuo pačiu ir nuraminanti šviesa turi būti skelbiama. Tik kaip? Kaip ją skelbti, kai aplinkui tokia suvaržyta aplinka, kai bet koks žodis ir mintis ne iš Rašto tuoj pat užsipuolama net mano paties namuose, mano mylinčių tėvų?

Mano mintys apie Dievą mane visada nuramindavo ir sustiprindavo. Tai buvo vienintelė atgaiva, tokioje aplinkoje, kurioje mano mintims nebuvo pasireiškimo nei laisvės, nei erdvės. O kadangi tokią paguodą pajusdavau savo paties viduje, tai ir pradėjau vis labiau ir dažniau šitokiu būdu pereiti nuo pokalbio su pačiu savimi, prie pokalbio su Dievu. Aš jį norėjau sulyginti ne su Izraelio Dievu, su Jahve, su Izraelio Tėvu, bet su *savo Tėvu*.

Man labai patiko pradėti į Jį kreiptis „Mano mylimas Tėve.“ Man toks kreipinys atitiko mano paties vidinę būseną: „Dievas *myli*, ir aš turiu Jį *mylėti, o ne bijoti*.“ O kas gi gali labiau mylėti už tėvą ar motiną bet kurį savo vaiką. Aš jaučiau, kad motinos meilė yra labai švelni, bet ir aš pats negalėjau kreiptis į Dievą „Mano mylima *motina*.“ Toks kreipinys man negalėjo ir į galvą ateiti. Juk ir mane veikė žydų raštai, šeimos auklėjimas, draugai, mokytojai sinagogos mokykloje, rabinų pamokslai, raštininkų aiškinimai, karavano keliauninkų pasakojimai, kuriuos nuo pat vaikystės girdėdavau Nazarete, per kurį ėjo karavanų kelias iš imperijos pakraščių. Aš taip pat turėjau savo paties proto apribojimų, kaip galėčiau kreiptis į Dievą. Dėl to pasirinkau mano sielai artimą ir šiltą kreipinį „Mano mylimas Tėve.“ Ir šitaip pradėdavau Jam persakyti savo sunkias mintis, neįmenamus mano protui klausimus. Ir mane labai ir nustebindavo ir nudžiugindavo, kad ateidavo mintys, kurios man ėmė atrodyti, kad yra atsakymai iš Tėvo.

12. „Pasikalbėjimai su Tėvu“

Toks patyrimas man buvo naujas ir neįprastas. Dėl to aš pats negalėjau suvokti, kaip tos šviesios mintys mane pasiekia. Iš kur jos? Bet aš sau nusprendžiau, kad jos ir gali būti iš Tėvo. Jeigu aš jam pateikiu klausimus, o tada netrukus ateina tokia mintis, kuri man padeda suprasti tai, ko suprasti negalėjau, tai šitą paaiškinimą ir priskirdavau Tėvui. Ir sau ėmiau sakyti, kad taip man atsakė Tėvas. Palaipsniui ėmiau tokius savo pokalbius vadinti „Pasikalbėjimais su Tėvu.“ Ir nors apie tai negalėjau papasakoti niekam, net savo šeimoje, nes mane būtų palaikę pamišusiu vaiku, bet man pačiam buvo gera po tokių,

kaip aš pavadinau “Pasikalbėjimų su Tėvu.” Ir aš džiaugiausi, kad dabar turiu paslaptį, kurią žino tik “Mano mylimas Tėvas” ir aš.

Kuo toliau pasinerdavau į šituos, ir man pačiam nesuvokiamus, periodus, pavadintus tokiu niekam mano aplinkoje nesuvokiamu pavadinimu, tuo labiau ėmiau pats patirti, kad šitoks mano pasikalbėjimas su Tėvu reikalingas visiems žmonėms, nes jis pradeda veikti mane vis didesniu laipsniu iš vidaus. Bet veikti į gerą pusę. Aš ėmiau jausti, kaip darausi iš greitai užsidegančio jaunuolio vis kantresnis ir kantresnis. Jeigu anksčiau mano žodžiai daug ką įskaudindavo tik dėl to, kad juos drąsiai išsakydavau gindamas savo nuomonę, tai dabar ėmiau vis aiškiau suprasti, kad ne viską, ką aš suprantu ir jaučiu, panašiai supranta ir jaučia mano draugai, ar kiti žmonės, kurie nenorėdavo mano tiesų klausytis, nes jos gąsdino juos. Tada pradėjau suvokti, kad neviską turiu taip atvirai pasakoti kitiems, kad sukelčiau mažiau prieštaravimų ir mažiau nuteikčiau juos prieš save. Taip palaipsniui mokiausi bendravimo su visais – net ir su savo tėvais, nes ir jie mano nuostatoms prieštaravo, nors priešinosi ne taip aršiai, kaip kiti.

Mane visą laiką gelbėdavo mano nuoširdumas. Dauguma pastebėdavo, kad aš buvau nuoširdus ir nesiekiantis naudos sau. Jie man atleisdavo tuos drąsius pasisakymus, kurie jiems būdavo nepriimtini, o klausimai tiesiog gąsdindavo, ir jie niekaip nesugebėdavo į juos surasti jokio atsakymo. Net ir tai, iš kur atsiranda žaibas ir griaustinis, kada paklausiau savo tėvo, jis atvirai prisipažino, jog nežino. Nežino, nes niekas žydų apie tokius dalykus nieko nemokė. Man toks nežinojimas buvo keistas, nes tada buvau dar vos aštuonerių metų, ir laikiau savo tėvą viską žinančiu ir galinčiu man paaiškinti daugelį dalykų, apie kuriuos aš neturėjau jokio supratimo. Dabar gi pasirodė, kad šitaip nėra. Net ir mano tėvo autoritetas mano akyse sušlubavo. Ir vėl tą klausimą aptarinėdavau savo paties pasikalbėjimuose iš pradžių pats su savimi, o vėliau, kaip minėjau, tokie mano pasikalbėjimai peraugo į pokalbius su Tėvu danguje.” (Jėzus Kristus, KALBU JUMS VĖL, p.20-23)

Tai ir yra KELIAS Į GYVĄJĮ BENDRAVIMĄ SU TĖVU, O NE RITUALINIS IR DOGMATINIS NEGYVAS BAŽNYTINIS AKLIGATVIS. IR TIK DEDANT NUOŠIRDŽIAS PASTANGAS GYVAJAME KELYJE PO KURIO LAIKO ATRANDAMAS TĖVAS SAVYJE, IR GIMSTAMA IŠ DVASIOS. TAI DVASINĖS VIENOVĖS SU TĖVO ASMENIU PATYRIMAS. BŪTENT TOKĮ PATYRIMĄ SUKAUPĖ IR JĖZUS PRIEŠ DU TŪKSTANČIUS METŲ.

Deja, šito kelio nepasiūlė Naujojo Testamento autoriai. Todėl numarino ir gyvąjį Jėzaus pasiūlytą kelią pas Tėvą, pavertę jį negyvu dogmatizmu, į kurio pinkles yra patekę milijonai jį skaitančiųjų, bet taip ir klaidžiojančių tamsoje be Tėvo. Jie yra tikri NAŠLAIČIAI, kai jų TĖVAS yra GYVAS, IR NET YRA JŲ PAČIŲ VIDUJE! Tik jų tamsybė ir tinginystė neleidžia jiems Jo atrasti. O tai liudija, kokie yra jų DVASINIAI MOKYTOJAI – KUNIGAI IR TEOLOGAI: akli ir nesuvokiantys, kad ir jų Tėvas yra tas pats Kristaus Tėvas, ir lygiai taip pat yra jų pačių viduje.

22. Jėzus nėra vyriausiasis kunigas ir niekada neįkūrė jokios bažnyčios

TĖVAS YRA KIEKVIENO VIDUJE PER SAVO DVASIĄ, MINTIES DERINTOJĄ, APGYVENDINTĄ ŽMOGAUS PROTE.

Būtent dėl šitokio Naujojo Testamento tamsumo ir krikščionybė negalėjo išsilaikyti, nes negyvas medis negali vesti gyvų vaisių. Todėl žmonės ir mėgino, ir šiandien dar ir toliau tebemėgina, kurti vis naujas ir naujas sekas, bet vis tiek patenka į tas pačias pinkles, nes remiasi tuo pačiu NEGYVU NAUJUOJU TESTAMENTU, KURIAM TIK TAMSŪS IR PATYS NEATRADE SAVYJE TĖVO ŽMONĖS SUTEIKĖ PRAMANYTĄ DIEVO ŽODŽIO, TARIAMAI GAUTO PER ŠVENTĄJĄ DVASIĄ, STATUSĄ.

O kadangi žmonės yra savanaudžiai, kol neatranda Tėvo savyje ir negimsta iš DVASIOS, tai jie ir stengiasi kitus valdyti, gąsdinti, ir versti tikėti tik taip, kaip šito nori būtent JIE, O NE KAIP TĖVAS NORI, KAD KIEKVIENAS JO VAIKAS ATRASTŲ JĮ SAVO VIDUJE. Štai tada ir atsiranda net ir TOKIE prasimanymai, kad Jėzus yra kunigas, kad jis įkūrė bažnyčią ir yra bažnyčios galva ir net apaštalas, kaip tą sako Laiškas hebrajams, kurio autorius iki galo nėra žinomas, nors kai kas jį linkęs priskirti Pauliui:

“Taigi, šventieji broliai, dangiškojo pasaulio dalininkai, išsižiūrėkite mūsų tikėjimo Apaštalą ir VYRIAUSIĄJĮ KUNIGĄ JĖZŲ, kuris kaip ir *Mozė visuose jo namuose* buvo ištikimas jį paskyrusiam.“ (Hebrajams, 3, 1-2)

“Mes turime DIDĮ VYRIAUSIĄJĮ KUNIGĄ, praėjusį pro dangus, Dievo Sūnų Jėzų, taigi tvirtai laikykimės tikėjimo. Mes gi turime ne tokį vyriausiąjį kunigą, kuris negalėtų atjausti mūsų silpnybių, bet, kaip ir mes, visaip mėgintą, tačiau nenusidėjusį. Todėl visiškai pasitikėdami artinkimės prie malonės sosto, kad patirtume gailestingumą ir rastume malonę gauti pagalbą deramu laiku.” (Hebrajams, 4, 14-16)

Paulius savo laiške kolosiečiams tiek TOLI PRASILENKIA SU JĖZAUS MOKYMAIS, kad sako, jog kiekvienas vyriausiasis kunigas yra imamas iš žmonių ir skiriamas ATSTOVAUTI ŽMONĖMS PAS DIEVĄ. Tikrovėje Tėvui NEREIKIA JOKIŲ KUNIGŲ, NES JIS PATS YRA KIEKVIENO ŽMOGAUS VIDUJE. JOKS TARPININKAS TĖVUI NEĮMANOMAS, KAI JIS TIESIOGIAI PASIEKIA KIEKVIENĄ PATS PADOVANOJĘS SAVO DVASIĄ KIEKVIENAM – IR KUNIGUI, IR ŽMOGŽUDŽIUI. Ir joks kunigas Tėvo nėra labiau mylimas už žmogūdį. Tačiau Tėvas VERTINA SKIRTINGAI JŲ POELGIUS, IR VERTINA JUOS PAGAL POELGIŲ MOTYVUS. NE PAGAL DARBUS, BET PAGAL DARBŲ MOTYVUS. O kunigas gali būti vedamas savanaudiškų motyvų, ir tuo metu jis bus nusigręžęs nuo Jėzaus, nuo Tėvo, nors ir tars žodžius apie Jėzų.

Jėzus negali būti jokių vyriausiuoju kunigu, nes jis buvo atėjęs nuo Tėvo, ir JAM, DAR PRIEŠ ĮSIKŪNIJIMĄ, BUVO UŽDRAUSTA KURTI BET KOKIĄ RELIGIJĄ, BET KOKIĄ ORGANIZACIJĄ. Ir jis šitos Tėvo valios laikėsi. O Paulius, kaip ir Jonas, pats susigalvojo savo teiginius apie Jėzų kaip Bažnyčios galvą, kaip vyriausiąjį kunigą, šitaip patys iškraipydami tikrovės faktus:

“Juk kiekvienas vyriausiasis kunigas imamas iš žmonių ir skiriamas atstovauti žmonėms pas Dievą, kad atnašautų dovanas ir aukas už nuodėmes. Jis sugeba užjausti nežinančius

ir klystančius, nes ir pats yra apgaubtas silpnumo ir dėl jo turi atnašauti aukas tiek už tautos nuodėmes, tiek ir už savo. Ir niekas pats nepasiima tos garbės, vien tik tas, kuris Dievo šaukiamas kaip Aaronas. Taip pat ir Kristus ne pats sau suteikė garbę tapti VYRIAUSIUOJU KUNIGU, bet tas, kuris jam pasakė: *Tu esi mano Sūnus, šiandien aš tave pagimdžiau.* Kitoje vietoje sako: *Tu esi kunigas per amžius Melchizedeko būdu.*” (Hebrajams, 5, 1-6)

Jeigu laiško hebrajams autorius tikrai yra Paulius, tai jis pavartoja MELKIZEDEKO vardą, tačiau pats nesuvokia, KĄ JIS NORI PASAKYTI ŠITUO VARDU.

Melkizedekai – tai DVASIOS, ir priklauso specialiųjų misijų Dievo Sūnų kategorijai. Juos sukuria Vietinių Visatų Abu Sukūrėjai ir Valdovai – Sūnūs Kūrėjai, tokie, kaip Jėzus, ir Vietinės Visatos Motinos Dvasios, tokios, kaip mums žinoma Šventoji Dvasia. Ir šitos realios dvasinės asmenybės turi tokius nuostabius sugebėjimus, kad savo kai kurias misijas vykdo įsikūnijusios žmogiškuoju pavidalu. Šitokiu būdu Melkizedekai neša šviesos žodį žmonijai bet kurioje, ypač izoliuotoje dėl maišto, planetoje, apgyvendintoje žmonėmis. Ir vienas toks Melkizedekas – Makiventa – buvo įsikūnijęs suaugusiojo žmogaus pavidalu prieš keturis tūkstančius metų. Būtent jis atėjo į Urantiją, kad nors kiek sustiprintų žmogaus tikėjimą į VIENĄ Dievą, kuris buvo jau beveik prarandamas, žmogaus tikėjimui vėl pradėjus risti į daugybės gentinių dievybių sampratas, jų garbinimus, ir jiems skiriamus aukojimus, net žmonių. Būtent šis Melkizedekas mokė žmones aukštesnio suvokimo apie Dievą, nors tos aplinkos žmonėms buvo sunku suvokti jo mokymus. Jis buvo vadinamas išminčiumi iš Salemo. O Salemas vėliau buvo pavadintas Jobumi, o dar vėliau – Jeruzale. Makiventa mokė ir Abraomą, ir jam atskleidė didesnę šviesą, nes norėjo Abraomą palikti vietoje savęs, kad šis testų savo gentainių dvasinį švietimą. Abraomas buvo karvedys, miestų-valstybių valdovas. Todėl jam karo žygiai ir fizinė jėga buvo pagrindiniai argumentai pelnyti Dievo malonę. Todėl Makiventai Melkizedekui prireikė daug pastangų įtikinti Abraomą, kad šis atsisakytų karo kelio ir imtųsi dvasinio žmonių švietimo, aišku, atitinkančio to laikmečio sampratą. Ir šis jų abiejų tarpusavio susitarimas vėliau buvo pavadintas Abraomo susitarimu su Dievu. O Makiventa Melkizedekas, po savosios misijos užbaigimo, paliko savo žmogiškąjį pavidalą, jau sulaukęs daugiau negu devyniasdešimties metų, lygiai taip niekam nematant, kaip jis ir pasirodė, jau visiškai suaugusiojo žmogaus pavidalu, niekam nematant jo atsiradimo akimirkos šitoje planetoje. Ir jeigu ne Melkizedeko mokymai, jeigu ne susitarimas su Abraomu ir daugybės tūkstančių Melkizedeko parengtų mokinių išsiuntimas į įvairius pasaulio kraštus, tai VIENO DIEVO SAMPRATA MŪSŲ PLANETOJE BŪTŲ NET IR IŠNYKUSI IŠ VISO, IR JĖZUI NEBŪTŲ BUVĘ KĄ TOKIOJE, DAR LABIAU ATSLIKUSIOJE IR TAMSIOJE, PLANETOJE DARYTI, KAD JO MOKYMUS KAS NORS IŠ VISO SUPRASTŲ, NET IR TOKIUS IŠKRAIPYTUS, KOKIUS IŠKRAIPYTUS PRADEJO SKELBTI JO PATIES APAŠTALAI – APIE JĖZAUS MIRTĮ, KAIP ATPIRKIMĄ UŽ ŽMONIŲ NUODĖMES, JO PRISIKĖLIMĄ, BAŽNYČIOS ĮKŪRIMĄ, IR TAPIMĄ JOS VYRIAUSIUOJU KUNIGU. JĖZAUS TIKROSIOS EVANGELIJOS – DIEVO TĖVYSTĖS, ŽMONIŲ BROLYSTĖS – NEBELIKO IŠ VISO. Makiventos Melkizedeko pasirodymas žmogaus pavidalu likus dviems tūkstančiams metų iki Jėzaus atėjimo rengė kelią ir Jėzaus pasirodymui. Štai kaip rūpinasi dvasinės asmenybės žmonijos dvasiniu

šviesėjimu. Ir štai iš kur yra mūsų planetoje žinomas Melkizedeko vardas jau ne vieną tūkstantį metų. Todėl šiandien šis žodis nėra toks visiškai nežinomas, skaitančiam Bibliją, nors mūsų kalboje, kaip ir bet kurioje kitoje kalboje, jokio kito atitikmens neturi. Ir jo kilmės paaiškinti negali joks žmogus, jeigu jis nėra susipažinęs su Urantijos Knygos epochiniu apreiškimu. Tačiau Makiventa Melkizedekas NEBUVO JOKS KUNIGAS. Jis buvo DVASINIS MOKYTOJAS, mokęs žmones didesnės vieno Dievo sampratos. Ir net pateikė mokymų apie TREJYBĘ. Tačiau TIKROSIOS ROJAUS TREJYBĖS sampratos jis žmonių išmokyti neįstengė, nes ji buvo jiems per daug sudėtinga ir nuo jų nutolusi, todėl jis apsiribojo Rojaus Trejybės PAKAITALU – TRIMIS PAČIAIS AUKŠTAISIAIS, ŽVAIGŽDYNŲ TRIMIS TĖVAIS. O tai Vietinių Visatų mažesnių segmentų – ŽVAIGŽDYNŲ – TRYS VADOVAI – ŽVAIGŽDYNŲ TRYS TĖVAI, priklausantys VORONDADEKŲ dvasių kategorijai. Tačiau net ir toks ROJAUS Trejybės PAKAITALAS žmonėms dar buvo per sunkus, ir žydai savo religijoje Trejybės sampratos neišsaugojo, nors Jėzaus atėjimo laiku būtent jie turėjo patį giliausią VIENO ASMENIO Dievo supratimą visoje planetoje. Ir vis tik jų Raštuose yra užsilikęs PAČIŲ AUKŠTŲJŲ vardas, nors ir neminint jų skaičiaus. O Patys Aukštieji yra vien tik Vietinės Visatos kilmės dvasios, Dievo Sūnūs Vorondadekai.

23. Naujojo Testamento Jėzus ir bažnyčia tapo centru, užtemdžiusių Tėvą

Paulius laiške kolosiečiams rašo:

“Jis yra neregimojo Dievo atvaizdas, visos kūrinijos pirmagimis, nes jame sukurta visa, kas yra danguje ir žemėje, kas regima ir neregima, ar sostai, ar viešpatystės, ar kunigaikštystės, ar valdžios, – visa sukurta per jį ir jam. Jis yra pirma visų daiktų, ir visa juo laikosi. Ir jis yra KŪNO – BAŽNYČIOS GALVA. Jis – pradžia, mirusiųjų pirmagimis, kad visame kame turėtų pirmenybę. Dievas panorėjo jame apgyvendinti visą pilnatvę ir per jį visa sutaikinti su savimi, darydamas jo kryžiaus krauju taiką, – per jį sutaikinti visa, kas yra žemėje ir danguje.”

Štai tokiomis sampratomis vadovaujantis ir ėmė žmonės dar labiau tolti nuo Jėzaus, nes jie pradėjo formuoti BAŽNYČIĄ – ORGANIZACIJĄ. Ir atėjo akimirka, kada atsirado ir tokios Pauliaus mintys:

“Kartu su juo (mano pastaba – Titu) SIUNČIAME BROLĮ, PAGARSĖJUSĮ Evangelijos skelbimu VISOSE BAŽNYČIOSE. Jis netgi yra BAŽNYČIŲ PASKIRTAS mano kelionių palydovu šalpos darbui, kurį atliekame Viešpaties garbei ir su užsidegimu, sergėdamiesi, kad kas nors neimtų mūsų įtarinėti dėl tokių gausių aukų, pavestų mums tvarkyti.” (Antrasis korintiečiams, 8, 18-20)

“Titas – tai mano bičiulis ir bendradarbis tarp jūsų, o tie mūsų broliai – tai BAŽNYČIŲ PASIUNTINIAI, Kristaus šlovė. Todėl VISŲ BAŽNYČIŲ AKYSE įrodykite savo meilę ir kad mes ne veltui jums giriamės.” (Antrasis korintiečiams, 8 23-24)

“Tad ko gi jums trūksta, palyginti su kitomis BAŽNYČIOMIS?” (Antrasis korintiečiams, 12,13)

“Aš buvau iš veido nepažįstamas KRISTAUS BAŽNYČIOMS Judėjoje. JOS tik buvo girdėjusios: tas, kuris mus kitados persekiojo, dabar skelbia Evangelijos tikėjimą, kurį kadaise griovė. Ir JOS šlovino Dievą dėl manęs.” (Laiškas Galatams, 22-23)

“Man, iš visų šventųjų mažiausiajam, atiteko malonė skelbti pagonims nesuvokiamus Kristaus turtus ir atskleisti visiems, kaip turi išsipildyti slėpinys, nuo amžių uždengtas Dieve – visų dalykų Kūrėjuje – kad dabar PER BAŽNYČIĄ taptų žinoma kunigaikštystėms ir valdžioms danguje daugiariopa Dievo išmintis.” (Efeziečiams, 8-10)

“O tam, kuris savo jėga, veikiančia mumyse, gali padaryti nepalyginamai daugiau, negu mes prašome ar išmanome, jam tebūnie šlovė BAŽNYČIOJE ir Kristuje Jėzuje per visas kartas amžių amžiais! Amen.” (Efeziečiams, 3, 20)

“Jei tavo brolis tau nusikalstų, eik ir bark jį prie keturių akių. Jeigu jis paklausys, tu laimėjai savo brolių. O jei nepaklausytų, pasiimk su savimi dar vieną ar du, kad visa byla remtųsi dviejų ar trijų liudytojų parodymais. Jeigu jis ir jų nepaklausytų, pranešk BAŽNYČIAI. O jei nepaklus nė BAŽNYČIAI, tebūnie jis tau kaip pagonis ir muitininkas.” (Mato, 18, 15-17)

Štai šitaip palaipsniui Tėvas buvo užtemdomas Jėzaus centriniu asmeniu, o šalia Jėzaus ėmė vis stipriau išsigalėti BAŽNYČIA, kuri turėjo jau ir savo struktūrą su savo vyresniaisiais, pasiuntiniais, ir kunigais. Lygiai taip palaipsniui ėmė atsirasti nuostatos būti ištikimam BAŽNYČIAI – ORGANIZACIJAI, KURI TURI SAVO RITUALUS. Ir ne tik ištikimybė, bet ir “ŠLOVĖ BAŽNYČIOJE.” Jau net ir ŠLOVĖS Kristuje Jėzuje NEBEUŽTENKA, REIKIA JOS IR BAŽNYČIOS INSTITUCIJOJE. Štai kaip palaipsniui, nejučia Tėvas aptraukiamas rūku, nustumiamas į TOLIMĄ kampą, tuo tarpu į centrą iškyla JO Sūnus – Jėzus Kristus. Ir net ne jis pats iškyla spindintis, bet jo AUKA ANT KRYŽIAUS UŽ ŽMONIŲ NUODĖMES, nors JĖZUS buvo atėjęs atnešti pasauliui ne SAVO AUKĄ ANT KRYŽIAUS, BET TĖVO MEILĖS SUSPINDĖJIMĄ ŽMOGAUS ŠIRDYJE, NES VYKDĖ JO VALIĄ IŠ MEILĖS JAM IR LAISVA VALIA, TAIP PAT GAUTA IŠ TĖVO. Tai dar ir šito neužtenka, greta Jėzaus iškyla negyva bažnyčios struktūra, imanti pavergti žmogaus sąmonę ir sąmonę negyvais ritualais ir dogmomis, aukojimais ir išpirka, išpažintimis ir sakramentais.

Jėzui, dar prieš įsikūnijimą, buvo suteikti tam tikri apribojimai šio, ypač rizikingo įsikūnijimo žmogiškuoju pavidalu, gimstant bejėgiu kūdikiu iš moters iščių, kaip gimsta ir visi vaikai Urantijoje, laikotarpiu. Nuo Tėvo šiuos apribojimus jam, kaip Sūnui Kūrėjui, perdavė Emanuelis, kuris priklauso Dienų Sąjungos dvasių rangui – Rojaus Trejybės atstovams Vietinėje Visatoje. Kiekviena iš septynių šimtų tūkstančių Vietinių Visatų turi po VIENĄ DIENŲ SAJUNGĄ, KURI VEIKIA KAIP ROJAUS TREJYBĖS PATARĖJA VIETINĖS VISATOS VADOVAMS – SŪNUI KŪRĖJUI IR VIETINĖS VISATOS MOTINAI DVASIAI..

Taigi prieš išvykstant mūsų Sūnui Kūrėjui, Mykolui, į žmogiškojo įsikūnijimo misiją Urantijoje, Emanuelis perėmė vadovavimą visai Vietinei Visatai ir perdavė Tėvo numatytus apribojimus būsimosios misijos metu. Taip pat jis perdavė ir Gabrielio ir savo patarimus, tarp jų buvo ir tokie:

“Taip, kaip tau gali atrodyti tinkama, tu turi susitapatinti su egzistuojančiais religiniais ir dvasiniais judėjimais, kokie gali būti sutinkami Urantijoje, bet visais įmanomais būdais stenkis išvengti, kad nebūtų FORMALIAI SUKURTA ORGANIZUOTAS KULTAS, SUSTABARĖJUSI RELIGIJA, ar atsiskyrusi etinė mirtingųjų grupuotė. Tavas gyvenimas ir mokymai turi tapti bendruoju palikimu VISOMS RELIGIJOMS ir VISOMS TAUTOMS.” (Urantijos Knyga, 1330-01)

“Dėl to, kad tu be reikalo neprisidėtum prie vėlesniųjų Urantijos religinių tikėjimų stereotipinių sistemų ar kitokių neprogresyvių religinių srovių sukūrimo, mes dar daugiau tau patariame: NEPALIK PO SAVĖS PLANETOJE JOKIŲ UŽRAŠŲ. Susilaikyk nuo bet kokio rašymo ant atsparių medžiagų; neleisk savo bičiuliams daryti tavo statulėlių ar tavęs materialiuose kūriniuose kitokių pavaizdavimų. ŽIŪRĖK, KAD PLANETOJE NELIKTŲ NIEKO, KĄ POTENCIALIAI BŪTŲ GALIMA GARBINTI TAU IŠVYKUS.” (Urantijos Knyga, 1330-02)

"Nors tu gyvensi normalų ir vidutinį visuomeninį gyvenimą planetoje, būdamas vyriškosios lyties normalus individas, bet tikriausiai tu neužmegsi vedybinių santykių, o tokie santykiai būtų visiškai garbingi ir suderinami su tavuoju įsikūnijimu; bet aš privalau tau priminti, jog vienas iš Sūnaringtono mandatų dėl įsikūnijimo save padovanojančiam Rojaus kilmės Sūnui draudžia po savęs palikti žmogiškąjį palikuonį bet kurioje planetoje.” (Urantijos Knyga, 1330-03)

O juk dabar Pauliaus dėka yra sukurtas Jėzaus Kristaus ir BAŽNYČIOS kultas. Tą padarė ne Jėzus, tą padarė Paulius, iškraipydamas Jėzų.

Kompromisai dvasinėje sferoje brangiai kainuoja žmonijai. Anksčiau ar vėliau šitą kainą tenka mokėti kitoms kartoms. Ir mes ją mokame dabar. O ateityje mokėsime dar daugiau, nes Pauliaus, ir Naujojo Testamento iškraipymai ne tik neatitinka Jėzaus įsikūnijimo šviesos misijos, bet jie, labai dažnai, prieštarauja ir TĖVO valiai, o kas prieštarauja Tėvo valiai, tas duoda, anksčiau ar vėliau, vien tik karčius vaisius.

Todėl tiek Kristaus dabartinis kultas, tiek jo statulėlės, tiek TOKIOS VADINAMOSIOS JĖZAUS BAŽNYČIOS turės išnykti, nes jos nėra Kristaus sukurtos, Kristus NĖRA jų galva. Jos atstumia tikinčiuosius nuo gyvojo Tėvo, todėl jie ir neatranda Tėvo savo pačių viduje. Būtent tik dėl to ir atsirado ritualai ir dogmos net ir tokioje negyvoje Kristaus Bažnyčioje, o vėliau tai atvedė į islamą, praėjus beveik septyniems šimtams metų po Kristaus pakilimo.

O dabartinių karingųjų musulmonų veiksmų pasekmės Urantija dar tik patirs ateityje, kol kas ji jų dar net nepradėjo patirti.

IR TAI TIK VIENO ŠALTINIO – NAUJOJO TESTAMENTO – IR VIENO ŽMOGAUS – PAULIAUS – NEPATYRUSIO IR NESUVOKUSIO JĖZAUS MOKYMŲ GYVOSIOS PRASMĖS, SUKLYDIMŲ IR TĖVO VALIOS PAŽEIDIMŲ PASEKMĖS, KURIAS MES JAUČIAME DABAR IR KURIOS APSUNKINA MŪSŲ GYVENIMĄ KASDIEN IR PO DVIEJŲ TŪKSTANČIŲ METŲ.

24. Gyvoji Rojaus Trejybės religija jau įkurta, ir įkurta Lietuvoje

Sudužusios ir nebegyvos krikščionybės atgaivinti nebeįmanoma. Galima tik sukurti GYVĄ KITĄ KŪDIKĮ SU TĖVU DRAUGE. TĄ MES, URANTAI, IR PADARĖME – SUKŪRĖME ROJAUS TREJYBĖS GYVĄJĄ RELIGIJĄ BE ĮSTATYMŲ, BE RITUALŲ, BE DOGMŲ. IR MŪSŲ ATSIVĖRUSIOS SIELOS, GARBINANČIOS GYVUS ROJAUS TREJYBĖS ASMENIS IR PATIRIANČIOS PALAIMĄ ŠITAME GARBINIME IŠ MEILĖS, IR YRA SUJUNGTOS TĖVO DVASIOS MEILĖS GYVUOJU IR PATIRIAMU TARPUSAVIO RYŠIU.

ŠTAI KOKIA YRA VISOS URANTIJOS IR VISOS KŪRINIJOS GYVOJI RELIGIJA – ROJAUS TREJYBĖS ASMENŲ GARBINIMO IŠ MEILĖS RELIGIJA.

IR JI JAU REIŠKIASI LIETUVOJE. KOL KAS DAR TIK LIETUVOJE. BET JI APIMS VISĄ PASAULĮ, Į JĄ SUTEKĖS VISŲ NEGYVŲ IR RITUALINIŲ RELIGIJŲ TIKINČIŲJŲ ATSIVĖRUSIOS SIELOS. TOKIA YRA ROJAUS TREJYBĖS – TĖVO, AMŽINOJO SŪNAUS-MOTINOS-BROLIO, IR BEGALINĖS DVASIOS-MOTINOS-SESĖS – VALIA MUMS.

Jėzaus evangelija sutelpa į vieną sakinį – Dievo TĖVYSTĖ, žmonių BROLYSTĖ, ir būtent šitą evangeliją TARSI NEJUČIA aš išplėčiau net iki VISOS KŪRINIJOS BROLYSTĖS, nors tai buvo TĖVO MAN SUTEIKTA MINITS, KURIĄ IR PRADĖAJU VIS DRĄSIAU SKELBTI PER SAVO PASKAITAS VISIEMS. Ir atėjo toks metas, kada man apsisireiškė Jėzus ir pasakė, kad aš jo evangeliją šitaip išplėčiau iki visos kūrinijos brolystės, ir gavau iš Jėzaus ir Tėvo, o vėliau ir iš visos ROJAUS TREJYBĖS ĮGALIOJIMĄ ją skelbti visiems savo sielos broliams ir sesėms.

Tačiau šį įgaliojimą aš gavau dabartiniais laikais, jau praėjus dviems tūkstančiams metų nuo paties Jėzaus paskelbtos evangelijos, kada mūsų planetos, Urantijos, materiali civilizacija pažengė pirmyn tiek, jog pasaulio politika ir gamyba apima visą pasaulį, net pačius pakraščius, o dvasiniai dalykai priešingai – susiskaldė, atsiskyrė tiek, kad dabar egzistuoja daugybė įvairiausių religijų, jų sektų, srovių, kryptų, mokymų, ir metodikų, kaip gi eiti DVASINIO VYSTYMOSI KELIU.

Ir visi šie keliai veda tik į tolimesnį mūsų susvetimėjimą, nes niekas neaiškina apie TĖVO SURADIMĄ SAVO VIDUJE, APIE GYVO RYŠIO UŽMEZGIMĄ SU JUO PER GARBINIMĄ IR MALDĄ SAVAIS ŽODŽIAIS, SAVOMIS MINTIMIS, IR APIE GIMIMĄ IŠ DVASIOS, KAD IŠ DIEVO TARNO ŽMOGUS PATS PATIRTŲ, KAIP TAPO TĖVO SŪNUMI AR DUKRA.

Štai tarp tokių gimusių iš dvasios, arba jau toli pažengusių link tokio naujo dvasinio gimimo, Tėvo SŪNŲ IR DUKRŲ ir pasireiškia BROLYSTĖ TARPUSAVYJE, IR NET BROLYSTĖ SU PRISIKĖLUSIOMIS SIELOMIS IR SU AMŽINOMIS DVASIOMIS, KURIOS TAIP PAT DVASIŠKAI VYSTOSI AUKŠTESNIU LYGIU UŽ MŪSŲ

MATERIALAUS KŪNO PAVIDALĄ. ŠITAIP JOS KAUPIA SAVO PATYRIMĄ, KAIP JĮ KAUPIAME IR MES. Ir jos viską daro visų labui su meile ir iš meilės. Ir tokia yra amžinoji Rojaus Trejybės KŪRINIJOŠ ŠEIMA IR TIKROVĖ. Ir šios šeimos nariai taip pat GARBINA TĖVĄ, GARBINA ROJAUS TREJYBĘ. Ir garbina iš meilės, o ne iš baimės. Ir būtent tokia ir yra KŪRINIJOŠ TIKROVĖS GYVOJI RELIGIJA. Ir būtent tokią religiją – gyvąją Rojaus Trejybės religiją ir išpažįsta mūsų, kai kurie, sielos broliai ir sesės urantai jau dabar, nors jie tebėra materialiu žmogiškuoju pavidalu.

Šitokią gyvąją religiją prieš septynerius metus mane paprašė įkurti ne kas kitas, o JĖZUS, perdavęs savo žinią per vieną žmogų iš Australijos, mano tarsi atsitiktinai pirmą kartą sutiktą Jungtinėse Valstijose. Ir tas žmogus tada nieko man nesakė apie Jėzaus žinią, o tik paprašė įkurti bažnyčią. Tuo metu aš dar nebendravau su Tėvu tiek glaudžiai, kad būčiau girdėjęs Jo mokymus. Su Jėzumi taip pat nebuvau bendravęs nė karto. Todėl aš tokiam savo sielos brolio prašymui pasipriešinau. Ir tą padariau vien dėl to, kad savo patyrimu žinojau, kokia yra negyva ir tamsi dabartinė ritualinė ir dogmatinė bažnyčia. Todėl laikiausi nuostatos, jog geriau jau Dievas BE BAŽNYČIOS negu bažnyčia BE DIEVO.

Po dviejų mėnesių tas pats vyras paskambino, ir pranešė, kad atvažiuoja su manimi susitikti specialiai. Ir vėl jo prašymas man buvo steigti bažnyčią. Tik šį kartą po mano visą laiką neigiamų atsakymų, aiškinant, jog Tėvo garbinimas ir malda yra asmeninė, ir to pakanka, antrosios dienos vakare, kada mes vakarieniavome Kaune, po susitikimo su Kauno urantų grupe, jis man pasakė, kad šį prašymą jis perduoda nuo Jėzaus. Man dar buvo nesuprantamas jo toks pasakymas: kaip gi jis gali man perduoti žinią nuo Jėzaus? Tačiau mano abejones akimirksniu išsklaidė man pačiam suteiktas apreiškimas, kada mano paties mintis nustelbė tokie man viduje sakomi žodžiai: “Gera melstis asmeniškai, gerai garbinti Tėvą asmeniškai, bet šito neužtenka; taip pat reikia garbinti Tėvą dar ir kolektyviai ir melstis irgi dar ir kolektyviai.”

Mano vidus tarsi nušvito. Ir man tapo viskas tiek aišku, kad aš tą pačią akimirką pasakiau: “Bažnyčia JAU ĮKURTA.”

Mano draugas nenustebo dėl mano tokio pasikeitimo, nors tik prieš akimirką buvau jam jau ne vieną kartą pakartojęs, kad nereikia jokios bažnyčios, nes važinėju po Lietuvą su savo paskaitomis apie Dievą, apie Jėzų, apie Urantijos Knygą ir tik šitoks dvasinis švietimas yra reikalingas Lietuvai.

Jis mane pasveikino, mes abu pasimeldėme ir užbaigėme vakarienę būdami vieningos nuotaikos dvasioje.

Kitą rytą, TIK PABUDĘS ir prisiminęs, ką aš padariau, pajutau savo viduje BAIMEJ. “Ką reiškia taip lengvai pasakyti ‘taip,’ o ką daryti dabar, kaip šitą, tokį trumpą ‘taip’ paversti KŪNU?” – sukosi man mintys. “Juk manęs niekas netempė už liežuvio tuoj pat išpyškinti ‘jau bažnyčia įkurta.’” “Ką daryti toliau, juk negaliu pasakęs ‘taip’ nedaryti kito žingsnio, kurio net neįsivaizduoju, koks jis turės būti. Juk bažnyčiai reikalingas ir pavadinimas.”

Vos tik mano mintis pakrypo apie bažnyčios pavadinimą, tą pačią akimirką vėl mano visos mintys buvo nustelbtos ir vėl išgirdau, taip, kaip ir vakare, man sakant: “Tu ją pavadinsi Dievo Tėvo ir Jo Sūnaus Jėzaus vardu.” Nežinojau nei kas man šitaip sako, nei kaip su manimi susisieks, bet aš puoliau lyg ir teigti, lyg ir klausti: “Gal galima pavadinti paprasčiau, žemiškiau, arčiau žmogaus ir šitaip apsieiti be tokio aukšto Tėvo vardo?”

Man atsakė labai trumpai, bet tuo pačiu labai švelniai ir tvirtai, ką aš pajaučiau savo visu vidumi, kad tą pačią akimirką pravirkau: “Seniai laikas, kad bažnyčioje būtų TĖVO vardas.”

Aš nežinojau, KAIP VESTI PAMALDAS. Todėl visą laiką viduje jutau nerimą, juk tai turės būti pamaldos, o ne paskaita. Todėl atėję žmonės turėtų pajauti, kad jos skiriasi nuo mano paskaitos apie Dievą.

Jau iki tol, gal apie porą metų, savo paskaitas pradėdavau ir užbaigdavau trumpu Tėvo garbinimu ir malda. Tačiau dabar juk bus vien tik pamaldos, ir šitos maldos nebeužteks. Ir kur gi pakviesti savo sielos brolius ir seses į pamaldas, kai patalpų nėra jokių?

Bet Tėvo vedimas buvo toks nuostabus, kad jis parūpino ir vietą nuostabiame skvere prie pat cerkvės ir upės, labai netoli miesto centro, bet tuo pačiu labai izoliuotame skvero kampelyje, kad niekas netrukdytų.

Visas šias dienas ypač daug meldžiausi, ir prašiau Tėvo, kad man padėtų vesti pamaldas, nes tikrai nežinojau, KAIP TĄ DARYTI. Prieš pamaldas atėjau į skverą anksčiau, nes jaučiausi viduje pasimetęs, nežinojau ką reikės daryti, KAI JAU PAMALDŲ

ŠEŠTADIENIO RYTAS ATĖJO. Todėl vienas ėmiau melstis, dar prieš pasirodant mano sielos broliams ir sesėms, prašydamas Tėvo vedimo, kad aš pajausčiau jį per pamaldas, kad ir kiti sielos broliai ir sesės patirtų šitų pamaldų poveikį, nes aš nežinau, kaip jas vesti, todėl “atsiduodu Tavo valiai VISIŠKAI.”

Ir KĄ JŪS MANOTE? Per pamaldas tiek garbinimo, tiek prašymų malda liejosi tiek nuostabiai, kaip niekada iki tol to dar nebuvau patyręs. Aš jutau iš vidaus, kaip mano lūpomis kalba TĖVAS, nes tai buvo tikrai ne mano paties maldos žodžiai. Tokių žodžių savo maldose aš niekada nevartodavau. O viena moteris pajuto dar ir kvapą, kad ėmė klausti, gal kas uždegė smilkalus. Tą kvapą ėmė jausti kai kurie ir kiti mano sielos broliai ir sesės. Pajaučiau jį ir aš, nors smilkalų nedegė niekas. Po pamaldų kita moteris pasakė, kad liejosi tokia malda, kuri tikrai buvo dieviška, o ne iš žmogaus.

Ėjo metai, mūsų pamaldos vis labiau ir labiau mus stiprino iš vidaus. Jos padėjo mums daugiau atsiverti Tėvui, o tuo pačiu ir tarpusavyje. Tie urantų grupės nariai, kurie lankė pamaldas nuolat, tapo daug atviresni, ėmė jausti mažiau baimės, buvo nuoširdesni ir net išvalgesni palyginus su tos pačios grupės nariais, kurie pamaldų nelankė. Ir kasmet šis atotrūkis dvasiniame kelyje vis gilėjo. Ir tą jautė jau ne vienas iš mūsų, kad labai dažnai jau sunku buvo surasti bendrą kalbą, nes vieni vertina ir žvelgia sielos matymu ir kalba jau sielos išmintingu protu, o kiti mato ir vertina tik savo gyvuliniu protu.

Tai tik mums paliudija, kad nieko nėra kūrinyje stagnacijos būsenoje – arba tu judi su kūrinyje pirmyn į šviesą, arba imi risti žemyn ir degraduoti net lyginant su savo paties anksčiau pasiektomis aukštumomis. Garantijų nėra nė vienam. Neįmanoma kopti sielos dvasinio vystymosi laiptais neįdedant vis atkaklesnių ir ryžtingesnių asmeninių pastangų. Mūsų GYVOSIOS pamaldos taip pat reikalauja mūsų asmeninių, kiekvieno asmeninių, augimo pastangų.

O kad pamaldų nelankyti, didelė dalis urantų susigalvoja sau daugybę pateisinančių priežasčių, bet šitaip jie nuskriaudžia, deja, pirmiausia save ir savo artimuosius, nes negali savo ryškiais pasikeitimais paliudyti GYVOJO TĖVO IR JĖZAUS KASDIENĖJE VEIKLOJE. Kol siela MIEGA, tol gyvulinis protas labai lengvai nusiramina, kad tik nereikėtų šitų pastangų įdėti.

Vėliau, kada pradėjau gauti Tėvo mokymus, kada Jis manęs paprašė pradėti bendrauti ir su Jėzumi, kada iš Jėzaus gavau ir užrašiau jo apreiškimą KALBU JUMS VĖL, kada

Tėvo paprašytas užmezgiau ryšį ir su Rojaus Trejybės kitais dviem asmenimis – Amžinuoju Sūnumi-Motina-Broliu ir Begaline Dvasia Motina-Sese – mūsų gyvosios pamaldos irgi keitėsi, nes kiekvienas naujas patyrimas su mūsų Dvasiniais Tėvais atsispindi ir mūsų pamaldose – kiekviename iš mūsų.

Mūsų GYVOSIOS PAMALDOS yra nuspalvinamos vis kitais virpesiais ir žodžiais, atitinkančiais tuos virpesius, kuriuos ir jaučia tą akimirką Rojaus Trejybei atsivėrusi siela. Štai dėl ko NEREIKALINGI JOKIE MALDŲ TEKSTAI, NES PATI SIELA KURIA JUOS BŪDAMA GYVAME RYŠYJE SU TĖVU IR ROJAUS TREJYBE JAU PAČIOS MALDOS METU.

O kada Begalinė Dvasia manęs paprašė, kad mokyčiau VISUS garbinti ne tik Tėvą, bet visus tris Rojaus Trejybės Asmenis, tai po kurio laiko Tėvas man perteikė ir mūsų šventovės kitą pavadinimą – ROJAUS TREJYBĖS – kuris atitinka dabartinį jos statusą, nors dvasioje tai TOJI PATI GYVOJI ŠVENTOVĖ, KOKIA BUVO IR ANKSTESNIU PAVADINIMU.

Ir džiugu, kad žmonės mūsų šventovę plečia ir kituose miestuose, rengdami GYVĄSIAS ROJAUS TREJYBĖS GARBINIMO pamaldas taip, kaip juos veda Tėvas iš vidaus ir garbina Rojaus Trejybę kolektyviai.

Štai kokia jau yra įkurta LIETUVOJE MŪSŲ DABAR, IR JŪSŲ VISŲ ATEITYJE, GYVOJI ROJAUS TREJYBĖS RELIGIJA, KURI IR PAKEIS VISAS DABAR EGZISTUOJANČIAS NEGYVAS IR RITUALINES RELIGIJAS. JI PAKEIS IR VISAS JAU NEBEEGZISTUOJANČIOS VIENINGOS KRIKŠČIONYBĖS DABARTINĖS SEKTAS – KATALIKŲ, PROTESTANTŲ, PRAVOSLAVŲ, MORMONŲ, IR VISAS KITAS, NES JOJE YRA GYVAS IR TIESIOGINIS MEILĖS RYŠYS TARP TĖVO, AMŽINOJO SŪNAUS-MOTINOS-BROLIO, IR BEGALINĖS DVASIOS-MOTINOS-SESĖS. Čia nėra jokio ritualo, ir JOKIO ĮSTATYMO. Yra GYVOJI KOMUNIJA. O komunija – tai ir yra ypač artimas ir gyvas bendravimas tarp Tėvo ir JO VAIKO, ir tarpusavyje tarp visų atsivėrusių Tėvui vaikų.

25. Jėzaus mirtis už kitų nuodėmės neįmanoma

Dar vienas iškraipantis Jėzų faktas yra falsifikuota pati evangelija, kokios niekada neskelbė Jėzus. Tai ne JĖZAUS evangelija, o susigalvota pačių evangelijų autorių ir jiems paantrinusio Pauliaus – Jėzus buvo nukryžiuotas už žmonių nuodėmes, kad jas atpirktų, jis prisikėlė ir įsteigė bažnyčią ir yra bažnyčios galva, ir vien tik bažnyčios bendruomenės nariai yra sielos broliai.

“Kristus, atėjęs kaip būsimųjų gėrybių kunigas, pro aukštesnę ir tobulesnę padangtę, ne rankų darbo, tai yra ne šitos kūrinijos, taip pat ne ožių ar veršių KRAUJU, bet SAVUOJU KRAUJU vieną kartą visiems laikams įžengė į šventovę ir ĮVYKDĖ AMŽINĄJĮ ATPIRKIMĄ. Ir jeigu ožių bei jaučių KRAUJAS ir telyčios pelenai, kuriais apšlakstomi suteptieji, PAŠVENTINA ir suteikia kūno švarumą, tai nepalyginti labiau KRAUJAS KRISTAUS, kuris per amžinąją Dvasią paaukojo save kaip nesuteptą auką Dievui, NUVALYS MŪSŲ SAŽINĘ nuo mirties darbų, kad galėtume tarnauti gyvajam Dievui. (Hebrajams, 9,11-14)

Aš specialiai paryškinau žodžius, kad geriau pastebėtumėte jų absurda. Jūs tik pamąstykite, kad galima Tėvui sumokėti KYŠĮ. Ir tu jau esi be nuodėmės. Taip ir išeina, kad Jėzus ir Tėvas abu yra KYŠININKAI, TODĖL NATŪRALU, KAD TAIP SUKLĖSTĖJO KYŠININKAVIMAS IR MŪSŲ LAIKAIS, MAT VIENAS “REIKALAVO” KRAUJO IR NET MIRTIES ANT KRYŽIAUS UŽ KITŲ NUODĖMES KYŠIO, O KITAS “SUTIKO” JĮ DUOTI, IR “DAVĖ.” Tuomet šitomis kyšininkavimo nuostatomis ir gyvena dabartiniai mūsų sielos broliai ir sesės katalikai, protestantai, pravoslavai, evangelikai, mormonai, baptistai, ir visi kiti sektantai, kurie prisidengia kaip figos lapeliu Jėzaus vardu ir neša tuos pačius kyšius kunigams, kad tik jiems “atleistų” jų nuodėmės. Kadangi tai negyvi ritualai, ir visiškai bergždi, todėl ir visuomenėje vieni kitus graužia ir engia savo kasdieniame gyvenime vieni reikalaudami kyšių, o kiti juos nešdami. Nors tai yra nusikaltimas, kurį pasmerkė ir pati visuomenė, ir net daugelio valstybių visuomenė.

Nei Jėzus, nei Tėvas NĖRA KYŠININKAI, todėl jokios aukos Tėvas nereikalavo, ir jokio Jėzaus kraujo Jam nereikėjo NĖ LAŠO. Tai prasimanymas, KAD JĖZUS ATPIRKO NUODĖMES MIRDAMAS ANT KRYŽIAUS, ir šį prasimanymą sukūrė tokie patys, kaip ir absoliuti dauguma, TAMSŪS evangelijų autoriai, ir ypač prie to daug prisidėjo Paulius. Aišku, aplinka tuo metu neturėjo Urantijos Knygos ir Jėzaus Kristaus apreiškimo KALBU JUMS VĖL, todėl nebuvo į ką atsiremti, kada pradėjo nekreipti dėmesio į Jėzaus mokymus, GILUMINE PRASME, patys Jėzaus iškalbingiausi apaštalai. Tad kiti buvo tiesiog klaidinami ir painiojami tiek Jėzaus kai kurių apaštalų, tiek Pauliaus.

Tėvas neturi jokių kitokių jausmų be MEILĖS. Jam nereikia niekam atleisti per visą amžinybę, nes Jis YRA BŪTENT TAS, KURIS TAIP VISUS MYLI, ir myli vienodai kiekvieną, ir myli taip tarsi tie visi, ir kiekvienas, būtų tik vienas vienintelis Jo vaikas visoje kūrinijoje. Atleisti gali tik tas, kuris SUPYKSTA. O Tėvas vien tik myli, ir Jis net nežino, kas yra PYKTIS. Tai apie KOKĮ TĖVO ATLEIDIMĄ GALIMA KALBĖTI? Galima kalbėti tik apie paties ATLEIDIMO PAJAUTIMĄ SAVO SIELOJE, kada siela atsiveria Tėvui, Jį atranda savyje, ir gimsta iš dvasios, tada ji ir pajunta PALENGVĖJIMĄ savo viduje, KAD JI NEBETURI NUODĖMIŲ, JI IŠSILAISVINO IŠ BAIMĖS IR NUODĖMIŲ NAŠTOS, JI LAISVA NUO NUODĖMĖS PER GYVĄ RYŠĮ SU TĖVU, JI PATIRIA TĖVO MEILĘ SAVO VIDUJE.

Tuo tarpu Jono Tėvas yra pilnas rūstybės, ir dar iš Jėzaus lūpų sakomos:

“Tėvas myli Sūnų ir visa yra atidavęs į jo rankas. Kas tiki Sūnų, turi amžinąjį gyvenimą, o kas nenori Sūnaus tikėti – gyvenimo nematys; VIRŠ JO KYBO DIEVO RŪSTYBĖ.” (Jono, 3,35-36)

Tačiau pasirodo, anot Pauliaus, kad Dievas savo MEILĘ parodė dar ir per Kristaus KANČIĄ ir MIRTĮ:

“O Dievas mums parodė savo MEILĘ TUO, kad Kristus NUMIRĖ UŽ MUS, kai tebebuvo me nedėjeliai. Tad dar tikriaus dabar, kai esame NUTEISINTI JO KRAUJU,

būsime jo išgelbėti nuo RŪSTYBĖS. Jeigu, kai dar buvome priešai, MUS SUTAIKINO SU DIEVU jo Sūnaus MIRTIS, tai juo labiau mus išgelbės jo gyvybė, kai jau esame sutaikinti.” (Romiečiams, 5,8-10)

Parašiau pastarąją Pauliaus citatą, ir pagalvojau, jog norint tokią nesąmonę išnarplioti prireiktų skaityti keletą paskaitų apie tai, kas yra nusidėjėliai, kas yra mirtis, kas yra nuodėmė, kas yra gyvybė, kas yra sutaikinimas, kas yra išgelbėjimas, kas yra priešai, kas yra Dievo Sūnus, kas yra Dievas, ir t.t.. Dabar šitoji Pauliaus citata yra gryna nesąmonė, visiškai prieštaraujanti tikrovei ir Dievui. Ir ją dabar ištiesinsiu tik tiek, kad žinotumėte, jog visa, ką čia išreiškė Paulius, yra jo ASMENINIAI PRASIMANYMAI. Nėra tokio Dievo, kuris rodytų savo meilę reikalaudamas Kristaus KRAUJO, nėra tokio Dievo, kuris rodytų rūstybę ir kerštautų Jam nepaklūstančiam, nėra ir negali būti JOKIO sutaikinimo su Dievu, ir dar per kažkokią MIRTĮ. Tai svaičiojimais žmogaus, kuris nepažino ir NEPATYRĖ MYLINČIO TĖVO SAVYJE. Tai tik rodo SENOJO TESTAMENTO TOKĮ STIPRŲ POVEIKĮ Pauliaus PASĄMONEI, kuri tiek pilna BAIMĖS DIEVUI, kad jis negali suvokti, jog Dievas yra jį VIEN TIK MYLINTIS TĖVAS, BE JOKIO ĮNIRŠIO, BE JOKIOS RŪSTYBĖS, KURIAM NEREIKIA NĖ LAŠELIO KRISTAUS KRAUJO, NEREIKIA JOKIO SUTAIKINIMO, NES JIS NIEKADA NEPYKSTA, JAM NEREIKIA JOKIO ATPIRKIMO, JOKIOS AUKOS, JAM NĖRA JOKIŲ NUSIDĖJĖLIŲ, NES JIS VISUS MYLI, IR MYLI VIENODAI, IR JIS NET NEŽINO, KAS YRA NUODĖMĖ, NES MEILĖS ŠALTINYJE VISOS NUODĖMĖS TIESIOG IŠTIRPSTA TYROJE TARNYSTĖS SROVĖJE VISŲ ŠVIESOS LABUI.

Būtent dėl to ir Naujojo Testamento autorių deklaruojamas TOKS Tėvas NEEGZISTUOJA. Tai – piktas ir baudžiantis Tėvas, kokio niekada nebuvo, nėra, ir nebus. Ir TOKIO TĖVO būti negali, nes toks Tėvas sugriautų visą savo kūriniją, nes Jis taptų besikaitaliojantis tai į pikta, tai į gera, tai į kerštingą, tai į atleidžiantį, PRIKLAUSOMAI NUO ŽMOGAUS ELGESIO. TUO PAČIU TOKS TĖVAS TAPTŲ ŽMOGAUS ĮKAITU. TĖVAS NIEKADA NESIKEIČIA, IR BE MEILĖS NEGALI SIŪSTI ŽMOGUI DAUGIAU NIEKO. Ką suteikia vandens šaltinis? Vien tik vandenį. Ką suteikia KŪRINIJS MEILĖS ŠALTINIS – TĖVAS-ROJAUS TREJYBĖ? VIEN TIK MEILĘ. IR VISAI KŪRINIJAI VIENODAI. IR BE PERSTOJO, PER VISĄ AMŽINYBĘ IR BEGALYBĘ.

“Ir todėl jis yra naujosios Sandoros tarpininkas, kad, įvykus mirčiai, kuria jis atpirko pirmojoje Sandoroje padarytus nusikaltimus, pašauktieji gautų žadėtą amžinąjį paveldą. Kur tik yra testamentas, ten būtina įrodyti testatoriaus mirtį. Testamentas įgyja galią mirus jo sudarytojiui, o prie jo gyvos galvos testamentas negalioja. Štai kodėl ir pirmoji Sandora nebuvo priimta be kraujo. Paskelbęs tautai visus įstatymo nuostatus, Mozė, paėmęs veršių bei ozių kraujo su vandeniu ir purpurinės vilnos su yzopu, apšlakstė pačią knygą ir visą tautą ir tarė: *Tai yra kraujas Sandoros, kurį priimti įsakė jums Dievas!* Jis apšlakstė krauju ir padangtę bei visus apeigų indus. Taip pat bemaž viskas pagal įstatymą apvaloma krauju, ir be kraujo praliejimo nėra atleidimo. “ (Hebrajams, 9,15-22)

Kadangi Laiško hebrajams autorius buvo auklėjamas senųjų žydų Raštų įtakoje, tai ir akivaizdus jų poveikis net ir šitame laiške. Jis negali pabėgti nuo tokio neegzistuojančio

dievo, kuriam reikalingas kraujas, kuriam reikalinga prievartinė mirtis, kad atpirktų nusikaltimus. Tai kerštingo žydų sugalvoto ir neegzistuojančio dievo įvaizdis, kuris pasitenkina tik matydamas kraują ir mirtį, ir tik tada mirtyje pradeda rodyti atlidumą. Todėl kaip Senasis Testamentas gąsdino visus baudžiančiu, ir tikrovėje neegzistuojančiu, dievu, taip ir Naujasis Testamentas netoli tepabėga ir ištikimai TĖSIA TOKIAS KRAUPIAS, IR NEVERTAS DVASINGO IR ORAUS ŽMOGAUS SAMPRATOS, GĄSDINIMO TRADICIJAS, visą laiką primindamas BIJOTI Dievo, ir dar kartą primena, kad pagal ĮSTATYMĄ BE KRAUJO PRALIEJIMO NĖRA ATLEIDIMO. Tai žmogiško, klystančio, ir nesamo dievo samprata, kuri dar galėjo egzistuoti anais laikais, bet tik ne šiandien. Tačiau net ir anais laikais Jėzus juk ir buvo atėjęs ir dėl to, kad tokią neteisingą sampratą panaikintų. Šiandien tokia neegzistuojančio dievo samprata turi būti RYŽTINGAI keičiama į MYLINČIO IR TIK MYLINČIO TĖVO-ROJAUS TRJEYBĖS sampratą ir net patyrimą su Juo, kada Jis atrandamas savyje.

“Taigi dangiškųjų dalykų atvaizdai turi būti šitaip apvalomi, o patys dangaus provaizdžiai – aukštesnėmis aukomis negu šitos. Mat Kristus įžengė ne į rankų darbo šventyklą – tikrosios atvaizdą, bet į pati dangų, kad nuo dabar mus užtartų, stovėdamas prieš Dievo veidą. Ir įžengė ne tam, kad pakartotinai atnašautų save, kaip daro vyriausiasis kunigas, kuris kasmet įeina į šventąją vietą su svetimu krauju, – tuomet Kristui būtų reikėję daugelį kartų kentėti nuo pasaulio sukūrimo. Bet dabar jis vieną kartą visiems laikams pasirodė amžių pabaigoje, kad savo auka sunaikintų nuodėmę. Ir kaip žmonėms skirta vieną kartą mirti ir stoti į teismą, taip ir Kristus, vieną kartą paaukotas, kad atsilygintų už visų nuodėmės, antrą kartą pasirodys ne dėl nuodėmių, bet jo laukiančiųjų išganymui.” (Hebrajams, 9,23-28)

Šitoji pastraipa parodo Laiško hebrajams autoriaus visišką neišmanymą nei kas yra nuodėmė, nei kas yra Dievas, nei kas yra nuodėmės sunaikinimas, nei koku būdu ją galima sunaikinti. Paulius laiške romiečiams rašo: “Visa, kas daroma ne pagal įsitikinimą, yra nuodėmė.” (Romiečiams, 14, 23)

Šitokia mintimi vadovaujantis galima nuodėme pavadinti bet ką, arba priešingai, viską galima pateisinti, kad tai nuodėme nebūtų. Gali su pačiu giliausiu įsitikinimu apiplėšti žmogų, ir tai nebus, pagal tokią nuodėmės sampratą, laikoma nuodėme. Juk svarbu, kad būtų pagal įsitikinimą daroma. O štai kada to įsitikinimo nebus, tai net ir geras darbas pavirs į nuodėmę. TAČIAU TAI YRA NEIŠMANYMAS.

Nuodėmė yra tik tada, kada darai SAMONINGĄ blogį, kada pats supranti, kad darai blogai ir vis tiek taip darai. Būtent dėl to gali būti vienam lygiai toks pat veiksmas nuodėmė, o kitam ne. Dar daugiau, vienam pasakyti pikta žodį susierzinus nebus nuodėmė, o kitam net ir mintyse pagalvoti negražią mintį bus jau nuodėmė. Tai priklauso nuo kiekvieno iš mūsų DVASINIO LYGIO. Ir kuo aukštesnis dvasinis lygis, tuo aukščiau kyla ir kartelė – kas yra nuodėmė. Tačiau išsilaisvinimas iš nuodėmės yra Tėvo atradimas savyje ir gimimas iš dvasios, kada siela pradeda gyventi Tėvo meile. Tada ji pati pajunta, kad nebenori gyventi nuodėme, ir nebegyvena. Ir kuo stipresnis GYVAS RYŠYS su Tėvu, PER JO GARBINIMĄ IR GYVĄ MALDĄ, tuo tvirčiau jaučiasi NEBENUODĖMINGA siela. Ir tai visiškai nepriklauso nuo kažkokio TIKROVĖJE

NESAMO nuodėmių atpirkimo, nuo Kristaus kraujo praliejimo, nuo jo kankinančios mirties ant kryžiaus. Tai priklauso vien tik nuo GYVO ir TVIRTO ryšio su Tėvu. Jėzus ir atėjo į mūsų planetą būtent šito gyvo ryšio mokyti žmones, o ne atpirkti nuodėmių. Nuodėmių atpirkti negalima, nes jau aiškinau, kad Tėvas nėra KYŠININKAS, IR KYŠIŲ NEPRIIMA, KAD GALĖTUM APSIDRAUSTI NUO BET KOKIŲ NUODĖMIŲ PER JĖZŲ, KAD JIS TAVO NUODĖMES IŠPIRKTŲ IŠ TAU JAU NET IR BAUSMES PARUOŠUSIO TĖVO. Tai Mato, Pauliaus, Jono, Morkaus, Luko, Petro, Jokūbo, ir panašių į juos sąmonės, ir sąmonės, teršalai, pasiekę juos per ano meto žydų Raštus ir ritualus, ir tiek įsiedę, kaip rūdys metale, kad nuo jų išsivalyti jie niekaip nepajėgė, ir patys tą ėmė perteikti kitiems žmonėms laiškuose, evangelijose, kas ir buvo sudėta į Naująjį Testamentą ir taip nevykusiai pavadintą Dievo žodžiu. Ir dar kaip Petro paaiškinimą:

“Mes turime tvirčiausią pranašų žodį. Jūs gerai darote, laikydamiesi jo tarsi žiburio, šviečiančio tamsioje vietoje, kol išauš diena ir jūsų širdyse užtekės aušrinė. Pirmiausia žinokite, kad JOKIA Rašto PRANAŠYSTĖ NEGALI BŪTI SAVAVALIŠKAI AIŠKINAMA, nes pranašystė niekuomet nėra atėjusi žmogaus valia, bet Šventosios Dvasios paakinti žmonės kalbėjo Dievo vardu.” (Petro antrasis laiškas, 1, 19-21)

26. Šventosios Dvasios painiojimas su Tiesos Dvasia

Nei Petras, nei kiti apaštalai nežinojo nei kas yra Tėvo dvasia, Minties Derintojas, nei kuo ji skiriasi nuo Šventosios Dvasios, o ši – nuo Tiesos Dvasios, nei kaip ir kada jos veikia. Tačiau pasakė – kaip kirviu nukirto. Tegu niekas tenedrįsta savo pridėti! Štai nuo tokių pareiškimų ir prasideda dogmatizmas ir sustabarėjimas. Šitai jis pasiekė ir mus. Iš tų pačių Raštų, kurie patys pilni susipainiojimų, prieštaravimų, ir iškraipymų, bet jų nevalia taisyti. Aš jums čia rašau, mėgindamas parodyti Naujojo Testamento, kai kurių vietų, visišką absurdiškumą, ir dėl to neturintį jokio ryšio su teksto gavimu iš Šventosios Dvasios. Tuo labiau, kad Naujasis Testamentas yra sudurstyta iš atskirų lopinių – skirtingu laiku ir skirtingų žmonių parašytų atsiminimų apie Jėzaus mokymus, kuriuos jie patys ir iškraipė, nors savo rašinius ir pavadino EVANGELIJA – GERĄJA NAUJIENA – BET NE KRISTAUS EVANGELIJA, BET SAVO, o taip pat iš kitų žmonių laiškų, kurie ir minties neturėjo, kad kada nors kiekvienas jų laiškų, rašytų savo bičiuliams, žodis bus KITOSE KARTOSE vadinamas DIEVO ŽODŽIU.

Paulius nesako, kad jų žodžiai ar laiškai yra DIEVO žodis, jis sako, jog tai yra JŲ žodžiai ar laiškas: “Todėl, broliai, tvirtai stovėkite ir laikykitės perduotų tiesų, kurių išmokote iš MŪSŲ ŽODŽIŲ AR LAIŠKO.” (Antrasis laiškas tesalonikiečiams, 2,15) Tačiau patys žmonės jų žodžiams ir laiškam suteikė Dievo žodžio statusą, lygiai taip, kaip ir Petras savo laiške Rašto kiekvienai pranašystei suteikė Šventosios Dvasios autorystę.

Tokių dalykų, kaip Tėvo dvasia – Minties Derintojas, Sūnaus Kūrėjo-Jėzaus Tiesos Dvasia, ir Vietinės Visatos Motinos Dvasios Šventoji Dvasia nėra vienas tuo metu, ar iki to meto, gyvenęs pranašas, apaštalas, ar bet kuris kitas mirtingasis neskyrė, todėl Tiesos Dvasią kai kurie iš jų laikė lygiai ta pačia Šventąja Dvasia. O kaip ir kada jos veikia taip pat neturėjo jokio supratimo. Todėl vienoje vietoje jie pavadina Šventąja Dvasia, o jau

žiūrėk šalia yra ir Tiesos Dvasia, nors kalba eina apie vieną ir tą pačią dvasią: Štai Jono evangelijos skyrelio pavadinimas yra toks: APIE ŠVENTOSIOS DVASIOS ATSIUNTIMĄ. Tuo tarpu tame skyrelyje JONO Jėzus sako:

“Dar daugel jums norėčiau kalbėti, bet dabar jūs negalite pakelti. Kai ateis toji TIESOS DVASIA, ji ves jus į tiesos pilnatvę, ji nekalbės iš savęs, bet skelbs, ką bus išgirdusi, ir praneš, kas turi įvykti. Ji pašlovins mane, nes ims iš to, kas mano, ir jums tai paskelbs. Visa, ką Tėvas turi, yra ir mano, todėl aš pasakiau, kad ji ims iš to, kas mano, ir jums tai paskelbs.“ (Jono, 16, 12-15)

Jėzus aiškiai pasako, kad jo apaštalai negali suvokti jo žodžių, jo mokymų, o kiek jis daug dar norėti juos mokyti, bet tai tuščias reikalas. Ir šituo nedideliu mokymu apie Tiesos Dvasią Jėzus tiek daug pasako, bet jie šito nesupranta. Jis sako, jog ateis TIESOS Dvasia, ir ves juos į tiesos pilnatvę, bet ji nekalbės iš savęs. O tai reiškia, kad ateis ne Jėzaus, kaip žmogiškojo mirtingojo, bet jo kaip SŪNAUS KŪRĖJO dvasia – Tiesos Dvasia – kuri yra jo asmens ir asmenybės pasireiškimas visame pasaulyje, ir kiekvienam žmogui. Tiesos Dvasia pati nėra ASMUO, ji tik atstovauja tam asmeniui, iš kurio yra pasklidusi, dėl to ji ir negali mokyti ir kalbėti SAVO VARDU, o kalba tik to vardu, kuriam ir atstovauja, ir kalba tik tai, ką sako jos atstovaujamas asmuo. Jėzus, sugrįžęs po savo misijos užbaigimo, sėkmingo užbaigimo, gavo visą neribotą valdžią savo Vietinei Visatai ir dabar ją valdo nebe kaip Tėvo atstovas, bet SAVO VARDU. Ir ją valdo jau taip, kaip ją valdytų ir pats Tėvas būdamas asmeniškai šitoje visatoje. Todėl Jėzus ir pasako, jog “visa, ką Tėvas turi, yra ir mano.” Bet ne taip buvo iki Jėzaus misijos pradžios. Tačiau argi apaštalams, su jų prietarais ir dogmomis, suprasti tokią tiesą. Dėl to Jėzus ir apgailestauja, kad daug ko dar negali jiems kalbėti, nes vis tiek jie nesupras.

Dauguma iš jūsų šito irgi nesuvokiate, dėl to ir laikote Naująjį Testamentą, kaip ir Senąjį, Dievo žodžiu, nors jis ir nėra Dievo žodis. Būtent dėl šito jums ir rašau šitą savo mokymą, kad nors kiek išsivaduojumėte iš savojo sąstingio tamsos, kuri žaloja ir jūsų pačių sielą. Šitai jums save įrėminę, NEKINTAMAI, pirmiausia kenkia sau.

Būtent per Tiesos Dvasios veikimą Sūnus Kūrėjas-Jėzus ir gali pasiekti mus, kiekvieną, nors tuo metu jis gali būti tiek savo Vietinėje Visatoje, tiek išvykęs į kitas visas, tiek lankytis Rojuje pas Rojaus Trejybę. Būtent Tiesos Dvasios veikimas mums sustiprina tiesos siekimo impulsą. Ir Jėzus, kalbėdamas apie savo beldimą į kiekvieno širdį, kad atsivertų žmogus ir jis galėtų įeiti į jo vidų, ir turėjo mintį Tiesos Dvasios veikimą žmogui iš išorės, kad tik jis pajautų, tegu jam ir visiškai nesuprantamą, poreikį tiesai, teisingumui, kad tik jis susimąstytų apie giluminius tiesos ir teisingumo pasireiškimus ar pažeidimus kasdienybėje. Šitai veikia Jėzaus TIESOS DVASIA.

Tuo tarpu yra ir Šventoji Dvasia. Būtent ji yra Vietinės Visatos Motinos Dvasios dvasia. O Vietinės Visatos Motina Dvasia drauge su savo PARTNERIU – Sūnumi Kūrėju – ir yra sukūrusi Vietinę Visatą ir jos gyvybę – tiek materialią, tiek dvasinę. Tačiau tik savosios Vietinės Visatos gyvybę. Tokių Vietinių Visatų yra šiuo metu organizuota septyni šimtai tūkstančių. O tai reiškia, kad tiek pat yra ir Sūnų Kūrėjų ir Vietinių Visatų Motinų Dvasių. Lygiai taip pat tai reiškia, kad tiek pat yra ir Šventųjų Dvasių, nes

Vietinės Visatos Motina Dvasia savo Vietinės Visatos ribas kosmose pažymi savo Šventosios Dvasios grandine dar prieš pradėdant Vietinės Visatos organizavimą, kai joje nėra jokių planetų ir jokios gyvybės. Tuo metu nėra paskleista ir Tiesos Dvasios. Ji yra tik pačiame Sūnuje Kūrėjuje. Tiesos Dvasia bus paskleista tik po kelių šimtų milijardų metų. Mūsų Sūnus Kūrėjas ir Vietinės Visatos Motina Dvasia savo Vietinę Visatą pradėjo organizuoti prieš daugiau kaip keturis šimtus milijardų metų. Tiek laiko joje veikia ir Šventoji Dvasia. Mūsų planetoje ji yra nuo pat jos pradinės akimirkos, kada tik mūsų saulės liepsnojančios masės, karščio spaudimo milžiniškos jėgos veikiamos, nugalėjo saulės didžiulę trauką ir pasklido į kosmosą, ėmė vesti ir prisitraukti kitus kosmose skriejusius mažesnius kūnus, šitaip pradėdamos ilgalaikį ir palaipsnių mūsų planetos formavimąsi. Ir jau toje karštoje masėje taip pat buvo Šventoji Dvasia, kuri yra tiek mikrokosmose, tiek makrokosmose. Tuo tarpu Tiesos Dvasia MŪSŲ PLANETOJE buvo paskleista tik po Jėzaus misijos užbaigimo ir jo sugrįžimo į savo dvasinį statusą – į Sūnaus Kūrėjo dvasinį statusą, kuris kokybiškai irgi pasikeitė, nes jis tapo Šeimininku Sūnumi Kūrėju.

27. Marijos ir Juozapo ŠEIMA, Gabrielio apsireiškimai Elžbietai ir Marijai

Kiekvienas iš septynių šimtų tūkstančių Sūnų Kūrėjų turi sukaupti savosios Visatos tvarinių gyvenimo patyrimą, pats išikūnydamas tų tvarinių pavidalu – tiek dvasių, tiek sielų, tiek materialių žmonių pavidalu. Šitokiu būdu jie patiria ir susipažįsta iš vidaus, ką reiškia tų tvarinių gyvenimas ir veikla visų labui. Ir jie ne tik kaupia savo patyrimą, bet tuo pačiu ir demonstruoja tai gyvybės kategorijai nuostabaus veikimo pavyzdį, ko galima pasiekti su Tėvu-Rojaus Trejybe, vykdant JŲ Valią iš meilės. Ir tokių išikūnijimų būna SEPTYNI. Ir tik septyni. Visada paskutinysis – septintasis – būna pats rizikingiausias – gimstant bejėgiu kūdikiu iš moters, augant normalioje šeimoje, augant ir patiriant visus tuos pačius vargus ir problemas, kaip juos patiria kiekvienas tos planetos tos kartos vidutinis vaikas.

Šitoji misija yra rizikingiausia dėl to, kad gali vaikas užaugti toks, kuris pradės paneigti Tėvo valią, net maištauti prieš Tėvą Jį visiškai atstumdamas ir paneigdamas. O juk šitą misiją stebi VISA VISATA, JOS GAUSŪS TVARINIAI GAUNA INFORMACIJĄ ĮVAIRIOSE PLANETOSE APIE SAVOJO VISATOS SUTVĖRĖJO IR VALDOVO GYVENIMĄ ŽMOGIŠKUOJU TVARINIU. Todėl Jėzaus misija buvo VISAI VISATAI, NE TIK URANTIJAI.

Ar jūs įsivaizduojate, kokia buvo rizika, kada REALUS Šėtonas gundė Jėzų kalnuose kaip paprastą mirtingąjį? Jėzus, pasitikėdamas VIEN TIK TĖVU, IR ATSIDUODAMAS VIEN TIK TĖVO VEDIMUI IŠ VIDAUS, JUNTAMAM TIK SAVUOJU ĮTIKĖJIMU, atsisakė net savojo angelo serafimo pagalbos ir pasitiko Šėtoną VIENUT VIENAS, BET JAUČIANTIS TVIRTĄ ĮTIKĖJIMĄ Į TĖVĄ IR JO GYVĄ BUVIMĄ SAVO VIDUJE PER DERINTOJO BUVIMĄ JO ŽMOGIŠKAJAME PROTE. Ant kortos buvo pastatyta VISOS VIETINĖS VISATOS IŠTIKIMYBĖ TĖVUI. Nesvarbu, kad Jėzus buvo Visatos Valdovas, bet jis stovėjo prieš Šėtoną kaip žmogus, atsidavęs TĖVUI, ir tuo demonstruodamas savo pranašumą net prieš dvasią – ŠĖTONĄ, VIENĄ IŠ SATANIJOS

SISTEMOS BUVUSIŲ VADOVŲ, KURIOJE TUO METU BUVO DAUGIAU KAIP ŠEŠI ŠIMTAI PAVALDŽIŲ PLANETŲ SU ŽMONĖMIS IR DAR APIE PENKIS ŠIMTUS PLANETŲ SU SIELOMIS IR DVASIOMIS. Ir jis vadovavo joms drauge su Liuciferiu. O čia prieš jį stovi žmogus, Jėzus, atsidavęs TĖVUI. Štai kaip įmanoma pranokti net dvasinį vadovą mirtingajam žmogui, kada šis atsiduoda Tėvo vedimui iš vidaus ir juo pasitiki iki pat gelmės. O rizika yra milžiniška, jeigu vaikas gims prastoje šeimoje. Jeigu Jėzus būtų gimęs taip, kaip tą sako Naujasis Testamentas, tikrai šitoji jo misija būtų sužlugdyta, nes Naujojo Testamento nuostatos prieštarauja Tėvo valiai, kuri būtent ir numato, kad vaikelis turi gimti MYLINČIOJE ŠEIMOJE, o jis gimė net ne šeimoje, nes Marija, anot Naujojo Testamento, net nebuvo ištėkėjusi, nes Juozapas buvo tik jos sužadėtinis:

“Jėzaus Kristaus gimimas buvo toksai. Jo motina Marija buvo susižadėjusi su Juozapu; dar nepradėjus jiems kartu gyventi, Šventosios Dvasios veikimu ji tapo nėščia. Jos vyras Juozapas, būdamas teisus ir nenorėdamas daryti jai nešlovės, sumanė tylomis ją atleisti. Kai jis nusprendė taip padaryti, per sapną pasirodė jam Viešpaties angelas ir tarė: “Juozapai, Dovydo sūnau, nebijok parsivesti į namus savo žmonos Marijos, nes jos vaisius yra iš Šventosios Dvasios. Ji pagimdys sūnų, kuriam tu duosi Jėzaus vardą, nes jis išgelbės savo tautą iš nuodėmių“. Visa tai įvyko, kad išsipildytų Viešpaties žodžiai, pasakyti per pranašą: *Štai mergelė nešios iščiose ir pagimdys sūnų, ir jis vadinsis Emanuelis*, o tai reiškia: “Dievas su mumis“. (Mato, 1,18-25)

Šis aprašymas visai iškraipo Jėzaus gimimą. Pirmiausia tuo, kaip jau minėjau, jog Sūnui Kūrėjui įsikūnijimo žmogaus pavidalu misija yra pati rizikingiausia misija tarp visų septynių įsikūnijimų. Todėl jo paties nurodymu labai skrupulingai iš daugybės daugybės šeimų buvo parinkta Marijos ir Juozapo jauna šeima, prieš tai patikrinus jų abiejų genetinę liniją net per kartų kartas dešimtis tūkstančių metų į praeitį. Ir būtent Juozapas buvo Jėzaus biologinis TĖVAS, o ne Šventoji Dvasia, kaip teigia Naujasis Testamentas. Tačiau nepaisant to, kad Jėzus buvo Juozapo ir Marijos pradėtas lytiniu keliu, o ne iš Šventosios Dvasios, ir pradėtas lygiai taip, kaip buvo pradedami visi kūdikiai Urantijoje iki to meto ir po to meto, vis tik tai buvo Visatos Sutvėrėjo ir Valdovo ASMENS įsikūnijimas materialiu pavidalu, žmogiškuoju pavidalu save padovanojant bejėgiu kūdikiu, jam gimstant iš moters iščių. Ir veltui mėginama spėlioti, kaip gi galima Visatos vienam iš Sutvėrėjų ir Valdovų šitaip įsikūnyti, nes šito atsakymo niekas negali nei išmąstyti, nei sugalvoti, nes jį žino tik Rojaus Trejybė ir tie Sūnūs Kūrėjai, kurie šitokiu būdu jau patyrė savo įsikūnijimą per savęs padovanojimo misiją žmogiškuoju pavidalu. Tokį patį įsikūnijimą patiria ir dar viena dvasių kategorija – Sūnūs Arbitrai – kada jie save padovanoja gimdami iš moters iščių bejėgiu kūdikiu. Tačiau jų LYTINIS pradėjimas yra natūraliu būdu – tarp vyro ir moters – kaip buvo ir Jėzaus atveju Marijos ir Juozapo ŠEIMOJE, o ne “įpūstas” iš Šventosios dvasios, nors ji yra visur ir visada.

Gabrielis, kuris nėra joks angelas, kaip teigia Naujasis Testamentas, bet yra Ryškioji ir Ryto Žvaigždė, o tai yra pati aukščiausia dvasios asmenybė Vietinėje Visatoje, kuriai yra tiesiogiai pavaldžios visos angelų asmenybės. Ryškioji ir Ryto Žvaigždė net pavaduoja Sūnų Kūrėją, kada šis būna išvykęs iš Vietinės Visatos būstinės ir tuo metu valdo Visatą pati. Ir tokia dvasios asmenybė kiekvienoje Vietinėje Visatoje yra tik viena.

Tad Gabrielis pirma apsireiškė Marijos pusseserei Elžbietai, būsimai Jono Krikštytojo motinai, o vėliau ir jai pačiai. Štai kaip Gabrielio apsireiškimus šioms dviem moterims pateikia Urantijos Knygos epochinis apreiškimas:

“2. GABRIELIS APSIREIŠKIA ELŽBIETAJ

Jėzaus gyvenimo darbą Urantijoje iš tikrųjų pradėjo Jonas Krikštytojas. Zakarijas, Jono tėvas, priklausė žydų dvasininkijai, tuo tarpu jo motina, Elžbieta, buvo tos pačios didžiulės šeimos grupės, kuriai taip pat priklausė ir Marija, Jėzaus motina, labiau klestinčios atšakos narė. Zakarijas ir Elžbieta, nors ir buvo vedę daugelį metų, bet vaikų neturėjo.

Baigiantis birželio mėnesiui, 8 m. pr. Kr., MAŽDAUG TRIMS MĖNESIAMS PRAĖJUS PO JUOZAPO IR MARIJOS VEDYBŲ, vienos dienos pusiaudienį Gabrielis apsireiškė Elžbietai, lygiai taip, kaip jis vėliau pasirodė Marijai. Tarė Gabrielis:

"Tuo metu, kai tavo vyras, Zakarijas, stovi prieš altorių Jeruzalėje, ir tuo metu, kai susirinkę žmonės meldžia, kad ateitų išlaisvintojas, aš, Gabrielis, atėjau pranešti, kad tu netrukus pagimdysi sūnų, kuris bus šito dieviškojo mokytojo pranašas, ir tu savo sūnui tikrai duosi Jono vardą. Jis užaugs būdamas atsidavęs Viešpačiui tavo Dievui, o kada jis bus visiškai suaugęs, tada tavo širdžiai suteiks džiaugsmo, nes daug sielų atgręš į Dievą, ir jis taip pat skelbs tavosios tautos sielos gydytojo ir visos žmonijos dvasios išlaisvintojo atėjimą. Tavoji giminaitė Marija bus šito pažadėtojo vaikelio motina, ir jai aš taip pat apsireikšiu."

Šitas regėjimas Elžbietą labai smarkiai išgąsdino. Gabrieliui pasišalinus, ji mintimis sugrįžo prie to, ką buvo patyrusi, ilgai apmąstydamą šio didingo svečio žodžius, bet apie šį apreiškimą niekam kitam, išskyrus savo vyrą, nepasakojo iki pat savo vėlesniojo apsilankymo pas Mariją kitų metų vasario pradžioje.

Tačiau, penkis mėnesius apie savąją paslaptį Elžbieta nieko nepasakė net ir savo vyrui. Atskleidus Gabrielio apsilankymo istoriją, Zakarijas sureagavo labai skeptiškai ir savaičių savaitėmis abejojo visu šituo patyrimu, tiktai nenoromis sutikęs patikėti Gabrielio apsilankymu pas jo žmoną tada, kada daugiau nebegalėjo abejoti, kad ji laukėsi kūdikio. Zakariją labai suglumino Elžbietos būsimoji motinystė, bet jis neabejojo savo žmonos dora, nežiūrint savo paties solidaus amžiaus. Tiktai tada, kada iki Jono gimimo buvo likusios šešios savaitės, Zakarijas, susapnavęs išpūdingą sapną, visiškai įsitikino, jog Elžbieta turi tapti likimo sūnaus, to, kuris turi paruošti kelią ateinančiam Mesijui, motina.

Gabrielis Marijai apsireiškė maždaug apie lapkričio vidurį, 8 m. pr. Kr., tuo metu, kada ji dirbo savo namuose Nazarete. Vėliau, kada Marija neabejojo, kad ji turi tapti motina, ji įtikino Juozapą, kad jai leistų nukeliauti į Judahą miestą, kuris buvo už keturių mylių į vakarus nuo Jeruzalės, kalnuose, aplankyti Elžbietos. Gabrielis, apsireikšdamas kiekvienai iš šių abiejų būsimųjų motinų buvo sakęs, kad jis apsireikš ir kitai. Natūralu, kad jos nekantravo susitikti, palyginti savo patyrimus, ir pasišnekėti apie savųjų sūnų galimą ateitį. Marija pas savo tolimą pusseserę viešėjo tris savaites. Elžbieta daug padarė, kad Marijos įtikėjimą į Gabrielio viziją sustiprintų, todėl namo ji sugrįžo daug daugiau

atsidavusi tam šauksmui, kad taptų motina likimo sūnui, kurį taip greitai ji turi padovanoti pasauliui kaip bejėgį kūdikį, vidutinį ir normalų sferos kūdikį.

Jonas gimė Judaho mieste kovo 25 d., 7 m. pr. Kr. Zakarijas ir Elžbieta nepaprastai džiūgavo suvokdami, kad jiems gimė sūnus, kaip ir buvo žadėjęs Gabrielis, ir kada aštuntą dieną jie vaiką atnešė, kad apipjaustytų, tada oficialiai jį pakrikštijo Jonu, kaip jiems buvo nurodyta anksčiau. Zakarijo sūnėnas jau buvo išvykęs į Nazaretą, Marijai nunešdamas nuo Elžbietos žinią, kad jai gimė sūnelis ir kad jo vardas turi būti Jonas. Nuo ankstyviausios kūdikystės Jonui išmintingai buvo tvirtai perteikiama mintis, kad jis turi užaugti, jog taptų dvasiniu vadovu ir religiniu mokytoju. Ir Jono širdies dirva visą laiką reaguodavo į tokių verčiančių mąstyti sėklų sėją. Net kada jis dar buvo vaikas, jį dažnai surasdavo šventykloje, kada būdavo jo tėvo tarnystės metas, ir jam darė nepaprastą įspūdį reikšmingumas viso to, ką jis matė.

3. GABRIELIO PASKELBIMAS MARIJAI

Vieną vakarą apie saulėlydį, dar Juozapui negrįžus namo, Gabrielis apsireiškė Marijai ties žemu akmens stalu ir, kada ji atgavo amą, tarė: "Aš atėjau nurodymu to, kuris yra mano Valdovas ir kurį tu tikrai mylėsi ir auginsi. Tau, Marija, aš atnešu gerąją naujieną, kada skelbiu, jog apvaisinimas, esantis tavyje, yra nulemtas dangaus ir, kad deramu laiku tu tapsi sūnaus motina; tu tikrai jam duosi Jošua vardą, ir jis iš tiesų paskelbs dangaus karalystės žemėje ir tarp žmonių pradžia. Nepasakok apie šį dalyką niekam, išskyrus Juozapą ir Elžbietą, tavo giminaite, kuriai aš taip pat apsireiškiau, ir, kuri taip pat tikrai netrukus pagimdys sūnų, kurio vardas tikrai bus Jonas, ir kuris parengs kelią išlaisvinimo žiniai, kurią tavo sūnus tikrai skelbs žmonėms su didele galia ir giliu įsitikinimu. Ir neabejok mano žodžiais, Marija, nes šitie namai buvo parinkti kaip likimo vaikelio mirtingoji gyvenamoji vieta. Mano palaiminimas lydės tave, Pačių Aukštųjų galia sustiprins tave, ir visos žemės Viešpats tikrai bus virš tavęs."

Slapčiomis savo širdyje Marija mąstė apie šį apsilankymą daugelį savaitių tol, kol buvo visiškai tikra, kad laukiasi vaiko, prieš tai, kada išdrįso apie šiuos neįprastus įvykius papasakoti savo vyrui. Kada Juozapas visa tai išgirdo, nors jis ir labai pasitikėjo Marija, jis labai sunerimo ir daugelį naktų negalėjo užmigti. Iš pradžių Juozapas turėjo abejonių dėl Gabrielio apsilankymo. Vėliau, kada beveik buvo įtikintas, jog Marija dieviškojo žinianešio balsą iš tikrųjų girdėjo ir matė jo formą, tada jį ėmė draskyti abejonės jam mąstant, kaip gi tokie dalykai gali atsitikti. Kaip gi gali žmoniškųjų būtybių palikuonis būti dieviškojo likimo vaikas? Juozapas niekaip negalėjo suderinti šitų prieštarų minčių tol, kol, po kelių apmąstymo savaitių, tiek jis, tiek Marija priėjo išvados, kad jie buvo parinkti tam, jog taptų Mesijo tėvais, nors vargu ar tai galėjo atitikti žydų sampratą, kad laukiamas išlaisvintojas turi būti dieviškosios prigimties. Padariusi šitokią svarbią išvadą, Marija pasiskubino išvykti į viešnagę pas Elžbietą.

Sugrįžusi, Marija išvyko aplankyti savo tėvų Joakimo ir Hanos. Jos du broliai ir dvi seserys, o taip pat ir tėvai, į Jėzaus dieviškąją misiją visą laiką žiūrėjo skeptiškai, nors, aišku, šituo metu jie nieko nežinojo apie Gabrielio apsilankymą. Bet Marija su savo seserimi Salomėja iš tikrųjų pasidalino mintimis apie tai, kad ji mano, jog jos sūnus turi lemtį tapti didžiu mokytoju.

Gabrielio pranešimas Marijai buvo pateiktas kitą dieną po Jėzaus pradėjimo ir buvo

vienintelis viršgamtinio pasireiškimio įvykis, susijęs su jos visa patirtimi išnešiojant ir pagimdant pradėtąjį vaikėlį.

4. JUOZAPO SAPNAS

Juozapas nesusitaikė su ta mintimi, kad Marija turi tapti nepaprasto vaiko motina iki to laiko, kol susapnavo labai įspūdingą sapną. Šitame sapne jam apsireiškė spindintis dangiškasis žinianešys ir, tarp kitų dalykų, pasakė: "Juozapai, aš apsireiškiu, įsakiu Tam, kuris dabar valdo danguje, ir man yra nurodyta tau pranešti apie tą sūnų, kurį tikrai pagimdys Marija ir kuris pasaulyje tikrai taps didinga šviesa. Jame bus gyvenimas, ir jo gyvenimas tikrai taps žmonijos šviesa. Jis tikrai iš pradžių ateis pas savuosius žmones, bet vargu ar jie priims jį; bet visiems tiems, kurie jį priims, jis apreikš, kad jie yra Dievo vaikai." Po šito patyrimo Juozapas niekada daugiau visiškai nebeabejojo Marijos pasakojimu apie Gabrielio apsilankymą ir jo pažadą, jog tas negimęs vaikas turi tapti dieviškuoju žinianešiu pasauliui.

Per visus šituos apsilankymus nieko nebuvo pasakyta apie Dovydo namus. Niekada nieko nebuvo užsiminta apie Jėzaus tapimą "žydų išvaduotoju," neužsiminta net ir apie tai, kad jis turi būti tas ilgai laukiamas Mesijas. Jėzus nebuvo toks Mesijas, kokio nekantriai laukė žydai, bet jis buvo *pasaulio išlaisvintojas*. Jo misija buvo visoms rasėms ir tautoms, o ne kuriai nors vienai grupei.

Juozapas nepriklausė karaliaus Dovydo palikuonių linijai. Dovydiškųjų protėvių daugiau turėjo Marija negu Juozapas. Tas tiesa, Juozapas iš tikrųjų vyko į Dovydo miestą, Betliejų, kad būtų užregistruotas romėnų gyventojų surašymui, bet tai buvo dėl to, kad, prieš šešias kartas, Juozapo tos kartos protėvį iš tėvo pusės, kuris buvo našlaitis, įsisūnijo kažkoks Zadokas, kuris buvo Dovydo tiesioginis palikuonis; dėl to ir Juozapą priskyrė "Dovydo namams."

Senojo Testamento didžioji dauguma vadinamųjų mesijiškų pranašysčių buvo sukurtos tam, kad būtų pritaikytos Jėzui, praėjus daug laiko po jo gyvenimo žemėje. Per amžių amžius žydų pranašai buvo skelbę apie išlaisvintojo atėjimą, ir šituos pažadus viena po kitos einančios kartos aiškino kaip nurodančius į naują žydų valdovą, kuris užims Dovydo sostą ir, menamai stebuklingais Mozės metodais, padarys žydus Palestinoje galinga nacija, laisva nuo bet kokio svetimo viešpatavimo. Be to, daug metaforinių fragmentų, sutinkamų hebrajų raštuose, vėliau klaidingai buvo pritaikyta Jėzaus gyvenimo misijai. Daug Senojo Testamento teiginių buvo taip iškraipyti tam, jog atrodytų, kad atitinka Mokytojo žemiškojo gyvenimo kokius nors epizodus. Pats Jėzus vieną kartą viešai paneigė bet kokią ryšį su karališkaisiais Dovydo namais. Net ir teiginys, "mergina pagimdys sūnų," buvo paverstas tokiu, jog būtų skaitomas "nekalta mergina pagimdys sūnų." Taip pat tą patį galima pasakyti tiek apie Juozapą, tiek apie Marijos tą didelį skaičių genealogijų, kurios buvo sudarytos, pasibaigus Mykolo karjerai žemėje. Daug iš šitų giminystės linijų turėjo didelę dalį Mokytojo protėvių, bet iš esmės jos nėra tikros ir nereikėtų jomis pasikliauti kaip realiomis. Ankstyvieji Jėzaus pasekėjai per daug dažnai pasiduodavo tai pagundai, kad visus senovės pranašiškus pasakymus padarytų tokius, jog atrodytų, kad jie buvo įgyvendinti jų Viešpaties ir Mokytojo gyvenime." (Urantijos Knyga, 122 Dokumento 2,3 ir 4 skyriai)

O dabar palyginkite Luko evangelijos pateiktus šituos pačius epizodus. Beje, Lukas yra vienintelis iš keturių evangelijų autorių, kuris šiuos epizodus įtraukė į savo evangeliją, tuo tarpu kiti trys – Matas, Morkus, ir Jonas – iš viso jų net nepamini.

“Judėjos karaliaus Erodo dienomis gyveno kunigas, vardu Zacharijas, iš Abijo skyriaus. Jis turėjo žmoną, vardu Elzbieta, iš Aarono vaikaičių. Abu jie buvo teisūs Dievo akyse ir nepriekaištingai vykdė visus Viešpaties įsakymus bei nuostatus. Juodu neturėjo vaikų, nes Elzbieta buvo nevaisinga ir abu sulaukė senyvo amžiaus. Kartą Zacharijas ėjo pagal skyriaus eilę Dievo tarnystės pareigas, ir, pagal kunigų paprotį, burtu teko jam įžengti į Viešpaties šventovės vidų ir aukoti smilkalus. Smilkymo valandą lauke meldėsi visa tauta. Tuomet jam pasirodė Viešpaties angelas, stovintis smilkalų aukuro dešinėje. Pamatęs jį, Zacharijas sumišo, ir išgąstis pagavo jį. Bet angelas jam tarė: ‘Nebijok, Zacharijaui, tavo prašymas išklaustas. Tavo žmona Elzbieta pagimdys tau sūnų, o tu jį praminsi Jonu. Tau bus džiaugsmas ir paguoda, ir daugelis džiaugsis jo gimimu, nes jis bus didis Viešpaties akyse. Jis negers vyno ir jokių svaigalų. Iš pat motinos iščių jis bus kupinas Šventosios Dvasios ir daugybę Izraelio sūnų atvers į Viešpatį, jų Dievą. Su Elijo dvasia ir galybe jis žengs pirma Viešpaties, *kreipdamas tėvų širdis į vaikus* ir įkvėpdamas neklusniems teisiųjų nusiteikimą, kad prirengtų Viešpačiui tobulą tautą.’

Tada Zacharijas tarė angelui: ‘Kaip aš tai patirsiu? Aš gi jau senis, ir mano žmona nebejauna’. Angelas jam atsakė: ‘Aš esu Gabriėlius, stovintis Dievo akivaizdoje. Esu atsiųstas kalbėti su tavimi ir pranešti tau šią linksimą žinią. Štai tu tapsi nebylys ir negalėsi kalbėti iki tos dienos, kurią tai įvyks, nes nepatikėjai mano žodžiais, kurie išsipildys savo metu.’ Tuo tarpu žmonės laukė Zacharijo ir stebėjosi, kad jis taip ilgai užtrunka šventykloje. Išėjęs jis negalėjo prakalbėti, ir jie suprato, kad jis turėjęs šventykloje regėjimą. Jis aiškinosi jiems ženklais ir pasiliko nebylys.

Tarnystės dienoms pasibaigus, jis sugrįžo namo. Praslinkus kiek laiko, jo žmona Elzbieta tapo nėščia ir penkis mėnesius slėpėsi, sakydama: ‘Tai Viešpats man davė; jis dabar teikėsi atimti mano pažeminimą žmonių akyse.’

Šeštame mėnesyje angelas Gabriėlius buvo Dievo pasiųstas į Galilėjos miestą, kuris vadinasi Nazaretas, pas mergele, sužadėtą su vyru, vardu Juozapas, iš Dovydo namų; o mergelės vardas buvo Marija. Atėjęs pas ją, angelas tarė: ‘Sveika, malonėmis apdovanotoji! Viešpats su tavimi!’ Išgirdusi šiuos žodžius, ji sumišo ir galvojo sau, ką reiškia toks sveikinimas. O angelas jai tarė: ‘Nebijok, Marija, tu rada malonę pas Dievą! Štai tu pradėsi iščiose ir pagimdysi sūnų, kurį pavadinsi Jėzumi. Jisai bus didis ir vadinsis Aukščiausiojo Sūnus. Viešpats Dievas duos jam jo tėvo Dovydo sostą; jis viešpataus Jokūbo namuose per amžius, ir jo viešpatavimui nebus galo.’ Marija paklausė angelą: ‘Kaip tai įvyks, jeigu aš nepažįstu vyro?’ Angelas jai atsakė: ‘Šventoji Dvasia nužengs ant tavęs, ir Aukščiausiojo galybė pridengs tave savo šešėliu; todėl ir tavo kūdikis bus šventas ir vadinamas Dievo Sūnumi. Antai tavoji giminaitė Elzbieta pradėjo sūnų senatvėje, ir šis mėnuo yra šeštas tai, kuri buvo laikoma nevaisinga, nes *Dievui nėra negalimų dalykų*.’ Tada Marija atsakė: ‘Štai aš Viešpaties tarnaitė, tebūna man, kaip tu pasakei.’ Ir angelas pasitraukė.

Tomis dienomis Marija susiruošusi skubiai iškeliavo į Judėjos kalnyno miestą. Ji nuėjo į Zacharijo namus ir pasveikino Elzbieta. Vos tik Elzbieta išgirdo Marijos sveikinimą, jos iščiose šoktelėjo kūdikis, o pati Elzbieta pasidarė kupina Šventosios Dvasios. Ji balsiai sušuko: „Tu labiausiai palaiminta iš visų moterų ir palaimintas tavo iščių vaisius! Iš kur man ta garbė, kad mano Viešpaties motina aplanko mane?! Štai vos tik tavo pasveikinimo garsas pasiekė mano ausis, šoktelėjo iš džiaugsmo kūdikis mano iščiose. Laiminga įtikėjusi, jog išsipildys, kas Viešpaties jai pasakytą.“ (Luko, 1, 5-45)

Štai tokie nenuoseklumai, kada gimdyti turi Elzbieta, o Gabrielis, pagal Luką, apsireiškia ne jai, bet Zacharijui, tuo tarpu jis apsireiškia jos pusseserei Marijai, o ne jos vyrui Juozapui, kai ir viena ir kita yra lygiai tokioje pačioje padėtyje – turi pagimdyti savo šviesos sūnus, kurie yra savo misija net susieti tarpusavyje. Dievas veikia labai tikslingai ir kryptingai. Todėl apsireikšti Zacharijui nėra jokio reikalo, kada tiesiogiai būtina stiprinti ir apšviesti būsimąją motiną – Elzbieta. Todėl jau vien todėl Luko pasakojimas nėra logiškas, jau nekalbant apie paties pasakojimo turinį. Gabrielis, apsireiškęs Marijai sakė, kad ji pagimdys laukiamą vaikėlį, kuris JAU YRA PRADĖTAS, o ne BUS PRADĖTAS IŠČIOSE, kaip šitą teigia Lukas, kad sustiprintų sampratą, jog Marija ir Juozapas dar nėra sukūrę šeimos, dėl to ji yra dar nekalta mergelė. Pagal ano laikmečio žydų sampratą mergina įžengdavo į pilnateisę moterystę ne tuomet, kada ištekėdavo, bet tik pagimdžiusi pirmąjį vaiką. Todėl ir buvo sakoma, kad mergina pagimdė vaikėlį, ir tapo moterimi. O čia evangelijų autoriai jau nuo savęs pridėjo savąją, deja, ir tuo pačiu tiesą iškreipiančią interpretaciją, kad nekalta mergelė pagimdė Jėzų, kad tas vaikelis tarsis dvasios būtų stebuklingai įpūstas, dar net nepatyrus lytinių ryšių su Juozapu. Tačiau gimimas ne šeimoje būtų buvusi milžiniška nešlovė ir negarbė to laikmečio žydų aplinkoje. Ir tai būtų atspindėję ne tik Jėzaus charakteryje, bet ir daugybėje jo būsimųjų poelgių.

Tai nėra menkniekis Sūnaus Kūrėjo savęs padovanojimo misija mirtingojo žmogaus pavidalu. Todėl ir nebuvo taip, jog štai ėmė ir tuoj pat sugalvojo Sūnus Kūrėjas, jog jis bus pagimdytas Marijos kūdikis. Būtent dėl tokios misijos milžiniškos rizikos buvo taip skrupulingai renkama Jėzaus įsikūnijimui tinkama ŠEIMA. NE SUŽADĖTINIAI, BET ŠEIMA.

Ir šitą darbą atliko DVASIŲ KOMISIJA, vadovaujama Gabrielio. ŠEIMOS, BŪTENT ŠEIMOS, O NE SUŽADĖTINĖS, buvo atrenkamos iš visos pasaulio. O iš paskutiniųjų trijų šeimų kandidačių Marijos ir Juozapo šeimą atrinko asmeniškai pats Gabrielis, Ryškioji ir Ryto Žvaigždė, paties aukščiausiojo rango dvasia Vietinėje Visatoje, pati kilusi iš Sūnaus Kūrėjo ir Vietinės Visatos Motinos Dvasios. Todėl ir kalbos negali būti, jog Juozapas būtų koks nors sužadėtinis, o Marija netekėjusi, ir dar klaustų: „Kaip tai įvyks, jeigu aš nepažįstu vyro?“ Tai jau paties Luko vėlesni prasimanymai. Tuo labiau, kad šitoks požiūris – gimdyti dar netekėjusiai – negalėjo būti gerbtinas tarp žydų, kurie šeimą per kartų kartas, po Dievo, laikė pačia svarbiausia institucija. Ir joje sūnaus auklėjimu iki penkerių metų užsiimdavo motina, o tada auklėjimą perimdavo tėvas. Beje, savo evangelijoje Lukas, rašydamas apie Jėzaus gimimą, jau pastebi, kad Jėzus buvo Marijos pagimdytas kaip PIRMAGIMIS, o tai reiškia, kad Marija gimdė ir daugiau vaikų, todėl turėjo būti Juozapo ir Marijos šeima. Dar daugiau, kai Lukas sako, jog Marija

pagimdė savo pirmagimį SŪNŲ, tai reiškia, jog VĖLIAU ji dar pagimdė ir DUKRŲ, nes jeigu jai būtų gimę vien tik sūnūs, tai Lukui nebūtų buvę jokio reikalo šalia PIRMAGIMIO dar pridėti ir papildomą pabrėžiantį žodį – SŪNŲ:

“Anomis dienomis išėjo ciesoriaus Augusto įsakymas surašyti visus valstybės gyventojus. Toks pirmasis surašymas buvo padarytas Kvirinui valdant Siriją. Taigi visi keliavo užsirašyti, kiekvienas į savo miestą. Taip pat ir Juozapas ėjo iš Galilėjos miesto Nazareto į Judėją, į Dovydo miestą, vadinamą Betliejumi, nes buvo kilęs iš Dovydo namų ir giminės. Jis turėjo užsirašyti kartu su savo SUŽADĖTINE Marija, kuri buvo nėščia. Jiems tenai esant, prisiartino metas gimdyti, ir ji pagimdė savo PIRMAGIMĮ SŪNŲ, suvystė jį vystyklais ir paguldė ēdžiose, nes jiems nebuvo vietos užiegoje.” (Luko, 2, 1-7)

Kadangi Marijos ir Juozapo vestuvės neminimos nė vienoje evangelijoje, tai reiškia, kad jos turėjo būti IKI Jėzaus gimimo, nes toks faktas, kad Jėzaus tėvų vestuvės būtų įvykusios jau po jo paties gimimo būtų evangelijos autorių tikrai užfiksuotas, kadangi tai būtų buvęs nepaprastas ir labai reikšmingas faktas tiek paties Jėzaus šeimoje, tiek ir žydų visoje tautoje, kurioje ir gimė Jėzus. Žydai šeimą ypač puoselėjo ir ją labai gerbė. O vestuves jie organizuodavo labai skrupulingai ir iš anksto sukviesdavo daugybę svečių. Į jas ateidavo ir vietinių miestelių nekviestų gyventojų, nes tai būdavo tikra vietinio masto ŠVENTĖ. Todėl tokio įvykio, jeigu Juozapas ir Marija būtų susituokę jau PO Jėzaus gimimo, evangelijų autoriai tiesiog būtų negalėję praleisti.

Tuo tarpu net ir evangelijų autoriai – Matas ir Morkus – pripažįsta, kad Marija turėjo ir kitų vaikų – sūnų ir dukrų:

“Baigęs sakyti tuos palyginimus, Jėzus iškeliavo iš tenai. Jis parėjo į savo tėviškę ir ėmė mokyti žmones sinagogoje, o jie stebėjosi ir klausinėjo: ‘Iš kur šitam tokia išmintis ir stebuklinga galybė? Argi jis ne dailidės sūnus?! Argi jo motina nesivadina Marija, o Jokūbas, Juozapas, Simonas ir Judas argi ne jo broliai? Ir jo seserys – argi jos ne visos gyvena pas mus? Iš kur jam visa tai?’ Ir jie ėmė piktintis juo. O Jėzus jiems atsakė: ‘Niekur pranašas nebūna be pagarbos, nebent savo tėviškėje ir savo namuose’. Dėl jų netikėjimo jis ten nedarė tiek daug stebuklų.” (Mato, 13, 53-58)

Tik štai išnašose jau savavališkai pradedama falsifikuoti tiesą, kada imama aiškinti taip, kad iš balto padarytų juodą, ir tą daro jau dabartinių laikų biblininkai pseudoišminčiai:

“Mt 13,54-13,56: Kaimynai stebisi ir piktinasi, kad išmintingai moko ir stebuklus daro Jėzus, kurį jie pažinojo kaip tylų dailidę, kurį laikė Juozapo sūnumi; žr. paaiškinimus prie Mt 12,46 ir 1,25. Plg. Mt 27,56; Mk 15,40, kur aiškiai pasakyta, kad *Jėzaus broliai* Jokūbas ir Juozapas (Jozė) yra kitos Marijos vaikai, taigi Jėzaus pusbroliai ar tolimesni giminaičiai.”

28. Dabartiniai biblininkai falsifikatoriai

Kad suprastumėte tokių tikrovės FALSIFIKATORIŲ bergždžias pastangas, jums ir rašau šitą visą mokymą. Mat jie ten, kur jiems tikrovės falsifikavimui naudinga, pripažįsta Naujojo Testamento žodžius taip, kaip jie parašyti, kuriais žmonės yra gąsdinami neegzistuojančiomis Dievo bausmėmis, kur raginama Dievo bijoti, o ne atrasti TĖVĄ savyje, kaip Jį savyje atrado ir Jėzus, kur NEEGZISTUOJANČIO ugnies ežero PRAGARO VARTAI YRA ATVERTI PRIEŠ KIEKVIENĄ, KAS TIK NETIKĖS Į JĖZŲ, ir dar tokį Jėzų, kuris ATĖJO ATPIRKTI ŽMONIŲ NUODĖMIŲ SAVO KRAUJU.

Tačiau jie pro ausis kaip skersvėjį praleidžia Jono evangelijos būtent šį mokymą, kuris jiems yra per sunkus:

“Vaikeliai, aš jau nebeilgai būsiu su jumis. Jūs ieškosite manęs, bet sakau jums tą patį, ką esu žydams pasakęs: kur aš išeinu, jūs negalite eiti.. Aš jums duodu naują įsakymą, kad jūs vienas kitą mylėtumėte: kaip aš jus mylėjau, kad ir jūs taip mylėtumėte vienas kitą! Iš to visi pažins, kad esate mano mokiniai, jei mylėsite vieni kitus.“ (Jono, 13,33-35)

Ir tuoj pat Jono evangelija ir vėl dar kartą pakartoja šį mokymą, tik kitais žodžiais:

“Jei laikysitės mano įsakymų, pasiliksite mano meilėje, kaip aš kad vykdau savo Tėvo įsakymus ir pasilieku jo meilėje. Aš jums tai kalbėjau, kad jūmyse būtų manasis džiaugsmas ir kad jūsų džiaugsmui nieko netrūktų. Tai mano įsakymas, KAD VIENAS KITĄ MYLĖTUMĖTE, KAIP AŠ JUS MYLĖJAU.”(Jono, 15, 10-12)

Todėl tai ir yra pats svarbiausias Jėzaus įsakymas. Jo įgyvendinimui nepadės jokie pinigai, jokia materialioji galia ar valdžia, jokie ritualai, jokios dogmos. Tam būtinas gyvo Tėvo atradimas savo viduje. O šito negali padaryti be nuolatinių ir kasdienių pastangų. Žmogui šitą padaryti be dvasinio mokytojo yra labai sunku. Todėl niekas ir nekreipia dėmesio į tai, KAIP GI PAMILTI TAIP, KAIP MYLĖJO MUS JĖZUS. Štai tada daug lengviau ir patogiau susigalvoti visokių prasimanymų, ir prie jų dar pridėti ritualus ir gąsdinimus iš Naujojo Testamento daugybės vietų, kuriose kaip cunamio sukeltose vandenyno bangose paskęsta materialūs namai, jie tiesiog nuplaunami, nes stovi ne ant tvirtų ir gyvų pamatų – ATRASTO SAVYJE TĖVO IR GYVO BENDRAVIMO SU TĖVU. O šitas patyrimas ir atveda KIEKVIENĄ ŽMOGŲ Į GIMIMO IŠ DVASIOS PATYRIMĄ IR VISŲ MYLĖJIMĄ TAIP, KAIP MUS MYLĖJO JĖZUS. Tai gyvoji Tėvo ir Rojaus Trejybės meilė mus pasiekianti iš Rojaus ir iš meilės mūsų pasiunčiama visiems sielos broliams ir sesėms, ir ne tik mūsų pasaulio, bet visų pasaulių, ir visos kūrinių sieloms ir dvasioms, kokio dvasinio lygio jos bebūtų.

Tačiau šito kelio nemoko nė vieno dabartinio žmogaus nei Naujasis Testamentas, nei bažnyčia, nei šeima, nei mokykla. Todėl žmonės ir kartoja tokius falsifikatorių prasimanymus, kurie ir patys naudojami labai ribotais šaltiniais – Senuoju Testamentu ir Naujuoju Testamentu – ir viską, kas tik su jais prasilenkia, skuba paneigti ir dar daugiau gąsdindami, priskirti Šėtono darbui, veikiančiam per žmogų, suklaidintą žmogų.

Ir tokių tikrovės falsifikatorių melagysčių, jų dvasinio aklumo ir išminties stokos iki šiol taip ir nebuvo atskleidęs NIEKAS, kaip šitą darau dabar šituo mokymu jums, ir JŪSŲ VISŲ LABUI; IR NET TŲ PAČIŲ FALSIFIKATORIŲ LABUI.

Tokie vardai, kaip Judas, Juozapas, Simonas, Jokūbas, Marija, Miriama buvo labai paplitę tarp žydų ir dėl to vienu moterų vaikus priskirti kitoms taip ir knieti tokiems falsifikatoriams, kad tik apgintų kažkokią pramanytą Marijos nekaltybę ir jos pseudošventumą, net ir tikrovės falsifikavimo sąskaita, o tuo pačiu ir žmonių klaidinimo ir mulkinimo kaina, dar priduriant, jog tai yra Dievo žodis.

Tačiau juk čia jau patys falsifikatoriai, o nebe evangelijų autoriai šitaip kalba SAVO IŠVEDŽIOJIMAIS. Evangelijų autoriai kalba apie vieną ir tą pačią Mariją, apie Jėzaus motiną ir jos, būtent jos, kitus vaikus – Jėzaus brolius – Jokūbą, Juozapą, Simoną, ir Judą – o taip pat ir jo, Jėzaus, seseris. Jūs tik išsiskaitykite į šiuos nustebusiųjų klausimus: “Argi jis ne dailidės sūnus?! Argi jo motina nesivadina Marija, o Jokūbas, Juozapas, Simonas ir Judas argi ne jo broliai? Ir jo seserys – argi jos ne visos gyvena pas mus?”

Dar daug anksčiau negu Jėzaus laikais pusbroliai ir pusseserės ir buvo vadinami pusbroliais ir pusseserėmis, o ne broliais ir seserimis. Jeigu šito nežino TOKIE falsifikatoriai, tai nereiškia, kad pagal juos turi vartytis pati tikrovė ir joje buvę faktai.

“Išvykęs iš ten, Jėzus, mokinių lydimas, parkeliauja į savo tėviškę. Atėjus šabui, jis pradėjo mokyti sinagogoje. Daugelis girdėdami stebėjosi ir sakė: ‘Iš kur jam tai? Kas per išmintis jam suteikta, ir kas per stebuklai daromi jo rankomis? Argi jis ne dailidė, ne Marijos sūnus, Jokūbo, Jozės, Judo ir Simono brolis?! Argi jo seserys negyvena čia, pas mus?!’ Ir jie piktinosi juo. O Jėzus jiems tarė: ‘Niekur pranašas nebūna be pagarbos, nebent savo tėviškėje tarp savo giminių ir savo namuose’. Ir jis ten negalėjo padaryti jokio stebuklo, tik keliems ligoniams uždėjo rankas ir juos išgydė. Jis stebėjosi jų netikėjimu, ėjo per apylinkės kaimus ir mokė.” (Morkaus, 6, 1-6)

Štai čia irgi taip labai tinka pasakyti Jėzaus šeimos faktų falsifikatoriams ir šiais laikais: “...jis stebėjosi jų NETIKĖJIMU...”

29. Jėzaus gyvenimas Marijos ir Juozapo šeimoje

Kad jūs galėtumėte NORS KIEK susidaryti TIKROVIŠKĄ Jėzaus šeimos vaizdą, pateiksiu jums iš Urantijos Knygos 123 ir 124 Dokumentus, kuriuos sutrumpinau.

Norėdami susiformuoti nuoseklų supratimą apie Jėzaus gyvenimą šeimoje, skaitykite visą Jėzaus gyvenimą ir mokymus, kurie 2097 puslapių Urantijos Knygos EPOCHINIO apreiškimo tekste sudaro beveik 800 puslapių.

“Juozapas ir Marija pagaliau Aleksandriją paliko, išplaukę laivu, kuris priklausė jų draugui Ezraeonui, vykusiam į Jopą, ir šį uostą pasiekusiam 4 metų pr. Kr. rugpjūčio pabaigoje. Jie išvyko tiesiai į Betliejų, kur praleido ištisą rugsėjo mėnesį, besitardami su savo draugais ir giminaičiais dėl to, ar jiems reikėtų pasilikti ten, ar reikėtų sugrįžti į

Nazaretą.

Jėzui buvo maždaug treji metai ir du mėnesiai jų sugrįžimo į Nazaretą metu. Jis atlaikė visas keliones labai gerai ir buvo puikios sveikatos ir pilnas vaikiško atviro džiaugsmo ir susijaudinimo dėl to, jog turėjo savo nuosavas patalpas, kur galėjo lakstyti ir džiaugtis.

Bet jam labai stigo Aleksandrijos žaidimo draugų savosios draugijos.

Pakeliui į Nazaretą Juozapas buvo įtikinęs Mariją, jog būtų neišmintinga savo draugams ir giminėms Galilėjoje pranešti, kad Jėzus yra pažadėtasis vaikelis. Jie susitarė, jog apie šituos dalykus visiškai neužsimins niekam. Ir jie abu labai ištikimai šito pažado laikėsi.

Jėzaus visi ketvirtieji metai buvo normalaus fizinio vystymosi ir neįprastos protinės veiklos periodas. Tuo tarpu jis labai artimai susidraugavo su kaimynu berniuku maždaug savo paties amžiaus, kurio vardas buvo Jokūbas. Jėzus ir Jokūbas visada džiaugdavosi žaisdami, ir jie užaugo būdami dideli draugai ir ištikimi bičiuliai.

Kitas svarbus įvykis šitos Nazareto šeimos gyvenime buvo antrojo vaiko, Jokūbo, gimimas ankstyvą rytmečio valandą balandžio 2-ąją, 3 m. pr. Kr. Jėzų apimdavo džiaugsmas nuo tos minties, jog turi broliuką kūdikėlį, jis valandų valandas stovėdavo šalia jo tiesiog tam, kad tik stebėtų pirmuosius kūdikio veiksmus.

Šių metų liepos mėnesį, likus vienam mėnesiui iki Jėzui suėjo ketveri metai, visame Nazarete pratrūko labai pavojingas žarnyno susirgimas nuo kontaktų su karavano keliauninkais. Marija taip išsigando, kad Jėzus gali būti neapsaugotas nuo šitos ligos epidemijos, kad ji šiltai aprėdė abu vaikus ir išlėkė į savo brolio namus kaime, keletą mylių į pietus nuo Nazareto prie Megido kelio netoli Sarido. Į Nazaretą jie negrįžo daugiau negu du mėnesius; Jėzui labai patiko šitas jo pirmasis patyrimas kaimo ūkyje.

Šiek tiek daugiau negu metams praėjus po sugrįžimo į Nazaretą, berniukas Jėzus pasiekė tą amžių, kai priėmė pirmąją asmeninę ir iš visos širdies moralų sprendimą: ir tuomet atvyko, kad gyventų su juo, Minties Derintojas, Rojaus Tėvo dieviškoji dovana, anksčiau tarnavęs su Makiventa Melkizedeku, tokiu būdu įgavęs patyrimo, kaip veikti ryšium su įsikūnijimu tokios viršmirtingosios būtybės, kuri gyvena mirtingojo materialaus kūno pavidalu. Šitas įvykis atsitiko vasario 11 dieną, 2 m. pr. Kr. Apie dieviškojo Pagalbininko atvykimą Jėzus nežinojo nieko, kaip ir milijonų milijonai kitų vaikų, kurie iki to laiko ir po to lygiai tokiu pat būdu gaudavo šituos Minties Derintojus tam, kad apsigyventų jų protuose ir dirbtų dėl šitų protų galutinio sudvasinimo ir jų besivystančių nemirtingų sielų amžinojo išlikimo.

Šią vasario dieną Visatos Valdovų tiesioginė ir asmeninė priežiūra, kiek ji buvo susijusi su Mykolo įsikūnijimo vaiko pavidalu vientisumu, pasibaigė. Nuo to laiko per visą įsikūnijimo žmogiškąją vystymąsi Jėzaus apsauga buvo patikėta šito viduje apsigyvenusiojo Derintojo ir su juo susietų serafinių sargų, kuriuos kartas nuo karto papildydavo tarnaujančios tarpinės būtybės, paskirtos tam tikrų konkrečių užduočių vykdymui pagal savo planetinės vyresnybės nurodymus, globai.

Jėzui penkeri metai suėjo šitų metų rugpjūtį, ir mes, dėl to, šituos metus laikysime jo penktaisiais (kalendoriniais) metais. Šiais metais, 2 m. pr. Kr., likus šiek tiek daugiau negu vienam mėnesiui iki jo penktųjų metinių, Jėzus patyrė didžiulę laimę, pasaulį išvydus jo sesutei Miriamai, kuri gimė liepos 11-osios naktį.

Kitos dienos vakarą Jėzus ilgai šnekėjosi su savo tėvu apie tai, koku būdu įvairios gyvų būtybių grupės pasaulį išvysta kaip atskiri individai. Pačią vertingiausią ankstyvojo švietimo dalį Jėzus gavo iš savo tėvų, kada jie atsakinėdavo į jo apgalvotus ir žingeidžius klausinėjimus. Niekada nebuvo taip, kad Juozapas iki galo neatliktų savosios pareigos, rūpestingai ir negailėdamas laiko atsakinėdavo į daugybę berniuko klausimų. Nuo to laiko, kada Jėzui suėjo penkeri metai, iki dešimties metų, jis buvo nuolatinis kodėlčius. Nors Juozapas ir Marija nevisada galėdavo atsakyti į jo klausimus, bet niekada nebuvo taip, kad jie vengtų iki galo aptarti jį dominusius dalykus ir visais įmanomais būdais jam padėti, stengiantis surasti patenkinamą sprendimą tai problemai, kurią jo guvus protas būdavo sugalvojęs.

Nuo tada, kada jie sugrįžo į Nazaretą, jų namuose gyvenimas kunkuliavo, o Juozapas buvo nepaprastai užimtas savo naujųjų dirbtuvių statyba ir tuo, kad vėl iš naujo pradėjo savo verslą. Jis buvo tiek smarkiai užsiėmęs, jog nebesurado laiko tam, kad padirbtų lopšį Jokūbui, bet tas buvo ištaisyta, likus daug laiko iki Miriamos gimimo, taip, kad ji turėjo labai patogią lovele, kurioje jaukiai įsitaisydavo, kai visa šeima gėrėdavosi ja. Ir vaikas Jėzus iš visos širdies išitraukė į visus šituos natūralius ir normalius namų rūpesčius. Jam labai patiko mažasis broliukas ir mažylė sesutė, ir Marijai jis daug padėjo rūpindamasis jais.

Šitų, savo penktųjų (kalendorinių) metų antroje pusėje jį ištiko nedidelis virškinimo sutrikimas, pirmasis nedidelis susirgimas.

Nors Juozapas ir Marija dažnai šnekėdavosi apie savo vyriausiojo vaiko ateitį, bet jeigu jūs būtumėte ten buvę, tai būtumėte matę augantį normalų, sveiką, nerūpestingą, bet nepaprastai žingeidų to meto ir tos vietos vaiką.

Jau, padedamas motinos, Jėzus buvo įsisavinęs aramėjų kalbos Galilėjos tarmę; ir dabar tėvas jį ėmė mokyti graikų kalbos. Marija graikiškai mažai temokėjo, bet Juozapas sklandžiai šnekėjo tiek aramėjų, tiek graikų kalbomis. Graikų kalbos mokymuisi tekstų knyga buvo hebrajų raštų egzempliorius – įstatymų ir pranašų visi tekstai, įskaitant ir Psalmes – kurią jie buvo gavę dovanų išvykdam iš Egipto. Pilnų Raštų graikų kalba visame Nazarete tebuvo tikrai du egzemplioriai, ir dėl to, jog vieną iš jų turėjo dailidės šeima, Juozapo namus norėjo aplankyti daugelis, o tai leido Jėzui, jam augant, sutikti beveik nesibaigiančią grandinę uolių studentų ir nuoširdžių tiesos ieškotojų. Prieš pasibaigiant šitiems metams, šitas neįkainojamas rankraštis buvo atiduotas Jėzui, per šeštąjį gimtadienį jam buvo pasakyta, jog šią šventą knygą jam buvo padovanoję draugai ir giminaičiai iš Aleksandrijos. Ir labai greitai jis galėjo ją be vargo skaityti.

Per kelerius kitus metus Juozapas daug dirbo Kanoje, (Galilėjos) Betliejuje, Magdaloje, Naine, Sepforyje, Kapernaume, ir Endore, o taip pat daug statė Nazarete ir netoli jo. Kada Jokūbas paaugo tiek, kad galėjo padėti motinai namų ruošos darbuose ir jaunesniųjų vaikų priežiūroje, tuomet Jėzus kartu su savo tėvu dažnai nuo namų nukeliaudavo į aplinkinius miestus ir kaimus. Jėzus buvo entuziastingas ir susidomėjęs stebėtojas ir iš šitų kelionių iš namų gavo daug praktinių žinių; jis stropiai kaupė žinias apie žmogų ir jo gyvenimo būdą žemėje.

Jėzaus laikais žydų vaikų žaidybinis gyvenimas buvo gana ribotas; labai dažnai vaikai žaisdavo tuos rimtesnius dalykus, kuriuos darant matydavo suaugusiuosius. Jie didele dalimi žaisdavo vestuves ir laidotuves, ritualus, kuriuos jie taip dažnai matydavo ir kurie būdavo tokie įspūdingi. Jie šokdavo ir dainuodavo, bet turėjo nedaug organizuotų žaidimų, kuriuos taip mėgsta vėlesniųjų laikų vaikai.

Jėzui, kaimynų berniuko, o vėliau savo brolio Jokūbo draugijoje, patikdavo žaisti šeimos staliaus dirbtuvių tolimajame kampe, kur jie su didžiuliu pasimėgavimu žaisdavo su drožlėmis ir medinėmis kaladėlėmis. Jėzui visada buvo sunku suvokti kai kurių žaidimų rūšių, kurios buvo uždraustos Sabato dieną, žala, bet niekada nebuvo taip, kad savo tėvų norams jis nepaklustų. Jis turėjo humoro ir žaidimų gyslelę, kuriai pasireikšti buvo mažai progų jo laikų ir kartos aplinkoje, bet iki keturiolikos metų amžiaus didžiąją laiko dalį jis buvo linksmas ir be rūpesčių.

Marija ant priestato gyvuliams laikė karvelidę, ir pajamas už parduotus balandžius panaudodavo kaip specialų labdaros fondą, kurį tvarkydavo Jėzus po to, kada jis atskaičiuodavo dešimtinę ir atiduodavo sinagogos tarnautojui.

Vienintelis rimtas nelaimingas atsitikimas, nutikęs Jėzui iki šio laiko, buvo tai, kad jis nuvirto nuo užpakalinio kiemo akmeninių laiptų, vedančių į miegamąjį, kuris buvo uždengtas stora drobe. Tai įvyko per smėlio audrą, netikėtai užgriuvusią iš rytų liepos mėnesį. Karšti vėjai, nešantys smulkaus smėlio šuorus, paprastai pūsdavo lietu sezono metu, ypač kovo ir balandžio mėnesiais. Buvo neįprasta, jog tokia audra pasitaikytų liepos mėnesį. Tuo metu, kada kilo audra, Jėzus žaidė namo viršuje, kaip ir buvo įprastę, nes per didžiąją sausros sezono dalį tai buvo įprasta jo žaidimo vieta. Smėlis jį apakino, kada jis lipo laiptais žemyn, ir jis parvirto. Po šito atsitikimo Juozapas padarė turėklus abiejose laiptų pusėse.

Nebuvo jokios galimybės užbėgti už akių šitam nelaimingam atsitikimui. Negalima kaltinti aplaidumu laikinųjų sargybinių tarpinių būtybių, vienos pirminės ir vienos antrinės tarpinės būtybės, kurios buvo paskirtos berniuką prižiūrėti; taip pat negalima kaltinti ir serafinių sargų. Tiesiog nebuvo galima šito išvengti. Bet šitas nedidelis nelaimingas įvykis, atsitikęs tuo metu, kada Juozapas buvo išvykęs į Endorą, sukėlė Marijai tokį didžiulį nerimą, kad ji kelis mėnesius neišmintingai mėgino Jėzų laikyti visiškai šalia savęs.

Dangiškosios asmenybės negali savavališkai įsikišti į materialius nelaimingus atsitikimus, fizinės prigimties įprastus reiškinius. Įprastinėmis aplinkybėmis į materialias sąlygas gali įsikišti tikrai tarpinės būtybės tam, kad apsaugotų likimo vyrų ir moterų asmenis, bet net ir ypatingose situacijose šitos būtybės šitaip gali veikti tikrai paklusdamos savosios vyresnybės specialioms nurodymams.

O tai buvo tikrai vienas iš daugelio tokių nereikšmingų atsitikimų, kurie vėliau nutiko šitam smalsiam ir drąsiam jaunuoliui. Jeigu jūs įsivaizduosite judraus berniuko įprastą vaikystę ir jaunystę, tuomet turėsite gana gerą supratimą apie Jėzaus jaunystės metus, ir sugebėsite įsivaizduoti kaip tik tai, kiek nerimo jis kėlė savo tėvams, ypač motinai.

Ketvirtasis Nazareto šeimos narys, Juozapas, gimė trečiadienio rytą, kovo 16 dieną, 1 m. po Kr. gim.

Dabar Jėzus buvo septynerių metų, to amžiaus, kada žydų vaikai turėjo pradėti savo formalų švietimą sinagogų mokyklose. Dėl to, šių metų rugpjūčio mėnesį jis pradėjo kupiną įvykių mokyklinį gyvenimą Nazarete. Jau dabar šitas berniukas sklandžiai skaitė, rašė, ir šnekėjo dviemis kalbomis, aramiečių ir graikų. Dabar jis turėjo susipažinti su užduotimi, kaip išmokti skaityti, rašyti, ir šnekėti hebrajų kalba. Ir jis iš tikrųjų troško to naujojo mokyklinio gyvenimo, kuris jo laukė.

Nazarete mokiniai sėdėdavo ant grindų pusiau apskritimu, tuo tarpu jų mokytojas, chazanas, sinagogos pareigūnas, sėdėdavo prieš juos. Jie pradėjo nuo Levito Knygos, tada perėjo prie kitų įstatymo knygų studijų, užbaigė Pranašų ir Psalmių knygų studijavimu. Nazareto sinagoga turėjo pilną Raštų rinkinį hebrajų kalba. Iki dvylikos metų amžiaus buvo studijuojami tikrai Raštai. Vasaros mėnesiais pamokų laikas būdavo smarkiai sutrumpinamas.

Jėzus anksti labai gerai įsisavino hebrajų kalbą, ir kada jis dar buvo jaunuolis, kai Nazarete nesilankydavo joks žymus svečias, tai jo dažnai prašydavo paskaityti hebrajų raštus ištikimiesiems susirinkusiesiems sinagogoje reguliarių Sabato pamaldų metu. Šitos sinagogų mokyklos vadovėlių, aišku, neturėjo. Mokydamas, chazanas garsiai ištardavo sakinį, tuo tarpu mokiniai vieningai choru kartodavo paskui jį. Kada mokinys turėdavo priėjimą prie rašytinių įstatymų knygų, tada jis pamoką išmokdavo skaitydamas garsiai ir nuolat pakartodamas.

Be to, papildomai prie savo daugiau formalaus mokymosi, Jėzus ėmė susipažinti su žmogiškąja prigimtimi iš visų žemės pakraščių, nes į jo tėvo dirbtuves užeidavo žmonės iš daugelio kraštų. Kada labiau subrendo, tada jis laisvai bendravo su vilkstinių keliauninkais, apsistojusiais netoli šaltinio tam, jog pailsėtų ir pavalgytų. Gerai mokėdamas graikų kalbą, jis nesunkiai susikalbėdavo su didžiąja dauguma vilkstinių keliauninkų ir varovų.

Nazaretas buvo vilkstinių sustojimo vieta ir kelių sankryža, ir didžiąją dalį jo gyventojų sudarė neżydai; tuo pačiu jis buvo plačiai žinomas kaip toks centras, kuris žydų tradicinį įstatymą aiškino liberaliai. Galilėjoje žydai su pagonimis bendraudavo laisviau negu tai buvo daroma Judėjoje. Ir iš visų Galilėjos miestų, Nazareto žydai buvo patys liberaliausi aiškindami visuomeninius suvaržymus, grindžiamus baime susitepti dėl ryšių su pagonimis. Ir dėl šitų sąlygų atsirado įprastas Jeruzalėje posakis: "Ar kas nors gera gali kilti iš Nazareto?"

Per visus tuos metus sinagogoje jis buvo puikus mokinys, turėdamas didžiulį pranašumą, kadangi kalbėjo trimis kalbomis. Nazareto chazanas, ta proga, kad Jėzus užbaigė mokyklos kursą, Juozapui pastebėjo, jog jam atrodo, kad jis "daugiau išmokęs iš Jėzaus skvarbių klausimų," negu pats "galėjęs išmokyti šį vaikina."

Per savo visą mokymosi kursą Jėzus daug ko išmoko ir pasisėmė didžiulio įkvėpimo iš reguliarių šeštadieninių pamokslų sinagogoje. Buvo įprasta įžymių atvykėlių, apsistojusių Nazarete šeštadieniui, prašyti kreiptis į susirinkusius sinagogoje. Kada Jėzus augo, tada jis girdėjo, kaip savo požiūrį reiškė daug didžiųjų mąstytojų iš viso žydų pasaulio, ir daugelį tokių, kurie vargu ar buvo žydai ortodoksai, kadangi Nazareto sinagoga buvo išsivystęs ir liberalus hebrajų minties ir kultūros centras.

Pradėjus mokyklą lankyti septynerių metų amžiaus (šiuo metu žydai ką tik buvo pradėję taikyti įstatymą dėl privalomojo išsilavinimo) buvo įprasta, jog mokiniai pasirinktų savo "gimtadienio tekstą," kažką panašaus į auksinę taisyklę, kad juo vadovautųsi per visą

mokymosi laikmetį, ir kurį išsamiai aiškino baigdami mokyklą sulaukę trylikos metų amžiaus. Jėzus tekstą pasirinko iš Pranašo Isajo: "Viešpaties Dievo dvasia yra manyje, nes Viešpats mane patepė; jis pasiuntė mane, kad neščiau gerąją naująją nusižeminusiems, kad sustiprinčiau palūžusiuosius, skelbčiau laisvę belaisviams, ir išlaisvinčiau dvasinius kalinius."

Prieš tai, kai jam suėjo aštuoneri metai, jį pažinojo visos Nazareto motinos ir jaunos moterys, kurios buvo jį sutikusios ir šnekėjusios su juo prie šaltinio, kuris buvo nelabai toli nuo jo namų, ir kuris buvo vienas iš visuomeninio bendravimo ir apkalbų centrų visam miestui. Šiais metais Jėzus išmoko melžti šeimos karvę ir prižiūrėti kitus gyvulius. Per šiuos ir kitus metus jis taip pat išmoko padaryti sūrį ir austi. Būdamas dešimties metų amžiaus, jis sumaniai valdė audimo stakles. Būtent maždaug šituo metu Jėzus ir kaimynų berniukas Jokūbas labai susidraugavo su puodžiumi, kuris dirbo netoli tekančio šaltinio; ir kada jie stebėdavo, kaip Natano miklūs pirštai ant puodžiaus ratelio formuoja molį, tai abu daug kartų buvo pasiryžę kai užaugs tapti puodžiais. Natanas labai mylėjo berniukus ir jiems pažaisti dažnai duodavo molio, mėgindamas vystyti jų kūrybinę vaizduotę pasiūlydavo jiems pasivaržyti lipdant įvairius daiktus ir gyvūnus.

Nors Jėzus nebuvo nepaprastas mokinys, bet jis buvo stropus mokinys ir priklausė labiau išsivysčiusiam klasės trečdaliui, savo darbą atlikdavo taip gerai, kad jam buvo leista nelankyti mokyklos kiekvieno mėnesio vieną savaitę. Paprastai šitą savaitę jis praleisdavo arba su savo dėde žveju Galilėjos jūros pakrantėje netoli Magdalos, arba kito dėdės (savo motinos brolio) ūkyje už penkių mylių į pietus nuo Nazareto. Nors jo motina be reikalo nerimavo dėl jo sveikatos ir saugumo, bet palaipsniui susitaikė su šitomis kelionėmis iš namų. Jėzaus dėdės ir tetos jį labai mylėjo, ir tarp jų prasidėjo gyvas rungtyniavimas dėl to, kad jo draugiją užsitikrintų šitų kiekvieno mėnesio apsilankymų metu per šituos ir per artimiausius vėlesnius metus. Jis pirmą kartą savaitę praleido dėdės ūkyje (nuo kūdikystės) šitų metų sausio mėnesį; jis pirmą kartą sukaupė savaitės žvejybos patyrimą Galilėjos jūroje gegužės mėnesį. Maždaug šituo laiku Jėzus sutiko matematikos mokytoją iš Damasko, ir sužinojęs kai kurių naujų metodų apie skaičius, per kelerių kitų metų laikotarpį jis didelę dalį laiko skyrė matematikai. Jis ėmė labai gerai jausti skaičius, atstumus, ir proporcijas. Jėzus pradėjo labai džiaugtis savo broliu Jokūbu ir baigiantis metams ėmė jį mokyti abėcėlės.

Šitais metais Jėzus susitarė taip, jog pieno produktais būtų atsiskaitoma už arfos pamokas. Jis nepaprastai mėgo viską, kas buvo muzikalu. Vėliau jis daug prisidėjo prie to, kad paskatintų savo jaunuosius padėjėjus susidomėti vokaline muzika. Iki to meto, kai jam suėjo vienuolika metų, jis puikiai grojo arfa, ir jam labai patiko linksminti tiek šeimą, tiek draugus savo nepaprastomis interpretacijomis ir talentingomis improvizacijomis.

Jo trečiasis brolis, Simonas, gimė penktadienio vakarą, šių metų balandžio 14-ąją, 2 m. po Kr.gim.

VĖLESNIOJI JĖZAUS VAIKYSTĖ

NORS Aleksandrija būtų galėjusi Jėzui suteikti geresnę galimybę mokytis negu Galilėja, bet jis nebūtų galėjęs turėti tokios puikios aplinkos tam, kad savo gyvenimo problemoms surastų sprendimus mažiausiai naudodamasis išsilavinimu, tuo pačiu metu turėdamas didžiulį privalumą dėl nuolatinio bendravimo su vyrų ir moterų, kilusių iš visų civilizuoto pasaulio pakraščiu, su visų klasių tokiu didžiuliu skaičiumi. Jeigu jis būtų likęs Aleksandrijoje, tai jo švietimą būtų reguliavę žydai ir išskirtinai pagal žydų nuostatas. Nazarete jis užsitikrino tokį išsilavinimą ir gavo tokį parengimą, kuris didesniu laipsniu jį paruošė tam, jog suprastų nežydus, ir kuris jam suteikė geresnį ir labiau pasvertą supratimą apie hebrajų teologijos požiūrių rytietiškojo, arba babiloniškojo, ir vakarietiškojo, arba graikiškojo, santykinius nuopelnus.

1. JĖZAUS DEVINTIEJI METAI (3 m. po Kr. gim.)

Nors vargu ar galima sakyti, kad Jėzus kada nors buvo rimtai sirgęs, bet šitais metais, kartu su savo broliais ir kūdikėle sesute, jis tikrai sirgo kai kuriomis lengvomis vaikiškomis ligomis.

Mokslas tęsėsi, ir jis tebebuvo privilegijuotas mokinys, kiekvieną mėnesį turėdamas vieną laisvą savaitę, ir toliau maždaug po lygiai savo laiką jis tebeskirdavo keliavimui į aplinkinius miestus su savo tėvu, gyvenimui savo dėdės ūkyje į pietus nuo Nazareto, ir žvejybos išvykoms iš Magdalos.

Rimčiausias nemalonumas, kuris buvo iškilęs iki šio laiko mokykloje, atsitiko baigiantis žiemai, kada Jėzus išdrįso mesti iššūkį chazanui dėl tokio mokymo, jog visos statulos, visi paveikslai, ir piešiniai iš esmės yra garbinimas. Jėzui labai patiko piešti peizažus, o taip pat iš puodžiaus molio lipdyti įvairiausius daiktus. Žydų įstatymas griežtai draudė viską, kas buvo panašu į tai, bet iki šio laiko jam buvo pavykę savo tėvų prieštaravimus atremti tokiu laipsniu, kad šitokia veikla jie leido jam užsiimti toliau.

Bet skandalas vėl iškilo mokykloje, kada vienas iš blogesniųjų mokinių pamatė Jėzų, kaip šis medžio anglimi ant klasės kambario grindų piešė mokytojo paveikslą. Piešinys ten buvo, aišku kaip dieną, ir didelė dalis seniūnų jį matė prieš tai, kada komitetas iškviatė Juozapą tam, kad pareikalautų, jog kažką reikia daryti, kad būtų nuslopinta jo vyriausiojo sūnaus neteisėta veikla. Ir nors tai buvo ne pirmas kartas, kai skundai dėl jų įvairiapusio ir aktyvaus vaiko darbų pasiekė Juozapą ir Mariją, bet dabar buvo pats rimčiausias iš visų iki tol jam kada nors šitaip reiškiamų kaltinimų. Kažkurį laiką Jėzus klausėsi kaltinimų dėl savo meninių pastangų, sėdėdamas ant didžiulio akmens tiesiog už galinių durų. Jis pasipiktino dėl to, kad jie kaltino tėvą dėl jo tariamų nusikaltimų; todėl, jis įžengė į vidų, be baimės atsistodamas prieš savo kaltintojus. Senoliai buvo sugluminti. Kai kas mėgino į šį epizodą pažvelgti su humoru, tuo tarpu vienas ar du atrodo, jog laikėsi nuomonės, kad berniukas pamynė šventumą, o gal pasielgė net šventvagiškai; Juozapas visiškai pasimetė; Marija pasipiktino, bet Jėzus išsireikalavo, kad jį išklausytų. Jis pasisakė, drąsiai gynė savąjį požiūrį, ir su tobula savitvarda paskelbė, kad jis paklus savo tėvo sprendimui dėl šito ir dėl visų kitų prieštarų reikalų. Ir seniūnų komitetas išsiskirstė tyloje.

Marija stengėsi Juozapą paveikti, kad šis leistų Jėzui lipdyti iš molio namuose, su sąlyga, kad jis prižadės nebeužsiimti nė viena iš šitų abejotinų veiklos formų mokykloje, bet Juozapas jautė, jog yra priverstas pasirūpinti, kad įsigalėtų antrojo įsakymo rabinų

aiškinimas. Ir dėl to nuo tos dienos Jėzus daugiau nieko nebepiešė ir nebelipdė tol, kol gyveno savo tėvo namuose. Bet nepavyko jo įtikinti, jog tai, ką jis buvo padaręs, yra blogai, ir atsisakyti tokio mėgstamo užsiėmimo buvo vienas iš didžiausių jo jauno gyvenimo išmėginimų.

Jėzaus antroji sesutė, Morta, gimė ketvirtadienio naktį, rugsėjo 13-ąją. Praėjus trims savaitėms po Mortos gimimo, Juozapas, kuris tuo metu kurį laiką buvo namuose, ėmė prie namo statyti priestatą, vienu ir tuo pačiu metu buvusį dirbtuvėmis ir miegamuoju. Nedidelis varstotas buvo padarytas ir Jėzui, ir pirmą kartą jis turėjo nuosavus instrumentus. Prie šito varstoto nereguliariai jis dirbo daugelį metų ir išmoko meistriškai daryti jungus.

Šita žiema ir kita žiema buvo šalčiausios Nazarete per daugelį dešimtmečių. Jėzus buvo matęs sniegą ant kalnų, o keletą kartų jis buvo iškritęs Nazarete, tik trumpam išsilaikydavo ant žemės neištirpęs; bet iki šitos žiemos jam niekada nebuvo tekę matyti ledo. Tas faktas, jog vandenį galima turėti kietą, skystą, arba kaip garus – jis jau seniai mąstė apie besiveržiančius iš verdančių puodų garus – vertė berniuką daug galvoti apie fizinį pasaulį ir jo sandarą; ir vis tik ši asmenybė, kuri buvo įsikūnijusi šitame tebeaugančiame jaunuolyje, visą šitą laiką buvo visų šitų daiktų tikrasis sutvėrėjas ir organizatorius per visą toli nusidriekiančią visatą.

Šitų metų gegužės mėnesį, savo dėdės ūkyje, Jėzus pirmą kartą padėjo nuimti javų derlių. Dar neturėdamas trylikos metų, jis sugebėjo šį tą išsiaiškinti iš esmės apie visus darbus, kuriuos aplink Nazaretą dirbo vyrai ir moterys, išskyrus metalo apdirbimą, o kada buvo vyresnis, po tėvo mirties, kelis mėnesius jis praleido kalvėje.

Kada darbų ir vilkstinių nebūdavo, tada Jėzus su tėvu daug keliaudavo savo malonumui ar su reikalais į netoli buvusius Kana, Endorą, ir Nainą. Dar būdamas paauglys, jis dažnai aplankydavo Sepforį, nuo Nazareto buvusį tiktai už trijų mylių į šiaurės vakarus, ir kuris buvo Galilėjos sostinė ir viena iš Erodo Antipo gyvenamųjų vietų nuo 4 m. pr. Kr. iki maždaug 25 m. po Kr. gim.

Jėzus toliau augo fiziškai, intelektualiai, visuomeniškai, ir dvasiškai. Jo kelionės iš namų daug prisidėjo prie to, kad jam suteiktų geresnį ir nuoširdesnį supratimą apie savo paties šeimą, ir iki šio laiko net ir jo tėvai ėmė mokyti iš jo, o ne tik mokyti jį. Jėzus buvo originalus mąstytojas ir sumanus mokytojas, net ir būdamas jaunas. Jis nuolat susidurdavo su vadinamuoju "žodiniu įstatymu," bet visada stengėsi pats prisitaikyti prie savosios šeimos papročių. Jis visai gerai sutarė su savo bendraamžiais, bet jį dažnai liūdindavo jų lėtai veikiantis protas. Prieš tai, kada jam suėjo dešimt metų, jis ėmė vadovauti vienai grupei, kurią sudarė septyni berniukai ir kurie susibūrė į draugiją tam, kad vystytų įgytus vyriškumo įgūdžius – fizinius, intelektualius, ir religinius. Jėzui pasisekė šituos berniukus išmokyti daug naujų žaidimų ir fizinio poilsio įvairių patobulintų metodų.

2. DEŠIMTIEJI METAI (4 m. po Kr.gim.)

Buvo liepos penktoji, pirmasis mėnesio Sabatas, kada Jėzus, vaikščiodamas su tėvu užmiestyje, pirmą kartą išreiškė jausmus ir idėjas, kurios rodė, kad jis ima sąmoningai suvokti savo gyvenimo misijos neįprastą pobūdį. Juozapas atidžiai klausėsi savo sūnaus

labai svarbių žodžių, bet mažai tekomentavo; pats jis jokios informacijos neatskleidė. Kitą dieną Jėzus panašiai, bet ilgiau šnekėjosi su motina. Marija lygiai taip pat klausėsi berniuko samprotavimų, bet ir ji neatskleidė jokios informacijos. Tai atsitiko likus beveik dvejiems metams iki to laiko, kada Jėzus savo tėvams vėl prašeko apie šitą jo paties sąmonėje augantį apreiškimą, susijusį su jo asmenybės prigimtimi ir su jo misijos žemėje pobūdžiu.

Jėzaus žaidimų draugai jo elgesyje nematė nieko viršgamtiško; iš esmės jis buvo visiškai toks pat, kaip ir jie. Jo domėjimasis mokslais buvo kažkiek aukščiau už vidutinišką; bet nebuvo kažkoks nepaprastas. Mokykloje jis iš tikrųjų klausdavo daugiau už kitus savo klasės vaikus.

Jėzus buvo visų pripažintas lyderis tiems Nazareto berniukams, kurie siekė savojo laikmečio ir savosios kartos aukštesnių idealų. Jį iš tiesų mylėjo jauni jo bičiuliai ne tik dėl to, kad jis buvo teisingas, bet taip pat ir dėl to, kad jis turėjo retą ir supratingą jautrumą, kuris rodė meilę ir ribojosi ties protinga užuojauta.

Šitais metais jis ėmė rodyti aiškiai išreikštą polinkį bendrauti su amžiumi vyresniais asmenimis. Jam labai patiko šnekėtis apie kultūros, švietimo, visuomeninius, ekonominius, politinius, ir religinius dalykus su vyresniais žmonėmis, o jo protavimo gilumas ir stebėjimo aštrumas taip žavėjo suaugusius jo bičiulius, kad jie labai norėdavo pasišnekėti su juo. Prieš tai, kada jis tapo atsakingu už šeimos aprūpinimą, jo tėvai nuolat stengėsi paveikti jį, kad jis bendrautų su savo bendraamžiais, arba beveik su bendraamžiais, o ne su vyresniais ir geriau informuotais individais, kuriems jis pradėjo rodyti tokią pirmenybę.

Vėliau šiais metais drauge su savo dėde jis du mėnesius žvejojo Galilėjos jūroje, ir jam labai sekėsi. Prieš pasiekdamas vyro statusą, jis tapo puikiu žveju.

Jo fizinis vystymasis tęsėsi; mokykloje jis buvo vienas iš geriausių ir labiausiai privileijuotų mokinių; namuose jis visiškai gerai sutarė su savo jaunesniaisiais broliais ir seserimis, turėdamas trijų su puse metų vyresniojo pranašumą prieš vyriausiąją iš kitų vaikų. Nazarete apie jį buvo gera nuomonė, išskyrus kai kurių labiau išglebusių vaikų tėvus, kurie dažnai apie Jėzų šnekėdavo, kad jis yra per daug šelmiškas, kad jam stinga deramo nuolankumo ir jaunuoliško susitvardymo. Jam ėmė pasireikšti augantis polinkis savo jaunatviškų partnerių žaidybinių veiklą nukreipti į rimtesnę ir turiningesnę vagą. Jis gimė būti mokytojas ir tiesiog negalėdavo susilaikyti nuo tokios veiklos, net ir tada, kada galbūt būdavo įsitraukęs į žaidimą.

Juozapas anksti pradėjo mokyti Jėzų įvairių būdų, kaip užsidirbti pragyvenimui, aiškindamas žemdirbystės pranašumus prieš pramonę ir prekybą. Galilėja buvo gražesnis ir labiau klestintis regionas už Judėją, ir pragyvenimo kaina ten tesudarė vieną ketvirtadalį pragyvenimo kainos Jeruzalėje ir Judėjoje. Ji buvo žemės ūkio kaimų ir klestinčių pramonės miestų provincija, turinti daugiau negu du šimtus miestų, kuriuose gyveno po penkis tūkstančius gyventojų, ir trisdešimt miestų, kuriuose gyveno daugiau negu po penkiolika tūkstančių gyventojų.

Kada su tėvu jis pirmą kartą buvo išvykęs, kad pamatytų žvejybos pramonę prie Galilėjos ežero, tada Jėzus kaip tik buvo nusprendęs tapti žveju; bet artimas ryšys su tėvo profesija vėliau paveikė jį tiek, kad jis linko tapti dailide, nors dar vėliau veikiančių faktorių

derinys atvedė jį prie galutinio pasirinkimo, kad jis taptų naujosios kategorijos religijos mokytoju.

3. VIENUOLIKTIEJI METAI (5 m. po Kr. gim.)

Per visus šituos metus berniukas su savo tėvu toliau tęsė išvykas iš namų, bet jis taip pat dažnai aplankydavo savo dėdės ūkį ir retkarčiais nuvykdavo į Magdalą, kad pažvegotų su savo dėde, kuris gyveno netoli to miesto.

Jėzus daug laiko praleisdavo dirbtuvėse, kurios aptarnavo vilkstines, ir besišnekėdamas su keliauninkais iš visų pasaulio kraštų, jis gaudavo stebinantį kiekį, atsižvelgiant į jo amžių, informacijos apie tarptautinius įvykius. Tai buvo paskutiniai metai, kada jis daug laiko galėjo skirti laisvalaikiui ir jaunatviškam džiaugsmui. Nuo šiol šito jaunuolio gyvenime sunkumai ir pareigos ėmė greitai augti.

Trečiadienio vakarą, birželio 24-ąją, 5 m. po Kr. gim., gimė Judas. Šio, septintojo vaiko, gimimą lydėjo komplikacijos. Kelias savaites Marija taip smarkiai sirgo, kad Juozapas pasiliko namuose. Jėzus buvo labai smarkiai užsiėmęs, vykdydamas savo tėvo pavedimus ir daugybę pareigų, kurios atsirado dėl motinos rimtos ligos. Niekada daugiau iš tiesų šitas jaunuolis nebeturėjo galimybės sugrįžti į savo ankstesniųjų metų nerūpestingą vaikystę. Nuo to laiko, kada susirgo motina – likus nedaug laiko iki jam suėjo vienuolika metų – jis buvo priverstas prisiimti pirmagimio sūnaus pareigas ir jas prisiimti turėjo vieneriais ar dvejais metais anksčiau negu šitoji našta būtų normaliai prislėgusi jo pečius. Chazanas kiekvieną savaitę vieną vakarą praleisdavo su Jėzumi, padėdamas jam įsisavinti hebrajų raštus. Jis buvo labai suinteresuotas savo perspektyvaus mokinio pažanga; dėl to jis norėjo jam padėti įvairiais būdais. Šitas žydų pedagogas turėjo didžiulės įtakos jo augančiam protui, bet jis niekada nesugebėjo suvokti, kodėl Jėzus buvo toks abejingas visiems jo patarimams, susijusiems su galimybe išvažiuoti į Jeruzalę tęsti mokslų vadovaujant išsimokslinusiems rabinams.

4. DVYLIKTIEJI METAI (6 m. po Kr. gim.)

Per visus šituos metus, kas susiję su jo misijos prigimtimi, jis patyrė daug nežinios, jeigu ne tikros abejonės, periodų. Jo natūraliai besivystantis žmogiškasis protas dar ne iki galo suvokė savo dualios prigimtės tikrovę. Dėl to, kad jis turėjo vienintelę asmenybę, jo sąmonei buvo sunku suvokti tų faktorių, sudariusių tą prigimtį, kuri buvo susieta su ta pačia asmenybe, dvigubą kilmę.

Nuo šito meto jam labiau sekėsi sutarti su savo broliais ir seserimis. Jis tapo vis taktiškesnis, visada užjaučiantis ir besirūpinantis jų gerove ir laime, ir palaikė su jais gerus santykius iki pat savo viešosios tarnystės pradžios. Tiksliau sakant: jis kuo nuostabiau sutarė su Jokūbu, Miriama, ir dviem jaunesniaisiais (dar negimusiais) vaikais, Amosu ir Rūta. Jis visą laiką gerai sutarė su Morta. Tuos nemalonumus, kuriuos jis patirdavo namuose, didžiąja dalimi sukeldavo trintis su Juozapu ir Judu, ypač su pastaruojų.

Juozapui ir Marijai tai buvo sunkus patyrimas imtis užduoties auginti šitą dieviškumo ir žmogiškumo precedento neturintį derinį, ir jie nusipelno didžiulės pagarbos dėl to, kad

taip ištikimai ir sėkmingai vykdė tėvų pareigas. Jėzaus tėvai ėmė vis labiau suvokti, kad jų vyriausiojo sūnaus viduje gyvena kažkas viršžmogiška, bet jie niekada net ir sapnuoti nesapnavo, jog šitas pažadėtasis sūnus realiai ir iš tiesų yra daiktų ir būtybių šitos vietinės visatos tikrasis sutvėrėjas. Juozapas ir Marija gyveno ir numirė niekada nesužinoję, kad jų sūnus Jėzus tikrai buvo Visatos Kūrėjas, įsikūnijęs mirtingojo materialiu pavidalu. Šitais metais Jėzus daugiau dėmesio negu kada nors anksčiau skyrė muzikai, ir jis toliau tebemokė savo brolius ir seseris šeimos mokyklėlėje. Būtent maždaug šituo metu berniukas aiškiai sąmoningai suvokė, kaip skiriasi Juozapo ir Marijos požiūris į jo misijos pobūdį. Jis daug mąstė apie savo tėvų nesutampančias nuomones, dažnai girdėdamas jų diskusijas, kada jie manydavo, kad jis giliai miega. Vis labiau ir labiau jis linko prie savo tėvo požiūrio, taip, kad jo motinai buvo skirta pajusti nuoskaudą, kada ji ėmė suvokti, jog palaipsniui sūnus ėmė atimesti jos vadovavimą tuose reikaluose, kurie buvo susiję su jo gyvenimo karjera. Ir, metams einant, šita nesupratimo bedugnė gilėjo. Marija vis mažiau ir mažiau besuvokė Jėzaus misijos svarbą, ir šitą gerą motiną vis daugiau skaudino jos mylimo sūnaus nesugebėjimas įgyvendinti jos puoselėtus lūkesčius. Juozapas ėmė jausti vis labiau augantį tikėjimą į Jėzaus misijos dvasinę prigimtį. Ir tiktai dėl kitų ir svarbesnių priežasčių iš tiesų gaila, kad jis negalėjo gyventi iki to laiko, kada būtų išvydęs, kaip išsipildo jo samprata apie Jėzaus savęs padovanojimą žemėje.

5. JO TRYLIKTIEJI METAI (7 m. po Kr. gim.)

Šiais metais Nazareto berniukas iš vaikystės perėjo į vyriškojo brendimo pradžią; jo balsas ėmė keistis ir kiti proto ir kūno ypatumai rodė artėjantį vyriškėjimo periodą. Sekmadienio naktį, sausio 9-ąją, 7 m. po Kr. gim., gimė jo brolis kūdikėlis, Amosas. Judui dar nebuvo suėję dvejų metų, o sesutė kūdikėlė, Rūta, dar tik turėjo gimti; taigi galima matyti, kad Jėzus turėjo mažų vaikų didelę šeimyną, paliktą jo globai tuomet, kai kitais metais jo tėvas žuvo nelaimingo atsitikimo metu.

Būtent apie vasario vidurį, Jėzus tapo žmogiškai įsitikinęs, kad jam lemta žemėje atlikti misiją apšviečiant žmogų ir apreiškiant Dievą. Svarbūs sprendimai, kartu su toli siekiančiais planais, formavosi šito jaunuolio, kuris, žiūrint iš šalies, buvo eilinis Nazareto žydas jaunuolis, prote. Viso Nebadono išmintinga gyvybė stebėjo su susižavėjimu ir nuostaba, kada visa tai ėmė atsiskleisti dabartiniu metu esančio paauglio dailidės sūnaus mąstyme ir veiksmuose.” (Urantijos Knyga, sutrumpinti 123 ir 124 Dokumentai)

30. Paskutinioji vakarienė ir Atminimo vakarienė

Kada skaitai Naująjį Testamentą ir palygini jo teiginius su Urantijos Knyga, tada tik pamatai, kokia yra menka, ir labai dažnai net klaidinga, Naujojo Testamento mintis, koks nepalyginamas minties seklumas, koks milžiniškas yra skirtumas tarp šitų dviejų šaltinių – vieno, Naujojo Testamento, pačių žmonių parašyto, supainioto, ir pilno prieštaravimų tikrovei ir jos Šaltiniui – TĖVUI – ir kito, Urantijos Knygos EPOCHINIO APREIŠKIMO, įvairaus rango dvasių sukurto, o Jėzaus gyvenimo ir mokymų dalį parengusių Tarpinių Būtybių komisijos, pasinaudojusios ne tik su Jėzumi betarpiškai bendravusiųjų, dabar jau po prisikėlimo einančiųjų, sielos vystymosi aukštesniu lygiu,

paliudijimais, bet ir joms pateikta dieviškųjų archyvų medžiaga, kurios negalėjo žinoti nė vienas mirtingasis žmogus net tuo metu ir bendravęs su Jėzumi ar klausęs jo mokymų. Būtent dėl šito gausios informacijos kiekio Jėzaus gyvenimas ir mokymai yra pateikti taip nuosekliai, nepraleidžiant nė vienerių metų, kad žmonija galų gale sužinotų, kaip gi Jėzus gimė ir augo, kaip jis mokėsi ir brendė savo pažinimu, ko jis mokė kitus keliaudamas vienas, ir kaip jis pažino žmones, kaip jis rinkosi apaštalus ir ėmė juos mokyti, ką apaštalams buvo sunku suprasti ir kodėl, kas vis tik buvo pats Jėzus ir kokia buvo jo žemiškoji šeima, ką jis darė savo kasdieniame gyvenime ir ko jis siekė savo gyvenimu, kodėl vis tik jo nesuprato ir kaip jo mokymus iškraipė, kad net į jo lūpas išspraudė tokius žodžius, kurių jos niekada nesakė, nes jis per daug mylėjo žmones, kad šitaip galėtų juos klaidinti ir palikti tokioje tamsoje.

Lukas sako:

“Ir, paėmęs duonos, jis padėkojo ir laužė ją ir davė apaštalams tardamas: ‘Tai yra mano kūnas, kuris už jus atiduodamas. Tai darykite mano atminimui.’ Lygiai taip PO VAKARIENĖS jis paėmė taurę sakydamas: ‘Ši taurė yra Naujoji Sandora mano kraujyje, kuris už jus išliejamas.’” (Luko, 22,19-20)

Tuo tarpu Matas pateikia šį epizodą šitaip:

“VAKARIENIAUJANT Jėzus paėmė duoną, sukalbėjo palaiminimą, laužė ir davė mokiniams, tardamas: ‘Imkite ir valgykite: tai yra mano kūnas.’ Paskui, paėmęs taurę, sukalbėjo padėkos maldą ir davė jiems, tardamas: ‘Gerkite iš jos visi, nes tai yra mano kraujas, Sandoros kraujas, kuris už daugelį išliejamas nuodėmėms atleisti. Ir sakau jums: nuo šiol aš nebegersiu šito vynmedžio vaisiaus iki tos dienos, kada su jumis gersiu jį naują savo Tėvo karalystėje.’” (Mato, 26, 26-29)

Lukas sako, jog vynas, kaip Kristaus kraujas, buvo geriamas jau PO vakarienės, o Matas tą patį veiksmažodį priskiria vakarienės metui. Kodėl šitoks neatitikimas? Ir ar taip jau jis svarbus? Tačiau tai labai svarbus dalykas, kuris irgi tik patvirtina, jog evangelijas parašė žmonės, kurie arba patys pateikė savo prisiminimus apie tuos epizodus, kuriuos pasakoja evangelijos, arba pasinaudojo jau kitų parašytomis evangelijomis, tik pridėdami dar ir nuo savęs girdėtų pasakojimų, todėl į atskirus niuansus jie dėmesio ir neatkreipė; koks jiems skirtumas PO VAKARIENĖS ar PER VAKARIENĘ buvo geriamas vynas, kada jis vis tik buvo geriamas ta pačia proga, kada Jėzus ir jo apaštalai valgė paskutinįją vakarienę. Dėl to ir evangelijose yra apskritai tiek daug neatitikimų.

Jums taip pat nėra toks svarbus ir šis neatitikimas, jeigu Urantijos Knygos nesate skaitę, arba jeigu ją skaitėte vien tik savo protu, be atvertos sielos.

Tuo tarpu tiek Luko, tiek Mato teiginiai apie Kristaus kraujo praliejimą už kitų nuodėmių atleidimą būtent ir yra nesvarbūs, nes visi jie yra iš Senosios Sandoros juos pasiekę per kartų kartas ir yra žmonių sugalvoti prasimanymai, kurie visiškai neatitinka tikrovės. Tuo pačiu jie iškraipo ir Paskutiniosios vakarienės epizodą. Dar daugiau, po Paskutiniosios vakarienės įvyko dar kita vakarienė – ATMINIMO vakarienė. O tai skirtingi dalykai –

Paskutinioji vakarienė buvo skirta Perėjimo šventei paminėti, kuri savo ruožtu buvo skirta kasmet pažymėti žydų išsilaisvinimą iš egiptiečių vergovės, kada juos Možė sėkmingai išvedė iš Egipto. Tuo tarpu Atminimo vakarienė buvo NAUJOJI vakarienė, sukurta Jėzaus visoms ateinančioms kartoms. Ir mums. Bet ir mums labai svarbu nepaslysti taip, kaip dėl savojo neišmanymo paslydo ir apaštalai, ir evangelijų autoriai, ir dabartiniai tikintieji. Mums turi būti svarbu ne pati VAKARIENĖ, bet JĖZAUS ATMINIMAS. O ar tai bus vakarienė, pietūs, priešpiečiai, ar pusryčiai yra visiškai nesvarbus dalykas. Ir ar bus koks nors valgis iš viso, mums tai turi būti nesvarbu. Negalima paversti ATMINIMO ritualu, kaip dabar jau pradedama po truputį paversti ritualu Jėzaus tikrąjį gimtadienį – rugpjūčio 21-ąją. Ar būtina švęsti Jėzaus gimtadienį? Aišku, kad ne, nejaugi svarbi viena diena, vienas koks nors įvykis, kad tik ta proga susirinkti ir prisiminti Jėzaus gyvenimą ir mokymus? O kitomis dienomis jau nebegalima nei susirinkti, nei prisiminti? Todėl nėra jokio reikalo įvesti Jėzaus gimtadienio šventimą, kaip bažnyčia pati susigalvojo ir savavališkai įvedė Jėzaus gimtadienio šventimą per mitraizmo švenčiamus Naujuosius metus, kada prasideda dienos ilgėjimas. Bažnyčiai atrodė, kad būtent tokia diena yra tinkama Jėzui gimti – jeigu jau jis pasauliui atnešė šviesą, tai ir gimti turi TADA, kada prasideda iš ilgiausios tamsios naktiesėjimas į ilgėjančią šviesos dieną. BAŽNYČIA, NEGYVA BAŽNYČIA, PAVERTĖ NEGYVU RITUALU JĖZAUS GIMTADIENIO ŠVENTIMĄ. Būtent ir nereikia DABAR kartoti NEGYVOS BAŽNYČIOS KLAIDŲ, KURIOS VĖLIAU VĖL BRANGIAI KAINUOS, UŽTEMDDYDAMOS TIEK GYVĄJĮ JĖZŲ, TIEK GYVĄ TĖVĄ, KAI ŽMONĖS PRISIGALVOS NEGYVŲ RITUALŲ – KAIP REIKIA ŠVĘSTI JĖZAUS GIMTADIENĮ.

Štai kodėl Jėzus po paskutiniosios vakarienės dar sulaikė visus savo apaštalus, tik jau be Judo Iskarijoto, kuris jau buvo išbėgęs įvykdyti savo niekšingos Mokytojo išdavystės, ir kreipėsi į juos tokiais žodžiais, kurie neatspindėti jokioje evangelijoje – jis davė jiems ir vyno taure, prašydamas ją gerti jo atminimui, ir kaip naujosios tvarkos simbolį, ir laužė duoną ir siuntė kiekvienam, irgi kaip simbolį savojo gyvojo kelio, kuriuo einama per Jėzaus įtikėjimą. Tačiau jis nė žodžiu neužsiminė nei apie vyną, kaip savo kraują, nei apie duoną, kaip savo kūną. Šitą patys evangelijų autoriai jau pridėjo pagal savo tamsų supratimą, nes tokia tamsa juos buvo pasiekusi per kartų kartas, o Jėzus per ketvertą bendro gyvenimo metų negalėjo jų sąmonės apvalyti tiek, kad joje nebeliktų taip tvirtai jiems įkaltų sampratų apie nuodėmės išpirką KRAUJU.

Aš jums pateikiu žemiau visą Urantijos Knygos Dokumentą apie šitą įvykį. Labai atidžiai, ir pamąstydami, perskaitykite jį. Būtent jis ir paaiškina daug ką, ko negali paaiškinti Naujasis Testamentas.

“179 DOKUMENTAS

PASKUTINIOJI VAKARIENĖ

PER šito ketvirtadienio popietę, kada Pilypas priminė Mokytojui apie artėjančią Perėjimo šventę ir pasiteiravo, kaip jis rengiasi ją švęsti, tada jis omenyje turėjo Perėjimo šventės vakarienę, kuri turėjo būti valgoma kitos dienos, penktadienio, vakarą. Buvo toks

paprotys pasiruošimą Perėjimo šventimui pradėti ne vėliau kaip per pusiaudienį išvakarėse. Ir kadangi žydų nuomone diena prasideda saulėlydžiu, tai reiškė, jog šeštadieninė Perėjimo vakarienė turėtų būti valgoma penktadienio naktį, kažkuriuo metu prieš pusiaunakčio valandą.

Dėl to, apaštalai visiškai susipainiojo stengdamiesi suprasti Mokytojo pareiškimą, kad Perėjimo šventę jie pažymės viena diena anksčiau. Jie galvojo, bent jau kai kurie iš jų galvojo, kad jis žino, jog bus suimtas iki Perėjimo šventės vakarienės penktadienio naktį ir dėl to juos visus drauge kviečia ypatingai vakarienei šitą ketvirtadienio vakarą. Kiti manė, jog tai bus tiesiog ypatinga proga, kuri turi eiti prieš įprastą Perėjimo šventimą. Apaštalai žinojo, kad Jėzus ankstesnes Perėjimo šventes buvo šventęs be ėriuko; jie žinojo, kad jis asmeniškai nedalyvavo jokiose žydų sistemos aukojimo apeigose. Jis daug kartų velykinį ėriuką valgė kaip svečias, bet niekuomet, kada šeimininkas buvo jis, nebuvo patiekama į stalą jokio ėriuko. Apaštalams tai nebūtų sukėlę didžiulės nuostabos, jeigu ėriuko nebūtų buvę Perėjimo naktį, o kadangi šitoji vakarienė buvo viena diena anksčiau, tai jie nieko ir nepagalvojo, kad ėriuko ir nebuvo.

Išklausę sutikimo pasveikinimus, kuriuos išsakė Jono Morkaus tėvas ir motina, apaštalai iškart nuėjo į viršutinį kambarį, tuo tarpu Jėzus pasiliko pasišnekėti su Morkaus šeima. Iš anksto buvo sutarta, jog šita proga Mokytojas turi švęsti vienas su savo dvylika apaštalų; dėl to buvo pasirinkta, kad nė vienas tarnas jų nelauktų.

1. TROŠKIMAS PIRMENYBĖS

Kada Jonas Morkus apaštalus palydėjo laiptais į viršų, tada jie pamatė didžiulį ir erdvų kambarį, kuriame viskas buvo suruošta vakarienei, ir pastebėjo, jog duona, vynas, vanduo, ir žalumynai visi buvo padėti viename stalo gale. Išskyrus tą galą, kuriame buvo duona ir vynas, aplink šitą ilgą stalą stovėjo trylika kušėčių, lygiai tokių, kokios būtų, švenčiant Perėjimo šventę turtinguose žydų namuose.

Kada šie dvylika įėjo į šitą viršutinį kambarį, tada jie pastebėjo, tiesiai už durų, ąsočius su vandeniu, dubenis, ir rankšluosčius tam, kad galėtų nusimazgoti savo sudulkėjusias kojas; ir kadangi nebuvo palikta nė vieno tarno tam, kad atliktų šitą patarnavimą, tai apaštalai ėmė žvilgčioti vienas į kitą, vos tik išėjo Jonas Morkus, ir kiekvienas ėmė pats sau galvoti, Kas iš tikrųjų mums numazgos kojas? Ir lygiai taip kiekvienas mąstė, jog būtent ne jis turėtų būti šitas tarnas visiems kitiems.

Kada jie ten stovėjo, svarstydami mintyse, tada jie nužvelgė, kokia tvarka bus sodinama prie stalo, atkreipdami dėmesį į šeimininko aukštesniąją kušetę ir jam iš dešinės stovinčią vieną kušetę, o vienuolika kitų, sustatytų aplink stalą iki tos vietos tiesiai prieš šitą antrąją garbės vietą šeimininkui iš dešinės.

Jie laukė, kad Mokytojas pasirodys bet kurią akimirką, bet nežinojo, ką daryti toliau, ar jiems reikėtų atsisėsti ar laukti tol, kol ateis jis, ir pasikliauti juo, kad jiems paskirtų vietas. Jiems dvejojant, Judas priėjo prie garbės vietos, šeimininkui iš kairės, ir leido suprasti, kad jis ketina įsitaisyti kaip privileijuotas svečias. Šitas Judo veiksmas iškart sukėlė karštą ginčą tarp kitų apaštalų. Nespėjo Judas užgrobti šitos garbės vietos, kai Jonas Zabediejus pareiškė savo teises į kitą privileijuotą vietą, į tą, kuri buvo šeimininkui iš dešinės. Simoną Petrą tiek įsiutino toks Judo ir Jono akiplėšiškumas šiems pasirenkant vietas, jog tuo metu, kada kiti supykę apaštalai tebežiūrėjo, jis demonstratyviai nužingsniavo aplink stalą ir atsisėdo ant žemiausios kušetės, susodinimo

tvarkos pabaigoje, kaip tik priešais tą, kurią pasirinko Jonas Zabediejus. Kadangi kiti buvo užgrobę aukštas vietas, tai Petras sąmoningai nusprendė pasirinkti žemiausiąją, ir jis šitaip pasielgė ne vien tik protestuodamas prieš savo sielos brolių netinkamą išdidumą, bet ir vildamasis, kad Jėzus, kada ateis ir pamatys jį mažiausiai garbingoje vietoje, tada jį pakvies į aukštesnę vietą, šitaip iš savo vietos pakeldamas tą, kuris išdrįso pagerbti save pats.

Kada šitaip buvo užimtos aukščiausios ir žemiausioji vietos, tada sau vietas pasirinko likusieji apaštalai, vieni atsisėdo netoli Judo, o kiti pasirinko vietas arčiau Petro, kol susėdo visi. Aplink U-formos stalą ant kušėčių jie susėdo tokia tvarka: į dešinę nuo Mokytojo, Jonas; į kairę, Judas, Simonas Uolusis, Motiejus, Jokūbas Zabediejus, Andriejus, Alfiejaus dvyniai, Pilypas, Natanielius, Tomas, ir Simonas Petras.

Kartu jie buvo surinkti tam, kad pažymėtų, bent jau dvasioje, tokį paprotį, kuris buvo net ir iki Mozės, ir užsiminė apie tuos laikus, kada jų tėvai buvo vergai Egipte. Šitoji vakarienė yra jų paskutinytis pasimatymas su Jėzumi, ir net tokioje rimtoje aplinkoje, pradėjus Judui, apaštalai ir vėl pasiduoda savo seniems polinkiams siekti garbės, privilegijų, ir asmeninio išaukštinimo.

Jie vis dar vienas kitam garsiai tebereiškė piktus kaltinimus, kai Mokytojas pasirodė tarpduryje, kur jis akimirka svyravo, kada jo veidu pamažu nuslinko nusivylimo išraiška. Nieko nesakydamas jis nuėjo į savąją vietą, ir jų susėdimo tvarkos nepakeitė.

Dabar jie buvo pasiruošę vakarienę pradėti, išskyrus tai, kad jų kojos vis dar buvo nenumazgotos, o ir jų pačių nuotaika visiškai nebuvo maloni. Kada įėjo Mokytojas, tuo metu jie vis dar vienas kitam tebereiškė nemalonias pastabas, jau nekalbant apie mintis tų, kurie turėjo pakankamai emocinės kontrolės tam, kad savo jausmų nereikštų viešai.

2. PRADEDANT VAKARIENĘ

Mokytojui nuėjus į savąją vietą, kažkurį laiką įsivyravo tylą. Jėzus apžvelgė juos visus ir, šią įtampą ištirpdęs šypsena, tarė: "Aš labai troškau valgyti šią Perėjimo vakarienę su jumis. Aš norėjau su jumis pavalgyti dar vieną kartą prieš savo kančias, ir, suvokdamas, jog manoji valanda atėjo, susitariau, kad šitoji vakarienė su jumis būtų šiandakt, kadangi, kas susiję su rytojumi, tai visi mes esame Tėvo, kurio valią aš esu atėjęs vykdyti, rankose. Aš daugiau su jumis nebevalgysiu iki to meto, kada jūs sėdėsite su manimi karalystėje, kurią man suteiks Tėvas, kai būsiu užbaigęs tai, dėl ko į šią pasaulį jis mane ir pasiuntė." Po to, kada vynas ir vanduo buvo sumaišyti, tada jie taurę atnešė Jėzui, kuris, ją paėmęs iš Tadėjaus rankų, laikė savo rankoje tuo metu, kada kalbėjo padėkos maldą. Ir užbaigęs padėkos maldą, jis tarė: "Paimkite šią taurę ir pasidalinkite ja tarpusavyje ir, kada iš jos gersite, tada pamąstykite, jog vynuogmedžių vaisiaus aš tikrai daugiau su jumis nebegersiu, nes dabar yra mūsų paskutinioji vakarienė. Kada tokiu pačiu būdu mes susėsime vėl, tai šitas bus būsimojoje karalystėje."

Jėzus su savo apaštalais ėmė kalbėti šitokiu būdu, nes jis žinojo, kad jo valanda atėjo. Jis suprato, jog tas metas, kada jis turi sugrįžti pas Tėvą, atėjo, ir kad jo darbas žemėje yra beveik užbaigtas. Mokytojas žinojo, kad jis yra apreiškęs Tėvo meilę žemėje ir parodęs jo gailestingumą žmonijai, ir kad jis yra užbaigęs tai, dėl ko atėjo į šią pasaulį, net ir tiek, jog gautų visą galią ir valdžią danguje ir ant žemės. Lygiai taip, jis žinojo, kad Judas

Iskarijotas yra visiškai apsisprendęs dėl to, jog tą naktį jį atiduos į jo priešų rankas. Jis iki galo suvokė, kad šita niekinga išdavystė yra Judo darbas, bet taip pat suvokė ir tai, kad ji teikia malonumo Liuciferiui, Šėtonui, ir tamsos princui Kaligastijai. Bet nė vieno iš jų, kurie siekė jo dvasinio nuvertimo, jis nė kiek nebijojo daugiau už bet kurį kitą iš jų, kurie siekė užbaigti jo fizinį sunaikinimą. Mokytojui buvo neramu tikrai dėl vieno dalyko, ir jis nerimavo dėl jo pasirinktų pasekėjų saugumo ir išgelbėjimo. Ir dėl to, visiškai suvokdamas, kad Tėvas visą valdžią yra atidavęs jam, dabar Mokytojas pasirengė įgyvendinti broliškosios meilės parabolę.

3. APAŠTALŲ KOJŲ MAZGOJIMAS

Išgėrus Perėjimo šventės pirmąją taure, pagal žydų paprotį šeimininkas pakildavo nuo stalo ir nusiplaudavo rankas. Vėliau per valgymą ir po antrosios taurės, visi svečiai lygiai taip pakildavo ir nusiplaudavo rankas. Kadangi apaštalai žinojo, jog Mokytojas niekada nesilaikė šitų ritualinių rankų plovimosi apeigų, tai jiems buvo labai smalsu sužinoti, ką gi jis rengiasi daryti, kada, jiems išgėrus šitą pirmąją taure, jis pakilo nuo stalo ir tyliai nuėjo beveik iki durų, kur buvo padėti vandens ąsočiai, dubenys, ir rankšluosčiai. Ir jų smalsumas peraugo į nuostabą, kada jie pamatė Mokytoją nusivelkantį viršutinius drabužius, apsijuosiantį rankšluosčiu, ir pradedantį pilti vandenį į vieną iš dubenių kojoms. Įsivaizduokite, kaip buvo nustebę šitie dvylika vyrų, kurie taip neseniai buvo atsisakę mazgoti kojas vienas kitam ir kurie buvo įsitraukę į nederamus ginčus dėl garbės vietų prie stalo, kada jie pamatė, kaip jis eina aplink stalą prie žemiausiosios šventinės vietos, kur buvo įsitaisęs Simonas Petras, ir, atsiklaupia tarno poza, pasiruošdamas numazgoti Simono kojas. Kada Mokytojas atsiklaupė, tada visi dvylika kaip vienas pašoko ant kojų; net ir išdavikas Judas šituo metu akimirkai savo niekšybę užmiršo, kad pakiltų drauge su savo bičiuliais apaštalais išreiškiančiais šitą netikėtumą, pagarbą, ir visišką nusistebėjimą.

Simonas Petras stovėjo, žvelgdamas žemyn į savo Mokytojo atsuktą į viršų veidą. Jėzus nepasakė nieko; nebuvo reikalo, kad jis šnekėtų. Jo nuostata aiškiai rodė, kad jis ruošiasi Simono Petro kojas numazgoti. Nežiūrint savo žmogiškųjų silpnybių, Petras Mokytoją mylėjo. Šitas galilėjietis žvejys buvo pirmoji žmogiškoji būtybė, kuri iš visos širdies patikėjo Jėzaus dieviškumu ir visiškai ir viešai pareiškė apie šitą tikėjimą. Ir nuo to laiko Petras tikrai niekada neabejojo Mokytojo dieviškąja prigimtimi. Kadangi Petras širdyje taip garbino ir gerbė Jėzų, tai nebuvo nieko keisto, kad jo siela negalėjo ir pagalvoti, kad Jėzus klūpėtų prieš jį vergiška tarno poza ir siūlytų numazgoti jam kojas, kaip tą siūlytų vergas. Kada netrukus Petras pakankamai atsitokėjo, kad galėtų į Mokytoją kreiptis, tada jis išreiškė savo visų bičiulių apaštalų širdies jausmus.

Po kelių šito didžiulio neįtikėjimo akimirkų, Petras tarė, "Mokytojau, ar tu iš tikrųjų ruošiesi mano kojas mazgoti?" Ir tada, žvelgdamas į viršų Petrui į akis, Jėzus pasakė: "Tu gali ne iki galo suprasti tai, ką aš netrukus padarysiu, bet po šito visų šitų dalykų prasmę sužinosi." Tada Simonas Petras, giliai įkvėpęs, tarė: "Mokytojau, tu tikrai mano kojų nemazgosi niekada!" Ir kiekvienas iš apaštalų linksėdamas pritarė Petro ryžtingam pareiškimui neleisti Jėzui šitokiu būdu prieš juos nusižeminti.

Šitos neįprastos scenos dramatiškas apeliavimas iš pradžių sujaudino net ir Judo Iskarijoto širdį; tačiau kada jo tuščiagarbis intelektas šitą reginį apsvarstė, tada jis priėjo išvados, kad šitas nusižeminimo ženklas yra kaip tik dar vienas epizodas, kuris įtikinamai

įrodo, kad Jėzus niekada nebus Izraelio išvaduotojas, ir kad jis nepadarė jokios klaidos nusprendęs Mokytojo reikalą apleisti.

Jiems visiems stovint kvapą užėmusios nuostabos būsenoje, Jėzus tarė: "Petrai, aš pareiškiu, jeigu tavo kojų aš nenumazgosiu, tai tu visai nedalyvausi su manimi tame, ką aš netrukus padarysiu." Kada Petras išgirdo šitą pareiškimą, o taip pat ir dėl to, kad Jėzus ir toliau klūpėjo prie jo kojų, tada jis priėmė vieną iš tų aklo tylaus paklusimo sprendimų, atitinkantį pageidavimą to, kurį jis gerbia ir myli. Kada Simonui Petrui ėmė atrodyti, kad šitam pasiūlytam patarnavimo įgyvendinimui yra suteikiama kažkokia reikšmė, kuri lemia kiekvieno ryšį su Mokytojo darbu ateityje, tada jis ne tik susitaikė su ta mintimi leisti Jėzui numazgoti jo kojas, bet, jam būdinga ir impulsyvia maniera, pasakė: "Tada, Mokytojau, ne tik numazgok mano kojas, bet nuplauk ir mano rankas ir nuprausk mano veidą."

Kada Mokytojas ruošėsi pradėti mazgoti Petro kojas, tada jis tarė: "Tam, kuris jau yra švarus, tereikia numazgoti tiktai kojas. Jūs tie, kurie šį vakarą sėdite su manimi, esate švarūs – bet nevisi. Tačiau dulkes nuo jūsų kojų reikėjo numazgoti prieš tai, kada jūs susėdote su manimi valgyti. Ir be to, aš norėčiau šitą patarnavimą jums atlikti kaip parabolę tam, kad pailiustruočiau naujojo įsakymo, kurį aš jums tikrai netrukus pateiksiu, prasmę."

Lygiai tokiu pačiu būdu Mokytojas ėjo aplink stalą, tylėdamas, mazgodamas savo dvylikos apaštalų kojas, nepraeidamas net ir pro Judą. Kada Jėzus šių dvylikos kojas baigė mazgoti, tada jis apsirengė savo drabužius, sugrįžo į savo vietą kaip šeimininkas, ir apžvelgęs savo sutrikusius apaštalus, tarė:

"Argi jūs iš tiesų suprantate, ką aš jums padariau? Jūs mane vadinatė Mokytoju, ir teisingai vadinatė, nes aš toks ir esu. Tuomet, jeigu jūsų kojas numazgojo Mokytojas, tai kodėl gi jūs nenorėjote mazgoti kojų vienas kitam? Kokią pamoką turėtumėte gauti iš šitos parabolės, kurioje Mokytojas su tokiu noru šitaip patarnauja, kaip patarnauti vienas kitam nenorėjo jo sielos broliai? Tikrai, tikrai aš jums sakau: Tarnas nėra didingesnis už savo šeimininką; taip pat ir tas, kuris yra atsiųstas, nėra didingesnis už tą, kuris jį siunčia. Jūs matėte, kaip aš tarnavau gyvendamas tarp jūsų, ir palaiminti esate jūs tie, kurie turėsite tos maloningos drąsos šitaip tarnauti. Bet kodėl gi jūs taip lėtai mokotės, jog dvasinėje karalystėje didingumo paslaptis nėra panaši į galios metodus materialiam pasaulyje?

"Kada šį vakarą aš įėjau į šitą kambarį, tada jūs nepasitenkinote tuo, kad išdidžiai atsisakėte numazgoti kojas vienas kitam, bet jūs taip pat turėjote įsivelti ir į tarpusavio ginčą dėl to, kas turėtų užimti garbės vietas prie manojo stalo. Tokių garbės ženklų siekia fariziejai ir šito pasaulio vaikai, bet šitaip neturėtų būti tarp dangiškosios karalystės ambasadorių. Argi jūs nežinote, jog prie manojo stalo negali būti nė vienos vietos, kuri turėtų privilegijų? Argi jūs nesuprantate, kad kiekvieną iš jūsų aš myliu taip, kaip myliu ir visus kitus? Argi jūs nežinote, jog arčiausia vieta prie manęs, taip, kaip ją garbinga supranta žmonės, gali visiškai nieko nereikšti, kiek tai yra susiję su jūsų padėtimi dangaus karalystėje? Jūs žinote, jog pagonių karaliai turi valdžią savo pavaldiniams, tuo tarpu tie, kurie šitą valdžią panaudoja, kartais yra vadinami geradariais. Bet tikrai šitaip nebus dangaus karalystėje. Tas, kuris tarp jūsų norėtų būti didis, tegul tampa toks, kaip jaunesnysis; tuo tarpu tas, kuris valdo, tegul tampa toks, kuris patarnauja. Kuris gi yra didingesnis, ar tas, kuris sėdi prie stalo, ar tas, kuris patarnauja? Argi neįprasta laikyti,

jog tas, kuris sėdi prie stalo, yra didingesnis? Bet jūs pamatysite, jog aš esu tarp jūsų kaip tas, kuris patarnauja. Jeigu vykdant Tėvo valią jūs norite su manimi būti bičiuliai tarnai, tada būsimojame karalystėje jūs tikrai sėdėsite su manimi galioje, ir ateities šlovėje toliau vykdydami Tėvo valią."

Kada Jėzus baigė kalbėti, tada Alfiejaus dvyniai atnešė duoną ir vyną, su karčiomis žolėmis ir džiovintų vaisių pasta, kaip Paskutiniosios Vakarienės kitą patiekalą.

4. PASKUTINIEJI ŽODŽIAI IŠDAVIKUI

Keletą minučių apaštalai valgė tyloje, bet veikiami Mokytojo linksmo elgesio, netrukus jie įsitraukė į pokalbį, ir neužilgo valgymas tęsėsi tarsi ir nebūtų atsitikę nieko ypatingo, kas jų gerą nuotaiką ir visuomeninę santarvę šita nepaprasta proga būtų sudrumstę. Po to, kada praėjo šiek tiek laiko, maždaug įpusėjus valgyti antrąjį patiekalą, Jėzus, apžvelgdamas juos, tarė: "Aš jums sakiau, kaip aš trokštu su jumis valgyti šitą vakarienę, ir, žinodamas, kad blogosios tamsos jėgos paslapčiomis suplanavo Žmogaus Sūnų nužudyti, tai aš nusprendžiau šitą vakarienę valgyti su jumis šitame slaptame kambaryje, ir viena diena anksčiau iki Perėjimo šventės, kadangi aš nebebūsiu kartu su jumis šituo laiku rytojaus naktį. Aš jums daug kartų esu sakęs, jog turiu sugrįžti pas Tėvą. Dabar manoji valanda tikrai atėjo, bet nebuvo būtina, jog vienas iš jūsų mane išduotų į mano priešų rankas."

Kada šie dvylika išgirdo šitą, jau didele dalimi nebetekę per daug geros nuomonės apie save ir per didelio pasitikėjimo savimi dėl to, jog buvo išsakyta parabolė apie kojų mazgojimą ir dėl vėlesnės Mokytojo kalbos, tada jie ėmė žvilgčioti vienas į kitą nerimastingu tonu neryžtingai klausdami, "Ar tai aš?" Ir kada jo šitaip pasiteiravo visi, tada Jėzus tarė: "Nors pas Tėvą aš turiu vykti būtinai, bet nebuvo būtina vienam iš jūsų tapti išdaviku tam, kad būtų įvykdyta Tėvo valia. Toks yra vaisius, kurį davė užslėptas blogis širdyje to, kuris visa savo siela tiesos nepamilo. Koks apgaulingas yra intelektualus išpuikimas, kuris eina prieš pat dvasinį nuopolį! Tas, kuris buvo mano draugas daugelį metų ir kuris net ir dabar valgo mano duoną, norės mane išduoti, nors dabar jis savo ranką su manimi padažo į dubenį."

Ir kada Jėzus baigė šitą sakyti, tada jie visi vėl ėmė klausinėti, "Ar tai aš?" Ir kai Judas, sėdintis savo Mokytojui iš kairės, vėl paklausė, "Ar tai aš?" Jėzus, padažydamas duoną į dubenį su žolėmis, padavė ją Judui, tardamas, "Tu pasakei." Bet kiti negirdėjo, ką Jėzus pasakė Judui. Jonas, kuris sėdėjo Jėzui iš dešinės, pasilenkė ir Mokytojo paklausė: "Kas jis? Mes turėtume žinoti, kas yra tas, kuris pasirodė, jog yra neištikimas jam parodytam pasitikėjimui." Jėzus atsakė: "Jau iš tiesų aš jums pasakiau, kaip tik tas, kuriam aš padaviau pamirkytą duonos gabalėlį." Bet buvo taip natūralu, kad pamirkytą duonos gabalėlį šeimininkas paduotų šalia sėdinčiam iš kairės, jog niekas iš jų į tai dėmesio neatkreipė, nors Mokytojas pasakė taip aiškiai. Bet Judas iki skausmo sąmoningai suvokė Mokytojo žodžių, susietų su jo veiksmu, prasmę, ir jis išsigando, kad jo sielos broliai lygiai taip nesužinotų, jog šis išdavikas yra jis.

Petras labai susijaudino dėl to, kas buvo pasakyta, ir pasilenkęs į priekį per stalą, jis kreipėsi į Joną, "Paklausk jo, kas jis, arba jeigu jis pasakė tau, tai pasakyk man, kas yra šis išdavikas."

Jėzus nutraukė jų šnibždėjimą, sakydamas: "Man liūdna dėl to, jog šitas blogis turėjo įvykti, ir aš tikėjausi net iki pat šios valandos, jog tiesos galia galėtų triumfuoti prieš

blogio apgaules, bet šitokių pergalių nelaimima neturint tokio įtikėjimo, kuriam yra būdinga nuoširdi meilė tiesai. Aš nebūčiau sakęs šitų dalykų per šitą, mūsų paskutiniąją vakarienę, bet aš noriu jus išpėti apie šitą liūdesį ir šitaip jus parengti tam, kas yra pakibę virš mūsų. Aš jums pasakiau tai, nes noriu, kad jūs prisimintumėte, kai aš būsiu išėjęs, jog aš žinojau apie visus šiuos slaptus blogio suokalbius, ir apie tai, jog mane išduos, aš jus perspėjau iš anksto. Ir visa tai aš darau tikrai dėl to, kad jūs būtumėte sustiprinti prieš tas pagundas ir išbandymus, kurie kaip tik ir laukia ateityje.”

Kada Jėzus šitaip pakalbėjo, tada pasilenkęs prie Judo, tarė: “Ta, ką tu nusprendei padaryti, daryk greičiau.” Ir kada Judas išgirdo šiuos žodžius, tada jis pakilo nuo stalo ir skubiai išėjo iš kambario, išėjo į naktį, kad įvykdytų tai, ką įvykdyti buvo nusprendęs jo protas. Kada kiti apaštalai pamatė, kaip Judas skubiai išėjo, po to, kai Jėzus jam pasakė, tada jie pamanė, kad jis išėjo dar kuo nors papildomai pasirūpinti vakarienei arba atlikti kokį nors kitą pavedimą Mokytojui, kadangi jie manė, kad jis vis dar tebenešioja tą maišelį.

Jėzus dabar žinojo, jog dėl to, kad Judas netaptų išdaviku, nieko padaryti nebegalima. Jis pradėjo su dvylika – dabar jis turi vienuolika. Iš šitų apaštalų jis pasirinko šešis, ir nors Judas buvo tarp tų, kuriuos pasirinko tie jo apaštalai, kuriuos jis buvo pasirinkęs pats, bet vis tiek Mokytojas jį priėmė ir darė, iki pat šitos pačios valandos, viską, kas tikrai įmanoma, kad jį atitrauktų nuo nuodėmės ir išgelbėtų, net ir taip, kaip jis dirbo ir kitų ramybės ir išgelbėjimo labui.

Šitoji vakarienė, su jos jautriais epizodais ir sušvelninančiomis smulkmenomis, buvo Jėzaus paskutinis kreipimasis į dezertyruojantį Judą, bet tai buvo bergždžia. Įspėjimas, net ir tada, kada yra perteikiamas pačiu taktiškiausiu būdu ir išsakomas pačia geranoriškiausia dvasia, paprastai, neapykantą tikrai sustiprina ir uždega nusikalstamą pasiryžimą, kad iki pat pat galo būtų įvykdyti savo paties savanaudiški ketinimai, kuomet meilė iš tiesų yra nebegyva.

5. ATMINIMO VAKARIENĖS SUKŪRIMAS

Kada Jėzui jie atnešė trečiąją taurę vyno, “palaiminimo taurę,” tada jis pakilo nuo kušetės, ir paėmęs taurę į rankas, ją palaimino, tardamas: “Paimkite šitą taurę, jūs visi, ir išgerkite iš jos. Ji iš tikrųjų bus mano atminimo taurė. Tai yra gailestingumo ir tiesos naujosios dieviškosios tvarkos palaiminimo taurė. Ji iš tikrųjų jums bus Tiesos Dvasios padovanojimo ir tarnavimo simbolis. Ir tikrai aš daugiau nebegersiu šios taurės su jumis iki to meto, kada ją gersiu su jumis naujuoju pavidalu Tėvo amžinojoje karalystėje.”

Apaštalai visi pajuto, kad jiems geriant iš šitos palaiminimo taurės gilaus pagarbumo ir tobulos tylos aplinkoje, vyksta kažkas nepaprasta. Senoji Perėjimo šventė buvo skirta pažymėti jų tėvų išsivadavimą iš rasinės vergovės ir individualios laisvės pasiekimą; dabar Mokytojas įveda naują atminimo vakarienę kaip naujosios dieviškosios tvarkos simbolį, kada pavergtas individas išsilaisvina iš rituališkumo ir savanaudiškumo vergovės ir įtikėjimo dėka pasiekia gyvojo Dievo išsilaisvinusių sūnų brolystės ir bičiulystės dvasinį džiaugsmą.

Kada jie pabaigė gerti šitą naują atminimo taurę, tada Mokytojas paėmė duoną ir, sukalbėjęs padėkos maldą, ėmė ją laužyti į gabalus ir, liepęs jiems šiuos gabalus perduoti kitiems, tarė: “Imkite šitą atminimo duoną ir valgykite ją. Aš jums sakiau, jog aš esu gyvenimo duona. Ir šitoji gyvenimo duona yra Tėvo ir šio Sūnaus suvienytas gyvenimas

vienoje dovanoje. Tėvo žodis, kaip yra apreikštas šiame Sūnuje, iš tiesų yra gyvenimo duona.” Kada jie suvalgė šitą atminimo duoną, tiesos, įsikūnijusios mirtingojo materialaus kūno pavidalu, gyvojo žodžio simbolį, tada jie visi atsisėdo.

Įvesdamas šitą atminimo vakarienę, Mokytojas, koks visada buvo jo įprotis, pasinaudojo parabolėmis ir simboliais. Jis pasinaudojo simboliais, kadangi norėjo pamokyti kai kurių dvasinių tiesų tokiu būdu, kad jo pasekėjams būtų sunku jo žodžiams suteikti tikslūs aiškinimus ir konkrečias prasmes. Šitaip jis stengėsi užkirsti kelią tam, kad viena po kitos einančios kartos jo mokymo nepaverstų į sustabarėjusį ir jo dvasinių prasmų nesupančiotų tradicijos ir dogmos negyvos grandinėmis. Sukurdamas vienintelį ritualą arba sakramentą, susietą su jo viso gyvenimo misija, Jėzus iš visų jėgų stengėsi pasiūlyti savo prasmes, o ne susaistyti save su tiksliais apibrėžimais. Jis nenorėjo sugriauti individo sampratos apie dieviškąją komunią nustatydamas tikslią formą; jis taip pat nenorėjo apriboti tikinčiojo dvasinės vaizduotės formaliai ją suvaržydamas. Vietoje šito jis stengėsi iš naujo gimusią žmogaus sielą išlaisvinti, kad ji skrietų ant naujos ir gyvos dvasinės laisvės džiaugsmo sparnų.

Nežiūrint Mokytojo pastangų šitokiu būdu sukurti atminimo šitą naująjį sakramentą, tie, kurie buvo jo pasekėjai per vėlesnius amžius, pasirūpino, kad jo aiškiai išreikštam norui būtų sėkmingai pasipriešinta tuo, jog tos paskutiniosios nakties, kada jis buvo materialaus kūno pavidalu, jo paprastas dvasinis simboliškumas buvo išpraustas į tikslūs aiškinimus ir buvo veikiamas nustatytos formulės, turinčios beveik matematinį tikslumą. Iš visų Jėzaus mokymų nė vienas netapo toks, kurį tradicija būtų labiau sustandartinusi. Šitos atminimo vakarienės, kada ją valgo tie, kurie yra tikintys į šį Sūnų ir pažįstantys Dievą, simboliškumo nėra reikalo sieti su kokiu nors iš žmogaus kvailokų klaidingų aiškinimų apie dieviškojo buvimo prasmę, nes visomis tokiomis progomis Mokytojas iš tikrųjų dalyvauja. Atminimo vakarienė yra to tikinčiojo simbolinis susitikimas su Mykolu. Kada jūs tampate šitokie dvasiškai sąmoningi, tada šis Sūnus realiai dalyvauja, ir jo dvasia broliaujasi su viduje gyvenančiu savojo Tėvo fragmentu.

Po to, kada keletą akimirkų jie buvo susimąstę, Jėzus toliau kalbėjo: “Kada jūs darysite šiuos dalykus, tada prisiminkite tą gyvenimą, kurį aš gyvenau žemėje tarp jūsų, ir džiaukitės, jog aš turiu ir toliau gyventi žemėje su jumis ir tarnauti per jus. Kaip individai, tarpusavyje nesiginčykite dėl to, kas iš tiesų bus didžiausias. Visi būkite kaip sielos broliai. O kada karalystė išaugs tiek, kad ją sudarys didelės tikinčiųjų grupės, tada lygiai taip jūs neturėtumėte varžytis dėl didingumo ir tarp tokių grupių nesiekti privilegijų.”

Ir šitas didingas įvykis vyko vieno draugo viršutiniame kambaryje. Nei ši vakarienė, nei šis pastatas nebuvo niekuo susiję su kokia nors šventa forma ar kokiu nors ritualiniu pašventinimu. Atminimo vakarienė buvo sukurta be kokio nors bažnytinio leidimo. Kada Jėzus šitokiu būdu sukūrė atminimo vakarienę, tada apaštalams tarė: “Ir kiekvieną kartą, kada jūs šitą darysite, darykite tai manajam atminimui. Ir kada jūs iš tiesų mane prisiminsite, tada iš pradžių prisiminkite mano gyvenimą materialaus kūno pavidalu, prisiminkite, jog aš kažkada buvau drauge su jumis, o tada, įtikėjimo dėka, suvokite, kad jūs iš tikrųjų visi kada nors vakarieniausite su manimi Tėvo amžinojoje karalystėje. Tai yra naujoji Perėjimo šventė, kurią aš palieku jums, net ir atminimą apie manąjį savęs

padovanojimo gyvenimą, amžinosios tiesos žodį; ir apie manąją meilę jums, manosios Tiesos Dvasios išliejimą visiems materialiams kūnams.”

Ir jie užbaigė šitą senosios, bet bekraujės Perėjimo šventės pažymėjimą, ryšium su naujosios atminimo vakarienės pradžia, sugiedodami, visi drauge, vienas šimtas aštuoniolikąją Psalmę.” (Urantijos Knyga, 179 Dokumentas)

31. Jėzaus suėmimas

Dabar palyginkite to paties epizodo – Jėzaus suėmimo – aprašymus Naujajame Testamente ir Urantijos Knygoje. Tačiau lygindami, turėkite omeny Jėzaus mokymo dvasią, kada jis mokė, jeigu tau trenkė per vieną skruostą, tai atsuk ir kitą. Tai yra jo mokymo esmė, kad į blogį būtų atsakoma GĖRIU, o ne keršijama tuo pačiu arba net didesniu blogiu. Žydų Rašto mokymas “Akis už akį, dantis už dantį,” NĖRA Jėzaus mokymas. Tokį žydų Rašto mokymą Jėzus visiškai paneigė.

Štai toks yra Luko evangelijos Jėzaus suėmimo epizodo aprašymas:

“Jam bekalbant, pasirodė būrys, o priekyje ėjo vienas iš Dvylikos – Judas. Jis prisiartinio prie Jėzaus jo pabučiuoti. Jėzus jam tarė: ‘Judai, pabučiavimu tu išduodi Žmogaus Sūnų?’ Jėzaus bičiuliai, matydami, kas bus, paklausė: ‘Viešpatie, gal kirsti kalaviju?’ Vienas iš jų puolė vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam dešinę ausį. Bet Jėzus sudraudė: ‘Liaukitės! Gana!’ Ir, palietęs tarno ausį, išgydė ją.” (Luko, 22, 47-51)

O šitaip Jėzaus suėmimą perteikia Matas:

“Ir tuojau, jam tebekalbant, pasirodė vienas iš Dvylikos – Judas, o kartu su juo būrys ginkluotų kalavijais ir vėzdais, pasiūstas aukštųjų kunigų, Rašto aiškintojų ir seniūnų. Išdavėjas buvo jiems nurodęs ženklą: ‘Kurį pabučiuosiu, tai tas. Suimkite jį ir sergėdami veskite!’ Taigi atėjęs jis tuojau prisiartinio prie Jėzaus ir tarė: ‘Rabi!’, ir pabučiavo jį. O kiti stvėrė Jėzų ir suėmė. Vienas iš ten stovinčių, išsitraukęs kalaviją, užsimojo prieš vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam ausį. O Jėzus prabilo jiems: ‘Tarsi plėšiko išėjote sugauti manęs su kalavijais ir vėzdais. Kasdien būdavau pas jus, mokiau šventykloje, ir jūs manęs nesuėmėte. Tačiau teisipildo Raštai.’ Tada, palikę jį, visi [mokiniai]pabėgo. Tik vienas jaunuolis sekė iš paskos, susisupęs vien į drobulę. Jie čiupo jį, bet jis išsinėrė iš drobulės ir nuogas pabėgo.” (Morkaus, 14, 43-52)

Kodėl taip skirtingai Morkus aprašo šitą patį epizodą, palyginus su Luku? Jis pakartoja Luko teiginį apie ausies nukirtimą vyriausiojo kunigo tarnui, bet kaip Jėzus šitą pačią jau “nukirstą” ausį vėl “atstato,” ir, anot Luko, tarną išgydo, jau nebeparašo. Nejaugi Morkui nesvarbus toks dar vienas Jėzaus padarytas “stebuklas,” kad jo net nesumini? Tuo labiau, kad Morkus ir yra tas pats jaunuolis, kuris savo akimis matė šį epizodą ir jis būtent ir pavaizdavo, sakydamas “Tik vienas jaunuolis sekė iš paskos, susisupęs į drobulę. Jie čiupo jį, bet jis išsinėrė iš drobulės ir nuogas pabėgo.” Morkus, pats matęs Jėzaus suėmimą nieko nerašo apie “nukirstos” ausies atstatymą, tuo tarpu Lukas, kuris iš viso nebendravo su Jėzumi, aprašo tai, ko pats nematė, ir ko nebuvo.

Tas pats epizodas, aprašytas Mato evangelijoje šitaip:

“ Jam dar kalbant, štai pasirodė Judas, vienas iš Dvylikos, o su juo didelis būrys, ginkluotas kalavijais ir vėzdais, atsiųstas aukštųjų kunigų ir tautos seniūnų. Jo išdavėjas buvo nurodęs jiems ženklą, sakydamas: ‘Kurį pabučiuosiu, tai tas! Suimkite jį!’ Ir tuojau priėjęs prie Jėzaus tarė: ‘Sveikas, rabi!’ ir pabučiavo jį. O Jėzus jam tarė: ‘Bičiuli, ko atėjai?’ Tuomet jie pripuolę nutvėrė jį ir suėmė. Ir štai vienas iš Jėzaus palydovų ištiesė ranką, išsitraukė kalaviją, puolė vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam ausį. Bet Jėzus jam tarė: ‘Kišk kalaviją atgal, kur buvo, nes visi, kurie griebiasi kalavijo, nuo kalavijo ir žus. Gal manai, jog aš negaliu paprašyti savo Tėvą ir jis bemat neatsiųstų man per dvylika legionų angelų?! Bet kaipgi išsipildytų Raštai, kad šitaip turi atsitikti?!’ Tą valandą Jėzus tarė būriui: ‘Tarsi plėšiko išėjote sugauti manęs su kalavijais ir vėzdais. Aš kasdien sėdėjau šventykloje mokydamas, ir manęs nesusėmėte. Bet viskas šitaip dedasi, kad išsipildytų pranašų Raštai.’ Tada visi mokiniai, palikę jį, pabėgo.” (Mato, 26, 47-56)

Mato evangelija taip pat nepateikia jokios užuominos, kad Jėzus čia būtų padaręs stebuklą ir išgydęs tarną, kad “nukirsta ausis” vėl būtų sveika. Tačiau jis papildomai į Jėzaus lūpas įdeda žodžius, kuriais Jėzus sudraudžia prievartą, tik kažkodėl jau po to, kada ji įvykdyta. Taip pat Matas stengiasi parodyti, kad Jėzui svarbiausia turi būti tai, kad IŠSIPILDYTŲ RAŠTAI.

Na ir Jono evangelijos tas pats epizodas:

“Baigęs kalbėti, Jėzus su savo mokiniiais nuėjo anapus Kedrono upelio, kur buvo sodas. Jis ir mokiniai įžengė į sodą. Jo išdavėjas Judas taip pat žinojo tą vietą, nes Jėzus dažnai ten susieidavo su savo mokiniiais. Taigi Judas, gavęs kareivių būrį ir aukštųjų kunigų bei fariziejų tarnus, atėjo ten su žibintais, deglais ir ginklais. Jėzus, žinodamas visa, kas jo laukia, išėjo į priekį ir paklausė: ‘Ko ieškote?’ Jie atsakė ‘Jėzaus Nazariečio!’ Jėzus tarė: ‘Tai aš.’ Jo išdavėjas Judas irgi stovėjo tarp jų. Kai tik Jėzus ištarė: ‘Tai aš,’ jie atšoko atgal ir parpuolė ant žemės. O jis vėl juos klausė: ‘Ko ieškote?’ Jie atsakė: ‘Jėzaus Nazariečio.’ Jėzus atsiliepė: ‘Jau sakiau jums, kad tai aš. Jei manęs ieškote, tai leiskite šitiems pasišalinti.’ Taip turėjo išsipildyti jo pasakytieji žodžiai: ‘Iš tavo man pavestųjų nepražudžiau nė vieno.’ Simonas Petras, kuris turėjo kalaviją, išsitraukė jį, ištiko vyriausiojo kunigo tarną ir nukirto jam dešinę ausį. Tarnas buvo vardu Malkus. Bet Jėzus sudraudė Petrą: ‘Kišk savo kalaviją į makštį! Nejaugi aš negersiu tos taurės, kurią Tėvas man yra davęs?!’” (Jono, 18, 1-11)

Jonas jau konkrečiai įvardija tą asmenį, APAŠTALĄ SIMONĄ PETRĄ, kuris nukirto ausį vyriausiojo kunigo tarnui. Būtent tas Jėzaus apaštalas, kuris jo paties išsižadėjo net keturis kartus po Jėzaus suėmimo dar net nepragydus pirmiesiems gaidžiams. O štai čia toks ryžtas ir drąsa. Iš kur gi tai? Ar ne iš autoriaus – Jono – fantazijų? Tačiau ir jis nieko nekalba apie Jėzaus kitą veiksmą – stebuklingą ausies atstatymą ir tarno visišką išgydymą. Ir ne dėl to, kad tai būtų jam nesvarbu, bet dėl to, kad nebuvo nei ausies nukirtimo, nei jos atstatymo ir tarno visiško pagydyto. Tuo labiau, kad toks veiksmas, kaip ausies nukirtimas, būtų tuoj pat pasklidęs tarp visų tikinčiųjų tą patį vakarą ir jau

Simoną Petrą būtų tikrai gerai įsidėmėję ir prie laužo jam būtų pasakę jau nebe vien tik tokius žodžius, kada Petras IŠSIŽADĖJO SAVO ryšių su Jėzumi:

“Būrys, jo vadas ir žydų tarnai suėmė Jėzų, surišo ir nuvedė pirmiausia pas Aną. Mat jis buvo anų metų vyriausiojo kunigo Kajafo uošvis. Tai tas pats Kajafas, kuris buvo žydams pataręs: ‘Verčiau tegu vienas žmogus numiršta už tautą.’ Paskui Jėzų nusekė Simonas Petras ir kitas mokinys. Tas mokinys buvo pažįstamas su vyriausiuoju kunigu ir įėjo paskui Jėzų į vyriausiojo kunigo kiemą. Petras liko stovėti lauke prie vartų. Tuomet anas mokinys, kuris buvo pažįstamas su vyriausiuoju kunigu, išėjo laukan, pasikalbėjo su durininke ir įsivedė Petrą vidun. Tarnaitė durininkė ir sako Petru: ‘Ar tik ir tu nebūsi vienas iš to žmogaus mokinių?’ Šis atsakė: ‘O, ne!’ Ten stoviniavo samdiniai ir tarnai, dėl šalčio susikūrę ugnį, ir šildėsi. Prie jų atsistojo Petras ir taip pat šildėsi. (Jono, 18, 12-18)

“Simonas Petras tebestovėjo ir šildėsi. Aplinkiniai paklausė jį: „Ar tik nebūsi vienas iš jo mokinių?“ Tas išsigynė: ‘Ne, ne!’ Vienas iš vyriausiojo kunigo tarnų, GIMINAITIS TO, KURIAM PETRAS NUKIRTO AUSĮ, pasakė: ‘ARGI AŠ NEMAČIAU TAVĘS SODE KARTU SU JUO?’ Petras ir vėl išsigynė, ir tuojau pragydo gaidys.” (Jono, 18, 25-27)

Štai net ir giminaitis TO TARNO, kuriam turėjo ausį nukirsti Simonas Petras, ir dar pats buvęs sode Jėzaus suėmimo liudininku, nieko neužsimena apie ausies nukirtimą savo giminaičiui, o klausia Petro tik taip: “Argi aš nemačiau tavęs sode kartu su juo?” O juk tuo metu buvo žydų Rašto teiginio “akis už akį,” taikymo pats karštymetis. Tuo tarpu net ausies “nukirtimo” pats buvęs liudininkas, ir dar ano “sužeistojo” giminaitis, taip ramiai Petro klausia. Ir kodėl gi tada Petro nesuėmė tie patys kareiviai, kai jis pats padarė tokį nusikaltimą – nukirto ausį ne šiaip kam, bet VYRIAUSIOJO KUNIGO tarnui, kuris irgi buvo atėjęs drauge su kareiviais ir kitas tarnais suimti Jėzaus? Vyriausiasis kunigas ir buvo pats pagrindinis Jėzaus suėmimo ir nukryžiovimo organizatorius, jo įtaka ir žodis lėmė labai daug, kad Jėzus buvo nužudytas, ir dabar Petru taip nuskriaudus jo tarną Petras ir toliau laisvai vaikštinėja po šito paties vyriausiojo kunigo Kajafo uošvio Anaso, pas kurį atvedė suimtą Jėzų, kiemą.

Toks skirtingas to paties epizodo perteikimas keturiose evangelijose tik rodo, kad tai nėra Dievo žodis, o žmonių skirtingas to paties epizodo atpasakojimas, ir tik toks atpasakojimas, kaip jie patys arba matė, ir tada, po daug DEŠIMTMEČIŲ, kažką prisiminė, bet jau patys pridėdami nuo savęs ir tai, ko nebuvo, arba nurašė nuo kitų šaltinių, arba šitą patį atpasakojimą iškraipė jau kiti, perrašinėdami ir turėdami savo tikslų pritemti viską prie žydų pranašų žodžių, minimų žydų Raštuose, išsipildymo. Tačiau tai neturi nieko bendro nei su pranašų žodžių išsipildymu, nei su Dievo žodžiu, nei su teksto perteikimu iš Šventosios Dvasios, nei su tikrove.

O dabar jums pateiksiu Urantijos Knygoje aprašomą šitą patį epizodą, ir tada patys galėsite pamatyti ir nuoseklumo ir konteksto gelmę:

“183 DOKUMENTAS

JĖZAUS IŠDAVIMAS IR SUĖMIMAS

KADA Jėzus pagaliau Petrą, Jokūbą, ir Joną pažadino, tada jis patarė jiems eiti į savo palapines ir pasistengti pamiegoti, kad pasirengtų rytojaus pareigoms. Bet iki šito meto šie trys apaštalai buvo visiškai išsiblaivę iš miegų; jie buvo atsigaivinę trumpais snūstelėjimais, o be to, juos paveikė ir jiems sukėlė nerimo pasirodę du susijaudinę pasiuntiniai, kurie teiravosi Dovydo Zabediejaus ir greitai išėjo jo ieškoti, kada Petras jiems pasakė, kur jis budi.

Nors aštuoni apaštalai ir miegojo giliai, bet tie graikai, kurie kartu su jais gyveno stovykloje, nelaimės bijojo labiau, tiek bijojo, kad buvo išstatę sargybinių, jog duotų pavojaus signalą, jeigu iškiltų grėsmė. Kada šitie du pasiuntiniai įskubėjo į stovyklą, tada graikų sargybinis nubėgo žadinti savo visų bičiulių tėvynainių, kurie išlėkė iš savo palapinių, visiškai apsirengę ir pilnutinai apsiginklavę. Dabar buvo sukelta visa stovykla, išskyrus šiuos aštuonis apaštalus. Petras norėjo savo bičiulius pakviesti, bet Jėzus tą daryti jam kategoriškai uždraudė. Mokytojas jiems visiems švelniai patarė sugrįžti į savo palapines, bet jo patarimui jie nenorėjo paklusti.

Negalėdamas priversti savo pasekėjų išsiskirstyti, Mokytojas juos paliko ir nuėjo žemyn prie alyvų preso, esančio netoli įėjimo į Getsemanės Parką. Nors šie trys apaštalai, graikai, ir kiti stovyklos nariai nesiryžo tuoj pat eiti paskui jį, tuo tarpu Jonas Morkus nuskubėjo aplinkui pro alyvų medžius ir pasislėpė mažoje pašiūrėje netoli alyvų preso. Jėzus pasišalino iš stovyklos ir nuo savo draugų tam, kad tie, kurie ėjo jo suimti, kada ateis, galėtų jį suimti netrikdydami jo apaštalų. Mokytojas bijojo, kad jo apaštalai gali atsibusti ir būti jo suėmimo metu, o tas reginys, kai Judas jį išduoda, galėtų sukelti jų prieššįskumą, kad jie imtų kareiviams priešintis ir dėl to būtų suimti drauge su juo. Jis baiminosi ir dėl to, jeigu juos suimtų drauge su juo, tai jie taip pat galėtų žūti su juo. Nors Jėzus žinojo, kad jo mirties planas buvo kilęs žydų valdovų tarybose, bet jis taip pat žinojo, kad visiems tokiems niekšiškiems suokalbiams visiškai pritaria Liuciferis, Šėtonas, ir Kaligastija. Ir jis gerai žinojo, kad šitie valdų maištininkai būtų taip pat patenkinti, matydami, jog visi apaštalai yra nužudyti drauge su juo.

Jėzus atsisėdo, vienas, ant alyvų preso, kur jis ėmė laukti, kada ateis išdavikas, ir šituo metu jį matė tikrai Jonas Morkus ir nesuskaičiuojamos dangiškųjų stebėtojų gausybės.

1. TĖVO VALIA

Egzistuoja didžiulis pavojus dėl to, kad daugelio posakių ir daugelio įvykių, susijusių su Mokytojo karjeros materialiam kūne užbaigimu, prasmę galima suprasti klaidingai. To, kaip su Jėzumi žiauriai elgėsi nemokšos tarnai ir neįautrūs kareiviai, kaip nesąžiningai vyko jo teismas, ir koks buvo bejausmis tariamų religinių vadovų požiūris, nereikia painioti su tuo faktu, kad Jėzus, kantriai atsiduodamas visam šitam kentėjimui ir pažeminimui, tikrai vykdė Tėvo Rojuje valią. Iš tikrųjų ir tai yra tiesa, jog būtent tokia ir buvo Tėvo valia, kad jo Sūnus išgertų sklidiną mirtingosios egzistencijos taure, nuo gimimo iki mirties, bet Tėvas danguje visiškai neturėjo nieko bendro su tuo, kad sukurstytų tą barbarišką elgesį tų tariamai civilizuotų žmogiškųjų būtybių, kurios Mokytoją taip žiauriai kankino ir taip siaubingai tyčiojosi nuolat pažemindamos jo nesipriešinantį asmenį. Šitie nežmoniški ir pritrenkiantys patyrimai, kuriuos Jėzus buvo pašauktas išverti paskutinėmis savojo mirtingojo gyvenimo valandomis, jokių būdu

nebuvo dalis Tėvo dieviškosios valios, kurią jo žmogiškoji prigimtis taip triumfuojančiai buvo pasižadėjusi įvykdyti, kada žmogus galutinai atsiduoda Dievui, kaip tą išreiškė jo trikartė malda, kurią jis sukalbėjo sode tuo metu, kai jo išvargę apaštalai miegojo fizinio išsekimo miegu.

Tėvas danguje norėjo, kad save padovanojantis Sūnus savo žemiškąją karjerą užbaigtų *natūraliai*, lygiai taip, kaip savąjį gyvenimą žemėje ir materialiam kūne turi užbaigti ir visi mirtingieji. Eiliniai vyrai ir moterys negali tikėtis to, kad jų paskutines valandas žemėje ir būsimą mirties epizodą palengvins ypatinga dieviškoji tvarka. Dėl to, Jėzus nusprendė su savąja gyvybe materialiam kūne išsiskirti tokiu būdu, kuris atitiko natūralią įvykių tėkmę, ir jis atkakliai atsisakinėjo save ištraukti iš nežmoniškų įvykių, kurie su siaubingu tikrumu skriejo link jo neįtikėtino pažeminimo ir gėdingos mirties, niekšingo suokalbčio žiaurių gniaužtų. Ir viso šito pritrenkiančio neapykantos pasireiškimo ir šito neturinčio precedento žiaurumo demonstravimo kiekvienas trupinėlis buvo blogų žmonių ir nuodėmingų mirtingųjų darbas. Dievas danguje nenorėjo šito, taip pat šito daryti tikrai neliepė ir pagrindiniai Jėzaus priešai, nors jie daug padarė dėl to, jog užtikrintų tai, kad nemąstantys ir blogi mirtingieji norėtų šitokiu būdu atstumti save padovanojantį Sūnų. Net ir nuodėmės tėvas nususuko nuo neapsakomą siaubą keliančios nukryžiuojimo scenos.

2. JUDAS MIESTE

Kada Judas taip netikėtai pakilo nuo stalo tuo metu, kai buvo valgoma Paskutinioji Vakarienė, tada jis nuėjo tiesiai į savo pusbrolio namus, ir tuomet iš tikrųjų tie du nuėjo tiesiai pas šventyklos sargybinių kapitoną. Judas paprašė, kad kapitonas surinktų sargybinius ir jam pranešė, kad jis yra pasirengęs juos nuvesti pas Jėzų. Judas pasirodė truputėlį anksčiau negu buvo jo laukiama, bet šiek tiek buvo uždelsta išeiti į Morkaus namus, kur Judas tikėjosi surasti Jėzų tebebendraujantį su apaštalais. Mokytojas ir šie vienuolika Elijo Morkaus namus paliko penkiolika minučių anksčiau negu pasirodė išdavikas ir kareiviai. Iki to laiko, kada tie, eję suimti, pasiekė Morkaus namus, Jėzus ir šie vienuolika buvo gerokai už miesto sienų ir pakeliui į Alyvų Kalno stovyklą. Judas labai sunerimo dėl to, kad Jėzaus nepasisekė surasti Morkaus namuose ir vienuolikos vyrų draugijoje, iš kurių tiktai du buvo apsiginklavę tam, kad pasipriešintų. Jam atsitiktinai buvo pavykę sužinoti, jog tą popietę, kada jie išėjo iš stovyklos, tiktai Simonas Petras ir Simonas Uolusis buvo užsijuosę kardus; Judas tikėjosi suimti Jėzų tuo metu, kada miestas bus nurimęs ir kada bus maža galimybė pasipriešinti. Išdavikas bijojo, jeigu jis lauks tol, kol jie sugrįš į stovyklą, tuomet reikės susidurti su daugiau negu trimis dvidešimtimis atsidavusių mokinių, ir jis taip pat žinojo, jog Simonas Uolusis turi didžiules ginklų atsargas. Judas ėmė vis labiau nervintis, kada mąstė, kaip šie vienuolika ištikimų apaštalų juo pasibjaurės, ir jis bijojo, kad jie visi stengsis jį sunaikinti. Jis buvo ne tik neištikimas, bet širdyje ir tikras bailys.

Kada jie nesurado Jėzaus viršutiniame kambaryje, tada Judas paprašė gvardijos kapitono grįžti atgal į šventyklą. Iki šito meto tie valdovai buvo pradėję rinktis aukštojo šventiko namuose, ruošdamiesi susitikti su Jėzumi, žinodami, kad jų sandėris su išdaviku reikalavo, kad Jėzus būtų suimtas iki tos dienos vidurnakčio. Judas savo partneriams paaiškino, kad Morkaus namuose Jėzaus jie neberado, ir kad jo suimti reikės eiti į Getsemanę. Tada išdavikas toliau aiškino, kad daugiau kaip trys dvidešimtys atsidavusių

pasekėjų stovykloje gyvena kartu su juo, ir kad jie visi yra gerai ginkluoti. Žydų valdovai Judui priminė, kad Jėzus visada skelbė nesipriešinimą, bet Judas atsakė, jog negali jie pasikliauti tuo, kad visi Jėzaus pasekėjai tokiam mokymui paklus. Jis iš tikrųjų bijojo dėl savęs, ir todėl išdrįso paprašyti keturiasdešimties ginkluotų kareivių būrio. Kadangi žydų valdžia savo jurisdikcijoje tokios ginkluotų vyrų jėgos neturėjo, tai jie iš karto nuėjo į Antonijo tvirtovę ir paprašė romėnų vado suteikti jiems šitą apsaugą; tačiau, kada jis sužinojo, kad jie rengiasi suimti Jėzų, tada iškart atsisakė jų prašymą patenkinti ir juos nusiuntė pas savo vadą. Šitokiu būdu vaikstant nuo vienos valdžios pas kitą buvo praleista daugiau kaip viena valanda, kol galiausiai tam, kad gautų leidimą pasinaudoti ginkluotais romėnų sargybiniais, jie buvo priversti eiti pas patį Pilotą. Kada jie atėjo prie Piloto namo, buvo jau vėlu, ir jis buvo nuėjęs su žmona į savo miegamąjį. Jis dvejojo, ar turėti, ką nors bendra su šita užmačia, tuo labiau, kad jo žmona buvo jo prašiusi šito prašymo nepatenkinti. Bet kadangi čia buvo žydų Sanhedrino vadovas ir šitos pagalbos prašė asmeniškai, tai gubernatoriui atrodė, jog būtų išmintinga šį prašymą patenkinti, manydamas, kad vėliau jis galės ištaisyti bet kokią neteisingą veiksmą, kurį jie galėtų padaryti.

Todėl, kada Judas Iskarijotas išėjo iš šventyklos, apie pusę dvyliktos, tada jį lydėjo daugiau negu šešiasdešimt asmenų – šventyklos sargybiniai, romėnų kareiviai, ir vyriausiųjų šventikų ir valdovų smalsūs tarnai.

3. MOKYTOJO SUĖMIMAS

Kada šitas ginkluotų kareivių ir sargybinių būrys, nešinas deglais ir lanternomis, prisiartino prie sodo, tada Judas išėjo gerokai į priekį prieš būrį, kad galėtų pasiruošti greitai parodyti Jėzų taip, kad tie, kurie turi suimti, galėtų jį lengvai sučiupti iki tos akimirkos, kai jo padėjėjai galės susitelkti jo gynimui. Ir buvo dar kita priežastis, dėl ko Judas nusprendė būti Mokytojo priešų priekyje: Jis mąstė, jog tai atrodys, kad į įvykio vietą jis buvo atvykęs anksčiau už kareivius, taip, kad apaštalai ir kiti susirinkusieji aplink Jėzų negalėtų jo tiesiogiai susieti su ginkluotais sargybiniais, taip arti jam lipančiais ant kulnų. Judas net buvo sugalvojęs vaizduoti, jog atskubėjo juos perspėti apie besiantinimą tų, kurie ateina suimti, bet šitam sumanymui sutrukė sužlugdantis Jėzaus pasisveikinimas su išdaviku. Nors Mokytojas ir prašneko Judui maloniai, bet su juo pasisveikino kaip su išdaviku.

Kai tik Petras, Jokūbas, ir Jonas, maždaug su trisdešimčia savo bičiulių stovyklautojų, pamatė ginkluotą būrį su deglais, judantį per kalno aukščiausią keterą, tuomet jie suprato, jog šitie kareiviai eina suimti Jėzaus, ir jie visi nuskubėjo žemyn netoli alyvų preso, kur vienu metu apšviestas mėnulio sėdėjo Mokytojas. Kada kareivių būrys prisiartino iš vienos pusės, tada iš kitos pusės priėjo šie trys apaštalai ir jų draugai. Kada Judas išėjo į priekį, kad kreiptųsi į Mokytoją, tada šios dvi grupės stovėjo nejudėdamos, Mokytojas buvo tarp jų ir Judo, besirengiančio pabučiuoti jį į kaktą tuo išdavikišku bučiniu.

Išdavikas anksčiau turėjo vilties, kad, atvedęs sargybinius į Getsemanę, galėtų šitiems kareiviams Jėzų tiesiog parodyti, arba vykdydamas tą pažadą, ką galėtų padaryti daugiausia, tai pasveikinti jį bučiniu, o tada iš tos vietos greitai pasišalinti. Judas labai bijojo, kad bus visi apaštalai, ir kad jie savo puolimą nukreips į jį, keršydami už tai, kad jis išdrįso jų mylimą mokytoją išduoti. Tačiau, kada Mokytojas su juo pasisveikino kaip su išdaviku, tada jis buvo tiek pasimetęs, jog nebemėgino ir pabėgti.

Jėzus pabandė Judą paskutinį kartą gelbėti nuo to, kad jo neišduotų realiai, tuo, kad anksčiau negu išdavikas galėjo jį pasiekti, jis vieną žingsnį žengė į šalį ir, kreipdamasis į toliausia kairėje stovintį kareivį, romėnų kapitoną, tarė, "Ko jūs ieškote?" Kapitonas atsakė, "Jėzaus iš Nazareto." Tada Jėzus nedelsiant priėjo prie karininko ir, ten stovėdamas su visos šitos kūrinijos Dievo ramiu didingumu, tarė, "Aš esu jis." Didelė dalis šito ginkluoto būrio kareivių buvo girdėję Jėzų, kada jis mokė šventykloje, kiti žinojo apie jo stebuklus, o kada jie išgirdo, kaip jis šitaip drąsiai pagarsino savąją tapatybę, tai tie, kurie buvo pirmose gretose, netikėtai žengtelėjo atgal. Juos apėmė nuostaba dėl to, kad jis taip ramiai ir didingai paskelbė savąją tapatybę. Todėl, Judui nebebuvo jokio reikalo toliau testuoti savo išdavystės planą. Mokytojas savo priešams atsiskleidė drąsiai, ir jie būtų galėję jį suimti be Judo pagalbos. Bet išdavikas turėjo kažką padaryti, kad pateisintų savo buvimą su šituo ginkluotu būriu, o, be to, jis norėjo padaryti reginį iš to, jog šiame išdavikiškame sandėryje su žydų valdovais savo vaidmenį jis atliko, kad turėtų teisę gauti didesnę atlygį ir garbę, kuomet, jis tikėjo, bus apipiltas kaip kompensacija už savąjį pažadą atiduoti Jėzų į jų rankas.

Kada sargybiniai atsitokėjo po savo pirmojo pasimetimo, pamačius Jėzų ir išgirdus jo neįprastą balsą, ir kada apaštalai ir mokiniai prisislinko arčiau, tada Judas priėjo prie Jėzaus ir, pabučiavęs jį į kaktą, tarė, "Labas, Mokytojau ir Auklėtojau." Ir kada Judas šitaip apkabino savo Mokytoją, tada Jėzus tarė, "Drauge, argi nepakaks šito daryti! Argi tu nori Žmogaus Sūnų išduoti net ir bučiniu?"

Apaštalus ir mokinius tiesiogine prasme pritrenkė tai, ką jie matė. Akimirka niekas nepajudėjo. Tada Jėzus, išsivadavęs iš Judo išdavikiško glėbio, priėjo prie sargybinių ir kareivių ir vėl paklausė, "Ko jūs ieškote?" Ir vėl kapitonas tarė, "Jėzaus iš Nazareto." Ir Jėzus vėl atsakė: "Aš sakiau tau, jog aš esu jis. Todėl, jeigu jūs ieškote manęs, tai tegul šitie kiti eina savo keliu. Aš esu pasirengęs eiti su jumis."

Jėzus buvo pasirengęs eiti atgal į Jeruzalę su sargybiniais, ir kareivių kapitonas tikrai norėjo leisti šiems trims apaštalams ir jų partneriams eiti savo keliu ramybėje. Bet prieš tai, kada jie galėjo pradėti eiti, Jėzui stovint ir laukiant kapitono nurodymų, kažkoks Malkus, aukštojo šventiko sirietis asmens sargybinis, priėjo prie Jėzaus ir ruošėsi jo rankas surišti už nugaros, nors romėnų kapitonas ir nebuvo liepęs, kad Jėzus būtų šitaip surištas. Kada Petras ir jo bičiuliai pamatė, kaip su jų Mokytoju yra šitaip žeminančiai elgiamasi, tada jie nebegalėjo ilgiau tvardyti. Petras išsitraukė savo kardą ir su kitais puolė į priekį, kad kirstų Malkui. Bet anksčiau negu kareiviai galėjo ateiti į pagalbą, kad apgintų aukštojo šventiko tarną, Jėzus savo iškeltos rankos gestu Petrą sustabdė ir, griežtu balsu, tarė: "Petrai, kišk kardą atgal į makštį. Tie, kurie pakels kardą, tie tikrai ir žus nuo kardo. Argi tu nesupranti, jog būtent tokia yra Tėvo valia, kad aš išgerčiau šitą taure? Ir argi tu taip pat nežinai ir šito, jog net ir dabar aš vadovauju daugiau negu dvylikai legionų angelų ir jų bičiuliams, kurie mane išlaisvintų iš šitų kelių vyrų rankų?"

Nors Jėzus šitaip veiksmingai nutraukė šitą savo pasekėjų fizinio pasipriešinimo demonstravimą, tačiau to užteko, kad įvartų baimės sargybinių kapitonui, kuris dabar, padedamas savo kareivių, tvirtomis rankomis sugriebė Jėzų ir greitai jį surišo. Ir tuo metu, kada jie rišo jo rankas storomis virvėmis, Jėzus jiems tarė: "Kodėl ateinate prieš mane su kardais ir su lazdomis tarsi sučiupti plėšiko? Aš kasdien buvau su jumis šventykloje, viešai mokydamas žmones, ir jūs nesistengėte manęs suimti."

Kada Jėzus buvo surištas, tada kapitonas, bijodamas, kad Mokytojo pasekėjai gali pamėginti jį išvaduoti, davė įsakymą sučiupti ir juos; bet kareiviai nebuvo pakankamai

greiti, kadangi, nugirdę kapitono įsakymą juos suimti, Jėzaus pasekėjai greitai pabėgo atgal į įdubą. Visą šitą laiką Jonas Morkus slėpėsi netoliese esančioje pašiūrėje. Kada sargybiniai patraukė atgal į Jeruzalę su Jėzumi, tada Jonas Morkus pamėgino slapčiomis iš pašiūrės išsėlinti tam, kad bėgančius apaštalus ir mokinius pasivytų; bet kai tik jis išlindo, tada vienas iš paskutiniųjų sugrižtančių kareivių, kurie persekiojo bėgančius mokinius, ėjo visai netoli ir, pamatęs šitą jauną vyrą lininiu apdaru, ėmė jį persekioti, ir beveik prisivijo jį. Iš tikrųjų kareivis Joną prisivijo tiek arti, kad sugriebė jį už apdaro, bet jaunas vyras iš savo drabužio išsilaisvino, pabėgdamas nuogas, tuo tarpu kareivio rankoje liko tuščias apdaras. Jonas Morkus iš visų jėgų nulėkė pas Dovydą Zabediejų ant viršutinio tako. Kada jis papasakojo Dovydui, kas atsitiko, tada jie abu nuskubėjo atgal prie miegančių apaštalų palapinių ir visiems aštuoniems pranešė apie Mokytojo išdavimą ir suėmimą.

Maždaug tuo metu, kada šie aštuoni apaštalai buvo pažadinti, tai tie, kurie buvo pabėgę viršun į įdubą, ėmė grįžti atgal, ir jie visi susirinko drauge netoli alyvų preso, kad aptartų, ką reikėtų daryti toliau. Tuo laiku, Simonas Petras ir Jonas Zabediejus, kurie slapstėsi už alyvų medžių, jau buvo nuėję paskui kareivių, sargybinių, ir tarnų minią, kuri Jėzų atgal į Jeruzalę dabar vedė taip, kaip jie būtų vedę siaubingą nusikaltėlį. Jonas paskui minią sekė visiškai arti jos, bet Petras iš paskos sekė toliau nuo minios. Po to, kada Jonas Morkus paspruko iš kareivio gnaužtų, tada jis pasirinko apdarą, kurį susirado Simono Petro ir Jono Zabediejaus palapinėje. Jis įtarė, kad sargybiniai Jėzų ruošiasi vesti į Anaso, pasitraukusio iš aktyvios veiklos, bet išlaikiusio aukštojo šventiko rangą, namus; taigi, jis lėkė pirmyn per alyvų sodus ir buvo ten anksčiau negu pasirodė minia, slėpdamasis netoli vartų į aukštojo šventiko rūmus.

4. DISKUSIJA PRIE ALYVŲ PRESO

Jokūbas Zabediejus pamatė, kad jis atsiskyrė nuo Simono Petro ir savo brolio Jono, ir todėl jis prie alyvų preso dabar prisijungė prie kitų apaštalų ir jų bičiulių iš šios stovyklos, kad apsvarstytų, ką reikia daryti, atsižvelgiant į tai, kad Mokytojas yra suimtas. Andriejus nuo savo bičiulių apaštalų grupės valdymo visų pareigų buvo atleistas; dėl to, šitoje per jų gyvenimą didžiausioje iš visų krizių, jis tylėjo. Po trumpo nevaržomo aptarinėjimo Simonas Uolusis užlipo ant alyvų preso akmeninės sienos ir, aistringai pareiškęs ištikimybę Mokytojui ir karalystės reikalui, paragino savo bičiulius apaštalus ir kitus mokinius skubėti paskui tą minią ir Jėzų išvaduoti. Didžioji šios grupės dauguma jo ryžtingam vadovavimui buvo linkusi paklusti, jeigu ne Natanieliaus patarimas, kuris atsistojo tą pačią akimirką, kada tik baigė kalbėti Simonas, ir jų dėmesį atkreipė į Jėzaus dažnai kartotus mokymus apie nesipriešinimą. Jis toliau jiems priminė, kad Jėzus šitą pačią naktį juos buvo mokęs, kad jie turėtų savo gyvybę išsaugoti tam laikui, kada jiems reikės išeiti į pasaulį skelbiant dangiškosios karalystės evangelijos gerąją naujieną. O Natanielių šitaip pasielgti paskatino Jokūbas Zabediejus, kuris dabar papasakojo, kaip Petras ir kiti buvo išsitraukę kardus ginti Mokytoją, kad jo nesuimtų, ir kad Jėzus Simonui Petru ir jo bičiuliams su kardais paliepė sukišti juos į makštis. Motiejus ir Pilypas taip pat pasisakė, bet iš šitos diskusijos nieko konkretaus neišėjo tol, kol Tomas, atkreipęs jų dėmesį į tą faktą, kad Jėzus buvo pataręs Lozoriui nelįsti tiesiai į mirtį, nurodė, kad jie negali padaryti nieko dėl to, jog savo Mokytoją išgelbėtų, kadangi savo draugams savęs ginti jis neleido, ir kadangi jis pats atkakliai nenaudojo savo dieviškųjų

galių tam, kad nugalėtų savo žmogiškuosius priešus. Tomas juos įtikino išsiskirstyti, atskirai po vieną, turint omenyje, jog Dovydas Zabediejus liks šioje stovykloje tam, kad palaikytų informacinį centrą ir pasiuntinių būstinę šiai grupei. Iki pusės trijų tą rytą stovykla ištuštėjo; pasiliko tiktai Dovydas, turėdamas tris ar keturis pasiuntinius, kiti buvo išsiųsti, kad rinktų informaciją apie tai, kur buvo nuvestas Jėzus ir ką buvo ketinama su juo daryti.

Penki apaštalai, Natanielius, Motiejus, Pilypas, ir dvyniai, išėjo slėptis Betfage ir Betanėje. Tomas, Andriejus, Jokūbas, ir Simonas Uolusis slėpėsi mieste. Simonas Petras ir Jonas Zabediejus sekė visą kelią iki Anaso namų.

Iškart prašvitus, Simonas Petras klajodamas parėjo atgal į Getsemanės stovyklą, apverktinas gilaus nusivylimo vaizdas. Dovydas jį nusiuntė, prižiūrimą pasiuntinio, kad prisijungtų prie savo brolio Andriejaus, kuris buvo Nikodemo namuose Jeruzalėje. Iki pat nukryžiuavimo pabaigos, Jonas Zabediejus pasiliko, kaip jam ir buvo nurodęs Jėzus, visą laiką šalia, ir būtent jis valanda po valandos Dovydo pasiuntiniams suteikdavo informaciją, kurią jie nunešdavo Dovydui, esančiam sodo stovykloje, ir kuri po to buvo perduodama besislapstantiems apaštalams ir Jėzaus šeimai.

Iš tikrųjų, piemeniui suduotas smūgis ir avys yra išsklaidytos! Tuo tarpu jie visi miglotai suvokia, kad Jėzus iš anksto juos buvo įspėjęs dėl šitos pačios situacijos, bet juos perdaug žiauriai pritrenkė netikėtas Mokytojo išnykimas, kad jie galėtų protauti normaliai.

Kai tiktai išaušo diena, ir kaip tik kada Petras buvo išsiųstas prisijungti prie savojo brolio, tada Judas, Jėzaus materialaus kūno brolis, atvyko į stovyklą, uždusęs ir anksčiau už visus kitus Jėzaus šeimos narius, tiktai tam, kad sužinotų, jog Mokytojas jau yra suimtas; ir jis išskubėjo žemyn į Jericho kelią, kad šitą informaciją nuneštų savo motinai ir savo broliams ir seserims. Dovydas Zabediejus, per Judą, pasiuntė žinią Jėzaus šeimai, kad susirinktų Mortos ir Marijos namuose Betanėje ir ten lauktų žinių, kurias jiems reguliariai atneš jo pasiuntiniai.

Tokia buvo Jėzaus apaštalų, svarbiausių mokinių, ir žemiškosios šeimos padėtis per ketvirtadienio nakties antrąją pusę ir ankstyvosiomis penktadienio ryto valandomis. Ir šitos visos grupės ir atskiri individai vieni su kitais ryši palaikė per pasiuntinių tarnybą, kuriai Dovydas Zabediejus ir toliau vadovavo iš savo būstinės Getsemanės stovykloje.

5. PAKELIUI Į AUKŠTOJO ŠVENTIKO RŪMUS

Prieš jiems išsivedant Jėzų iš sodo, kilo ginčas tarp šventyklos sargybinių žydų kapitono ir kareivių būrio romėnų kapitono dėl to, kur jie turi Jėzų nuvesti. Šventyklos sargybinių kapitonas davė nurodymus, kad jį reikia nuvesti pas Kajafą, laikinai einantį aukštojo šventiko pareigas. Romėnų kareivių kapitonas nurodė, kad Jėzų reikia nuvesti į Anaso, buvusio aukštojo šventiko ir Kajafos uošvio, rūmus. Ir taip jis pasielgė dėl to, kad romėnai buvo įpratę visus reikalus, susijusius su žydų bažnytinių įstatymų vykdymu, spręsti tiesiogiai su Anasu. Ir romėnų kapitono įsakymams buvo paklūsta; jie nuvedė Jėzų į Anaso namus pirminei apklausai.

Judas žygiavo netoli kapitonų, girdėdamas viską, kas buvo sakoma, bet ginče nedalyvavo, nes nei žydų kapitonas, nei romėnų karininkas nenusileido tiek, kad imtų šnekėtis su išdaviku – į jį jie žvelgė su tokia panieka.

Maždaug šituo metu Jonas Zabediejus, prisimindamas savo Mokytojo nurodymus visą

laiką būti šalia, nuskubėjo prie Jėzaus, kuris žingsniavo tarp abiejų kapitonų. Šventyklos sargybinių vadas, pamatęs Joną prieinantį artyn, savo padėjėjui paliepė: "Suimk šitą vyrą ir surišk jį. Jis yra vienas iš tų pasekėjų bičiulių." Tačiau, kada romėnų kapitonas tą išgirdo ir, apsidairęs aplink, pamatė Joną, tada jis davė komandą, kad apaštalas prie jo prieitų, ir kad nė vienas vyras jam netrukdytų. Tuomet romėnų kapitonas tarė žydų kapitonui: "Šitas vyras nėra nei išdavikas, nei bails. Aš jį mačiau sode, ir jis neišsitraukė kardo tam, jog mums pasipriešintų. Jis turi drąsos prieiti artyn, kad būtų su savo Mokytoju, ir nė vienas vyras tikrai jo nepalies. Romėnų įstatymas leidžia, kad bet koks kalinys gali turėti bent vieną draugą, kuris stovėtų su juo prieš teisimą, ir šitam vyrui iš tikrųjų niekas nesutrukdytų, kad jis būtų šalia savo Mokytojo, šio kalinio." Ir kada Judas šitą išgirdo, tada jis buvo tiek sugėdytas ir pažemintas, kad nuo žygiuojančiųjų jis atsiliko, ir prie Anaso rūmų priėjo vienas.

Ir tai paaiškina, kodėl Jonui Zabediejui buvo leista pasilikti netoli Jėzaus visą laiką per jo nepaprastai sunkius išbandymus šitą naktį ir kitą dieną. Žydai bijojo, ką nors sakyti Jonui ar koku nors būdu jam trukdyti, nes jis turėjo kažką panašaus į statusą romėnų patarėjo, paskirto stebėti žydų bažnytinio teismo veiksmus. Jono privilegiuota padėtis buvo dar labiau sustiprinta, kada prie Anaso rūmų vartų romėnas, perduodamas Jėzų šventyklos sargybinių kapitonui, kreipdamasis į savo padėjėją, pasakė: "Eik kartu su šituo kaliniu ir žiūrėk, kad šitie žydai jo neužmuštų be Piloto sutikimo. Stebėk, kad jie jo nenužudytų, ir žiūrėk, kad ir jo draugui, šitam galilėjiečiui, būtų leidžiama stovėti šalia ir stebėti viską, kas vyksta." Ir šitokiu būdu Jonas galėjo būti arti Jėzaus iki pat jo mirties ant kryžiaus meto, nors kiti dešimt apaštalų ir buvo priversti slapstyti. Jonas veikė saugomas romėnų, ir žydai nedrįso jam trukdyti iki Mokytojo mirties.

Ir visą kelią iki Anaso rūmų, Jėzus nepravėrė burnos. Nuo jo suėmimo akimirkos iki jo pasirodymo prieš Anasą momento, Žmogaus Sūnus neištarė nė žodžio." (Urantijos Knyga, 1971-1977)

32. Jono šmeižtas

Naujojo Testamento vienas iš autorių, Jonas, save išaukštinęs visą laiką savo evangelijoje vadindamas "tuo mokiniu, kurį Jėzaus mylėjo," tarsi kitų būtų ir nemylėjęs, net griebėsi to, kad APŠMEIŽĖ Judą Iskarijotą, pasauliui pateikdamas netiesą apie jį. Ir ne bet kur, o savo evangelijoje:

"Šešioms dienoms belikus iki Velykų, Jėzus atėjo į Betaniją, kur gyveno jo prikeltasis iš numirusių Lozorius. Ten buvo jam iškeltos vaisės. Morta tarnavo, o Lozorius kartu su svečiais vaišinosi prie stalo. Paėmusi svarą brangių tepalų iš gryo nardo, Marija patepė Jėzui kojas ir nušluostė jas savo plaukais. Namai pakvipo tepalais. Vienas iš jo mokinių, Judas Iskarijotas, kuris turėjo jį išduoti, pasakė: 'Kodėl to tepalo neparduoda už tris šimtus denarų ir pinigų neatiduoda vargšams?!' Jis taip sakė ne kad jam būtų rūpėję vargšai, bet kad PATS buvo VAGIS ir, TURĖDAMAS rankose KASĄ, GROBSTĖ ĮPLAUKAS. O Jėzus tarė: 'Palik ją ramybėje. Ji tai laikė mano laidotuvių dienai. Vargšų jūs visada turite su savimi, o mane ne visuomet turėsite.'" (Jono, 12, 1-8)

Toks "dievo" žodis ir tevertas jo autorių sampratų, kurios neturi nieko bendro su tikrove. Judas Iskarijotas išdavė Jėzų. Tačiau ir Petras Jėzaus suėmimo naktį taip pat Jėzų

IŠDAVĖ, ir net ne vieną kartą dar gaidžiams nepragydas. Tačiau Petras po savosios išdavystės sugebėjo iš jos pakilti, o Judas Iskarijotas grimzdo į ją gilyn ir visai pakriko, savo gyvenimą baigė savižudybe. Tačiau nepaisant savo išdavystės Judas Iskarijotas buvo SAŽININGAS IR LABAI SKRUPULINGAI KETVERIUS METUS TVARKĖ JĖZAUS IR APAŠTALŲ IŽDĄ. O tokio idealisto, koks buvo Jėzus, tvarkyti pinigų reikėjo būti ne tik sumaniam, bet ir SAŽININGAM. Ir Judo Iskarijoto IŠDAVYSTĖ visiškai nebuvo dėl PINIGŲ. Jis tiesiog troško, ir nuoširdžiai troško Dievo karalystės su galingu karvedžiu priešakyje. Ir jam buvo sunku priimti Jėzaus MEILĖS karalystę savo širdyje visiems, ir ypač pagonims. Jis siekė garbingos vietos naujoje karalystėje, bet tokia karalystė, iš kurios šaipėsi jo giminaičiai ir bičiuliai-draugai iš Judėjos, tvirtinę, kad nieko doro iš Galilėjos išeiti negali, kad Jėzus nieko vertas žmonių protų drumstėjas, net pamišėlis, kuris ir jam sudrumstė protą, ir jis susideda su tokiu juokdariu. Toks požiūris jam buvo per didelis smūgis, nes jo gyvulinis ego viešpatavo jo dieviškojo ego atžvilgiu. Jis ėmė vis labiau vertinti Jėzaus sprendimus ir veiksmus savo iškreiptu mąstymu, kurį dar labiau kurstė savimeilė ir nekantrumas. Todėl kiekvienas Jėzaus naujas sprendimas, kuris Judui atrodė turėtų būti ne toks, tik dar daugiau įpūsdavo vėjo į jo viduje jau užsidegantį susierzinimo ir jam atrodančio menko jo įvertinimo laužą. Štai tokia Judo Iskarijoto vidinė būseną vertė jį atsisteisti su kuo nors dėl tokios padėties, atsiskaityti su kuo nors. Ir taip aplinkybės susiklostė, kad būtent tas, kuriam krito Judo Iskarijoto šitokio atsisteisimo tragiški ir beprotiški veiksmai buvo Jėzus. Judo Iskarijoto viduje vyko didžiulė kova. Ir ją laimėjo gyvulinis protas, kuris nebuvo atsivėręs Tėvui, kaip ir Jėzui, tiek, kiek kitų apaštalų. Būtent dėl to jis apsisprendė geriau jau likti senojoje karalystėje, o už Jėzaus išdavimą gauti ne pinigų, ne tuos trisdešimt sidabrinių, bet įtakingą postą, kokio jis, savo supratimu, buvo vertas. Tik jau ne trisdešimt sidabrinių. Būtent dėl tokių Naujojo Testamento iškraipymų žmonės dabar dar tebemano, kad Judui kaip tik gyvenime tetrūko TŲ trisdešimties sidabrinių, dėl kurių jis ir išdavė Jėzų. Šie pinigai buvo fariziejų toks atlygis už išdavystę, nes kad ir kokie jie buvo niekingi Jėzaus atžvilgiu, kad ir kaip jie elgėsi neteisingai, kad ir kiek jie pažeidinėjo Tėvo valią, tačiau net ir jie NIEKINO IŠDAVIKĄ, nors ir pasinaudojo juo. O kadangi Judo Iskarijoto išdavystė įvyko, tai argi TOKS IŠDAVIKAS gali būti sąžiningas? Būtent DĖL ŠITOS IŠDAVYSTĖS Jonui jis buvo JAU IR VAGIS, nors pats gerai žinojo, kad Judas Iskarijotas iš bendro išdo niekada nepaėmė sau nė denaro. Ir net tada, kada jis jau priėmė galutinį sprendimą Jėzų išduoti, visą išdą sąžiningai perdavė apaštalui Andriejui, kuris vadovavo apaštalams. Todėl Dievo žodis niekada nieko nešmeižia. Tuo tarpu žmogiškųjų minčių rinkinys – Naujasis Testamentas – gali toli prasižengti su tokiu Dievo žodžiu, ką ir patvirtino Jonas savo žmogiškuoju šmeižtu, nukreiptu prieš Judą Iskariją. Net ir ant išdaviko nevalia karti visų šunų.

33. Tuščios kapavietės suradimas

Taip pat yra prasimanymai, dėl evangelijų autorių neišmanymo, įpirštas teiginys, kad Jėzus prisikėlė su savo materialiu kūnu, nes tuščią kapavietę, jau be Jėzaus kūno, surado ne evangelijų autoriai, bet Marija Magdalena su keturiomis kitomis moterimis, kurios buvo atėjusios geriau ištepti kūną aliejais ir šitaip jį užbalzamuoti, nes matė, kad vyrai labai skubėjo ir, šitų moterų supratimu, nelabai gerai jį ištepė aliejais. Tačiau ir šitą patį epizodą evangelijų skirtingi autoriai pavaizduoja skirtingai. Tai kodėl gi Dievo žodis

šitaip prasilenkia vieno autoriaus su kito autoriaus pasakytu žodžiu, nors aprašo vieną ir tą patį epizodą? O gi taip yra dėl to, kad šitas epizodas evangelijų pavidalu buvo užrašytas daug dešimtmečių praėjus po paties Jėzaus prisikėlimo. Todėl žmogiškoji atmintis šitą istoriją, iš pradžių papasakotą Marijos Magdalenos, o kiek vėliau patvirtintą ir apaštalų Jono ir Petro, kurie buvo pirmieji, po moterų, išvydę tuščią kapavietę, kai tos moterys buvo jau mačiusios ne tik tuščią kapavietę, bet ir joms net apsireiškusių prisikėlusį Jėzų, perteikė skirtingai, bet padarydami, JIEMS, logišką išvadą, kad Jėzus prisikėlė su savo materialiu kūnu:

“Šabui praėjus, Marija Magdaliėtė, Marija, Jokūbo motina, ir Salomė nusipirko kvėpalų, kad nuėjusios galėtų Jėzų patepti. Labai anksti, pirmąją savaitės dieną, jos ateina saulei tekant prie kapo. Jos kalbėjosi tarp savęs: ‘Kas mums nuritins akmenį nuo kapo angos?’ Bet, pažvelgusios iš arčiau, pamatė, kad akmuo nuristas. O buvo jis labai didelis. Įėjusios į kapo rūsį, išvydo dešinėje sėdintį jaunuolį baltais drabužiais ir nustėro. Bet jis joms tarė: ‘Nenusigąskite! Jūs ieškote nukryžiuotojo Jėzaus Nazarėno. Jis prisikėlė, jo čia nebėra. Štai vieta, kur jį buvo paguldę. Eikite, pasakykite jo mokiniams ir Petru: jis eina pirma jūsų į Galilėją. Tenai jį pamatysite, kaip jis yra jums sakęs’. Jos išėjo ir skubiai nubėgo nuo kapo, nes jas buvo pagavęs drebulys ir siaubas. Persigandusios jos niekam nieko nesakė. (Morkaus, 16, 1-8)

O dabar paskaitykite, ką rašo Matas:

“Po šabo, auštant pirmajai savaitės dienai, Marija Magdaliėtė ir kita Marija ėjo aplankyti kapo. Staiga smarkiai sudrebėjo žemė: Viešpaties angelas nužengė iš dangaus, nurito šalin akmenį ir atsistojo ant jo. Jo išvaizda buvo it žaibo, o drabužiai balti kaip sniegas. Išsigandę jo, sargybiniai sudrebėjo ir pastiro lyg negyvi. O angelas tarė moterims: ‘Jūs nebijokite! Aš žinau, kad ieškote Jėzaus, kuris buvo nukryžiuotas. Jo čia nebėra, jis prisikėlė, kaip buvo sakęs. Įeikite, apžiūrėkite vietą, kur jo gulėta. Ir skubiai duokite žinią jo mokiniams: ‘Jis prisikėlė iš numirusių ir eina pirma jūsų į Galilėją; tenai jį ir pamatysite’. Štai aš jums tai paskelbiau.’ Jos greitomis paliko kapą, apimtos išgąsčio ir didelio džiaugsmo, ir bėgo pranešti mokiniams.” (Mato, 28,1-8)

O štai dar kitas šio epizodo pasakojimo variantas, kurį pateikia Lukas:

“Pirmąją savaitės dieną, rytui brėkstant, moterys atėjo prie kapo, nešdamosi paruoštus tepalus. Jos rado akmenį nuritintą nuo kapo, o įėjusios vidun, neberado Viešpaties Jėzaus kūno. Jos sutriko ir nežinojo, ką daryti, bet štai prisiartino du vyrai spindinčiais drabužiais. Moterys išsigando ir nuleido žemyn akis, o tie vyrai prabilo: ‘Kam ieškote gyvojo tarp mirusiųjų? Nėra jo čia, jis prisikėlė! Atsiminkite, ką jis yra jums sakęs, būdamas Galilėjoje: ‘Žmogaus Sūnus turi būti atiduotas į nusidėjėlių rankas ir nukryžiuotas, o trečią dieną prisikelti!’“ Tuomet jos prisiminė Jėzaus žodžius. Moterys sugrįžo nuo kapo ir viską pranešė Vienuolikai ir visiems kitiems. Tai buvo Marija Magdaliėtė, Joana, Jokūbo motina Marija; jos ir jų draugės papasakojo tai apaštalams. Tas pranešimas jiems pasirodė esąs tuščios šnekos, ir jie moterimis netikėjo. Vis dėlto Petras pašokęs nubėgo prie kapo. Žvilgtelėjo pasilenkęs ir mato tiktai drobulės. Jis grįžo atgal, be galo stebėdamasis tuo, kas buvo atsitikę.” (Luko, 24, 1-12)

Ir ketvirtosios evangelijos autorius, Jonas, pateikia SAVO prisiminimus apie tuščią kapavietę, ir jie taip pat turi skirtumų, palyginus su prieš tai pateiktais variantais:

“Pirmąją savaitės dieną, labai anksti, dar neišaušus, Marija Magdaliatė atėjo pas kapą ir pamatė, kad akmuo nuverstas nuo rūsio angos. Ji nubėgo pas Simoną Petrą ir kitą mokinį, kurį Jėzus mylėjo, ir pranešė jiems: ‘Paėmė Viešpatį iš kapo, ir mes nežinome, kur jį padėjo.’ Petras ir tas kitas mokiny nuskubėjo prie kapo. Bėgo abu kartu, bet tasai kitas mokiny pralenkė Petrą ir pirmas pasiekė kapo rūsį. Pasilenkęs jis mato paliktas drobulės, tačiau į vidų nėjo. Netrukus iš paskos atbėgo ir Simonas Petras. Jis įėjo į rūsį ir mato paliktas drobulės ir skarą, buvusią ant Jėzaus galvos, ne su drobulėmis paliktą, bet suvyniotą ir atskirai padėtą. Tuomet įėjo ir kitas mokiny, kuris pirmas buvo atbėgęs prie kapo. Jis pamatė ir įtikėjo. Mat jie dar nebuvo supratę Rašto, kad jis turėsiąs prisikelti iš numirusių. Paskui mokiniai vėl sugrįžo namo.” (Jono, 20,1-10)

“O Marija stovėjo lauke palei kapą ir verkė. Verkdama ji pasilenkė į kapo vidų ir pamatė du angelus baltais drabužiais, sėdinčius – vieną galvūgalyje, kitą kojų vietoje – ten, kur būta Jėzaus kūno. Jie paklausė ją: ‘Moterie, ko verki?’ Ji atsakė: ‘Kad paėmė mano Viešpatį ir nežinau, kur jį padėjo.’ Tai tarusi, ji atsisuko ir pamatė stovintį Jėzų, bet nepažino, kad tai Jėzus. O jis tarė jai: ‘Moterie, ko verki? Ko ieškai?’ Jinai, manydama, jog tai sodininkas, atsakė: ‘Gerbiamas! Jei tamsta jį išnešei, pasakyk man, kur padėjai. Aš jį pasiimsiu.’ Jėzus jai sako: ‘Marija!’ Ji atsigrėžė ir sušuko hebrajiškai: ‘Rabuni!’ (Tai reiškia: ‘Mokytojau’). Jėzus jai tarė: ‘Nelaikyk manęs! Aš dar neižengiau pas Tėvą. Verčiau eik pas mano brolius ir pasakyk jiems: ‘Aš žengiu pas savo Tėvą ir jūsų Tėvą, pas savo Dievą ir jūsų Dievą’. Marija Magdaliatė nuėjo ir pranešė mokiniams, kad mačiusi Viešpatį ir ką jis jai sakęs.” (Jono, 20, 12-18)

Tai kuris gi aprašytas epizodas yra tikrasis? Kaip gi reiktų, net ir evangelija tikinčiajam, papasakoti apie tai, kaip Marija Magdalena su moterimis surado tuščią kapą, kai visi keturi autoriai skirtingai pasakoja šitą patį epizodą? Vienas kalba apie jaunuolį baltais drabužiais, kapavietės viduje, kitas apie VIENĄ angelą, KURIS pasirodė kaip žaibas, kad net žemė sudrebėjo, PATS NURITINO nuo kapavietės įėjimo AKMENĮ IR ANT JO ATSIŠĖDO, trečias apie DU ANGELUS, SĖDINČIUS kapavietėje, vienas ten, kur būtų galvūgalis, o kitas ten, kur būtų kojų galas, ir tuo pačiu metu Marija Magdalena jau pamato ir stovintį Jėzų, ir ketvirtas, apie DU VYRUS, KURIE PRISIARTINO. Vienas evangelijos autorius teigia, kad moterys persigandusios nieko niekam nesakė, o kitas autorius sako, kad “jos greitomis paliko kapą, apimtos išgąščio ir didelio džiaugsmo, ir bėgo pranešti mokiniams.” O juk visi evangelijų autoriai kalba apie vieną ir tą patį epizodą, kurio jie asmeniškai nematė ir jį girdėjo arba iš Marijos Magdalenos lūpų, arba iš kitų pasakojimų. Tai tik rodo, jog šitie pasakojimai nėra joks Dievo žodis, o keturių skirtingų žmonių prisiminimai.

Todėl šitą patį epizodą, TUŠČIOS KAPAVIETĖS SURADIMĄ, perteikiu jums iš Urantijos Knygos EPOCHINIO APREIŠKIMO, KAD KAI KURIE IŠ JŪSŲ NUSTOTUMĖTE IR TOLIAU PAINIOTIS TARP JŪSŲ PAČIŲ RAŠTO SUSIPAINIOJIMŲ:

“ 4. TUŠČIOS KAPAVIETĖS SURADIMAS

Kada mes artėjame prie Jėzaus prisikėlimo laiko šitą ankstyvą sekmadienio rytą, tada reikėtų prisiminti, jog šie dešimt apaštalų buvo Elijo ir Marijos Morkaus namuose, kur jie miegojo viršutiniame kambaryje, ilsėdamiesi ant tų pačių kušečių, ant kurių jie buvo patogiai įsitaisę per paskutiniąją vakarienę su savo Mokytoju. Šitą sekmadienio rytą jie buvo susirinkę visi, išskyrus Tomą. Tomas su jais pabuvo keletą minučių vėlyvą šeštadienio vakarą, kada jie pirmą kartą susirinko drauge, bet matyti apaštalus, o taip pat galvoti apie tai, kas atsitiko Jėzui, jam buvo perdaug. Jis nužvelgė savo bičiulius ir tuoj pat iš kambario išėjo, nukeliavo į Simono namus Betfage, kur jis nusprendė sielvartauti vienatvėje. Visi apaštalai kentėjo, ne tiek dėl to, kad juos būtų apėmusios abejonės ir neviltis, kiek iš baimės, sielvarto, ir gėdos.

Nikodemo namuose buvo drauge susirinkę, su Dovydu Zabediejumi ir Juozapu iš Arimatėjos, maždaug dvylika ar penkiolika žymesnių Jėzaus mokinių iš Jeruzalės. Juozapo iš Arimatėjos namuose buvo apie penkiolika ar dvidešimt geriausių moterų tikinčiųjų. Juozapo namuose gyveno tiktai šitos moterys, ir jos buvo drauge, iš namų neišėjo niekur, Sabato dienos valandomis ir vakare po Sabato, tokiu būdu jos nieko nežinojo ir apie karinę sargybą, kuri saugojo kapavietę; jos taip pat tikrai nieko nežinojo ir apie tai, kad prie įėjimo į kapavietę buvo atridentas antrasis akmuo, ir kad ant šitų abiejų akmenų buvo uždėti Piloto antspaudai.

Šiek tiek prieš tris šitą sekmadienio rytą, kada rytuose ėmė rodytis pirmieji dienos požymiai, penkios iš šių moterų išėjo prie Jėzaus kapavietės. Jos buvo gausiai pasiruošusios specialių balzamavimo losjonų, ir su savimi nešėsi daug lininių tvarsčių. Jos turėjo tikslą Jėzaus kūnui suteikti kruopštesnį mirusiojo patepimą ir jį rūpestingiau apvynioti naujais tvarsčiais.

Šios moterys, kurios ėjo atlikti šitos Jėzaus kūno patepimo misijos buvo: Marija Magdalena, Marija, Alfiejaus dvynių motina, Salomėja, Zabediejų brolių motina, Joana, Kuzo žmona, ir Suzana, Ezro iš Aleksandrijos dukra.

Buvo maždaug pusė keturių, kada šios penkios moterys, apsikrovusios savo aliejais, atėjo prie tuščios kapavietės. Kada jos ėjo iš miesto per Damasko vartus, tada sutiko būrį kareivių, lekiančių į miestą, daugiau ar mažiau apimtų panikos, ir tai jas privertė kelioms minutėlėms stabtelėti; bet, kai nieko daugiau neatsitiko, tai savo kelionę jos tęsė toliau.

Jos labai nustebo, kada pamatė nuo įėjimo į kapavietę į šalį nuridentus akmenis, kadangi išeidamos jos tarpusavyje šnekėjosi, "Kas gi mums padės nuridenti į šalį tą akmenį?" Jos pasidėjo savo nešulius ir ėmė su baime ir dideliu nusistebėjimu dairytis viena į kitą. Tuo metu, kada jos stovėjo ten, drebėdamos iš baimės, Marija Magdalena surizikavo apeiti aplink mažesnįjį akmenį ir išdrįso įeiti į tuščią kapavietę. Šita Juozapo kapavietė buvo jo sode ant kalno šlaito rytinėje kelio pusėje, ir įėjimas į ją taip pat buvo rytų pusėje. Iki šitos valandos nauja diena buvo pakankamai išaušusi, jog Marija galėtų pažvelgti gilyn į tą vietą, kur buvo paguldytas Mokytojo kūnas ir, jog pamatyti, kad jo nebėra. Akmens nišoje, kur jie buvo paguldę Jėzų, Marija matė tiktai tą sulankstytą rankšluostį, ant kurio buvo paguldyta jo galva, ir tuos tvarsčius, į kuriuos jis buvo įvyniotas, kurie gulėjo nepaliesti, ir taip, kaip jie buvo padėti iki to laiko, kada dangiškosios gausybės kūną pašalino. Drobulė gulėjo ant grindų prie laidojimo nišos.

Kai tik Marija keletą akimirkų pastovėjo kapavietės tarpduryje (iš pradžių įėjusi į kapavietę, ji nematė aiškiai), ji pamatė, kad Jėzaus kūno nebėra, o jo vietoje buvo tiktai

šitos įkapės, ir tada ji sušuko tokiu balsu, kuriame buvo nerimas ir kančia. Visos moterys buvo nepaprastai susijaudinusios; jos buvo nervingai įsitempusios visą laiką nuo tos akimirkos, kada prie miesto vartų sutiko panikos apimtus kareivius, o kada Marija šitaip skausmingai surėkė, tada jas apėmė siaubas, ir jos tekinomis pabėgo. Ir nesustojo tol, kol nenubėgo viso kelio iki Damasko vartų. Iki šito laiko Joana suvokė, kad jos paliko Mariją; ji padėjo savo kompanionėms atsipeikėti, ir jos vėl pasuko link kapavietės. Joms artinantis prie kapavietės, išsigandusi Magdalena, kurią dar labiau apėmė siaubas, kada išėjusi iš kapavietės, nebesurado laukiančių savo seserų, dabar bėgo pas jas, iš susijaudinimo šaukdama: "Jo ten nebėra – jie išsinešė jį!" Ir ji nuvedė jas atgal prie kapavietės, ir jos visos įėjo į vidų ir pamatė, kad ji yra tuščia. Tada visos penkios moterys atsisdėjo ant akmens netoli įėjimo ir aptarė padėtį. Joms dar nebuvo atėjusi mintis, kad Jėzus buvo prikeltas. Per Sabatą jos buvo pačios atskirai vienos, ir jos priėjo nuomonės, jog kūnas buvo perneštas į kitą kapavietę. Tačiau, kada jos aptarinėjo šitokią dilemos sprendimą, tada jos niekaip negalėjo paaiškinti, kodėl įkapės buvo sudėtos tvarkingai; kaip buvo galima pašalinti kūną, kadangi patys tie tvarsčiai, į kuriuos jis buvo įvyniotas, yra palikti toje pačioje padėtyje ir akivaizdžiai nepaliesiti ant laidojimo lentynos?

Ten šitoms moterims besėdint šitos naujos dienos ankstyvomis aušros valandomis, jos pažvelgė į vieną pusę ir pastebėjo tylintį ir nejudantį nepažįstamąjį. Akimirkai jos ir vėl išsigando, bet Marija Magdalena, pribėgusi ir kreipdamasi į jį, tarsi ji būtų pamaniusi, kad jis galėtų būti šito sodo prižiūrėtojas, paklausė: "Kur jūs nunešėte Mokytoją? Kur jūs jį paguldėte? Pasakyk mums, kad mes galėtume nueiti ir paaimti jį." Kada nepažįstamasis Marijai neatsakė, tada ji ėmė verkti. Tuomet joms prašneko Jėzus, tardamas, "Ko jūs ieškote?" Marija atsakė: "Mes ieškome Jėzaus, kuris buvo palaidotas, kad ilsėtųsi Juozapo kapavietėje, bet jo nebėra. Ar tu žinai, kur jie nunešė jį?" Tuomet tarė Jėzus: "Argi šitas Jėzus nesakė jums, dar Galilėjoje, kad jis mirs, bet ir vėl prisikels?" Šitie žodžiai moteris pritrenkė, bet Mokytojas buvo taip pasikeitęs, kad jos vis dar neatpažino jo, nugarą atsukusio į blyškia šviesą. Ir joms apmažstant jo žodžius, jis kreipėsi į Magdalena pažįstamu balsu, ištardamas, "Marija." Ir kada ji išgirdo tą gerai pažįstamos užuojautos ir kupino meilės pasveikinimo žodį, tada ji suprato, jog tai buvo Mokytojo balsas, ir ji greitai parklupo ant kelių prie jo kojų, tuo pačiu metu sušukdama, "Mano Viešpatie, ir mano Mokytojau!" Ir visos kitos moterys suvokė, jog būtent Mokytojas ir stovi prieš jas pašlovintoje formoje, ir jos tuoj pat puolė prieš jį ant kelių.

Šitos žmogiškosios akys galėjo pamatyti morontinę Jėzaus formą dėka specialios tarnystės, kurią atliko transformuotojai ir tarpinės būtybės, drauge su tam tikromis morontinėmis asmenybėmis tuo metu lydėjusiomis Jėzų.

Kada Marija siekė jo kojas apkabinti, tada Jėzus tarė: "Neliesk manęs, Marija, nes aš nebesu toks, kokį tu mane pažinojai materialaus kūno pavidalu. Šitoje formoje kažkurį laiką aš tikrai pabūsiu su jumis, prieš tai, kada pakilsiu pas Tėvą. Bet dabar eikite, jūs visos, ir pasakykite mano apaštalams – ir Petruį – kad aš prisikėliau ir kad su manimi jūs šnekėjotės."

Kai tik šitos moterys atsigavo iš nuostabos šoko, jos nuskubėjo atgal į miestą ir į Elijo Morkaus namus, kur šiems dešimčiai apaštalų papasakojo viską, kas joms buvo atsitikę;

bet apaštalai nebuvo linkę jomis patikėti. Iš pradžių jie manė, kad jos buvo mačiusios viziją, tačiau, kada Marija Magdalena pakartojo tuos žodžius, kuriuos joms buvo sakęs Jėzus, ir kada Petras išgirdo savo vardą, tada jis išlėkė iš viršutinio kambario, tuoj pat juo pasekė ir Jonas, ir bėgo greitai, kad pasiektų kapavietę ir visa tai pamatytų pats. Moterys pakartojo pasakojimą apie pašnekesį su Jėzumi likusiems apaštalams, bet jie nepatikėjo; ir patys išsiaiškinti jie neišėjo, kaip tą padarė Petras ir Jonas.

5. PETRAS IR JONAS PRIE KAPAVIETĖS

Šiems dviems apaštalams bėgant į Golgotą ir prie Juozapo kapavietės, Petro mintyse baimė ir viltis keitė viena kitą; jis bijojo sutikti Mokytoją, bet jo viltį sužadino tas pasakojimas, kad Jėzus pasiuntė žodį specialiai jam. Jis buvo pusiau įtikintas, kad Jėzus iš tikrųjų yra gyvas; jis prisiminė tą pažadą prisikelti trečiąją dieną. Keista tą sakyti, bet šitas pažadas jam ir į galvą neatėjo nuo nukryžiuavimo iki šitos akimirkos, kada dabar jis lekia į šiaurę per Jeruzalę. Kada Jonas išbėgo iš miesto, tada jo sieloje ėmė trykšti keista džiaugsmo ir vilties ekstazė. Jis buvo pusiau įsitikinęs, jog moterys tikrai matė prisikėlusį Mokytoją.

Jonas, būdamas jaunesnis už Petrą, jį pralenkė ir prie kapavietės atbėgo pirmas. Jonas laukė prie įėjimo, apžiūrinėdamas kapavietę, o ji buvo tokia, kaip ją ir buvo pavaizdavusi Marija. Labai greitai atbėgo ir Simonas Petras ir, įėjęs, pamatė tą patį tuščią kapą su įkapėmis taip ypatingai sudėtomis. Ir kada Petras išėjo į lauką, tada Jonas taip pat įėjo į vidų ir visa tai pamatė pats, ir tuomet jie atsisėdo ant akmens, kad apmąstytytų prasmę to, ką pamatė ir išgirdo. Ir tuo metu, kada jie ten sėdėjo, mintyse permastė visa tai, kas jiems buvo pasakyta apie Jėzų, bet jie negalėjo suvokti aiškiai to, kas buvo atsitikę.

Petras iš pradžių padarė prielaidą, jog kapas buvo apiplėštas, jog priešai kūną pavogė, galbūt sargybą papirko. Bet Jonas samprotavo, kad vargu ar kapas būtų buvęs paliktas toks tvarkingas, jeigu kūnas būtų išvogtas, ir jis taip pat pateikė klausimą, kaip galėjo atsitikti, jog tvarsčiai buvo palikti, ir taip akivaizdžiai nepaliesti. Ir vėl jie abu įėjo į kapavietę antrą kartą, kad įkapes apžiūrėtų atidžiau. Kada iš kapavietės jie išėjo antrą kartą, tada pamatė, jog Marija Magdalena buvo sugrįžusi ir prie įėjimo verkė. Marija nuėjo pas apaštalus tikėdama, kad Jėzus buvo prisikėlęs iš kapo, tačiau kada jie visi jos pasakojimu patikėti atsisakė, tada ji buvo prislėgta ir apimta nevilties. Ji norėjo sugrįžti prie kapavietės, kur ji manė, jog buvo girdėjusi pažįstamą Jėzaus balsą.

Kada Marija laukė po to, kai Petras ir Jonas buvo nuėję, tada Mokytojas jai vėl pasirodė, sakydamas: "Neabejok; turėk drąsos tikėti tuo, ką tu matei ir girdėjai. Sugrįžk pas mano apaštalus ir vėl jiems pasakyk, kad aš prisikėliau, kad aš tikrai apsireikšiu ir jiems, ir kad netrukus aš tikrai eisiu pirma jų į Galilėją kaip ir prižadėjau."

Marija nulėkė atgal į Morkaus namus ir papasakojo apaštalams, kad ji vėl kalbėjosi su Jėzumi, bet ja jie nepatikėjo. Tačiau kada sugrįžo Petras ir Jonas, tada šaipytis jie nustojo ir juos apėmė baimė ir nuogąstavimas." (Urantijos Knyga, 2025-2028)

34. Jėzaus prisikėlimas

Tačiau liūdniausia yra net ne šitie skirtingi pasakojimai, bet tikrovės iškraipymas, kad Jėzus prisikėlė su savo materialiu kūnu. Jėzus prisikėlė morontiniu, arba sielos pavidalu. Būtent panašiu pavidalu būsime prikelti ir mes. Tik mūsų prisikėlimas įvyks ne mūsų

planetoje, bet mūsų Vietinės Sistemos, Satanijos, prisikėlimo salėje. Sakau PANĄŠIU PAVIDALU, nes mūsų sielos tapatybės pavidalas turės iš pradžių tokią formą, kuriai materialūs objektai dar bus kliūtimi. Todėl Jėzaus morontinio pavidalo-kūno energetinis virpesių dažnis turėjo būti pakeltas į daug aukštesnį, kad galėtų iš kapavietės išeiti nenurintus nuo įėjimo dviejų didžiulių akmenų ir nepažeidus Pontijaus Piloto uždėtų antspaudų.

Jėzaus prisikėlimas Urantijos Knygos epochiniame apreiškime yra aprašytas šitaip:

“189 DOKUMENTAS

PRISIKĖLIMAS

NETRUKUS, kai tik Jėzus penktadienio popietę buvo palaidotas, Nebadono archangelų vadovas, tuo metu buvęs Urantijoje, sukviėtė miegančiųjų valinių tvarinių prikėlimo tarybą ir ėmė svarstyti, koku metodu būtų galima prikelti Jėzų. Šitie susirinkę vietinės visatos sūnūs, Mykolo tvariniai, šitaip padarė savo pačių iniciatyva; Gabrielis jų nebuvo sukviėtes. Iki vidurnakčio jie buvo priėję tokios išvados, jog tvarinys negali nieko padaryti, kad Kūrėjo prisikėlimą palengvintų. Jie nusprendė įsiklausyti į tą patarimą, kurį jiems pateikė Gabrielis, jiems paaiškinęs, kadangi Mykolas “savąją gyvybę atidavė savo laisva valia, tai jis taip pat turi ir tą galią ją susigrąžinti sutinkamai su savo apsisprendimu.” Iškart kai tik šitoji archangelų, Gyvybės Nešėjų, ir jų įvairių partnerių, kurie jiems padeda tame darbe, kai tvariniai atstatomi ir sukuriami morontijoje, taryba savo pasitarimą baigė, tada Jėzaus Personalizuotas Derintojas, kuris asmeniškai vadovavo susirinkusioms dangiškosioms gausybėms tuo metu buvusioms Urantijoje, nerimastingai laukiantiems stebėtojams pasakė šiuos žodžius:

“Nė vienas iš jūsų negali nieko padaryti, kad padėtų savo Kūrėjui-tėvui sugrįžti į gyvenimą. Kaip šios sferos mirtingasis jis patyrė mirtingojo mirtį; kaip visatos Valdovas jis vis tiek gyvena. Tai, ką jūs stebite, yra Jėzaus iš Nazareto mirtingas perėjimas iš gyvenimo materialiaame kūne į gyvenimą morontijoje. Šito Jėzaus dvasinis perėjimas buvo užbaigtas tuo metu, kada aš atsiskyriau nuo jo asmenybės ir tapau jūsų laikinuoju valdytoju. Jūsų Kūrėjas-tėvas nusprendė pereiti per visą savo mirtingųjų tvarinių patyrimą, nuo gimimo materialiuose pasauliuose, toliau per natūralią mirtį ir prisikėlimą morontijoje, į tikrosios dvasinės egzistencijos statusą. Tam tikrą šito patyrimo fazę jūs netrukus pamatysite, bet joje dalyvauti jūs negalite. Tų dalykų, kuriuos jūs paprastai darote tvariniui, negalite padaryti Kūrėjui. Sūnus Kūrėjas pats savyje turi tą galią, kad save padovanotų bet kurio iš savo sukurtų sūnų pavidalų; jis pats savyje turi tą galią, kad atiduotų savo matomą gyvybę ir ją vėl susigrąžintų; ir šitą galią jis turi Rojaus Tėvo tiesioginiu įsakymu, ir aš žinau, ką sakau.”

Kada jie išgirdo šiuos Personalizuoto Derintojo žodžius, tada visi ėmė nerimastingai laukti, pradedant Gabrieliumi ir baigiant pačiu nuolankiausiu cherubimu. Jie matė Jėzaus mirtingą kūną kape; jie pastebėjo jų mylimo Valdovo veiklos visatoje įrodymų; ir tokių reiškinių nesuprasdami, jie kantriai laukė naujų įvykių.

1. MORONTINIS PERĖJIMAS

Sekmadienio rytą antrą keturiasdešimt penkios, Rojaus įsikūnijimų komisija, susidedanti iš septynių nenustatytų Rojaus asmenybių, atvyko į vietą ir nedelsiant išsidėstė prie kapavietės. Be dešimties minučių trečią, iš Juozapo naujosios kapavietės ėmė skliti sumaišytos materialios ir morontinės veiklos intensyvios vibracijos, o dvi minutės po trijų, šitą sekmadienio rytą, balandžio 9-ąją, 30 m. po Kr. gim., prisikėlusi Jėzaus iš Nazareto morontinė forma ir asmenybė išėjo iš kapavietės.

Kai tik prisikėlęs Jėzus laidojimo kapavietę paliko, tai materialus kūnas, kuriame jis gyveno ir dirbo žemėje beveik trisdešimt šešerius metus, vis dar tebegulėjo kapavietės nišoje, nepajudintas ir suvyniotas į drobulę, lygiai taip, kaip penktadienio popietę jį ilsėtis ramybėje buvo paguldę Juozapas ir jo pagalbininkai. Taip pat ir akmuo prieš įėjimą į kapavietę buvo visiškai nepajudintas; Piloto antspaudas buvo vis dar nesulaužytas; kareiviai vis dar tebebuvo sargyboje. Šventyklos sargybiniai budėjo visą laiką; romėnų sargyba buvo pakeista vidurnaktį. Nė vienas iš šitų sargų neįtarė, kad tas objektas, dėl kurio jie budi, prisikėlė nauja ir aukštesnė egzistencijos forma, ir kad jo kūnas, kurį jie saugo, dabar yra nebereikalingas išorinis apvalkalas, kuris nebeturi jokio tolimesnio ryšio su išlaisvinta ir prikelta Jėzaus morontine asmenybe.

Žmonija neskuba suvokti, jog, viso to, kas yra asmenis, materija yra morontijos griaučiai, ir jog ir vienas, ir kitas yra besitęsiančios dvasinės tikrovės atspindėtas šešėlis. Kiek dar praeis laiko iki to meto, kada jūs žiūrėsite į laiką kaip į amžinybės ir erdvės judantį atvaizdą, kaip į Rojaus realybių praleikiantį šešėlį?

Tiek, kiek mes galime spręsti, nė vienas tvarinys iš šitos visatos, o taip pat ir jokia kita asmenybė iš kitos visatos visiškai nebuvo susijusi su Jėzaus iš Nazareto šituo morontiniu prisikėlimu. Penktadienį savąją gyvybę jis atidavė kaip šios sferos mirtingasis; sekmadienio rytą jis vėl ją susigražino kaip Norlatiadeko žvaigždyno Satanijos sistemos morontinė būtybė. Daug ko, kas yra susiję su Jėzaus prisikėlimu, mes nesuprantame. Bet mes žinome, jog tai atsitiko taip, kaip mes papasakojome ir maždaug mūsų nurodytu laiku. Mes taip pat galime pastebėti, jog visi žinomi reiškiniai, susiję su morontiniu perėjimu, arba morontiniu prisikėlimu, įvyko tiesiog Juozapo naujojoje kapavietėje, kur mirtingi materialūs Jėzaus palaikai gulėjo įvynioti į laidojimo drobulę.

Mes žinome, kad nė vienas vietinės visatos tvarinys šitame morontiniame pažadinime nedalyvavo. Mes pastebėjome, kaip tos septynios Rojaus asmenybės kapavietę apsupo, bet nematėme nieko, kad jos ką nors darytų, kas būtų susiję su Mokytojo pažadinimu. Kai tik Jėzus pasirodė greta Gabrielio, tiesiog virš kapavietės, tada tos septynios asmenybės iš Rojaus davė ženklą, rodantį, kad jos ketina nedelsiant išvykti į Uversą

Jėzaus pirmasis veiksmas prisikėlus iš kapo buvo pasisveikinimas su Gabrieliu ir nurodymas jam toliau likti atsakingu už vykdomosios valdžios reikalus visatoje vadovaujant Emanueliui, o tada Melkizedekų vadovui jis nurodė perduoti jo broliškus linkėjimus Emanueliui. Po šito jis paprašė Edentijos Patį Aukštąjį, kad jo mirtingąjį perėjimą patvirtintų Dienų Senieji; ir atsisukęs į susirinkusias morontines grupes iš šių septynių gyvenamųjų pasaulių, čia atvykusias pasveikinti savo Kūrėjo kaip savosios kategorijos tvarinio, Jėzus ištarė pirmuosius savo pomirtinės karjeros žodžius. Morontinis Jėzus pasakė: “Užbaigęs savo gyvenimą materialiam kūne, aš norėčiau trumpą laiką iš tikrųjų pabūti čia laikinojoje formoje, kad galėčiau geriau pažinti savo kylančiųjų tvarinių

gyvenimą ir toliau apreikšti savo Tėvo Rojuje valią.”

Baigęs kalbėti, Jėzus davė ženklą Personalizuotam Derintojui, ir tuomet visos protingos visatos būtybės, kurios buvo surinktos į Urantiją, kad pamatytų prisikėlimą, nedelsiant buvo išsiųstos su atitinkamomis savo užduotimis visatoje.

Dabar Jėzus užmezgė morontinio lygio ryšius, jį supažindino, kaip tvarinį, su gyvenimo, kurį jis buvo apsisprendęs trumpą laiką gyventi Urantijoje, reikalavimais. Šitam įvadui į morontinį pasaulį prireikė daugiau negu vienos valandos žemės laiku, ir du kartus reikėjo padaryti pertrauką dėl jo troškimo pabendrauti su savo buvusiais bičiuliais materialiam kūne, kada jie išėjo iš Jeruzalės, kad stebėdamiesi įdėmiai apžiūrėtų tuščią kapavietę tam, jog surastų tai, ką jie laikė jo prisikėlimo įrodymu.

Dabar Jėzaus mirtingas perėjimas – morontinis Žmogaus Sūnaus prisikėlimas – yra užbaigtas. Mokytojo, kaip tokios asmenybės, kuri yra tarpinė tarp to, kas yra materialus ir kas yra dvasinis, pereinamoji patirtis prasidėjo. Ir jis visa tai atliko dėka tos galios, kuri neatskiriamai yra jo paties viduje; nė viena asmenybė jokios pagalbos jam nesuteikė.

Dabar jis gyvena kaip morontijos Jėzus, ir tuo metu, kada jis pradeda šitą morontinį gyvenimą, jo materialus kūnas nepalietas guli tenai kapavietėje. Kareiviai vis dar tebesaugo, o gubernatoriaus antspaudas ant akmenų dar nesulaužytas.

2. JĖZAUS MATERIALUS KŪNAS

Dešimt minučių po trijų, kada prisikėlęs Jėzus bendravo su susirinkusiomis morontinėmis asmenybėmis iš Satanijos septynių gyvenamųjų pasaulių, archangelų – prisikėlimo angelų – vadovas kreipėsi į Gabrielį ir paprašė Jėzaus mirtingojo kūno. Tarė archangelų vadovas: “Mes negalime dalyvauti Mykolo, mūsų valdovo, savęs padovanojimo patyrimo morontiniame prisikėlime, bet mes norėtume jo mirtingus palaikus paimti į savąją globą, kad jie nedelsiant būtų sunaikinti. Mes nesiūlome panaudoti savojo dematerializavimo metodo; mes tiesiog norėtume sukelti pagreitinto laiko procesą. Užtenka to, kad mes matėme, kaip Valdovas gyvena ir miršta Urantijoje; dangiškųjų gausybių bus pasigailėta tuo, kad jų atmintyje nebus to vaizdo, kaip ilgai irsta visatos Kūrėjo ir Rėmėjo žmogiškoji forma. Viso Nebadono protingų būtybių vardu, aš prašau mandato, kad į mano globą būtų atiduotas Jėzaus iš Nazareto mirtingas kūnas ir kad mes būtume įgalioti jį nedelsiant sunaikinti.”

Ir kada Gabrielis pasitarė su vyresniuoju Pačiu Aukštuoju iš Edentijos, tada dangiškųjų gausybių atstovui archangelui buvo duotas leidimas atlikti tokį Jėzaus fizinių palaikų sunaikinimą, koks jam atrodys tinkamas.

Kai tik šitas archangelų vadovo prašymas buvo patenkintas, tada jis pasikvietė sau į pagalbą daug savo bičiulių, drauge su didžiuliu kiekiu atstovų iš visų dangiškųjų asmenybių kategorijų, ir tuomet, padedant Urantijos tarpinėms būtybėms, pradėjo Jėzaus fizinio kūno pasiėmimo procesą. Šitas miręs kūnas buvo grynai materialus kūrinys; jis buvo fizinis ir materialus tikraja šio žodžio prasme; iš kapavietės jo nebuvo galima pašalinti taip, kaip iš užantspauduoto kapo galėjo išeiti prisikėlusį morontinę formą. Padedant tam tikroms morontinėms pagalbinėms asmenybėms, morontinę formą galima padaryti tokią, kad vienu metu, ji būtų tarsi dvasinė, taip, kad ji nereaguotų į įprastą materiją, tuo tarpu kitu metu, ji gali tapti matoma materialioms būtybėms ir su ja gali bendrauti materialios būtybės, tokios, kaip ir šių sferų mirtingieji.

Ruošiantis Jėzaus kūną iš kapavietės pašalinti prieš tai, kada jie oriai ir pagarbiai jį sunaikins beveik tik akimirksnį trunkančio suirimo dėka, Urantijos antrinės tarpinės būtybės gavo užduotį nuo įėjimo į kapavietę nuridenti į šalį akmenis. Didesnis iš šitų dviejų akmenų buvo masyvus apskritas luitas, didele dalimi panašus į malūno girmas, ir jis judėjo grioveliu, iškaltu uoloje, tokiu būdu, kad jį buvo galima ridenti pirmyn ir atgal, atidarant arba uždariant kapavietę. Kada saugantys žydų sargybiniai ir romėnų kareiviai, blankioje ryto šviesoje, pamatė, kaip šitas didžiulis akmuo ima risti į šalį nuo įėjimo į kapavietę, akivaizdžiai pats savaime – be kokių nors matomų priemonių, kurios tokį judėjimą paaiškintų – tada juos apėmė baimė ir panika, ir jie lėkte nulėkė iš tos vietos. Žydai parbėgo į namus, po to sugrįžo, kad apie šiuos dalykus praneštų savo kapitonui šventykloje. Romėnai nulėkė į Antonijo tvirtovę ir pranešė, ką buvo matę, centurionui, kai tiktai šis atvyko į budėjimą.

Žydų lyderiai pradėjo tą nešvarų reikalą, kad tariamai atsikratytų nuo Jėzaus pasiūlydami kyšį išdavikui Judui, o dabar, kada susidūrė su šita gluminančia padėtimi, vietoje to, kad galvotų, kaip nubausti tuos sargybinius, kurie pabėgo iš savo posto, jie griebėsi to, kad šiuos sargybinius ir romėnų kareivius ėmė papirkinėti. Jie kiekvienam iš šitų dvidešimties vyrų sumokėjo tam tikrą sumą pinigų ir paliepė jiems, kad visiems sakytų: “Tuo metu, kada mes naktį miegojome, jo mokiniai užpuolė mus ir jo kūną išsinešė.” Ir žydų lyderiai kareiviams tvirtai pažadėjo, kad juos gins prieš Pilotą, jeigu kada nors gubernatorius sužinotų, kad jie paėmė kyšį.

Krikščioniškas tikėjimas į Jėzaus prisikėlimą buvo grindžiamas “tuščios kapavietės” faktu. Iš tikrųjų tai buvo faktas, jog kapavietė buvo tuščia, bet kai dėl prisikėlimo, tai nėra tiesa. Kapavietė iš tiesų buvo tuščia, kada atėjo pirmieji tikintieji, ir šitas faktas, susietas su neabejotinu Mokytojo prisikėlimo faktu, atvedė į tai, kad buvo suformuluotas toks tikėjimas, kuris buvo neteisingas: mokymas, kad iš kapo prisikėlė Jėzaus materialus ir mirtingas kūnas. Tiesa, turinti reikalo su dvasinėmis realybėmis ir amžinosiomis vertybėmis, nevisada gali būti sukuriama akivaizdžių faktų suderinimu. Nors atskiri faktai gali būti materialiai ir teisingi, bet tai nereiškia, jog faktų grupės sujungimas turi būtinai vesti į teisingas dvasines išvadas.

Juozapo kapavietė buvo tuščia ne dėl to, kad Jėzaus kūnas buvo atstatytas arba prikeltas, bet dėl to, kad buvo patenkintas dangiškųjų gausybių prašymas ypatingai ir unikaliai jį sunaikinti, kad būtų “dulkės į dulkę” sugrįžimas, neįsiterpianč laiko uždelsimui ir nevykstant mirtingo irimo ir materialaus gedimo įprastiems ir matomiems procesams. Mirtingi Jėzaus palaikai patyrė tą patį natūralų elementų suirimo procesą, koks yra būdingas visiems žmogiškiems kūnams žemėje, išskyrus tai, kad laiko atžvilgiu, šitas natūralus suirimo būdas buvo nepaprastai paspartintas, pagreitinamas iki tokio laipsnio, kad įvyko beveik akimirksniu.

Mykolo prisikėlimo tikrieji įrodymai savo prigimtimi yra dvasiniai, nors šitą mokymą ir sustiprina šios sferos daugelio mirtingųjų, kurie su prisikėlusiu morontiniu Mokytoju susitiko, jį atpažino, ir su juo bendravo, parodymai. Jis tapo beveik vieno tūkstančio žmogiškųjų būtybių asmeninio patyrimo dalimi iki to laiko, kada su Urantija atsisveikino galutinai.” (Urantijos Knyga, 189 Dokumentas)

35. Mūsų prisikėlimas

Ir mūsų, kiekvieno, kuris ĮTIKĖJIMO Į TĖVĄ vidiniu raktu atrakins prisikėlimo vartus, laukia lygiai toks pat PRISIKĖLIMO patyrimas SIELOS PAVIDALU, kaip ir Jėzaus prisikėlimas BE MATERIALAUS KŪNO. Tačiau mūsų asmenybės tikrasis aš, mums, kiekvienam padovanotas Tėvo kaip asmenybės amžinoji dovana, bus tas pats, kuris gyveno ir mūsų materialame kūne Urantijos planetoje. Šitoji Tėvo mums suteikta dovana yra amžina su viena sąlyga – jeigu mes einame Tėvo valios vykdymo keliu – meilės ir šviesos keliu, kuris ir sudaro visą kosmoso tikrovę – Rojaus Trejybės kūriniją. Ir šitoje kūrinijoje mūsų prisikėlimas po materialaus kūno energijos išsekvojimo, po vadinamosios fizinės mirties, yra visų dvasių ir sielų su meile nepaprastai laukiamas, kad mes žengtume toliau pas savo tikruosius Tėvus mūsų namuose Rojuje. Tačiau ir šis sielos prisikėlimas yra tik tarpinė grandis, kol mes, per mokymus ir tų mokymų praktinį pritaikymą VISŲ LABUI, tapsime amžinąja dvasia; ir vis tiek NET IR TADA išsaugosime savo tą patį tikrąjį Tėvo padovanotą vidinį aš, koks šitą kelionę į amžinybę pradeda dabar žmogiškuoju, ir labai laikinu, materialiu pavidalu čia, Urantijos planetoje.

Štai ką apie mūsų būsimąjį prisikėlimą mums pasakoja Jėzus savo naujajame apreiškime KALBU JUMS VĖL:

“135. Po jūsų prisikėlimo

Kada jūs retkarčiais pagalvojate apie tai, kas gi vis tik laukia po jūsų vadinamosios mirties, jūs negalite nieko įsivaizduoti konkrečiai, nes nėra liudijimų iš jūsų mylimųjų, kurie tuo keliu išėjo anksčiau. Dėl to dabar aš jums šiek tiek pateiksiu jūsų būsimąjo gyvenimo pavaizdavimą, kuris daugeliui tikrai pasirodys kaip nuostabus gyvenimas Rojuje. Tačiau tai nėra tikrasis Rojus, kuris yra jūsų visos kelionės tikslas ir likimas. Jūs jau žinote, kad bilietas į prisikėlimo salę yra jūsų *įtikėjimas, tik įtikėjimas*. Ir kada jūs įtikite, kada jūs tikrai pradėsite gyventi ne kiekybinį gyvenimą, viską kaupdami tik sau – turtus, tik sau, valdžią, tik sau, populiarumą, tik sau, malonumus, tik sau, ir bet kokius kitokius gyvenimo siūlomus patyrimus, tik sau – bet kokybinį gyvenimą – viską paskirdami visumai, dalindamiesi savo turtais su visuma, valdžią turėdami tik dėl to, kad galėtumėte savo šviesą skleisti kitiems ir palengvinti visų gyvenimą, populiarumo iš viso nesiekdami, bet su visais bendraudami su meile ir dėl to jausdami kitų ir meilę ir pagarbą, visą savo gyvenimą atiduodami prasmingam tarnavimui Tėvui ir kūrinijai – tada jūsų prisikėlimas yra garantuotas.

Kada jūs gyvenate prasmingą gyvenimą ir palaikydami gyvą ryšį su Tėvu, jūs iš juntamų meilės gyvų virpesių jaučiate Jo tikrumą. O jeigu dar su Juo ir bendraujate nuolat taip, kad girdite Jo mokymus, kalbatės su Juo kaip su savo sielos broliais ir sesėmis, tai tas gyvas ryšys tik sustiprėja. Ir kada šitaip gyvendami jūs artėjate prie savosios materialaus kūno gyvybinės energijos išsekvojimo pabaigos, tada jūs tikrai žinote, kada tas įvyks. Bet nejaučiate jokio nerimo. Jūs jaučiate malonų virpulį ir jaudulį, panašiai, kaip dabar jaučiatės prieš ilgą ir nuostabią kelionę, kurios metu tikitės, ir net jaučiate, kad tikrai bus nuostabių patyrimų, įspūdžių, ir malonių reginių.

Ir šitai kelionei jūs taip pat pradėsite ruoštis. Sutvarkote visus savo ne iki galo atliktus reikalus, kad liekantieji čia jūsų artimieji neturėtų sukti sau galvos, ko jūs dar nepadarėte,

ką reikėtų padaryti jiems, bet nežino nuo ko net pradėti, nes daug reikalų nebuvo nei aptarta, nei iš viso žinoma, kad jie buvo pradėti. Žodžiu, jūs elgiatės labai išmintingai ir su meile aiškindami savo artimiesiems, kad artėja jūsų išskeliavimas iš čia.

Jūsų ramybė ir atsidavimas rodys ir jūsų artimiesiems, kaip gyvas pavyzdys, kad su Tėvu viskas yra ne tik įmanoma, bet ir mirtis nėra toji pabaiga, kada mirštantysis išnyksta į nežinią ir niekada nebeegzistuoja kaip tas pats aš. Būtent tokią mirtį dabar jums pateikia net ir mano vardu save vadinanti religija, nors ir ji pati dėl skirtingų ritualų yra susiskaidžiusi ir skirtingai žvelgia į mirtį. Vieni iš jūsų net ir valgyti atnešate tiems, kurie jau iškeliavo, tiesiog į kapines ir norite maitinti to iškeliavusio sielą, nors maistą nešate prie materialaus kūno kapo. Kiti gi padedate lėkšteles ant stalo, irgi norėdami pamaitinti jau nebesantį tarp jūsų jums artimą buvusį žmogų.

Angelai serafimai jus saugo ir padeda jums šitame gyvenime, vis skatindami jus pasitikėti ir įveikti dar vieną jums pasiūlytą sprendimų sankryžą Tėvo labui. Tačiau jie ir po jūsų kūno mirties savojo angeliškojo sargybinio darbo neužbaigia. Jie saugo jūsų sielą be sąmonės ir be kūno savo paties viduje. Tam jie turi tokį savo sugebėjimą, kokį turi tik jų kategorijos angelai, kad sielos, dar nepažadintos iš mirties miego, tapatybės virpesius akumuliuoja savyje ir laukia sprendimo dėl tos sielos prisikėlimo. Nuosprendis dėl prisikėlimo paskelbiamas trečiąją dieną po kūno mirties. Kol serafimai laukia nuosprendžio, jie atvyksta į vietinės sistemos prisikėlimo salę, esančią jūsų vietinės sistemos, Satanijos, pirmajame gyvenamajame pasaulyje. Ir tas jų pasirengimas jūsų pažadinimui yra labai intensyvus, ir jame dalyvaus ne tik serafimai, bet ir kitokios dvasios, kurios yra susijusios su energijos manipuliavimu ir gyvybės formos suteikimu. Dėl to jūsų naują kūną jums parengs morontinės energijos prižiūrėtojai, Gyvybės Nešėjai, Melkizedekai, ir dar kai kurios dvasinės būtybės, susijusios su aukštesnio lygio morontinio proto suteikimu jums po prisikėlimo.

Kada gaunamas nuosprendis dėl jūsų, kaip ir dėl kitų, prisikėlimo, kadangi prisikėliančiųjų yra milijonai, tuomet prisikėlimo salėse užverda nuostabiai jaudinanti veikla, kuri nėra suprantama net ir toms dvasioms, kurios dalyvauja šitame pačiame pažadinimo procese. Kiekviena dvasia žino savo užduotį ir ją vykdo tobulai ir be jokių sutrikimų, nes tai nėra dvasinio augimo procesas, kada galima padaryti geriau ar blogiau, tai toks procesas kurį galima atlikti tik taip, kaip jį atlikti galima. Dėl to jame ir turi dalyvauti ne viena dvasia; kad kiekviena įneštų savo indėlį į jūsų pažadinimą, kokį įnešti ji sugeba ir kokiam ji yra kvalifikuota.

Sielos tapatybės pažadinimas tai nėra toks veiksmas, kaip miegančio žmogaus prikėlimas po gilaus ir ilgo miego švelniai kviečiant jį pabusti. Tai labai sudėtingas energijos transformavimo ir pritaikymo procesas, kuris turi atitikti formuojamą naujos kokybės sąmonės potencialą ir tos sąmonės gyvą apvalkalą, atitinkantį tos sąmonės potencialo energetinius virpesius po sielos tapatybės prisikėlimo. Todėl pats procesas vyksta ne vienu ir tuo pačiu metu, bet etapas po etapo. Kada vienos dvasios savo darbą padaro, tada jų vietoje pradeda veikti kitos. Juk net ir jūsų materialus kūnas, kuriam susiformuoti motinos iščiose prireikia apie devynių mėnesių, yra nepaprasto sudėtingumo energetinis mechanizmas, turintis Dievybės gyvybės kibirkštį, kuri ne tik palaiko visos šitos sudėtingos sistemos gyvybingumą, jos augimą, patyrimų kaupimą, bet net ir sugebėjimą įvertinti tai, kas yra gėris ir blogis. Sielos gyvybės mechanizmas yra daug kartų sudėtingesnis ir subtilesnis už jūsų materialų kūną. Dėl to jį sukurti neįmanoma tomis pačiomis priemonėmis, kokiomis yra kuriamas materialus gyvas kūnas.

Šitas sielos kūnas yra kuriamas ne šiaip sau, bet asmeniškai jums, kiekvienam, kad po jūsų sielos tapatybės pažadinimo, jūsų sąmonė, kuri atsijungė tuo metu, kada jūsų materialus kūnas visus savo gyvybinės energijos virpesius išnaudojo ir jūsų smegenys toliau nebeskleidė jokių impulsų, kada vėl bus atstatyta, arba tiksliau sakant, įjungta į gyvybinės energetinės grandinės, turi būtent ir atitikti ne kieno nors kito, bet konkrečiai jūsų sąmonės energetinius virpesius. Tai būtų labai primityvu, bet jūs galite palyginti su tuo, kaip persodinama širdis ir laukiama, ar nebus atstūmimo reakcijos, ar organizmas priims iš kito organizmo fundamentalų kraujo apytaką užtikrinantį organą. Tik šitoks palyginimas tikrai yra labai santykinis, nes jūsų pačių sąmonė tikrai gaus tobulai jos virpesius atitinkantį energetinį apvalkalą ir net tokį, kuris galės būti keičiamas vis subtilesniu ir subtilesniu, kad visą laiką atitiktų jūsų augančius sąmonės energetinius virpesius.

Kada jūsų prisikėlimas yra užbaigtas, tada į jūsų aukštesnio lygio nebe materialų, bet sielos protą vėl sugrįžta Tėvo dvasia, jūsų asmeninis Minties Derintojas, kuris jus visą laiką kaip Gerasis Locmanas vedė per audras ir negandas žemiškojo gyvenimo metu, gyvendamas jūsų materialiam prote. Kadangi Tėvo dvasia jus pažįsta iš vidaus, net geriau negu jūs galite pažinti patys save, kadangi ji žino jūsų visas mintis, tai priešingai negu jūsų materialus protas, kuris ir taip jūsų labai menkai yra išvystytas ir vystomas, kad daugybę savo minčių jūs labai greitai užmirštate, tai Minties Derintojas jas išsaugo ir neišbarsto nė vienos. Būtent Minties Derintojo išsaugotų visų jūsų minčių kopija ir leidžia nustatyti, kokiais motyvais jūs nugyvenote savo žemiškąjį gyvenimą, kada reikia priimti nuosprendį dėl jūsų sielos pažadinimo ar nepažadinimo. Todėl sugrįžęs Minties Derintojas jums į jūsų sąmonę vėl sugrąžina jūsų buvusių minčių ir sampratų apvalytą kopiją. Kadangi daugybė jūsų buvusių minčių buvo niekam nereikalingas balastas, tai jos yra apvalomos, o paliekamos tokios, kurios turi prasmės jūsų dabartiniam charakterio augimui.

Tačiau tai nereikia, kad jūsų minčių kopija yra kokių nors būdu pagerinama. Tiesiog jums sugrąžinamos tik tokios mintys, nuo kurių jūs turite savo dvasinį žengimą pirmyn į Rojų atnaujinti, kada jį trumpam sustabdė jūsų materialaus kūno mirtis. O iš ankstesnių minčių jums paliekamos tokios, kurios jums leistų suvokti savo anksčiau priimtų sprendimų kainą ir reikšmę. Čia galėčiau jums pateikti irgi tokį palyginimą, kada valomi grūdai, tada pelai atsijojami nuo jų. Tačiau ir grūdai nevisi būna geri. Taip ir su jūsų mintimis, kada išvalomas balastas, kaip pelai, tada išvalomos tokios beprasmės mintys, kurios jūsų žemiškajame gyvenime užima daug vietos. Tačiau tarp paliktų minčių yra daugybė tokių, kurios yra tokios, kaip sugedę grūdai, iš kurių miltų negausi ir duonos neiškepsi. Tačiau tam ir yra tolimesnis jūsų dvasinio ugdymo etapas – sielos gyvenimo etapas. Mirtis, kaip jūsų asmeninis patyrimas, jums jokio dvasinio augimo nesuteikė. Kada kūnas miršta, po sielos tapatybės pažadinimo, jos sąmonė visiškai niekuo nesiskiria nuo tos sąmonės lygio, kada kūnas nustojo veikti kaip gyvybingas tos sąmonės materialus apvalkalas.

Dėl to po prisikėlimo jūsų sielos naujas apvalkalas tiksliai atitiks jūsų sąmonės energetinius virpesius. Ir nebus jokios atstūmimo reakcijos.

Tačiau, kad nejaustumėte nerimo po sielos pabudimo, jūs turėsite galimybę ne tik pamatyti savo angelus serafimus, kurie jus taip rūpestingai globojo ir saugojo iš išorės jūsų žemiškajame gyvenime, bet taip pat ir gausite naujojo gyvenimo vadovą, kuris padės jums susipažinti su aplinka.

Jūsų naujas energetinis sielos apvalkalas yra daug gražesnės formos negu turėtas jūsų materialus kūnas. Jūsų energetinis spinduliavimas yra daug aukštesnio dažnio negu buvo jūsų materialaus kūno skleidžiami virpesiai. Kadangi jūs nebeturėsite jokio materialaus organo, tai jūsų ir mityba bus paremta visiškai kitokiu principu. Jūs dar nesate pasirengę tam, kad maitintumėtės vien tik energetinių grandinių teikiama energija, todėl jūsų vartojamas maistas irgi turi daug aukštesnį energetinį virpėjimą palyginus su jūsų dabartiniu materialiu maistu. Vis tik jūs dar turite išseikvotą energiją atstatyti ir maisto pagalba, ir miego pagalba. Jūsų naujasis kūnas, nors ir yra daug aukštesnio lygio negu dabartinis materialus, bet dar nėra taip labai nutolęs, kad būtų amžinas. O tas, kas nėra amžinas, tas turi ir maitintis maistu, ir palaikyti energetinę pusiausvyrą miegu. Lygiai taip pat jūsų naujas kūnas gali patirti ir energetinius pažeidimus, ką jūs galėtumėte palyginti su dabar jūsų patiriamomis mechaninėmis traumomis, sužalojimais. Tačiau ligų jis nebepatirs. Kaip ir jūsų materialių smegenų patiriamo skausmo. Ką dabar dar patiriate fizinių traumų metu.

Kada jums bus suteikta galimybė, tuoj pat po prisikėlimo, susipažinti su jūsų naujuoju pasauliu, tada jums bus suteikta ir jūsų naujojo vadovo-gido pagalba. Būtent jo dėka jūs galėsite suprasti, kokia atsiveria nuostabi aplinka prieš jus. Jūsų matymas bus išplėstas, dėl to jūs matysite daug daugiau ir patirsite daug daugiau pojūčių palyginus su dabartiniu jūsų sugebėjimu matyti ir patirti. Jūsų gido aiškinimai bus suprantami dėl to, kad gausite vertėją, kuris jums yra gerai žinomas jūsų serafimas sargybinis. Angelai serafimai puikiai moka visas žmonių kalbas.

Keliavimo priemonės pranoksta jūsų dabartinį supratimo lygį. Kada jūs keliaujate iš vieno pasaulio į kitą, tada jūs esate gabenami angelų transportuotojų, tuo tarpu keliaudami ir vienos vietos į kitą tame pačiame pasaulyje, jūs turėsite naudotis individualiomis vietinio transporto priemonėmis, kurias jums sunku būtų pavaizduoti, nes jūs visiškai nesate susidūrę su morontine energija.

Nors tai ir labai primityvus palyginimas, tačiau pamėginkite įsivaizduoti savo kūną daug aukštesnių energetinių virpesių, kada išnyksta materialūs organai ir pats kūnas, bet vietoje jo atsiranda lengva spinduliuojanti forma, o šita pati spinduliuojanti forma yra patalpinama į kitą spinduliuojančią formą, kuri gali neįtikėtinai greitai pergabenti šią formą iš vienos vietos į kitą už tūkstančių kilometrų. Ir šita gabenanti forma taip pat yra ir sąmoninga ir protinga. Ji nėra tokia, kuriai reikalingas dar vienas pilotas ar vairuotojas, nes ji pati yra ir pilotas, ir toji priemonė, kuri gabena sielos asmenybę. Dar daugiau, ji gali keisti ne tik skriejimo kryptį, bet ir greitį priklausomai nuo poreikio ir nekelti jokio materialiai klausai girdimo garso. Ir nusileisti gali bet kur ir bet kada pagal poreikį. Jums sunku suvokti, kad gali būti tokia gabenimo priemonė, įveikianti tūkstančius kilometrų be jūsų lėktuvams būdingo triukšmo ir pati yra ir protingas pilotas ir gabenimo priemonė.

Kada jūs keliausite per šitą pirmąjį savo pasaulį, tada patys pamatysite, kokia yra harmoninga spalvų gama augmenijoje ir gyvūnijoje, kuri taip pat turės aukštesnį energetinį dažnį, kuris atitiks jūsų išplėstą regėjimą. Jūs matysite tūkstančius atspalvių tiek tarp gyvūnų, tiek tarp augalų. Negalėsite atsigėrėti, kad augmenija yra komponuojama pagal spalvas ir aukštį, pagal formą ir tankį, pagal aplinką ir poreikį. Ko jūs tikrai nepamatysite, tai dabartiniuose jūsų dideliuose miestuose sugalvotų dangoraižių. Jūs matysite nuostabius statinius, kurie žavės jus savo ir forma ir papuošimais, kokių nesate matę niekur savo dabartinėje planetoje. Ir pastebėsite, kaip forma yra pritaikyta paskirčiai. Ten kur gyvenamieji pastatai, ten yra harmoningai

derinama aplinka – augmenija ir gyvūnija, ten daug daugiau atvirų erdvių ir vandens telkinių. Ten, kur yra veiklos sfera, ten pastatai yra pritaikyti veiklos pobūdžiui. Jūs pamatysite tarsi gerai suderintą gyvą sistemą. Kiekvienoje vietoje viena veiklos rūšis tarsi atkartoja kitą, tik kažkuo papildydama. Tai mokymosi pasaulis. Teorinio mokymosi ir praktinio taikymo pasaulis. Dėl to matysite vienur grupėmis dirbančius tokius, kaip jūs, neseniai irgi pažadintus, jau su pasauliu susipažinusius ir pradėjusius savo tolimesnį praktinį žengimą į Rojų šituo aukštesniu lygiu, negu savo pirmajame pasaulyje. Lygiai taip pamatysite ir tokių kaip ir jūs, kurie su didžiuliu susidomėjimu žvelgia į tuos jau veikiančius praktiniu lygiu. Jūsų vadovas-gidas jums aiškins ir kokia kur vyksta veikla, ir kokie čia yra statiniai, kuo jie papuošti. Ir labai nustebsite, kad pastatų puošimui yra panaudojami jūsų taip branginami deimantai, auksas, platina, ir jums net nepažįstami metalai.

Kadangi šitas materialus pasaulis, o visi pasauliai yra materialūs, tik jų cheminiai elementai įvairėja einant artyn Rojaus į kūrinijos centrą ir tolyn juo jūsų pirminio ir dabartinio pasaulio, yra pirmasis po jūsų prisikėlimo, tai jūs matysite labai daug materialių statinių. Priedo, kadangi jūs savo kelią į Rojų pradate materialiu mirtinguoju, tai jūs per visą amžinybę išsaugosite šitą savo sugebėjimą atpažinti materialius statinius ir bet kokią, net ir pačią paprasčiausią, materiją. O taip pat dėl to, kad pirminėje dvasinio augimo stadijoje, kurią ir sudaro jūsų sielos patikrinimo etapas, kol tapsite amžinąja dvasia, jūs dar vis tik esate arčiau materialaus tvarinio negu aukščiausiojo lygio dvasios, tai jūsų mokymų pasaulyuose bus labai daug ir materialių statinių, nors jų skaičius vis mažės. Tačiau proporcingai jų mažėjimo skaičiui, jų architektūra ir papuošimas subtilės ir augs.

Ir jūsų pačių gyvenamieji pastatai turės jau ne vien materialių energijos išraiškos formų, bet ir morontinių. Jūs gyvensite atskiruose individualiuose namuose, turėdami aplink juos daug erdvės ir nuostabios augmenijos, kad iš jos galėtumėte formuoti savo grožio sampratą savo aplinkoje, sutinkamai su savo dvasiniu augimu. Ir tą darysite ir su meile, ir su noru. Gyvūniją taip pat derinsite prie aplinkos. Dėl to net pagal gyvūnijos ir augmenijos suderinamumą galima bus spręsti kiek jūsų kūrybinę mintis yra įgyvendinama jūsų aplinkoje ir jūsų asmeninių pastangų pasireiškimu. Viskam jūs turėsite visas suteiktas galimybes. Net ir tų pačių svajonių realizavimui, kurių realizuoti negalėjote savo žemiškajame gyvenime. Viskas atsirems tik į jūsų pačių asmeninį norą – ar dar tebenorėsite įgyvendinti savo neįgyvendintas svajones.

Ir jus stebins kiekvienas naujas žingsnis savo pačių augime. Jūs vis labiau ir labiau atsiskleisite sau pačiam, kad tampate geresni ir geresni. Atrodytų jau pasiekta gerumo riba, bet po jos vėl atsiveria nauja ir dar didesnė gerumo pasireiškimų riba. Jūs dabar sunkiai bendraujate tarpusavyje, nors bendraujate su sau gerai pažįstamais žmonėmis, kurie sudaro jūsų žmogiškąją šeimą, jūsų artimuosius, jūsų bendradarbius, kaimynus, gatvėje sutinkamus sielos brolius ir seses. Tačiau jūsų bendravimas turi vien tik savanaudiškumo atspalvį. Jūs nemokate atsiduoti vieni kitiems, kad užmegztumėte tokį bendravimą, kuris kitiems suteiktų pasitikėjimą ir savimi ir kitu. Jūs skriaudžiate vieni kitus užgaudami, net fiziškai sužeisdami, ir net atimdami vieni kitiems gyvybę, kuri suteikta jums tam, kad dalintumėte vieni kitiems Tėvo meilę. Dėl to jūsų gėrio ribos net nepradėtos ne tik plėsti, bet iš viso yra suspaustos, ir gėris tarp jūsų nepasireiškia toks, koks turės pasireikšti.

Todėl jums bus keista ir malonu, kada pradėsite patirti, jog naujajame savo dvasinio augimo pasaulyje sielos pavidalu jūsų nerimo ir nesusitikėjimo kitais jausmas vis silpsta, užleisdamas vietą gilesniam vienas kito supratimui ir susitikėjimui. Tuo labiau jums kils nuostaba, kad bendrausite su sielomis, kurios bus atvykusios iš skirtingų pasaulių. Todėl toks įvairumas jums leis pažinti gyvenimą ir kituose pasauliuose. Ir jūsų dvasinio augimo ir brendimo lygis leis jums vis labiau plėsti jūsų matymo aplinkoje gylį, nes pamatysite, kad vis daugiau pastebėsite tokios veiklos, kuri anksčiau pro jūsų žvilgsnį prasprūdavo visiškai nepastebėta. Tas pats ir su aplinkos grožiu, tiek augmenijos, tiek gyvūnijos. Jums atrodys tarsi jos pagausėjo ir ji tapo įvairesnė. Tačiau nuostabiausia bus tai, kad visu tuo jūs džiaugsitės ir dalinsitės su kitais savo bičiuliais, ko anksčiau nedarėte, nes tam nejutote jokie poreikio.

Dvasinis augimas viduje atitinka ir jūsų asmeninį norą dalintis visu gerumu ir gėriu su kitais. Todėl jūs patys norėsite dalyvauti vis daugiau ir daugiau šito grožio kūrimo ir siūlysitės į užduotis, kada tik bus koks poreikis tokioms užduotims. O jis bus visada, jums gaunant naujų žinių, kad jas galėtumėte pritaikyti praktikoje. Jūsų dabartinis siekimas vengti darbų, labai greitai pasikeis į siekį prašyti į darbus visumos labui. Ir toks siekis bus toks natūralus, kad jūs negalėsite atsistebėti savo naujomis nuostatomis. Tačiau tai tik pati pradžia.

Ir kada viename pasaulyje įsisavinsite ir praktiškai išmoksite įsisavintą informaciją pritaikyti visumos labui, nes tik praktikoje bendradarbiavimo principu pritaikyta teorinė informacija yra laikoma įsisavinta, tada jūsų angelas serafimas pateiks prašymą jūsų dvasinio augimo lygį patikrinti. Ir po sėkmingai išlaikyto egzamino jūs keliausite į aukštesnio dvasinio vystymo pasaulį. Į kitą pasaulį jus nugabens transportuotojai angelai, kurie gali pergabenti dvasines ir sielos, arba morontines, būtybes tolimais atstumais, kada tokios būtybės tokių tolimų atstumų įveikti negali pačios. Jūs kelionės metu miegosite lygiai taip, kaip miegojote mirties miego metu, kada buvote gabenami serafimų į prisikėlimo pasaulį. Tik dabar jūs jau turėsite morontinį, arba sielos pavidalą. Dėl to jus gabens nebe serafimas, bet angelas transportuotojas. Tačiau jūsų serafimai jus ir toliau lydės. O kad kelionė jūsų nevargintų ir jūs neeikvotumėte energijos, jūsų sąmonė bus atjungta. Dėl to kitame pasaulyje, kada jūsų sąmonės būseną vėl bus atstatyta, jausitės kaip po puikaus miego.

Ir šitame pasaulyje viskas prasidės iš naujo, panašiai, kaip ir pirmajame. Jums bus suteikta galimybė susipažinti su šito pasaulio aplinka, o tada bus nustatytas jūsų dvasinis lygis, ar jis atitinka šito pasaulio suteikiamą mokymą, ar jį pranoksta. Jeigu pranoksta, tuomet jūs keliausite į dar kitą pasaulį. Tačiau po kiekvieno sąmonės atstatymo po kelionės miego, jūsų sielos energetinis apvalkalas yra vis aukštesnio energetinio virpėjimo, kad jūsų matymas ir pojūčiai būtų atitinkamai išplėsti ir pritaikyti aukštesnio dvasinio mokymo reikmėms. Dėl to jūsų sugebėjimas matyti ir patirti visą laiką augs. Bet jūs niekada neprarasite galimybės ir sugebėjimo matyti ir žemesnius energetinius pavidalus, kuriuos matydavote savo žemesniame dvasinio išsivystymo lygyje. Dieviškas planas numato, jog evoliuciniai tvariniai, savo dvasinio augimo kelyje, patyrimo neišbarsto taip, kad praeitas lygis dingtų, bet ant žemesnio lygio užkloja aukštesnį, išsaugodamas jį per visą amžinybę. Dėl to net ir pasiekę Rojų ir tapę išstobulintomis dvasiomis jūs vis tiek galėsite matyti materialius žmones ir materialius statinius, nors materija jums nebebus tokia kliūtis, kokia yra jūsų materialiam pavidalui šiandien.

Jūsų gyvenimas po prisikėlimo taps vis realesnis ir realesnis su kiekvienu įsisavintu nauju pasauliu ir jo suteikiamu mokymu. Pasaulis jums bus tuo, kuo šiandien jums yra mokykla. Tik šiandieninė jūsų mokykla nemoko jūsų gyvenimo tiesos, bet kemša jums vien tik informaciją, ir dar nenaudingą didžiąja dalimi. Mokykla visiškai nemoko jūsų tarpusavio bendradarbiavimo ir jūsų vidinio pažinimo, kaip šitą informaciją dera taikyti visų labui. Tuo tarpu dvasinio lavinimo pasauliuose-universitetuose jums bus suteiktos visos galimybės gauti būtent jus ugdančią informaciją, kuri plečia jūsų sampratą ir apie Kūrėją ir apie kūriniją, ir apie tarnavimą ir Kūrėjui, ir kūrinijai. Ir tik toks mokymas, kuris turi praktinį pritaikymą, gali kiekvienam teikti gyvybingą ir didžiulį troškimą jo siekti, nes kiekvienas mato, kaip nuo tokių asmeninių pastangų keičiasi visuma ir joje keičiasi ir kiekvienas asmeniškai.” (Jėzus Kristus: KALBU JUMS VĖL)

Tačiau, kad ir kaip jums atrodytų svarbus PRISIKĖLIMAS, vis tik jis pats NĖRA JĖZAUS ATNEŠTA GEROJI NAUJIENA – EVANGELIJA.

Jėzaus evangeliją – GERAJĄ NAUJIENĄ – sudaro šita viena ir vienintelė mintis – DIEVO TĖVYSTĖ, ŽMONIŲ BROLYSTĖ, o dabar jums sakau ir VISOS KŪRINIJO BROLYSTĖ.

Ir vien tik ĮTIKĖJIMAS savo atsivėrusia Tėvui gyva siela, savo vidumi įtikėjimas į šitą evangeliją ir suteikia automatinį atlygį – PRISIKĖLIMĄ, kuris įvyksta po vadinamosios materialaus kūno mirties. Materialus kūnas lieka šitoje planetoje. Jis mums daugiau nebereikalingas, kaip būna nebereikalingi, net ir materialiam mūsų kūnui, visiškai sudėvėti drabužiai. O prikelia mūsų tikrąjį aš, kuris, kaip amžinoji asmenybės dovana, yra padovanotas Tėvo, TAČIAU JIS PADOVANOTAS SU SAVO VISU ASMENYBĖS POTENCIALU, SKIRTU VISAI AMŽINYBEI. Ir kiekvienas mūsų naujas dvasinis lygis mūsų tikrajam aš suteikia ir atitinkamą apvalkalą, kuris ir toliau pasitarnaus mūsų vystymuisi visų labui. Todėl kalbėti apie prisikėlimą su materialiu kūnu net ir minties neturėkite, nes jums po prisikėlimo bus suteiktas daug geresnis pavidalas, individualus, ir sukurtas specialiai asmeniškai jums, kaip pagal geriausią užsakymą.

Todėl toks prisikėlimas, kokį aprašo evangelijoje Matas, prisikėlimas iš kapų su materialiais kūnais nevyksta:

“Nuo šeštos iki devintos valandos visą kraštą gaubė tamsa. O apie devintą valandą Jėzus garsiai sušuko: *Eli, Eli, lema sabachtani?*, tai reiškia: *Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?!* Kai kurie iš ten stovėjusių išgirdę sakė, jog jis šaukiąsis Elijo. Ir tuoj pat vienas iš jų pribėgęs paėmė kempinę, primirkė ją *perrūgusio vyno*, užmovė ant nendrės ir padavė jam gerti. Kiti kalbėjo: „Liaukis! Pažiūrėsim, ar ateis Elisas jo išgelbėti“. Tuomet Jėzus, dar kartą sušukęs skardžiu balsu, atidavė dvasią. Ir štai šventyklos uždanga perplyšo pusiau nuo viršaus iki apačios, ir žemė sudrebėjo, ir uolos ėmė skeldėti. Atsivėrė kapų rūšiai, ir daug užmigusių šventųjų kūnų prisikėlė iš numirusių. Išėję iš kapų po Jėzaus prisikėlimo, jie atėjo į šventąjį miestą ir daug kam pasirodė. Šimtininkas ir kiti su juo sergintys Jėzų, pamatę žemės drebėjimą ir visa, kas dėjos, labai išsigando ir sakė: „Tikrai šitas buvo Dievo Sūnus!“” (Mato, 27,45-54)

Dabar šitas pats epizodas iš Morkaus evangelijos:

“Šeštai valandai atėjus, visą kraštą apgaubė tamsa iki devintos valandos. Devintą valandą Jėzus garsiai sušuko: Eloji, Eloji, lema sabachtani? Tai reiškia: Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?! Kai kurie ten stovintys išgirdę sakė: ‘Matai, jis šaukiasi Elijo.’ Tada vienas nubėgęs primirkė kempinę *perrūgusio vyno*, užmovė ją ant nendrės ir padavė jam gerti, tardamas: ‘Palaukite, pažiūrėsime, ar ateis Elisas jo nuimti.’ Bet Jėzus, garsiai sušukęs, atidavė dvasią. Tuo metu šventyklos uždanga perplyšo į dvi dalis nuo viršaus iki apačios. Šimtininkas, stovėjęs priešais ir matęs, kaip jis šaukdamas mirė, tarė: ‘Iš tikro šitas žmogus buvo Dievo Sūnus!’

Luko aprašytas Jėzaus fizinio kūno mirties epizodas yra tik toks:

“Buvo apie šeštą valandą, kai visą kraštą apgaubė tamsa ir buvo tamsu iki devintos valandos, saulės šviesai užgesus. Šventyklos uždanga perplyšo pusiau. O Jėzus galingu balsu sušuko: *Tėve, į tavo rankas atiduodu savo dvasią*. Ir su tais žodžiais numirė. Šimtininkas, matydamas, kas buvo įvykę, pradėjo garbinti Dievą ir tarė: ‘Iš tiesų šitas žmogus buvo teisus!’ Ir visa minia, susirinkusi pažiūrėti reginio ir pamačiusi, kas įvyko, skirstėsi, mušdamasi į krūtinę.” (Luko, 23, 44-48)

O Jonas pasiūlo Jėzaus mirties epizodo dar ir savo versiją:

“Tada, žinodamas, kad viskas įvykdyta, ir kad IŠSIPILDYTŲ RAŠTAS, Jėzus tarė: ‘Trokštu!’ Tenai stovėjo indas, pilnas perrūgusio vyno. Jie pakėlė ant yzopo vytelės kempinę, pamirkytą vyne, ir prinešė prie jo lūpų. Paragavęs to vyno, Jėzus tarė: ‘Atlikta!’ Ir nuleidęs galvą, atidavė dvasią.”

Pagal Joną išeina taip, kad Jėzus mirdamas dar ir stengėsi, kad IŠSIPILDYTŲ RAŠTAS. Tuo tarpu tikrovėje Naujojo Testamento autoriai Jėzaus veiksmų įvairius epizodus ir jo žodžius patys pritempė iki to, kad jie tarsi ir turėtų patvirtinti Rašto įvairius teiginius, nors jie yra ne tik nelogiški, bet dažnai prieštarauja ir tikrovei. Būtent šitą irgi tinka pasakyti apie jų išsigalvotą, dėl jų pačių neišmanymo, prisikėlimą su materialiu kūnu:

“Nesistebėkite, kad ateis valanda, kai visi gulintieji kapuose išgirs jo balsą. Kurie darė gera prisikels gyventi, kurie darė bloga, prisikels stoti į teismą.” (Jono, 5, 27-29)

O kaip gi gali žmogus prisikelti vėl su savo buvusiu kūnu, kai šis jau visiškai yra suiręs? Juk Indijoje prie Gango upės dar iki šiol yra atvirai deginami lavonai. Tai kaip gi prisikels kūnas, kada jis visiškai sudega ir jo net pelenus nusineša Gango vandenys? Tikrovėje prisikelia mūsų tikrasis aš sielos tapatybės pavidalu, o ne materialus kūnas, kuris savo jau atitarnavo ir mums daugiau nebereikalingas. Tačiau šito nežinojo evangelijų autoriai, kaip šito iki šiol nežino ir tie mūsų sielos broliai ir sesės, kurie tiki, jog Naujasis Testamentas yra Dievo žodis. Ir kaip gi tikinčiajam reikėtų pasakoti šį epizodą, kai tos pačios tariamai iš dvasios parašytos evangelijos, negali jo perteikti vienodai? Kuri versija iš šitų keturių atitinka tikrovę? Ar kiekviena iš jų turi savo suklydimų?

Kada tvirtinama, jog tai yra Dievo žodis, tai jis neturėtų taip skirtis, kai pateikiamas to paties epizodo aprašymas. Kada yra sakoma, jog tai yra žmonių pasakojimai, prisimenant vienus ar kitus epizodus, ir tuo pačiu paminint ir tą tragišką mirtį ant kryžiaus, tada viskas atsistoja į savo vietas. Nė vienas iš apaštalų Jėzaus paskutiniosios gyvenimo Urantijoje akimirkos nematė. Apaštalas Jonas buvo vienintelis iš jų, kuris Jėzų lydėjo visą laiką per tą tragišką naktį ir dieną, nes Romos imperijos įstatymas numatė, kad kiekvienas kalinys, kol bus nuteistas, galėtų šalia savęs turėti nors vieną draugą. Todėl Jono ir nesuėmė. Kiti apaštalai tuo metu slapstėsi visiškai pakrikę. Taip pat rašant evangelijas, vieni autoriai pasinaudojo jau kitų parašyta evangelija. Pirmąją parašė apaštalas Andriejus. Tik ji sudegė per Aleksandrijos bibliotekos gaisrą. O gaila, nes Andriejus buvo išmintingiausias iš visų apaštalų, ir vos tik Jėzus prisikėlęs pakilo pas Tėvą, jis ėmė užrašinėti apie Jėzų viską, ką jis patyrė su juo bendraudamas, ir jo evangelija atspindėjo jo sampratą ir buvo daug išmintingesnė negu šios keturios, kurios pasiekė mus.

36. “Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?”

Aš jums viršuje pateikiau pastraipas iš Mato ir Morkaus evangelijų, kuriose yra ir tokie Jėzaus žodžiai:

“Nuo šeštos iki devintos valandos visą kraštą gaubė tamsa. O apie devintą valandą Jėzus garsiai sušuko: *Eli, Eli, lema sabachtani?, tai reiškia: Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?! Kai kurie iš ten stovėjusių išgirdę sakė, jog jis šaukiasi Elijo.*“

“Šeštai valandai atėjus, visą kraštą apgaubė tamsa iki devintos valandos. Devintą valandą Jėzus garsiai sušuko: *Eloji, Eloji, lema sabachtani? Tai reiškia: Mano Dieve, mano Dieve, kodėl mane apleidai?! Kai kurie ten stovintys išgirdę sakė: ‘Matai, jis šaukiasi Elijo.’*

Kitose dviejose evangelijose šitų Jėzaus žodžių nėra. Kodėl? Atsakymas vėl tas pats, todėl, kad tai yra žmogaus parašymai ir nevieni sutiko su tokiais Jėzaus žodžiais. Išėitų, kad Jėzus vis tik neatsilaikė ir vietoje meilės Tėvui ėmė reikšti PRIEKAIŠTUS. O tai jau prieštarautų ir visoms kitoms Jėzaus mintims, kad jį būtent atsiuntė Tėvas, kad jis Tėvą myli, kad jis yra jam ištikimas. Tada pradėtų griūti jų evangelijų pats stuburas – visiškas paklusimas Tėvo valiai. Štai todėl daug geriau apsidrausti evangelijų kitiems autoriams savo vidine cenzūra, kad mažiau kiltų klausimų-minčių: “o kodėl gi jis taip pasakė, kodėl priekaištavo Tėvui, jeigu jau taip Jam buvo atsidavęs, tai koks čia pavyzdys, kai vis tiek net ir Dievo Sūnus negali mylėti Tėvo tokiomis sunkiomis akimirkomis, tai ką jau kalbėti apie žmogų, todėl žmogui galima daug daugiau nusigręžti nuo Dievo, ir nieko tokio, jeigu net Jėzus ne iki galo rodė savo atsidavimą Tėvui tokią tragišką minutę?“

Tačiau tikroji šitų Jėzaus ištartų žodžių priežastis yra visiškai kita. Ir ją atskleidžia tik Urantijos Knygos epochinis apreikšimas, nes jo autoriai šituo atveju pasinaudojo DIEVIŠKAISIAIS ARCHYVAIS, kad paaiškintų Jėzaus pasakytų žodžių motyvus.

Tuo tarpu evangelijų vieni autoriai neišdrįso šių žodžių užrašyti – tai taip pat įrodo, jog šis tekstas nėra kilęs iš DVASIOS – o kiti juos užrašė, bet nežinojo kodėl jie buvo tariami, ir šituo pačiu atvedė prie klaidingų išvadų daugybę vėliau gyvenusiųjų kartų, net

ir dabartinių kartų mūsų sielos brolių ir sesių. Todėl jūsų dėmesiui siūlau Urantijos Knygos epochinio apreiškimo perteikiamą šitą patį epizodą, kad galėtumėte suvokti, KOKS VIS TIK MILŽINIŠKAS SKIRTUMAS YRA TARP NAUJOJO TESTAMENTO IR URANTIJOŠ KNYGOS MINTIES NUOSEKLUMO IR GELMĖS.

”5. PASKUTINIOJI VALANDA ANT KRYŽIAUS

Nors tokiam reiškiniui tai buvo ankstyvas metų laikas, bet netrukus po dvyliktos valandos dangus aptemo dėl smulkaus smėlio audros ore. Jeruzalės gyventojai žinojo, jog tai reiškia, kad ateina viena iš tų karšto vėjo nešamų iš Arabijos dykumos smėlio audrų. Prieš pirmą valandą dangus buvo toks tamsus, kad saulė buvo paslėpta, ir minios likučiai nuskubėjo atgal į miestą. Kada Mokytojas atidavė savąją gyvybę iškart po šitos valandos, šalia tebuvo mažiau negu trisdešimt žmonių, tiksliai tie trylikos romėnų kareivių ir maždaug penkiolikos tikinčiųjų grupė. Šitą grupę sudarė vien tiksliai moterys, išskyrus du vyrus, Judą, Jėzaus brolių, ir Joną Zabediejų, kuris sugrįžo į šitą vietą prieš pat tą akimirką, kada Mokytojo gyvybė užgeso.

Tuoj po pirmos valandos, vis labiau temstant dėl didžiulės smėlio audros, Jėzus ėmė prarasti žmogiškąją sąmonę. Paskutinieji jo gailestingumo, atlaidumo, ir perspėjimo žodžiai buvo pasakyti. Jo paskutinysis noras – susijęs su savo motinos globa – buvo išreikštas. Per šitą besiantinančios mirties valandą Jėzaus žmogiškasis protas ėmė kartoti daugelį pastraipų iš Hebrajų raštų, ypač Psalmes. Žmogiškojo Jėzaus paskutinioji sąmoninga mintis buvo susijusi su kartojimu mintyse tos Psalmių Knygos dalies, kuri dabar yra žinoma kaip dvidešimtoji, dvidešimt pirmoji, ir dvidešimt antroji Psalmės. Nors jo lūpos dažnai sujudėdavo, bet jis buvo per silpnas, kad žodžius ištartų, kai šitos pastraipos, kurias jis taip gerai žinojo atmintinai, pasiekdavo jo protą. Tiksliai keletą kartų tie, kurie stovėjo greta, tiksliai nugirdo atskiras frazes, tokias kaip, “Aš žinau, Viešpats išgelbės savo pateptąjį,” “Tavoji ranka tiksliai išsiaiškins visus mano priešus,” ir “Dieve mano, Dieve mano, kodėl gi tu mane apleidai?” Jėzus nė vienai akimirkai neturėjo nė menkiausios abejonės, kad jis gyvena sutinkamai su Tėvo valia; ir jis niekada neabejojo, kad dabar jis savąją gyvybę materialia kūne atiduoda sutinkamai su savojo Tėvo valia. Jis neįsivaizdė to, kad Tėvas jį būtų apleidęs; tiesiog jis kartojo savo blėstančioje sąmonėje daug ištraukų iš Raštų, tarp jų ir šitą dvidešimt antrąją Psalmę, kuri prasideda “Dieve mano, Dieve mano, kodėl gi tu mane apleidai?” Ir atsitiko taip, jog vieną iš tų trijų pastraipų, kurios buvo ištartos pakankamai aiškiai, išgirdo tie, kurie stovėjo šalia.

Paskutinysis pageidavimas, kurį mirtingasis Jėzus išreiškė savo bičiuliams, buvo maždaug pusę antros, kada jis antrą kartą pasakė: “Aš ištroškęs,” ir tas pats sargybos kapitonas vėl jam suvilgė lūpas tuo pačiu kamščiu, sudrėkintu rūgščia vyne, tomis dienomis paprastai vadintu actu.

Smėlio audra stiprėjo ir dangūs vis labiau temo. Kareiviai ir šita maža tikinčiųjų grupelė vis tiek tebestovėjo greta. Kareiviai gūžėsi netoli kryžiaus, susispietė draugėn, kad apsisaugotų nuo čiažančio smėlio. Jono motina ir kitos moterys stebėjo iš toliau, kur jas šiek tiek pridengė iš viršaus nukarusi uola. Kada Mokytojas pagaliau iškvėpė paskutinį kartą, tada prie jo kryžiaus buvo Jonas Zabediejus, Jėzaus brolis Judas, jo sesuo Rūta, Marija Magdalena, ir Rebeka, kažkada gyvenusi Sepforyje.

Buvo prieš pat tris, kada Jėzus, garsiu balsu, sušuko, “Baigta! Tėve, į tavąsias rankas aš atiduodu savąją dvasią.” Ir kada jis šitai pasakė, tada nulenkę galvą ir užbaigė gyvybės kovą. Kada romėnų centurionas pamatė, kaip mirė Jėzus, tada jis sudavė sau į krūtinę ir pasakė: “Iš tikrųjų tai buvo teisus žmogus; tikrai jis turėjo būti Dievo Sūnus.” Ir nuo tos valandos jis ėmė tikėti į Jėzų.

Jėzus mirė karališkai – kaip ir gyveno. Jis atvirai pripažino savo karališkąjį orumą ir išliko padėties šeimininkas per visą tą tragišką dieną. Jis savo valia ėjo į savo nešlovingą mirtį, kai tik pasirūpino savo pasirinktų apaštalų saugumu. Jis išmintingai pažabojo daug vargo sukeliančią Petro jėgą ir pasirūpino, kad Jonas galėtų būti šalia jo iki pat jo mirtingosios egzistencijos pabaigos. Jis atskleidė savo tikrąją prigimtį žmogžudiškam Sanhedrinui ir priminė Pilotui apie savo kaip Dievo Sūnaus aukščiausiosios valdžios šaltinį. Jis išėjo į Golgotą, nešdamas savo kryžiaus skersinį buomą, o mirtingojo įgytą savąją dvasią atiduodamas Rojaus Tėvui meilės kupiną savęs padovanojimą užbaigė. Po tokio gyvenimo – ir tokios mirties akimirką – Mokytojas iš tikrųjų galėjo pasakyti, “Baigta.”

Kadangi tai buvo pasiruošimo diena tiek Perėjimo šventei, tiek ir Sabatui, tai žydai nenorėjo, kad šitie kūnai būtų palikti Golgotoje. Dėl to jie nuėjo pas Pilotą paprašyti, kad šitų trijų vyrų kojos būtų sulaužytos, kad jie būtų pribaigti, tokiu būdu, jog prieš saulėlydį būtų galima juos nuimti nuo kryžių ir įmesti į nusikaltėlių laidojimo duobes. Kada Pilotas šitą pageidavimą išklausė, tada iš karto pasiuntė tris kareivius, kad sulaužytų kojas ir pribaigtų Jėzų ir tuos du plėšikus.

Kada šitie kareiviai atėjo į Golgotą, tada tą jie padarė tiems dviems vagims, bet jie pamatė, didžiulei savo nuostabai, kad Jėzus jau yra nebegyvas. Tačiau tam, jog būtų tikri, kad jis tikrai yra nebegyvas, vienas iš kareivių savo ietimi persmeigė jo kairįjį šoną. Nors buvo įprasta, jog nukryžiuojamų aukos ant kryžiaus būtų gyvos net dvi ar tris dienas, bet Jėzaus didžiulis emocinis sielvartas ir aštrus dvasinis skausmas jo mirtingąjį gyvenimą materialiam kūne užbaigė šiek tiek greičiau negu per penkias su puse valandos.” (Urantijos Knyga, 2010)

37. Naujojo Testamento trumpinimai ir papildymai

Naujasis Testamentas, kuriam, juo tikintieji sako, kad negalima nieko pridėti, kaip ir iš jo atimti nors vieną žodį, patys nemato, arba apsimeta, kad nemato ir tyli, kad yra jo paties tekste išnašos, kurios jau pačios parodo, jog yra ir kitokių rankraščių, su kitokiais teiginiais, kurie arba tą patį tekstą papildo, arba sutrumpina, ko daryti nevalia. Ir tokių vietų yra ne viena ar dvi, bet apie šešiasdešimt. Tai kaip gi tokį jau “dievo” žodį kažkas išdrįso sutrumpinti arba papildyti, ir išdrįso iš tų pačių, kurie jį pripažįsta kaip Dievo žodį. Tai reiškia, kad jie patys jį ir “laužo.”

“Šabui praėjus, Marija Magdaliėtė, Marija, Jokūbo motina, ir Salomė nusipirko kvėpalų, kad nuėjusios galėtų Jėzų patepti. Labai anksti, pirmąją savaitės dieną, jos ateina saulei tekant prie kapo. Jos kalbėjosi tarp savęs: ‘Kas mums nuritins akmenį nuo kapo angos?’ Bet, pažvelgusios iš arčiau, pamatė, kad akmuo nuristas. O buvo jis labai didelis. Įėjusios į kapo rūšį, išvydo dešinėje sėdintį jaunuolį baltais drabužiais ir nustėro. Bet jis joms tarė:

‘Nenusigąskite! Jūs ieškote nukryžiuotojo Jėzaus Nazarėno. Jis prisikėlė, jo čia nebėra. Štai vieta, kur jį buvo paguldę. Eikite, pasakykite jo mokiniams ir Petru: jis eina pirma jūsų į Galilėją. Tenai jį pamatysite, kaip jis yra jums sakęs’. Jos išėjo ir skubiai nubėgo nuo kapo, nes jas buvo pagavęs drebulys ir siaubas. Persigandusios jos niekam nieko nesakė. (Morkaus, 16, 1-8)

Dabar perskaitykite žemiau pateikiamas išnašas. Kas vis tik šitaip išdrįso nepaisyti “dievo” žodžio ir ne pridėti nė raidelės prie to, kas buvo parašyta. Nejaugi atsirado tokių Šėtono tarnų, ir dar tokių, kurie sugebėjo šitą tekstą pateikti toki, kad vis tiek jį laikė kaip nepapildytą nė viena raidele?

“Išnašos: k 16,2: Morkus pasakoja labai glaustai; turėtų būti: *Labai anksti ... išėjo ir saulei tekant atėjo prie kapo.* 2Mk 16,8: Ir čia Morkus kalba glaustai, tenusako pirmąjį moterų išgastį ir ne pridėda, jog, jam praėjus, jos viską papasakojo apaštalams. 3Mk 16,9-16,20: Pabaigos stilius skiriasi nuo visos Mk evangelijos stiliaus ir dauguma senųjų rankraščių jos neturi. Galbūt paskutinis Morkaus rankraščio lapas žuvo, ir evangelijų perrašinėtojai I ar II a. užpildė jo vietą prisikėlusio Kristaus pasirodymų santrauka. Bažnyčia šią pabaigą visuomet laikė kanoniška, t. y. priklausančia Šventajam Raštui. Kai kuriuose rankraščiuose po 8 eil. pateikiama tokia trumpa pabaiga: *Visa, kas buvo pasakyta, jos trumpai papasakojo Petro bendrams. Paskui ir pats Jėzus nuo saulėtekio iki saulėlydžio krašto per juos skelbė šventą ir nenykstantį amžinojo išganymo žinią. Amen.*” (Morkaus, 16, išnašos, www.biblija.lt)

“Išėjęs iš ten, Jėzus savo įpročiu pasuko į Alyvų kalną. Įkandin nuėjo ir mokiniai. Atėjus į vietą, jis įspėjo: ‘Melskitės, kad nepakliūtumėte į pagundą!’ Jis atsitolino nuo jų maždaug per akmens metimą ir atsiklaupęs ėmė melstis: ‘Tėve, jei nori, atimk šitą taurę nuo manęs, tačiau tebūna ne mano, bet tavo valia! Jam pasirodė iš dangaus angelas ir jį sustiprino. Mirtino sielvarto apimtas, jis dar karščiau meldėsi. Jo prakaitas pasidarė tarsi tiršto kraujo lašai, varvantys žemėn. Atsikėlęs po maldos, jis atėjo pas mokinius ir rado juos iš liūdesio užmigusius. Jis tarė jiems: ‘Kodėl miegate? Kelkitės ir melskitės, kad nepakliūtumėte į pagundą!’” (Luko, 22, 39-45)

Ir šitame pačiame tekste yra išnaša, sakanti, kad kai kuriuose rankraščiuose nėra šitų dviejų eilučių: “Jam pasirodė iš dangaus angelas ir jį sustiprino. Mirtino sielvarto apimtas, jis dar karščiau meldėsi. Jo prakaitas pasidarė tarsi tiršto kraujo lašai, varvantys žemėn. “Kur ir kaip gi jos galėjo dingti, jeigu šito Rašto negalima nė brūkšnelio, nei raidelės pakeisti? Pasirodo galima. Ir ne tik galima, bet buvo realiai ir keičiama – papildoma ir sutrumpinama. Ir tą darė patys tikintieji.

“Pilotas, sušaukęs aukštuosius kunigus, seniūnus ir paprastus žmones, pareiškė: ‘Jūs atvedėte man šį žmogų, kaltindami jį žmonių kurstymu. Bet aš, jį apklausęs jūsų akyse, neradau nė vienos jam primetamos kaltės; taip pat ir Erodas, nes sugrąžino jį atgal. Taigi jis nėra padaręs nieko, kas būtų verta mirties bausmės. Aš tad jį nuplakdinsiu ir paleisiu.’” (Luko, 23, 13-16) Kai kurie rankraščiai įterpia tokią eilutę: “Mat per šventes jis buvo įpratęs paleisti vieną kalinį.”

“Kiek vėliau buvo žydų šventė, ir Jėzus nukeliavo į Jeruzalę. Jeruzalėje, prie Avių vartų, yra maudyklė, žydiškai vadinama Betzata, turinti penkias stogines. Jose gulėdavo daugybė ligonių – aklų, raišų, išsekusių.” (Jono, 5, 1-3) Kai kuriuose rankraščiuose pridedama: ... *kurie laukė vandens sujudant. Mat kartkartėmis maudyklėn nusileisdavo angelas ir sujudindavo vandenį. Kas vandeniui pajudėjus pirmas įlipdavo į tvenkinį, pagydavo, kad ir kokia liga būtų sirgęs.*

“Jūs sveikina Gajus, mano ir visos bendruomenės šeimininkas. Jūs sveikina Erastas, miesto išdininkas, ir brolis Kvartas.” (mano pastaba – tai TIKRAS DIEVO ŽODIS, ar ne?) O kai kuriuose rankraščiuose įterpiama: “Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus malonė tebūnie su jumis visais. Amen.” (Romiečiams, 16, 23)

Apraiškime Jonui rašoma: “Ir įnirto slibinas prieš moterį, ir metėsi kautis su kitais jos palikuonimis, kurie laikosi Dievo įsakymų ir saugojo Jėzaus liudijimą. O aš stovėjau ant kranto.” (Apraiškimas Jonui, 12, 17-18) Tuo tarpu kai kuriuose rankraščiuose paskutinis sakinytis skiriasi nuo mano pateiktos citatos ir yra toks: “Ir jis atsistojo ant jūros kranto.” Tai kuris gi stovėjo, ar atsistojo ant kranto, ar JŪROS kranto – JONAS AR SLIBINAS?

“Žiūrėkite, kad nepaniekintumėte nė vieno iš šitų mažutėlių, nes sakau jums, jų angelai danguje visuomet regi mano dangiškojo Tėvo veidą.” (Mato, 18, 10) Kai kuriuose rankraščiuose dar pridedama eilutė: “Žmogaus Sūnus atėjo gelbėti, kas buvo pražuvęs.” O KAS SUGALVOJO ŠITĄ EILUTĘ, IR KODĖL? O kas ją nubraukė? Žmogiškoji atmintis ir samprata. Ir niekas daugiau.

“...Erodas Jono bijojo, žinodamas jį esant teisų ir šventą vyrą, ir todėl jį saugojo. Girdėdamas Joną kalbant, jis jausdavosi neramus, tačiau mielai jo klausydavosi.” (Morkaus, 6, 20) Kai kuriuose rankraščiuose pridedama ir tokia mintis: *Girdėdamas Joną kalbant, jis daug ko klausinėdavo ir mielai jo klausydavosi arba Paklausęs Jono, jis daug ką darydavo ir mielai jo klausydavosi.*

“Tai girdėdami, mokiniai Jokūbas ir Jonas sušuko: ‘Viešpatie, jei nori mes liepsime ugniai kristi iš dangaus ir juos sunaikinti!’ Bet jis atsisukęs sudraudė juos.” (Luko, 9, 54-55) Kai kuriuose rankraščiuose yra dar įterpta tokia mintis: “Nežinote, kokios dvasios esate. Žmogaus Sūnus atėjo ne pražudyti žmonių gyvybių, o gelbėti.” O juk papildomi sakiniai yra labai svarbūs, bet Luko evangelijoje jų nėra, KODĖL? O gi todėl, kad vieniems jie buvo nesuvokiami, dėl to ir liko neperrašyti, o kiti jų neatstatė į evangelijos tekstą, ir šituo pačiu jau pažeidė Įstatymo raidę, jiems patiems ir nustatytą.

“O jiems pasakė: ‘Jei kurio iš jūsų sūnus ar galvijas įkris į šulinį, argi tučtuojau neištrauks jų šabo dieną?!’” (Luko, 14, 5) Kai kuriuose rankraščiuose vietoje “galvijas” yra “asilas,” arba net “jautis.” Galvijas, asilas, ar jautis nesiskiria, argi ne? Tai ir paliudija, kad žmonės savaip prisiminė Jėzaus mokymus ir savaip juos užrašė iš savo atminties ar kitų pasakojimų.

“Jėzus pasakė jiems palyginimą, kaip reikia visuomet melstis ir nepaliauti. Jis pradėjo: ‘Viename mieste gyveno teisėjas, kuris nebijojo Dievo ir nesidrovėjo žmonių. Tame

pačiame mieste gyveno ir našlė, kuri vis eidavo pas jį ir prašydavo: 'Apgink mane nuo skriaudiko!' Jis ilgai spyrėsi, bet pagaliau tarė sau: 'Nors aš Dievo nebijau nei žmonių nesidroviu, vis dėlto, kai šita našlė tokia įkyri, imsiu ir apginsiu jos teises, kad, ko gero, ji manęs neapkultų'". (Luko, 18, 1-5) Kai kuriuose rankraščiuose vietoje "...kad, ko gero, ji manęs neapkultų" yra pavartota "...kad, be galo manęs nekvaršintų." Ar jaučiate SKIRTUMĄ tarp KVARŠINTI ir APKULTI?

"Keliaudami toliau, jie privažiavo vandenį. 'Štai vanduo, - tarė eunuchas, - kas gi kliudo man pasikrikštyti?'" (Apaštalų darbai, 8, 36) Kai kuriuose rankraščiuose yra įterpiama: "Pilypas tarė: 'Jei tiki iš visos širdies, tai galima.' Tas atsakė: 'Tikiu, kad Jėzus Kristus yra Dievo Sūnus.'" Štai kokie yra svarbūs sutrumpinimai, kurių dabartinėse evangelijose neliko.

Apaštalų darbuose skyrelyje "Žydai skundžia Paulių Feliksui" žydų advokatas Tertulas kreipiasi į valdytoją Feliksą dėl Pauliaus, šitaip apkaltindamas: "Mes nustatėme, kad šis žmogus tarsi maras kursto sumišimą viso pasaulio žydijoje ir yra nazariečių atskalos vadovas. Jis net mėgino išniekinti šventyklą. Štai kodėl mes jį suėmėme. Iš jo galėsi pats išsiteirauti ir viską sužinoti apie mūsų kaltinimus." (Apaštalų darbai, 24, 5-8) Kai kuriuose rankraščiuose po "jį suėmėme" yra įterpti du papildomi sakiniai "Ir mes norėjome jį nuteisti, remdamiesi savuoju Įstatymu. Tik tribūnas Lisijas beatodairiškai prievarta išplėšė jį iš mūsų rankų ir liepė kaltintojams atvykti pas tave."

Tokie papildymai tiesiog ir rodo, kad ir šitokią "dievo" žodį galima ne tik papildyti ar patrupinti, bet skirtingi rankraščiai tą ir padarė. Tada kyla klausimas, iš kur gi atsirado tokie akiplėšos, išdrįsę daryti tokias šventvagystes? Juk jie patys turėjo tikėti, jog tai Dievo žodis, prie kurio negalima pridėti nė raidelės, kaip ir iš jo bent raidelę atimti. O jeigu jau pridėjo, tai tikrai nesiekdami padaryti šventvagystę. Tą jie padarė dėl to, kad pirmieji Jėzaus pasekėjai, kurie vėliau Antioko mieste kitų buvo pavadinti krikščionimis, nelaikė šitų evangelijų, kaip ir vėliau parašytų laiškų, Dievo žodžiu. Tą sampratą, ir klaidingą sampratą, ėmė suteikti vėlesnieji Jėzaus pasekėjai jau ir patys save vadinantys krikščionimis, kad šitokiu išoriniu būdu pamėgintų sustiprinti savo tikėjimą ir paveikti kitus daug stipriau. Būtent dėl to jie ir pradėjo Naująjį Testamentą vadinti Dievo žodžiu, nors, kaip matote jau dabar, jis yra pilnas prieštaravimų, pilnas supainiojimų, dėl dvasinių dalykų neišmanymo, pilnas klaidinimų, pilnas baimės Dievui stiprinimo, ir meilės Tėvui slopinimo. Todėl, per kartų kartas, jau anksčiau žydų įkaltą sampratą, kad Dievo būtina BIJOTI, dar daugiau papildė, kad net ir šiandien dabartiniai dvidešimt pirmojo amžiaus žmonės, kurie save laiko tikinčiais, save apibūdina kaip DIEVOBAIMINGUS. Štai tokia yra tiesioginė šitokio "dievo" žodžio pasekmė dabartinei žmonijai po dviejų tūkstančių metų, ir dėl to absoliuti dauguma žmonių vienprasmiai PAŽEIDŽIA TĖVO VALIA, kuri numato tik vieną dalyką – PATIRTI VIEN TIK TĖVO MEILĘ IR NIEKADA NIEKO NEBIJOTI.

38. Antikristo pasirodymas prieš Jėzaus antrąjį atėjimą

Kalba apie antrąjį Jėzaus atėjimą į mūsų planetą yra netinkama būtent ta prasme, kokia ji pateikia Naujasis Testamentas, klaidinęs praėjusių kartų žmones, ir tebeklaidindamas

dabartinius žmones, kurie NET NESUSIMĄSTYDAMI TIKI TOKIA TAMSA, jog tai yra Dievo žodis, KURIS JUOS IR TOLIAU GĄSDINA NET IR KALBĖDAMAS APIE JĖZAUS ANTRĄJĄ ATĖJIMĄ, kada jis sako, jog prieš Kristaus antrąjį atėjimą dar turi ateiti ANTIKRISTAS. Kokia tai tikrovės neatitinkanti mintis, tinkanti viduramžių tamsybių „dievui.“ Koks nesuvokimas, kaip veikia Tėvas, KURĮ APREIKŠTI ŽMOGUI IR KURIO MEILĘ IR ŠVIESĄ PASKLEISTI VISIEMS ir buvo atėjęs mūsų Vietinės Visatos, vadinamos Nebadonu, Sūnus Kūrėjas, mums, daugumai, žinomas tik Jėzaus žmogiškuoju vardu. Kaip gali DVASINGAI MĄSTANČIAM ŽMOGUI IŠ VISO KILTI TOKIA ABSURDIŠKA MINTIS apie kažkokį antikristą, taip nuosekliai peršama, ir daug kam, jau per kartų kartas, ir įpiršta, Naujojo Testamento autorių gąsdinimu:

“Mes prašome jus, broliai, dėl mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus atėjimo ir dėl mūsų surinkimo aplink jį: nesiduokite taip lengvai nukreipiami nuo sveiko proto ir įbauginami ar dvasios pranašyste, ar žodžių, ar neva mūsų parašytu laišku, esą Viešpaties diena jau čia pat. Tegul niekas jūsų neapgauna kuriuo nors būdu! PIRMIAU TURI ATEITI ATKRITIMAS IR APSIREIKŠTI NEDORYBĖS ŽMOGUS, PRAŽŪTIES SŪNUS, PRIEŠTARAUTOJAS, KURIS SUKYLA PRIEŠ VISA, KAS DIEVIŠKA IR ŠVENTA, IR PATS SĖDASI DIEVO ŠVENTOVĖJE, DĖDAMASIS DIEVU. Ar neprisimenate, jog aš tai sakiau jums, tebebūdamas tarp jūsų? Jūs gi žinote, kas dabar jį sulaiko, kad jis apsireikštų tik savo metu. Nedorybės paslaptis jau veikia, bet dar turi pasitraukti tasai, kuris ją varžo; tada tai pasirodys Nedorėlis, kurį Viešpats Jėzus *sunaikins savo burnos kvėpimu* ir sutriuškins savo didingu atėjimu. Ano Nedorėlio atėjimą dėl šėtono įtakos lydės įvairūs galingi darbai, netikri ženklai ir stebuklai ir visokios nedoros apgaulės tiems, kurie eina į pražūtį už tai, kad atsisakė mylėti tiesą savo išganymui. Todėl DIEVAS JIEMS SIUNČIA GALINGĄ SUVEDŽIOTOJĄ, ir jie tiki melu; taip bus nuteisti visi, kurie netikėjo tiesa, bet pamėgo neteisybę.” (Antrasis tesalonikiečiams, 2, 1-12)

“Dvasia aiškiai sako, kad paskučiausiais laikais, kai kurie žmonės atkris nuo tikėjimo, pasidavę klaidinančioms dvasioms ir demonų mokslams, veidmainingiems melo skelbėjams, kurių sąžinė paženklinta įdagu, draudžiantiems tuoktis, liepiantiems susilaikyti nuo maisto, kurį yra sukūręs Dievas, kad jį su padėka priimtų tikintieji ir pažinusieji tiesą.” (Pirmas Timotiejui, 4, 1-3)

“Vaikeliai, atėjo valanda paskutinė. Kaip esate girdėję, ateis Antikristas; taigi dabar pasirodė daug antikristų. Iš to sprendžiame, jog atėjo valanda paskutinė. Jie yra išėję iš mūsų, tačiau nebuvo mūsų šie. Jeigu jie būtų buvę mūsų šie, jie būtų likę su mumis. Bet turėjo paaiškėti, jog nevysi yra mūsų šie. Jūs esate gavę Šventojo patepimą ir visi tai žinote. Rašiau jums ne kaip nežinantiems tiesos, bet todėl, kad pažįstate ją ir iš tiesos negali kilti joks melas. Kas yra melagis, jeigu ne tas, kuris neigia Jėzų esant Mesiją? Tasai yra Antikristas, kuris neigia Tėvą ir Sūnų.” (Jono pirmas, 2, 18-21)

“Iš to pažinsite Dievo Dvasią: ir kiekviena dvasia, kuri Jėzaus neišpažįsta, nėra iš Dievo. Tokia dvasia iš Antikristo, apie kurį esate girdėję, jog jis ATEISIĄS. JIS JAU DABAR YRA PASAULYJE.” (Jono pirmas, 4,2-3)

Jonas net pats sau prieštarauja, sakydamas, kad Antikristas dar ATEIS, ir čia pat jis teigia, kad jis JAU YRA ATĖJĘS.

Tokiomis nuostatomis gyvenant tiek Pauliui, tiek Jonui, aišku, kad sąmoninė BAIMĖ jiems priešė gigantiškus siaubo paveikslus, todėl jie BIJOJO PATYS IR GĄSDINO KITUS, o kiti labai mikliai pasinaudojo savo interesų tenkinimui, pateikdami jų parašytus laiškus kaip Dievo žodį, kuris su Dievu neturi nieko bendro iš viso. Žmonėms galima labai lengvai įvartyti baimę ir juos lengvai valdyti, manipuliuoti jų sąmonę ir sąmonę, apimtą baimės ne tik sąmonės lygiu, bet jau prasiveržiančią ir į sąmonės lygį. O tada tokie žmonės tampa DIEVOBAIMINGI ir PAKLUSNŪS. Ir nesvarbu iš kokių tribūnų ar bažnyčios sakyklų būtų sakomas šis žodis, bet neatsiranda nė vieno, kuris pasakytų, jog karalius yra nuogas ir jog TOKS žodis NĖRA Dievo žodis, o grynas PRASIMANYMAS, taip pat pagimdytas BAIMĖS, lygiai taip, kaip ir MELAGINGAS yra teiginys, jog kunigas yra TARPININKAS TARP DIEVO IR BET KURIO KITO ŽMOGAUS. Tai netiesa, nes TĖVAS yra padovanojęs savo dvasią kiekvienam žmogui ir ji gyvena KIEVIENAME ŽMOGUJE IR BENDRAUJA SU KIEKVIENU ŽMOGUMI BE JOKIO TARPININKO. Tėvui joks kunigas nereikalingas, kad bendrautų su žmogumi, kaip ir žmogui KUNIGAS NEREIKALINGAS, nes dvasinė komunija – pats intymiausias dvasinis ryšys tarp Tėvo ir Jo vaiko vyksta TIESIOGIAI PER NUOŠIRDŲ SIELOS ATVĖRIMĄ TĖVUI.

Todėl net ir šitose keliose citatose apie Antikristo atėjimą prieš Jėzaus antrąjį pasirodymą nėra jokios logikos. Aš turiu jums tą atskleisti ir šioje vietoje, kad matytumėte jūs, ir kitiems padėtumėte pamatyti, ir tuo pačiu netikėti tokiais prasimanymais.

Dievo Šviesos negalima uždengti, nes ji sklinda ne iš išorės, bet iš VIDAUS, KIEKVIENO IŠ MŪSŲ VIDAUS, KURIS TOKIAIS PRASILENKIANČIAIS SU TIESA TEIGINIAIS NE TIK NETIKI, BET PATS PATIRIA SAVO ATSIVĖRIMU TĖVO MEILĖS ŠILUMĄ IR ŠVIESĄ VISUR IR VISADA, DĖL TO JIS IR SAKO – JOKIO ANTIKRISTO NĖRA IR NEBŪS, NES YRA TĖVO MEILĖS ŠILUMA IR ŠVIESA.

Tėvas – JĖZAUS KRISTAUS IR MŪSŲ – yra vienas visiems, ir jis yra mylintis, o ne baudžiantis. Jis nesukuria jokių piktų dvasių ar demonų. Tačiau Jis suteikia LAISVĄ VALIĄ kiekvienam asmeniui, kad šis savo veiksmus ir mintis įprasmintų laisva ir tik laisva valia; ir visų meilės ir šviesos labui. Būtent dėl to Jis ir atsiuntė savo Sūnų, kad padėtų žmonėms praregėti ir pasukti meilės ir šviesos keliu. Tėvas panaudoja daugybę savo sūnų ir dukrų, kad planetoms paskleistų šviesą ir pažangų vystymąsi visos kūrinijos gerovės labui. Jėzaus atėjimas – tai paties aukščiausiojo rango dvasios – Vietinės Visatos vieno iš dviejų Sutvėrėjų ir Valdovų nusileidimas iki žmogaus lygio ir SAVĖS PADOVANOJIMAS žmogaus pavidalu, kad sustiprintų ir apšviestų žmoniją. Ir Jėzus tą padarė. O nušvitę žmonės tęsia Jėzaus darbą mylėdami ir šviesdami savo sielos brolius ir seses visumos labui. Tai iš kur dabar Paulius ir Jonas susigalvoja TOKIĄ TĖVO MEILĖS IŠ ŠVIESOS NEVERTĄ TEIGIMĄ, kad iki Jėzaus antrojo atėjimo BŪTINAI TURI ATEITI DAR TAS NEDORĖLIS, TAS ANTIKRISTAS? Jonas dargi sako, kad jis JAU YRA ATĖJĘS. Ir dar kategoriškai priduria: “Tasai yra Antikristas, kuris neigia Tėvą

ir Sūnų. “Todėl, vadovaujantis tokia Jono trumparegiška nuostata išeitų, jog visi budistai yra antikristai, nes jiems Buda yra svarbiausias personažas, kuris su Tėvu neturi nieko bendro, kaip ir su Sūnumi; visi krišnaitai, indusai, musulmonai, judėjai, taip pat, anot Jono logikos, yra antikristai. O TAI BŪTŲ NETIESA.

Lygiai taip pat tai nebūtų tiesa teigiant taip, kaip teigia Paulius, kad visi tikėtų JUO, sakančiu, kad dar būtinai turi ateiti tas Nedorėlis, kuris klaidins visus. Ir KODĖL JIS ateis? O gi todėl, kad “...DIEVAS JIEMS SIUNČIA GALINGĄ SUVEDŽIOTOJĄ.“ Jūs tik susimąstykite, KĄ TEIGIA PAULIUS – ANTIKRISTĄ IRGI SIUNČIA DIEVAS, KAIP PRIEŠ TAI JIS SIUNTĖ JĖZŲ. Tada seką logiška išvada, kad Antikristas taip pat yra Dievo Sūnus, kurio misija yra KLAIDINTI ŽMONES IR NEIGTI IR TĖVA, IR SŪNŲ. Tai tolygu fariziejų mestiams Jėzui kaltinimams, kad Jėzus demonus išvarinėjo velnių galia: “‘Jis išvaro demonus ne kitaip, kaip tik demonų valdovo Belzebulo galia.’ (mano pastaba – tikrasis vardas Belzebubas; jis vadovavo toms Tarpinėms Būtybėms, kurios prisijungė prie mūsų Planetos Princo, Kaligastijos, išdavystės Liuciferio maišto prieš Tėvą metu). Žinodamas jų mintis Jėzus tarė: ‘Kiekviena suskilusi karalystė bus nusiaubta, ir joks suskilęs miestas ar namas neišsilaikys. Tad jeigu šėtonas išvarinėtu šėtoną, irgi būtų savyje susiskaldęs. Kaipgi tuomet galėtų išsilaikyti jo karalystė?’“ (Mato, 12, 24-26) Taigi ir šiuo atveju Dievas siunčia iš pradžių savo Sūnų Jėzų, kurį net “paaukvoja” ant kryžiaus, kad atpirktų žmonių nuodėmes, o tada Dievas vėl siunčia kitą savo Sūnų – Antikristą – kuris klaidintų žmones, kad šie vėl nugrimztų į nuodėmes, tuo pačiu Jėzaus visas šviesos pastangas paverčiant niekais. Tai ir čia išeina, kad Dievas pats veikia prieš SAVE, ir šitaip Jis “susiskaldo.” Iš kur vis tik gali “tas antikristas” atsirasti, kai Tėvas kuria meilę ir tiesą. O gi iš tokių, kaip Paulius sustabarėjusių biblininkų dogmatų, kurie pradės išvedžioti ir neleisti kitiems nė per nago juodymą nukrypti nuo parašytų teiginių. Būtent Naujasis Testamentas – NEGYVAS IR DOGMATINIS – ir sėja tokias mintis, kad atsirastų visokie satanistai ir panašūs į juos antikristai, fašistai, kuriems gyvas patyrimas su atrastu Tėvu savyje nei girdėtas, nei realus, ir tada jie tampa savo pačių PASĄMONĖS BAIMĖS VEIKIMO VERGAIS. O kadangi sąsąmonė turi milžiniškus kodus informacijos, ir yra tiek užteršta ir chaoso būklėje, tai joje viešpatauja baimė, kuri ir Pauliui, ir Jonui pagimdė šitą pačią absurdišką mintį apie kažkokio antikristo atėjimą iki Kristaus antrojo pasirodymo planetoje.

Ir šia mintimi jie sėjo nebūtus dalykus kitiems, kurie savo ruožtu teigė dar kitiems – ir taip per kartų kartas – juk taip pasakyta vadinamajame Dievo žodyje. Būtent vien dėl to šita absurdiška mintis tebėra gajė iš šiandien, ir ji tebekausto daugelį žmonių savo BAIME.

Ir jiems daugiau jokių argumentų nebereikia.

O kada satanistai, kurie neatsirado tarp mūsų iš Mėnulio, dėl savojo neišmanymo ir sąsąmonės BAIMĖS įtakos, prie kurios prisidėjo šitas pats Naujasis Testamentas ir negyva ritualinė ir dogmatinė tamsos bažnyčia, veikia realiai, tada ir šitokia tamsa nesitraukia taip lengvai. Štai tuomet visa tokia vien tik žmogaus, tamsaus žmogaus, veikla, besiremianti irgi vien tik jo laisva valia, tačiau nusigręžiant nuo Tėvo, tuoj pat kitų, bet taip pat tamsių mūsų sielos brolių ir sesių, pilnų BAIMĖS SAVO VIDUJE, yra

pateisinama ir pagrindžiama “dievo“ žodžio teiginiais, jog KITAIP IR BŪTI NEGALI. Šviesa DAR NEGALI ateiti per mus, mes dar turime LAUKTI ANTIKRISTO, UŽLIPUSIO Į DIEVO SOSTĄ, O JAU JĮ NUTRENKS NUO TEN ANTRĄ KARTĄ PASIRODĘS JĖZUS KRISTUS.

Aš jums sakau, jog tai yra didžiausi Pauliaus, Jono, ir panašių į juos dabartinių kupinų sąmoninės baimės vergų paistalai, kurie paralyžiuoja jūsų pačių, kurie tikite tokiais paistalais, ir mąstymą, ir LAISVĄ valią, nes jūs imate galvoti, kad nieko vis tiek nepasikeis, ką bedarytumėte šviesaus, nes Paulius ir Jonas išpėjo, kad PRIEŠ TAI BŪTINAI DAR ATEIS TAS NEDORĖLIS, ATEIS ANTIKRISTAS, TODĖL REIKIA BŪTINAI LAUKTI JO, ĮSIKABINUS BIBLIJOS CITATŲ, IR TIK ANTRĄ KARTĄ PASIRODĘS JĖZUS SUGEBĖS ANTIKRISTĄ SUNAIKINTI.

Būtent dėl to kiekvieną ŠVIESOS ir GYVOS TIESOS BESIPLEČIANTĮ žodį tuoj pat aštriomis strėlėmis sutinka šitie PRIGAŠDINTI IR BAILŪS TIKINTIEKJAI. Jie neturi ĮTIKĖJIMO NEI Į TĖVĄ, NEI Į JĖZŲ, todėl jie tą pačią akimirką ir priklįuoja negyvą ir dogmatinę etiketę, NET ir Jėzaus ir Tėvo šviesai ir tiesai, kaip kilusiai nuo ŠĖTONO. Ir tas, kuris ją perteikia, tuoj pat jų irgi pavadinamas tarnaujančiu Šėtonui. IR TUOJ PAT JIE PRISIMENA ŠIUOS PAULIAUS IŠPĖJIMUS APIE ANTIKRISTO APGAULĖS ŽODĮ, KURIS TIK PAINIOJA IR APGAUDINĖJA, NES TAIP BUVO IŠMOKYTI, O TIKSLIAU IŠDRESIRUOTI PAULIAUS IR JONO TOKIŲ PSEUDODIEVO ŽODŽIŲ.

Iš kur galėjo atsirasti tokios sąmonės Pauliaus ir Jono galvose? O gi iš klaidingai suprastų ir atmintų mažai tešlikusių Jėzaus mokymų apie Liuciferio maištą ir šito maišto užbaigimą Jėzui atsilaukus prieš Šėtono gundymus. Todėl ir atsirado puolęs šviesos angelas Liuciferis, atsirado ne Šėtonas, bet šėtonas, veikiantis žmones. Jėzus pasakojo apie Liuciferio valdymą, jo norą iškelti save aukščiau Tėvo, užimti sostą, tik nenurodydamas jiems, kad šis veiksmas vyko Satanijos Vietinėje Sistemoje, nes apaštalai šitokio mokymo apie Vietinės Visatos sudarančiųjų dalių valdymą vis tiek nebūtų suvokę. Todėl Jėzus kalbėjo jiems apibendrintai, nors vartodamas realius Satanijos Vietinės Sistemos maištą prieš Tėvą sukėlusį ir neištikimų vadovų Liuciferio ir jo pavaduotojo Šėtono vardus. Ir atėjęs į pasaulį Jėzus oficialiai užbaigė Liuciferio maištą, kada atsilaukė prieš Šėtono, Liuciferio pavaduotojo, gundymus, kurie vyko ant Hermono kalno dar iki Jėzaus krikšto Jordano upėje. Tad palyginimas, jog Liuciferis kaip žaibas krito žemyn, buvo tik simbolis, parodytas Jėzui. Ir šituo simboliškai pasakoma, kad Liuciferio-Šėtono klaidinimai nebeturės tokios įtakos, kokią galėjo turėti, ir kokią turėjo iki maišto oficialaus užbaigimo, nebent pats tvarinys savo laisva valia norėtų susitapatinti su blogiu visiškai nusigręždamas nuo Tėvo gyvos ir patiriamos meilės ir šviesos. Bet tai jau bus to individo apsisprendimas laisva valia.

Todėl Jėzaus pasisakymai apie jo sugrįžimą į planetą, kada jis bus šlovėje ir galioje ir matomas dvasiniu žvilgsniu, niekada nė vieno nebuvo suvokti be iškraipymų. Dėl to ir atsirado tokie prasiilenkiantys su tikrove teiginiai, kad Jėzui ateinant antrą kartą prasivers ir žemė, ir drebės ji, ir ugnies žaibai svaidsysis, ir pasaulio pabaiga ateis, nes tokia bus Jėzaus Kristaus galia. O jeigu jau pirmojo atėjimo metu Jėzus numetė nuo sosto puolusį šviesos “angelą“ Liuciferį, tai turi būti ir antrojo Jėzaus atėjimo metu kažkas, ką reikėtų

taip pat nutrenkti žemyn. Jeigu tada, pirmojo savo atėjimo metu Jėzus atsilaukė prieš Šėtoną, tai tuomet reikėjo BŪTINAI SUGALVOTI prieš Kristaus antrąjį pasirodymą jam tinkantį priešininką. O juo gali būti ne kas nors kitas, kaip tik ANTIKRISTAS. Juk kova turi tęstis. Kristus turi atėjęs KOVOTI SU VERTU SAVO LYGIO PRIEŠININKU. Ir tokių tiesos neatitinkančių teiginių per kartų kartas, nuo pat lopšio, ir net laukiant kūdikių, juos gimdant, juos auklėjant, yra sunkte prisisunkusi žmogaus sąmonė, ir ji vis labiau ir labiau savo raizgynėmis apraizgo žmogaus viduje esančią sielą, kad ji niekaip negali išsilaivinti ir ištrūkti į šviesą, nes toji pati sąmoninė baimė gyvuliniam protui ir toliau diktuoja savo sąlygas ir stabdo žmogaus dvasinį nušvitimą ir vystymąsi.

Tačiau net ir paties Naujojo Testamento pranašystės esminis aspektas – ATĖJIMO LAIKMETIS – neišsipildė:

Morkus savo evangelijoje labai konkrečiai Jėzaus lūpomis pasakė:

”Tomis dienomis, po ano suspaudimo, *saulė užtems, mėnulis nebeduos šviesos, žvaigždės kris nuo dangaus, ir dangaus galybės* bus sukrėstos. Tada žmonės pamatys *Žmogaus Sūnų, ateinantį debesyse* su didžia gاليا ir šlove. Jis pasiųs angelus, ir tie surinks jo išrinktuosius iš visų keturių šalių, nuo žemės pakraščių iki dangaus tolybių. Pasimokykite iš palyginimo su figos medžiu: kai jo šaka suminkštėja ir sprogs lapai, jūs žinote, jog artinasi vasara. Taip pat išvydę tai dedantis, supraskite, jog jis jau arti, prie slenksčio. IŠ TIESŲ SAKAU JUMS: NEPRAEIS NĖ ŠI KARTA, KOL VISA TAI ĮVYKS. Dangus ir žemė praeis, o mano žodžiai nepraeis.

Tačiau tos dienos ar tos valandos niekas nežino, nei dangaus angelai, nei Sūnus, tik Tėvas.“ (Morkus, 13, 28-32)

Taigi, ŠI karta PRAĖJO. IR DAUG KARTŲ JAU NUGYVENO, PER ŠITUOS DU TŪKSTANČIUS METŲ, O ŠIS LAIKMETIS, KAD JĖZUS SUGRĮŠ DAR APAŠTALŲ KARTOS LAIKMETYJE, TIK NENURODANT KONKREČIOS DIENOS IR VALANDOS, NEIŠSIPILDĖ. Ir negalėjo išsipildyti, nes tai yra žmonių sugalvoti žodžiai, kurių Jėzus nesakė, kad jis sugrįš dar tebegyvenant anai kartai. Deja, savavaliauja Naujojo Testamento autoriai taip, kaip jiems tai atrodo, o kad būtų stipriau, tuos žodžius įspraudžia ir į Jėzaus lūpas. O kad dar labiau sustiprintų Jėzaus antrojo atėjimo galią, jų supratimu, tada išgalvoja prieš Jėzaus atėjimą dar ir kažkokio neegzistuojančio antikristo pasirodymą, mat be jo, Kristus ateiti vėl “NEGALI.” Išėina, kad Kristus yra nuo jo PRIKLAUSOMAS, jis nori, kad atėjęs kažkoks sugalvotas blogio personažas pridarytų blogų darbų pasaulyje, štai tada jam bus parengtas kelias pasirodyti antrą kartą. TOKIE NAUJOJO TESTAMENTO TEIGINIAI YRA GRŪNI ŽMOGIŠKI PRASIMANYMAI. Prasimanymai iš BAIMĖS. Ir tik tiek. Todėl ir neverta dėl to sukti galvos, kad JŲ PRAMANYTI VADINAMIEJI PRANAŠAVIMAI NEIŠSIPILDĖ. Kas ne Jėzaus pasakyta, tas, net ir įdėjus į jo lūpas, netampa TIESA, KURIOS MOKĖ JĖZUS.

39. Jėzaus antrasis atėjimas

Jėzus savo apaštalams sakė, kad jis vėl sugrįš, kada bus šlovėje ir galioje, ir kada žmonės galės jį matyti dvasios akimis. Jis negalėjo apaštalams paaiškinti atviriau, nes jie būtų jo aiškinimo visiškai nesupratę ir dar labiau būtų supainioti. Tuo tarpu dabar mes galime daug daugiau suvokti šituos jo pasakytus žodžius. O jie reiškia štai ką: Jėzus po savosios misijos sėkmingo užbaigimo Urantijoje ir po sugrįžimo į savo buvusį dvasios statusą iš tikrųjų savo Vietinėje Visatoje yra šlovėje ir galioje, nes pats ją valdo nebe Tėvo vardu, bet savo, nes savo tvarinių įsikūnijimais jis ir užsitarnavo savo asmeniniu patyrimu šitą aukščiausiąją valdžią. Ir dabar savo Vietinę Visatą valdo taip, kaip ją valdytų pats Tėvas joje būdamas asmeniškai. Todėl jo šlovė ir galia šioje visatoje yra toji pati Tėvo šlovė ir galia. Tai nėra toji galia, kad bus žemės drebėjimai ir ugnikalnių išiveržimai, tačiau tikrai jo energetika bus milžinišku lygiu specialiai sumažinta, kad kuo mažiau pakenktų planetos elektroniniams poreikiams ir net mirtingųjų sąmonei. Ir Jėzus bus matomas dvasiniu žvilgsniu, nes jis nebebus materialus žmogus, koks buvo prieš du tūkstančius metų. Todėl žmonės turi siekti TIKROJO dvasinio augimo, kad galėtų su juo bendrauti ir jį matyti.

Štai kodėl atėjo laikas pasakyti, kad visas šitas baimes, taip ilgai įteiginėjamas Naujojo Testamento, tirpdo Tėvas savo gyva meile iš vidaus, kada tik žmogus atranda Tėvą savyje. Tada jis pats patiria Tėvo gyvus meilės energetinius virpesius ir tokie Pauliaus ir Jono, ir kitų panašūs pramanyti teiginiai ne tik nustoja bauginti, bet tampa apgailėtinais juokingi ir negyvi, kad net ir pats žmogus negali atsistebėti, kaip gi jis buvo toks aklas, kad galėjo tokiomis nesąmonėmis patikėti ir save šitaip laikyti įkalinęs negyvoje tamsoje ir baimėje. Ir toks žmogus, išsivadavęs iš Naujojo Testamento primestų ir įpirštų jam dogmų ir gąsdinimų, įtiki į Tėvą, Jį PAMILSTA IR JO NEBEBIJO, nes Jį patiria savo paties viduje kaip GYVO IR MYLINČIO ASMENS VEIKIMĄ. Ir tada jis JAU TIKRAI ŽINO, kad pasaulio pabaigos nebus, nes Tėvas globoja šitą planetą, kurioje buvo įsikūnijęs Jo Sūnus žmogiškuoju pavidalu, ir rūpinasi, kad čia tamsa išnyktų kiekvienam iš mūsų atsiveriant Tėvui, atrandant Jį savyje, ir gimstant iš dvasios. Štai TOKIA ir yra mūsų, KIEKVIENO, gyvenimo PRASMĖ URANTIJOJE. Ir tada antrasis Jėzaus atėjimas visiškai nebebus siejamas, kaip buvo siejamas per daugybę anksčiau gyvenusiųjų mūsų sielos brolių ir sesių kartų, ir kaip dabar tebesiejamas su klaidinančia ir gąsdinančia juos Naujojo Testamento nuostata apie pasaulio pabaigą, kurios nebus NIEKADA. Kaip ir jokio Antikristo NEBUS NIEKADA.

Jėzus Kristus savo apreiškime KALBU JUMS VĖL, kurį jis man padiktavo, apie savo antrąjį atėjimą štai ką perdavė:

“ 156. Mano antrasis atėjimas

Ir kada aš jums kalbėjau apie savo antrąjį atėjimą, apie savo sugrįžimą tarp jūsų, tada aš jums sakiau, kad sugrįšiu, kada būsiu šlovėje ir galioje, ir kada žmogus mane galės matyti savo dvasios akimis. Dabar aš esu šlovėje ir galioje. Tačiau jūs dar nesate pasirengę matyti savo dvasios akimis, jums dar reikia pasiekti didžiulį įtikėjimo į Tėvą laipsnį, kad mane galėtumėte pamatyti dvasios akimis.

Net ir tada mano atėjimas nebus materialaus kūno pavidalu, jis bus tik jums matomu ir suvokiamu pavidalu, lygiai taip, kaip jūs mane kai kurie matėte po mano prisikėlimo ir mano pakilimo pas Tėvą. Dabar mano atėjimas bus didingas tuo, kad mano švytėjimas bus toks šlovingas ir galingas, kad neturėdami dvasinio pasirengimo jūs netektumėte žado, alptumėte, ir prarastumėte sąmonę. Toks mano atėjimas dvasiškai nepasirengusiems mane išvysti, sukeltų pasaulinį šoką tiek dvasinį, tiek energetinį. Mano, kaip vieno iš Visatos Sutvėrėjų ir Valdovų, kuris dabar visatą valdo kaip Tėvas ją valdytų būdamas visatoje asmeniškai pats, o ne per mane, energetinis pavidalas, arba kaip jūs sakote kūnas, turi tokią galingą ir aukštą virpesių įkrovą, kad ji pakeistų šiandien egzistuojančią visos planetos energetinę pusiausvyrą. Norint, kiek įmanoma, mažiau įsiterpti į energetinį planetos lauką, būtina jūsų pačių sielos virpesius aukštinti, artinti prie Tėvo ir mano virpesių.

Lygiai taip, jūs turite pradėti vartoti ekologišką energiją, kai dabar tik pačią pradžią jūs suteikiate saulės ir vėjo energijos vartojimui. Tačiau tokia energija dar toli nuo tos energijos, kuri laukia jūsų, kai jūs pakelsite savo pačių sielos virpesius, kurie taip pat teiks jums labai naudingą energijos formą. Lygiai taip, jūs pradėsit vartoti energiją iš energetinių grandinių, kurios nusidriekia per visą kūriniją. Štai tuomet jūs priartėsite prie tos akimirkos, kada aš galėsiu jums pasirodyti savo šlovėje ir galioje, man suteiktoje Tėvo.

Aš nepasirodysiu jums dėl smalsumo patenkinimo. Aš ateisiu lygiai taip turėdamas savo misiją – jūsų suvokimą apie Tėvą ir mano vaidmenį tarnaujant Tėvui išplėsti. Aš jums suteiksiu tolimesnius mokymus, kurie dar labiau jus sustiprins, jau pradėjusius žengti šituo keliu. Ir visa visata, net ir pats Tėvas, stebės mano atėjimą antrą kartą tokiu žmogui suprantamu ir pažįstamu pavidalu. Tokio įvykio dar nebuvo nė vienoje visatoje, kad Sūnus Kūrėjas, po savojo įsikūnijimo bejėgiu kūdikiu, gimusiu iš moters, suaugtų tos planetos mirtinguoju, užbaigtų savo misiją, ir pažadėtų dar kartą sugrįžti į tą pačią planetą antrą kartą. Tai bus visiškai naujas dalykas visiems – ir man, ir jums.

Dėl to aš tokiam savo antrajam atėjimui turiu labai įtemptai pasiruošti. Jūs taip pat. O kaip pasiruošti jau žinote iš mano šitų mokymų.

Tačiau aš jums suteiksiu, drauge su Tėvu, dar vieną pagalbą jūsų dvasiniame kelyje. Iki mano antrojo atėjimo pas jus, Tėvas ir aš atsiųsime dar vieną Sūnų, kuris jus ves dvasiniu meilės ir tiesos keliu žmogaus kūno pavidalu. Jis ateis tarp jūsų nepraėjus daug laiko. Dar šitos kartos žmonės galės apie jį išgirsti ir net kai kurie su juo dirbti drauge, bendrauti su juo, kad dvasios patyrimas būtų perduodamas jūsų sieloms, o jūs galėtumėte savo patyrimą perduoti kitiems savo sielos broliams ir sesėms. Ir šito mano dvasios brolio pasirodymas sustiprins jus, ir daugelį pakvies į iki šiol neregėto masto tarp jūsų dvasinę teisingumo tarnystę.

Ir toks dvasinis kelias taip pat artins mano antrąjį atėjimą. Jūs turite ne spėlioti, kada aš vėl pasirodysiu tarp jūsų ir pasyviai laukti manęs, bet visomis išgalėmis stengtis žengti dvasiniu šviesėjimo keliu. Jūs turite ne mano antrojo pasirodymo laukti, bet padėti kitiems pajauti dvasinio kelio prasingumą, kad šitokiu dvasinio švytėjimo paskleidimu jūs prisidėtumėte prie mano antrojo pasirodymo tarp jūsų laiko priartinimo. Tik jūs esate tie, kurie ir nulemsite mano atėjimą dar kartą pas jus. Jūs būsite vieninteliai, kurie būsite matę ne tik Dievo Sūnų antrą kartą, bet Tėvo Sūnų Šlovėje ir Galioje savo dvasinio matymo akimis.” (Jėzus Kristus, KALBU JUMS VĖL, 328-330)

40. Naujojo Testamento blausi šviesa

O pabaigai įdedu, taip pat iš Jėzaus Kristaus apreiškimo KALBU JUMS VĖL, 155 skyrių – jo mokymą apie sulinkusį Raštų medį:

“ 155. Raštų sulinkęs medis ir šis mano mokymas

Mano gyvenimas žmogaus pavidalu prieš du tūkstančius metų jums aiškiai pademonstravo, kad tik meilė, meilė, ir dar kartą meilė Tėvui ir visiems aplinkui yra tas kelias, kuris išspręs visas žmonijos problemas. Tiesiog nėra kito pasirinkimo, kad jūs galėtumėte savo gyvenimą pakeisti į tokį, kokio trokšta jūsų siela. Nėra kitokio pasirinkimo. Jeigu būtų buvęs kitoks, ir geresnis kelias geresniam jūsų gyvenimui sukurti, aš jį būčiau ir pademonstravęs jums.

Nevisi tokį mano kelią yra pajėgūs suvokti net ir šiandien, kada praėjo jau du tūkstančiai metų po mano įsikūnijimo. Ir pagrindinė klaida buvo padaryta evangelijų autorių, kurie rašė ne Dievo įkvėpti, kaip jūs nuolat tvirtinate, o tiesiog perteikdami, jau daug metų praėjus po mano pakilimo pas Tėvą, atsiminimus apie mano mokymus. Kadangi mano mokymų nėra vienas nesuprato taip, kaip juos mokiau aš, tai ir jų atsiminimai buvo nuspalvinti jų klaidingų sampratų apie mano mokymą, kuris jūsų ir nepasiekė iki šių dienų. Vien tik dėl šitos priežasties aš leidau perteikti apreiškimą, kurį jūs gavote Urantijos Knygos pavadinimu. Šitas apreiškimas yra milžiniškas darbas didžiulio dvasių kolektyvo, kuris perteikė pačią didžiausią dabartinės kūrinių panoramą ir Tėvo veiklą visoje Jo šeimoje.

Tuo metu žmogus dar nebuvo tiek išsivadavęs iš baimės vergovės, kad aš būčiau galėjęs savo sielos broliams aiškinti tokius mokymus, kokius suteikia Urantijos Knygos apreiškimas. Dėl to mano mokymas turėjo apsiriboti jūsų sugebėjimu suvokti jį. Tačiau net ir tai pasirodė jums per daug sunku ir jūs pradėjote mano mintis ir mokymą iškraipyti ir derinti prie savo aplinkos. Aš niekada neiškėliau savęs, kaip viso mano mokymo centrinės figūros. O jūsų sugalvota krikščionybė sukūrė mane kaip savo centrinį asmenį, aplink kurį sukasi visos krikščionybės dogmos. Jūs patys turėtumėte atgauti savo orumą ir iš sulinkusios stovėsenos atsitiesti, tačiau mano asmeniui jūs turėtumėte atiduoti tokią pagarbą ir meilę, kokią jūs atiduodate kiekvienam iš savo sielos brolių ir sesių, o Tėvo asmenį iškelti į patį *centrą ir vien tik Jo meile mylėti visus*.

Jūs turite suvokti, kad mano tas mokymas, ir šitas mokymas, yra numatytas tam, kad jūs patys ne tik suvoktumėte, bet taip pat ir patirtumėte, kad geriausias jūsų gyvenimo kelias yra ne koks nors kitas, bet tik *Tėvo kelias*. Ir jūs negalite sugalvoti jokio kito ir geresnio kelio, kad ir kiek šito norėtumėte. Todėl aš perteikiu, per savo apaštalą ir Tėvo ambasadorių, dabartinį savo mokymą norėdamas, kad jūs nustotumėte ir toliau manyti, kad jūsų dabar taip dažnai kartojamas evangelijų mokymas jums suteikia geriausią kelią. Tai jūsų pačių sugalvotas kelias, bet ne mano mokymų kelias.

Aš niekada nemokiau, kad jūs turėtumėte mane aukštinti ir iškelti visu spindėjimu, kuris užtemdytų net ir Tėvo spindėjimą, kuris yra vienodai spindintis visai kūriniųjai, o tuo pačiu ir man. Kaip ir jums, kiekvienam.

Kaip ir prieš du tūkstančius metų, kai aš buvau atėjęs jūsų akims matomu pavidalu, taip ir dabar, panaudoju jūsų sielos brolių tam, kad gautumėte mano mokymą, kurį galėtumėte skaityti jūsų materialios akys, suvokti jūsų materialus protas, ir jį patirti jūsų atsivėrusi siela. Jūs

turite suvokti visa savo atsivėrusia siela, kad mano misija prieš du tūkstančius metų buvo lygiai tokia, kaip ir šis, dabartinis, mano mokymas - apreikšti jums Tėvą, o Tėvui apreikšti žmogų. Tą aš padariau savuoju gyvenimu, kurio metu aš visą laiką mokiau vien tik meilės ir nieko daugiau. Tik meilė, jaučiama sielos, gali padaryti tokius darbus, kokių negali padaryti jūsų protas be meilės tvirto pagrindo. Tik su Tėvo meile jūs galite stovėti tvirtai dabartiniame jūsų neramiame, o dažnai labai audringame gyvenime. Geresnio už Tėvo kelią tiesiog nėra visoje kūrinijoje. Atėjo laikas, kada aš jums turiu pasakyti, kaip pasakiau prieš du tūkstančius metų – aš esu tas kelias *pas Tėvą*, aš esu gyvasis vanduo, *kurio Šaltinis yra Tėvas*, aš esu toji gyvybės duona, *kurią augina Tėvas*, aš esu tas gerasis piemuo, *kuris yra nuo Tėvo*. Aš ir Tėvas esame *viena dvasioje*. Aš niekada nemokiau, kad aš esu meilės šaltinis, kuris sušildo jus. Tačiau aš jums sakiau, kad aš jus myliu, net ir taip, kaip jus myli Tėvas, kad ir jūs turėtumėte vienas kitą mylėti net ir taip, kaip jus mylėjau aš. Dabar aš jums sakau – *meilės šaltinis yra Tėvas, kuris ir mane pripildo savosios meilės galia, kad ir aš galiu jus mylėti net ir taip, kaip jus myli Tėvas, kad ir jūs turėtumėte vienas kitą mylėti net ir taip, kaip myli jus Tėvas*.

Tai vienintelis kelias, kuris gali ištaisyti visus suklydimus, kuriuos jūs patyrėte ir patiriate, vadovaudamiesi mano mokymus iškraipiusiomis evangelijomis. Vien tik dėl to jūs negalite išdrįsti su Tėvu bendrauti ir Jį, patį Tėvą, atrasti savo viduje, nes jūs Jo bijote, nesate prie Jo prisitartinę ir prisiglaudę dvasioje, kaip materialiai prie žemiškojo tėvo prisiglaudžia mylintys vaikai ir laimės akimirka, ne tik kai kenčia skausmą ar išgastį. Šitas mano mokymas yra skirtas tam, kad jūs greta esamų evangelijų skaitymo, vis daugiau dėmesio skirtumėte šito mokymo studijoms ir realiam Tėvo atradimui savo viduje. Jūs turite suvokti, kad tikrasis kelias yra tas, kuris suteikia *Tėvo meilę jūsų sielai*. O siela negali patirti Tėvo meilės nesikreipdama, nuoširdžiai, į Tėvą *nuolat, kasdien*. Aš tą jums sakau ne taip, kaip jums sako jūsų dvasiniai akli vedliai kunigai, kurie gyvena ne Tėvo meile, bet evangelijos ritualiniu skaitymu, šaltu ir apskaičiuojančiu savo materialiu protu, bet kaip tas jūsų *visų* dvasinis vedlys, kuris visą laiką yra su Tėvu *viena* ir kuris trokšta, kad ir jūs, kiekvienas, su *Tėvu* būtumėte dvasioje *viena*.

Kaip gi jūs būsite su Tėvu *viena dvasioje*, jeigu visą laiką centriniu asmeniu savo maldose laikysite vien tik mane. Suteikite savo maldose, ir gyvenime, deramą vietą Tėvui. Išaukštinkite Jį, kaip ir dera Jam būti išaukštintam, net ir taip, kaip Jį išaukštinau aš, visu savo gyvenimu, kurio pilniausią apreiškimą jūs ir galite skaityti Urantijos Knygos apreiškime.

O dabartiniu savo mokymu aš turėjau vieną tikslą – išplėsti jūsų suvokimą ne tik apie mane, apie kai kuriuos kūrinijos aspektus, bet ir apie jūsų dabartinio gyvenimo kai kuriuos aspektus. Kaip šiuos aspektus pagerinti arba pašalinti, kurie yra jums sunkūs, kaip nereikalingas balastas, kad neleidžia jums laisvai kvėpuoti ir žengti į priekį, tam jūs taip pat dabar turite pagalbinę priemonę – šitą mano mokymą.

Jūs neturite kito pasirinkimo išskyrus vienintelį – kelią *pas Tėvą*. Kitas kelias veda į jūsų tapatybės sunaikinimą. Tačiau jūsų pasirinkimas visada yra asmeninis ir visada laisva valia. Jūs renkatės tarp *tikrosios mirties ir amžinojo gyvenimo*. Jūs nesirenkate tarp gero kelio, geresnio kelio, ir geriausio kelio. Jūs renkatės tarp gyvojo įtikėjimo, *išlikimo*, kelio ir *išnykimo* iš visos kūrinijos, per visą amžinybę, kelio. Bet apsisprendę išlikti, jūs turite drąsiai eiti *Tėvo keliu* ir vadovautis *Jo vedimu*, kuris yra realus kiekvieno iš jūsų viduje. Būtent dėl to, kad jus paskatinčiau išlikti ir žengti Tėvo keliu, aš jums suteikiau šitą mokymą. Tik Tėvo kelias garantuoja visų jūsų dabartinių skaudžių problemų sprendimą

jau dabar. O taip pat ir visą laiką ateityje. Tik Tėvas yra toji meilės galia, kuri užgesins visų karų ugnis; tik Tėvo meilė ištrypins neapykantą tarp religijų; tik Tėvas, atrastas kiekvieno iš jūsų viduje, leis pajauti ir mane esantį *gyvą, o ne kabantį ant kryžiaus*; tik Tėvo meilės virpesiai, pažadinę jūsų sielą, pripildys ją gyvybės, kad ji pradės tarnauti gerais darbais net ir tiems, kuriuos to žmogaus protas anksčiau laikė savo priešais. Dėl to jūsų pasirinkimas yra vienas vienintelis – drauge su manimi tarnauti *Tėvui*. Tėvui, kuris yra vienintelis ir amžinas meilės Šaltinis, ir jums, ir man, ir visai kūriniųjai. Dėl to Tėvo asmuo turi suspindėti visu ryškumu jūsų viduje ir jūsų gyvenime, net ir taip, kaip Jis spindėjo mano viduje ir mano gyvenime, kada aš gyvenau jūsų pavidalu. Mano mokymas jums suteiks ne tik supratimą, kad Tėvas yra jūsų, kiekvieno, viduje, bet taip pat suteiks ryžto atsigręžti į Tėvą ne toli danguje, kaip jūs mėgstate sakyti, bet arti savo viduje. Jūs per savo vidinį atsigręžimą ir įtikėjimą keliaujate pas Tėvą, bet niekaip negalėdami išvengti susitikimo su manimi. Jūs, kiekvienas, kurie pasirinksite įtikėjimą-išlikimą asmeniškai susitiksime su manimi. Tačiau tas susitikimas įvyks, kada jūs būsite daug daugiau nužengę nuo šito jūsų pradinio pasaulio po jūsų prisikėlimo, kada jūs nueisite visą sielos patikrinimo ir mokymo etapą ir būsite tapę amžinąja dvasia. Tada jūsų matymo diapazonas bus nepaprastai išplėstas, kad jūs jau mane matysite savo natūraliu dvasios matymu. Jums nebereikės pagalbinių dvasinių būtybių, kurios sumažintų manojų dvasinio kūno energetinį virpėjimą iki jūsų sielos buvusio matymo diapazono. Jūs mane matysite ir klausysitės mano mokymų ir būdami sielos pavidalu, tačiau mūsų asmeninis susitikimas, su kiekvienu iš jūsų, skirsis nuo tų bendrų susitikimų jūsų sielos mokymų metu.” (Jėzus Kristus, KALBU JUMS VĖL, 325-328)

41. Pabaiga

Jau baigiant šito mokymo rašymą, gavau iš vieno savo sielos brolio elektroninį laiškutį, kuriame buvo ir klausimas: Jėzaus Kristaus apreiškime KALBU JUMS VĖL minimas kito Sūnaus atsiuntimas iki Jėzaus antrojo atėjimo į Urantiją, ar aš pažįstu šį Sūną? Pradėjau pats galvoti, kaip jam atsakyti, juk su šiuo Sūnumi nesu tiesiogiai bendravęs, taip, kaip bendravau su Jėzumi.

Ir nutariau pamėginti užmegzti su juo bendravimą. Tačiau prieš tai dar kreipiausi į Amžinąjį Sūną-Motina-Brolį, nes tas Sūnus priklauso Sūnų Arbitrų dvasių kategorijai, o jie visi yra kilę iš Rojaus Trejybės Dviejų Asmenų – Amžinojo Sūnaus ir Begalinės Dvasios.

Taigi jūsų dėmesiui siūlau dabar savo bendravimą, nes jis yra susijęs su Jėzaus antruoju atėjimu.

Mylimas Tėve, Amžinasis Sūnau-Motina-Brolį, Begaline Dvasia-Motina-Sese, aš garbinu tave, kad tu visą laiką skleidi meilę, tiesą, ir šviesą per visą kūriniųją. Manoji valia, kad būtų tavoji valia. Amen.

Mylimas Amžinasis Sūnau-Motina-Brolį, aš pateikiu šį klausimą tau: Ar galiu tiesiogiai užmegzti ryšį su Sūnumi Arbitru, kurio vardas yra Mondžoronsonas, ir kuris turi ateiti į Urantiją? Kadangi tu esi vienas iš jo Tėvų, tai aš iš pradžių pateikiu šį klausimą Tau.

Amžinasis Sūnus-Motina-Brolis:

Mano mylimas sūnau, tu gali ir tau leidžiama kreiptis į bet kokio rango dvasinį mokytoją ir tu būsi sujungtas su juo. Aš sveikinu tave, kad tu užmegsi ryšį su Sūnumi Arbitru.

Algimantas:

Mondžoronsonai, aš trokštu užmegzti ryšį su tavimi, kadangi man Amžinasis Sūnus-Motina-Brolis, kai jam pateikiau klausimą, ar galiu su tavimi bendrauti tiesiogiai, atsakė teigiamai. Aš noriu bendrauti su tavimi ir gauti tavo mokymus, net ir taip, kaip juos gaunu iš Rojaus Trejybės ir iš mūsų Sūnaus Kūrėjo-Nebadono Mykolo-Jėzaus.

Mondžoronsonas:

Mano mylimas broli dvasioje tai esu aš, kurį tu vadini Mondžoronsonu ir kurį tu pažįsti iš mokymų apie mano atėjimą į Urantiją, perteiktą tau Tėvo, o taip pat ir kitų Rojaus Trejybės Lygiaverčių Asmenų.

Aš tikrai patvirtinu, kad tu užmezgei gyvą ryšį su manimi ir aš tikrai labai noriu perteikti tau savo mokymą apie mano atėjimą į jūsų planetą, kuri vadinama Urantija. Mano misija yra labai ilga, jūsų požiūriu, nusitęsianti beveik per vieną tūkstantį metų jūsų laiku, ir šita misija apims daugiapusę užduotį, pirmenybė bus teikiama teisingumo atstatymui jūsų planetoje per žmonių gyvo ryšio su Tėvu užmezgimą.

Bet tam, kad būtų įgyvendinta šita užduotis, man reikės daug pagalbininkų tarp jūsų, ir ji pareikalaus didelių pastangų iš tavo pusės, iš žmonių pusės, kad jūsų sielos broliai būtų mokomi šitokio gyvo ryšio su Tėvu, kad jie iš tikrųjų pradėtų gyventi teisų gyvenimą paremtą dieviškuoju teisingumu. Tam reikės bet kokios dabartinės valstybės Urantijoje visiškai kitokio pobūdžio valdymo ir tai atves jus į naujus tarpusavio ryšius visose jūsų gyvenimo sferose.

Klausimas:

Mondžoronsonai, aš tikrai esu atviras su tavimi, ir, kol kas, bendraudamas su tavimi nejačiu tokio jausmo, jog tu būtum man toks artimas, toks brangus, koks artimas ir brangus man yra Tėvas, arba mūsų Sūnus Kūrėjas, Jėzus, todėl man reikia kažkokio geresnio tavęs pažinimo, kad patirčiau šitą meilės ryšį su tavimi, net ir tokį, kokį patiriu su Tėvu ar Jėzumi. Kaip tu galėtum pakomentuoti šitą padėtį?

Atsakymas:

Mano mylimas broli dvasioje, tu negali mylėti to, su kuriuo prieš tai niekada nebendravai, todėl jį pažįsti tik teoriškai, o Tėvo meilė yra reali, ji nėra teorinė.

Dėl to tu negali patirti savo meilės tiems, su kuriais prieš tai niekada nebendravai. Tu myli juos tiek, kiek giliai su jais bendrauji ir geriau imi juos pažinti praktiškai.

Tavo meilė yra reali realiams asmenims, o dėl to, kad tokio asmeninio patyrimo tau bendraujant su manimi nėra, tai tu dar ir nesukaupai savosios meilės man realumo. Bet tikrai tai pasikeis, ir labai greitai, kai tu pradėsi bendrauti su manimi dažniau, nes aš tave įtraukiau į mano materialų personalą mano misijai jūsų planetoje.

Todėl tu tikrai man suteiksi pagalbą parenkant mano kitus brolius dvasioje, esančius tarp jūsų, ir kurie pasiliks Urantijoje tiek ilgai, kiek tai bus iš tiesų reikalinga Rojaus Trejybės teisingumo ir šviesos manosios misijos užbaigimui.

Klausimas:

Mielas Mondžoronsonai, aš vadinu tave šituo vardu nuo pat pirmo karto, kai išgirdau apie tavo misiją šituo vardu iš mano sielos brolių, dalyvaujančių Mokymo Misijoje. Ar tai yra tikrasis tavo vardas, ar tu ateisi kitu vardu, nors ir būdamas tas pats asmuo, į kurį aš kreipiuosi Mondžoronsonu?

Atsakymas:

Tu turi žinoti, kad mūsų realūs vardai jums nieko nereiškia. Todėl visi vardai, kuriuos jūs vartojate, taikydami juos mums, jūsų aukštesniesiems dvasiniams partneriams, yra duodami tiksliai jūsų žmogiškajam vartojimui, kad jūs pažintumėte mus tarp mūsų visų kitų.

Iš pradžių tokie vardai galėtų jums, kaip žmonėms, būti neįprasti, bet su laiku jūs priprasite prie jų ir jie atrodys jums labai patrauklūs, net ir lygiai taip, kai tu paklausei, kodėl nejauti tokio artumo man, kokį jauti Tėvui ir Jėzui.

Klausimas:

Ar tu gali bent užsiminti, kada tu pasirodysi žmogiškuoju pavidalu?

Atsakymas:

Mano mylimas broli, aš negaliu tau pasakyti šitos konkrečios dienos ar nakties, nes aš pats šito nežinau, kadangi visas savo misijas jūsų planetoje aš derinu su jūsų Sūnumi Kūrėju, kuris jums yra žinomas kaip Jėzus iš Nazareto. Ir mes aptarėme šią reiką kelis kartus, bet nepaskyrėme konkretaus laiko, kadangi įvykiai jūsų planetoje šiuo metu, kada jūsų planeta yra atstatyta į jos ankstesnes ryšio grandines, nors ir ne visu pajėgumu, vystosi greičiau negu prieš tai. Taigi, šis vystymasis ne tik padeda šviesai plisti pirmyn, bet taip pat ir išprovokuoja tamsą savigynai daug gyvybingiau ir net kartais daug nuožmiau.

Bet netgi jeigu ir žinočiau savojo atėjimo konkretų laiką, aš jo nepasakyčiau, nes žmonės yra tokie silpni, kadangi jie visada laukia bet kokio konkretaus meto ar tai būtų savaitgalis, atostogos, ar bet koks įvykis, kurio tikėtės šituo konkrečiu laiku, vietoje to, kad mėgautumėtės gyvenimo su Tėvu kiekvieną dieną procesu. Šiuo atveju jūs savo dėmesį sutelkiate į ateities momentą ir niekada jums nepavyksta gyventi gyvenimo proceso su pačiu stipriausiu atsidavimu daryti gerį savo sielos broliams ir jaučiant laimę dėl tokio gyvenimo kiekvieną dieną net ir nenukreipiant savo žvilgsnio į kokį nors konkretų momentą ateityje.

Turėk omeny, jog ateities įvykiai ateina patys, kada savo gyvenimą sutelki ties koku nors konkrečiu momentu gyvendamas dabartyje. O gyvendamas tokiu būdu tu vykdai Tėvo valią visą laiką. Priedo, tu jauti kiekvieną akimirką savo gyvenimo pilnatvę ir prasmę. Ir būtent šito mes jus mokome nuolat, net ir taip, kaip šitų pačių dalykų tave moko ir Tėvas.

Klausimas:

Mano mylimas Mondžoronsonai, aš jaučiu, kaip mano meilė tau auga šiuo metu, kai tęsiasi mūsų bendravimas. Ačiū tau už šį bendravimą su tavimi. Ar aš turėčiau pasidalinti šituo mokymu su savo sielos broliais, kaip juo pasidalinti mane paprašė Amžinasis Sūnus-Motina-Brolis?

Atsakymas:

Mano mylimas dvasios broli, tikrai, prašau, pasidalink juo, kad žinia apie mano atėjimą pasiektų kiek įmanoma daugiau brolių dvasioje. Šita žinia turi plisti pasaulyje, kad tavo sielos broliai nebūtų užklupti netikėtai, kai aš pasirodysiu jūsų planetoje, kad jie mano atėjimui rengtų savo vaikus ir kad jų vaikams augant, jie tikėtusi manojų atėjimo.

Mano atėjimą yra apsprendęs jūsų Sūnus Kūrėjas ir aš pats. Dėl to, neabejok, jog mano pasirodymas jūsų planetoje pakeis daug žmonių į gerąją pusę, o tai parengs kelią tam, kad didesnis skaičius mūsų brolių dvasioje atrastų Tėvą savyje, kadangi būtent vien tikrai jūsų žemas dvasinis lygis uždelsia antrąjį Jėzaus atėjimą kaip Šeimininkui Sūnui Kūrėjui.

Tokiu būdu, turėk omeny, jog kiekvienas iš jūsų, asmeniškai, esate susieti su Jėzaus žodžio ištesėjimu, kad jis sugrįžtų vėl į šią planetą antrą kartą galioje ir šlovėje, ir kad jūs galėtumėte jį pamatyti savo dvasiniu regėjimu, o ne savo materialiomis akimis. Jis tikrai neateis žmogiškojoje formoje, tame pačiame kūne, kuriame jis gyveno savo gyvenimą kaip žmogiškoji būtybė, ir tokiame kūne, kokiam tikrai pasirodysiu aš tarp jūsų. Jis ateis sumažinto švytėjimo švytinčioje formoje kaip Šeimininkas Sūnus Kūrėjas.

Taigi, kad nebūtų jokios būtinybės jo virpesius nužeminti iki tokio žemo dažnio, daug lengviau, ir mažiau pavojinga jūsų aplinkai, įskaitant jūsų elektroninę įrangą, tokią kaip atominę elektrinę, kurios veikimas tikrai sutriks dėl visiškai pakeistų energijos grandinių planetoje ir aplink ją, kad jūs galėtumėte prisidėti prie savosios sąmonės virpesių kėlimo užmegzdami gyvą komunią su Tėvu dažniau ir nuoširdžiau ir labiau atsidavus.

Aš tikrai pasirodysiu, kad padėčiau jums šitą padaryti, ir tai tikrai bus mūsų bendra misija, drauge su jumis, mano dvasios broliai Urantijoje. Bendromis pastangomis mes iš tiesų parengsime kelią Mykolo, Šeimininko Sūnaus Kūrėjo, jūsų Jėzaus iš Nazareto, antrajam atėjimui.

Jo antrojo atėjimo, kaip net ir manojo atėjimo žmogiškuoju pavidalu, Urantijoje laiko atskaita yra prasidėjusi kiekvieno iš jūsų viduje.

Ačiū tau, Mondžoronsonai už tavo mokymą. Aš tikrai padarysiu viską, kas įmanoma, kad atlikčiau savo vaidmenį, net ir taip, kaip jį esate sumanę drauge su mūsų Šeimininku Sūnumi Kūrėju-Jėzumi iš Nazareto.

Mielieji, esu tikras, kad jums tiek šis Sūnaus Arbitro, Mondžoronsono, mokymas, tiek ir mano jums pateiktas mokymas, pasinaudojant Naujuoju Testamentu, o taip pat Urantijos Knygos epochiniu apreiškimu ir Jėzaus Kristaus apreiškimu KALBU JUMS VĖL suteiks didesnę supratimą tiek apie patį Naująjį Testamentą, tiek ir apie tikinčiuosius, kurie jį laiko Dievo žodžiu.

Iš Tėvo esate gavę Jo dvasią – Minties Derintoją, turite Sūnaus Kūrėjo-Jėzaus Tiesos Dvasios suteikiamą nuolatinę pagalbą, ir taip pat turite Sūnaus Kūrėjo Partnerės-Vietinės Visatos Motinos Dvasios Šventosios Dvasios realų veikimą jūsų viduje ir išorėje. Todėl tiek, kiek siekiate ryžtingai ir drąsiai didesnės šviesos ir tiesos, ir kiek ją trokštate dalinti su meile visiems, tai ir yra šitų nuostabių ir tobulų dvasių poveikis jūsų atsivėrusiai sielai. Ir tik atsivėrusi siela sugeba atpažinti didesnę tiesą ir šviesą, ir pati jos trokšta dar daugiau. Jokios tiesos ir šviesos neįmanoma ĮKALINTI JOKIUOSE RAŠTUOSE, NE JI YRA GYVA IR BESIPLEČIANTI. Štai todėl ir atėjo laikas Naująjį Testamentą padėti į muziejų ir imtis Urantijos Knygos epochinio apreiškimo ir Jėzaus Kristaus apreiškimo KALBU JUMS VĖL rimtų studijų, kad su meile ir tiesa nugyventumėte savo gyvenimą, atradę Tėvą savyje ir atsidavę Jo vedimui iš vidaus.

Tik šitaip paliksite kitoms kartoms didesnę šviesą ir meilę, kad jos ją dar daugiau išplėstų ateinančioms kartoms.

Telydi jus ramybė.
Su broliška meile,
Algimantas

Vilnius, 2009 m. rugsėjo 9 diena